

ABDULLAH ÖCALAN

ÇETECİLİĞE KARŞI MÜCADELE

BİLİM AYDINLANMA YAYINLARI

İÇİNDEKİLER

Önsöz Yerine

TÜRKİYE CUMHURİYET TARİHİNDE ÇETELEŞME

Türkiye'deki Çeteciliğin PKK'deki Uzantıları

PKK'de Çetecilikle Mücadele ve
Çıkarılması Gereken Dersler

ASKERİ ÇİZGİNİN OTURTULMASINDA PARTİ ÖNCÜLÜĞÜNÜN ROLÜ

Önderlikle Yaşam Kendi Başına Düşmanı Yenme
Örneğidir

GÜNEYBATI EYALETİ'NE TALİMAT

GÜNEYBATI EYALETİ'NDE YAŞANAN TASFİYECİLİK VE KİŞİLİK ŞEKİLLENMESİ ÜZERİNE

İçteki Düşmanla Dıştaki Düşmanın Birleştiği Yerde
Biz Birçok Kaybı Yaşadık

Bizim TC'ye Vuruş Tarzımız Provokatörlerin de Bizden
İntikam Alış Tarzıdır

DÜŞÜNCE GÜCÜ İNSANIN GELİŞMESİNİN ÖZÜDÜR

Savaş Gerçeğimiz Gerilla Gerçeğimizdir

Parti Çizgisine Dayatılan Tasfiyecilik

Askeri Çizgimize Dayatılan İşbirlikçilik

Gerilla Çizgisinde Zafer Demokrasi ve Sosyalizmden
Geçer

**PARTİ SAFLARINDA DÜŞMANI ONAYLAYAN
KİŞİLİK KAYBETTİRİYOR**

Çizginin Kişide Egemen Olması Halkın Hafızasına

En Yüksek Düzeyde Karşılık Vermektir

PKK'de İç Provokasyona Karşı Mücadele Vermeden
Düşmanı Karşılamayız

**TASFİYECİLİĞİN TASFİYESİ KADRO
SORUNUNU ÇÖZMEKTEN GEÇER**

PKK İçinde Zarar Verme Özgürlüğü Yoktur

**YÜRÜTTÜĞÜMÜZ SAVAŞ; DUYGU SAVAŞI,
İDEOLOJİK VE ÖRGÜTSEL SAVAŞTIR**

Bir Devrimci Partinin Tutarlılığı, İçinde Olup Bitenlere
Karşı Cesur Davranmasına Bağlıdır

Bizde Ölüm Rüzgara Karşı Yarışanların Bir Esintisidir

**EN BÜYÜK EYLEM ÖZGÜRLÜĞE GÖRE
YAŞAMADIR**

**ULUSAL KURTULUŞUN VE SOSYALİZMİN KADERİNİ
ESASTA PARTİ İÇİNDEKİ SINIF MÜCADELESİ
BELİRLER**

Sosyalizmin Özü Emek Savaşçılığıdır

**ÖNDERLİKLE ÖZDE BULUŞMAK İDEOLOJİK
YAŞAM TARZIDIR**

Önderlikle Özde Buluşamayanları Savaş Yasaları Ezer

**ŞEHİTLERİMİZİ YENİLMEZ BİR ORDU VE PARTİ
YAŞAM TARZIYLA ANABİLİRİZ**

Bir Halkın Kurtuluğu Kadar, Kadın Kurtuluğu da
Vazgeçilmezdir

**PARTİMİZİN ÇIKIŞI DİRİLİŞTİ ŞİMDİ SIRA
KURTULUŞTA**

ÖNSÖZ YERİNE*

PKK'nin Doğu-Batı sentezinde en ciddi yönü, özgünlüğü ve inançlı yaklaşımıdır. Herhangi dogmatik bir merkeze bağlılığı yoktur. Ucuz hayaller beslememektedir. Dürüst ve cesur insanları esas almaktadır. Hiçbir mensubuna kişisel çıkar, prestij vaat etmemektedir. Doğruya, adalete, güzelliğe kapıları açık ve özgür bırakan bir tutum içindedir. Yaşamda eşitliğe ve emeğe saygıyı esas almaktadır. İlerledikçe, toplum asıl bu özellikleri gözleriyle gördükten sonra, örgütlenmeyi sahiplenecektir. Ne dediklerinden çok, nasıl yaşadıkları çok çekici bulunacaktır. İlk gelişme hızını ve karakterini veren bu özelliklerdir. Fakat esas zayıf yönleri de, bu özelliklerin kendi başına yetmediği ortaya çıktığında kendini gösterecektir.

Hareket büyüyüp dar bir grup hareketi olmaktan çıkınca, ciddi yönetim sorunlarıyla pratik sorunların baş göstermesi, yetersizlikleri hızla açığa çıkarıyordu. Tam bu sırada düzen güçlerinin yüklenmesi, bir bakıma çeliğe su verme rolünü oynadı. Bilinen dışarıya çıkış, hem Türkiye, Anadolu, hem de Kürdistan ve Ortadoğu tarihinde önemli bir aşamaya beraberinde getirdi. Dünya dengelerinin şiddetli bir çatışma içinde olduğu bir dönemde Suriye, Filistin, İsrail ve Lübnan'ın koşulları gelişme için fırsat sunuyordu. Ardından patlayan İran Devrimi ve İran-İrak Savaşı ortamı daha da elverişli hale getiriyordu. Türkiye'deki 12 Eylül darbesine varış koşulları ve darbeyi dışarıda karşılayış, avantaj oluşturuyordu. Doğuşun erken ölümle sonuçlanması veya çok farklı koşullarda başka tür sınırlı bir örgüt gibi kalınması beklenirken, bilinen 15 Ağustos süreci başladı. Bu süreç de başlangıçta sanıldığı gibi çok planlı olmayan, kendiliğinden yönü ağır basan bir atılımdı. Buna rağmen sonuçları büyük

* Abdullah Öcalan'ın AIHM'e sunduğu savunmalardan alınmıştır.

oldu. PKK Önderliği ve mensupları başta olmak üzere, kimsenin tahmin etmediği yeni bir gelişim süreci ortaya çıktı.

Kürtler ve Kürdistan genelinde yeni bir tarihi dönem anlamına gelen bu yılların PKK'sini daha somut olarak değerlendirmek, hatta tanımlamak, doğruyu yakalamamız açısından büyük önem taşımaktadır. Başta ideolojik doğušta taşınan reel sosyalizm ve düzen alışkanlıkları, bu yeni gelişme döneminde adeta maskesini atarak gerçek yüzüyle kendini göstermeye başladı. Sınırlı özümlenen ideoloji bir tarafa bırakıldı. Geleneksel kimlik, ele geçirdiği silah ve yetki fırsatçılığıyla adeta Nemrut türü bir kişiliğe büründü. Pusuda yatan feodal yanı ağır basan kişilikler, hareket alanında etkili olan ilkel milliyetçi eğilimden de güç alarak, kendilerini alabildiğine hakim kılma sevdasına kapıldılar. Hareketin başlangıçtaki dürüst, sınırlı donanımlı yoksul köylü kadroları gerekli atılımları yapamadıkları için, arkasına ilkel milliyetçiliği alarak yükselen feodal kişilik daha da cüret kazanıyordu. Hareketin Önderlik çalışmaları ve inanılması güç bir emeğin ürünü olan kazanımları üzerine tam bir feodal gaspçı gibi yükleniyorlardı. Yüzyıllarca yetkiye dair yaşadıkları susuzluk ve sahte komutanlık, biraz olsun var olan akıl düzeyini de ellerinden alıyordu.

Bunların harekete özde ve dürüstçe bağlı olan sınırlı kadro yapısının geri kalanlarını da feodal komploculukla ortadan kaldırmayı planlı bir eylem haline getirdikleri çok geç anlaşılacaktı. **Dörtlü çete*** diye tabir edilen eğilimin, hareketin dürüst kadro sembolü olan **Agit**'in (Mahsum Korkmaz) şehit olmasından beri, henüz tam aydınlatılmayan karanlık çabalar içinde olduğu anlaşılıyordu. 1987-'88 yılları arasında bu çetenin pratiğe damgasını vurduğu dönemin yaşandığı doğruluk kazanıyor. Başlangıçta inanılması bile güç ve 'ancak çeteler yapabilir' denilen bir eylemcilik anlayışı çizgi haline geliyordu. Hareketin ideolojik, moral, kural, sorumluluk ve dürüstlük ölçüleri tamamen bir tarafa bırakıldı. Hiçbir savaş kuralında olmayan, kimin yaptığı belirsiz olan bir tutum, bir hastalık gibi gerilla gücüne bulaştırılıyordu. Açığa çıkmasını diye, çatışma süsü verilerek dürüst kadroların öldürülmesine kadar gidilebiliyordu.

Şehit Hasan Bindal olayının 1990 başlarında gerçekleşmesi ve çok açık olan komplo yönü, aklın başa alınması gereğini ortaya koyuyordu. Bu sadece bir işaretti. Bu anlayış, zorunlu olmadığı halde, daha önceleri birçok çocuk ve kadının ölümünün de bilinçli ve açık sorumlusuydu. Kendi önünde engel olarak gördüğü en değerli yoldaşları bile gözünü kırpmadan öldürtmeye yatkın bir kadro, bir eğilim, çılginca

* PKK tarihinde Dörtlü Çete diye tabir edilen eğilimin başını çeken unsurlar Kör Cemal, Şahin Balıç(Metin), Cemil Işık(Hogır) ve Şemdin Sakık(Zeki)'tır.

bir gelişmeydi, ama gerçektir. Bunlar epey mesafe almışlardı. Yapı büyük oranda suç ortağı haline getirilmişti. Sorumlu olması gereken eski merkezi kadroların var olanları üç maymunları oynuyorlar: “Duymadım, görmedim, bilmiyorum” diyorlardı. Önderlik olarak ne kadar tarihi hamle yapılsa ve destek sunulsa da, bu anlayışın sahipleri çok alçak ve fazla değeri de olmayan keyfi tutumları için boşa çıkarmayı zevk haline getirmişlerdi. Ana kuzularını, bin bir emeğin ürünü gençleri grup grup, hiç gerekmeyen ve planlı olmayan eylemler için, ölüme gönderiyorlardı. Adam yeme makinesi haline gelmişlerdi. Bir çiçek gibi karşılanması gereken genç kızlar bir yük gibi hor görülüyor, şahıslarında özgürlük tutkularının canına okunuyordu. Fırsat bulduklarında ilkelliği dayatmaktan geri kalmıyorlardı. Çok sıkıştıklarında ya devlete, ya ilkel milliyetçi karargaha kapağı atıyorlardı; hatta kaçışlarıyla Avrupa’yı da yol geçen hanına çevirmişlerdi. Kendini eğitmek şurada kalsın, bin bir emekle geliştirilen eğitim malzemelerini taşların altına doldurmuşlardı. Örgüt disiplini, ilk yıkmaları gereken işlerdendi. Keyfi buyruklu, kendine hizmet ettirme, o lanetli bin yılların egemen sınıf güdülerini, en ilkel halleriyle saflarda egemen oluyordu. Bu anlamda tüm tedbirlere rağmen, PKK 1987-1997 döneminde aslında özünü de, biçimini de önemli oranda yitirmişti. Doğrudur, PKK’nin bir kitle temeli vardır. Büyük kahramanlıkları olmuştur. İlk ölüm oruçları şehitlerini vermişlerdi. Ve hem dağda, hem de Avrupa’da farklı, o çok aşağılık egemen sınıf güdülerinin tatmini için büyük atağa kalkmışlardı. Her tür oyun ve cinayet onlar için ustalık sanılıyordu.

Dökümü tam yapılmamakla beraber, bilinçli olarak yanlış dayatılmasıyla, gerçek partili kadro ve örgüt üyesi olabilecek gücün yüzde doksanının bu anlayışın kurbanı olduğu rahatlıkla ileri sürülebilir. Ayrıntılı araştırmalar gerçeği daha çok ortaya çıkaracaktır. PKK’nin her düzeyde itibar kaybı, Önderlik komplosunun gelişimi ve yaşadığı ezici kadro, savaşçı ve sempatican kayıpları kadar, sınırsız araç gereç, lojistik ve kitle kaybı da büyük oranda bu anlayışla bağlantılıdır. 1998’e geldiğinde, **Şemdin**’in kaçırılması ve sonra yakalanması da, PKK’nin sözde kalan merkezinin ne durumda olduğunun önemli bir göstergesiydi. Yavaş da olsa, bu tür ihanetlere hala ortam ve koşul sunan bir yönetim, aklını ve kişiliklerine saygıyı ne kadar başına ve vicdanına topladığını iddia edebilir?

Daha kapsamlı bir eleştiri sözde askeri çizgi için yapılabilir. Hiç de az olmayan askeri olanaklara, muazzam elverişlilik arz eden ortama, lojistik ve kitlesel desteğe rağmen, en basit bir meşru savunma hattını tutturamayan bir gerilla gerçeğine, özellikle önderlik ve komutanlık konumuna ne denilebilir? Ufuklu bir çizgi ve askeri anlamı olan bir eğitim ve örgütlenmeden kaçış, geniş olanaklar ortamında bazen turist yaşamını bile geriden izleyen bir tembellek, hazırı bile bir hiç uğruna kaybettiren özden yoksun komutanlık, askeri kişiliği kendine ne kadar yakıştırabilir? Bir

meşru savunma savaşı için ideal tüm özellikler ve koşullar bir arada toplandığı halde, en elverişli bir dağda öz savunmayı bile bilmek isteyemeyen ve baştan savan bir komutanlık ne kadar ciddiye alınabilir? En cesur insanları bile yük gibi değerlendirilen bir komutanlık, pratik merkez ne kadar iddialı olabilir? Açık ki, ucu ister devletlere, ister Avrupa'ya, ister ilkel burjuva milliyetçiliğine dayansın, çeteci eğilim; örgüt, komutanlık, eylem çizgisi ve yaşam tarzına damgasını vurmuştur. Önderliği asıl boğuntuya götüren, örgütün bu duruma sokulmasıydı.

Kendim dışarıdayken, 1998 sonlarında VI. Kongre sürecine yakın şu konuşmaları yaptığımı çok iyi hatırlıyorum: “On sefer kazanılabilecek bir meşru savunma savaşını bu hale getiren lağım farelerinin ve yarasaların zihniyetine karşı ben ne yapayım?” Örgüte karşı yenilmiştim. Çete eğilimi yapıda o kadar duyarsız, sonuç almaktan uzak bir durum yaratmıştı ki, yenilgi asit gibi içimi eritiyordu. Bir İtalyan gazetesine gayri ihtiyari ‘artık örgütten istifa ediyorum’ diyecek noktaya gelmiştim. Daha sonraki itiraflarında, **Şemdin Sakık**, ‘bu süreci ben yarattım’ diyecek kadar iddialı ve belgeli konuşacak, hatta mahkemen gizli oturum talep edecekti. Sürecin içyüzü bilinmiyor. Kürt halkının başına tarih boyunca gelen felaketlerin bir benzeri daha kendini gösteriyordu. Kürt gericiliği intikamını alıyordu. Yıllarca dışarıdan, devletlere anlaşarak yapamadığını, içerden, hem de PKK'nin altın değerinde olanaklarını yok ederek, adeta PKK'yi kör taşa vurarak kendini tatmin ediyordu.

Devlet daha sonra PKK'nin rahat kazanabileceği bir savaşı neden kaybettiğine bir türlü akıl erdiremedi. Bunun kendi tedbirleriyle olmadığını görecekti, Kürt iç ve dış gericiliğinin gücünün katkısını takdir edecekti. Fakat çeteleşen devlet de değerinden çok şey yitirecekti. 28 Şubat uyarılarından ders çıkarmamız olumluydu. 1998'e geldiğinde, varolan tıkanmayı onurlu bir barış ve demokratik çözüm yoluyla aşma, tüm taraflar için en uygun yol olarak görünüyordu. Daha Ortadoğu'dayken bu kararlılık oluşuyordu. Dolaylı mesajların yolu açılmıştı. Fakat Ortadoğu'nun basit ve güncel politik çıkarıcılığı ile emperyalizmin onurlu çözüme imkan vermeyen, uşaklaştırıcı ve çıkarlarına uygun hale getirmek için kendine uygun yöntemleri devreye sokması; buna tepki verilince, hiçbir demokratik hukuk geleneğine saygı duymadan, tüm Doğusu ve Batısıyla insanlık dışı komplocuların planı, bu yönlü bir beklentiydi. Buna fırsat verilmeyen yol ise, çarmıha gerili bir tabutluk sisteminde yaşamayı denemektir. Her şey bir dönemin sonunu, yeni bir dönemin başlangıcını zorluyor ve gösteriyordu.

PKK'nin doğuş ve gelişme dönemlerinde, ideoloji ve eylem yapısında ortaya çıkan yetersizlik ve sapmaların temel kaynağı, esas olarak devlet anlayışı ve şiddet tarzıyla bağlantılıdır. Sosyalizmin proletarya diktatörlüğü ve zora dayalı devrim anlayışı arasındaki ilişki açıktır. Devrimci zor ve onun başarısı halinde, bunun kurum-

sal ifadesi olarak proletarya diktatörlüğü, reel sosyalizmde çelişkili karakterini ortaya koyup kapitalizmin zor aracına dönüşmekten kendini alıkoyamamıştır. Sovyetlerde sancılı yaşanan bu süreç, içinde milli kapitalizmin çıkarlarıyla uyumlu, geleneksel imparatorluk kültürünün bir biçimi halinde, aynı rolü, yani çoğulcu olmayan ve diktatörlük yönü hakim kapitalist devlet olarak varlığını sürdürmektedir. Dönüşümü, adım adım emekçi halk aleyhine sağlamaktadır. Sonuç olarak, proletarya diktatörlüğünün sosyalist toplumun aracı olarak başarıyla kullanılamayacağı kanıtlanmıştır. Aslında 20. yüzyılın ideolojik ve politik anlamda en önemli bir sonucu bu gerçekliktir.

Dolayısıyla sosyalist ideolojinin devrim ve devlet anlayışını yenilemesi tüm sorunlarının temelinde yatmaktadır. Bazı devletler ve sosyalist partiler, kapitalizmi esas alan eski sosyal-demokrat modelde yenilenmelerini gerçekleştirmeye çalışıyorlar. Doğu Avrupa'da ve Rusya'da bu süreç yoğun yaşanmaktadır. Bazıları çevre, yeşil hareketi temelinde yeni hareket olarak şekillenmeye yöneliyorlar. Bir kısmı da sivil toplum kuruluşlarında kendini sürdürmeye çalışırken, eskide ısrarlı sınırlı kesimler birer tarikat gibi ayakta kalma çabası içinde bulunuyorlar. Bir geçiş sürecinin yaşandığı açıktır. Gerekli olan, halklar adına yetkin ideolojik şekillenme ve bunun tutarlı pratikleşmesidir. Başarılı sonuçlarını pratikle kanıtlayınca kadar bu yönlü tartışmaların süreceği tabiidir.

PKK için ivedilikle gerekli olan, bu dünya çapındaki dönüşüm sürecinde kendi ideolojik ve pratik rotasını yeniden belirlemedir; bunun için yaşadığı eleştiri-özeleştiri sürecini derinliğine ve sağlam yeniden yapılandırmaya kadar başarıyla sürdürmedir. Bu süreci yenilgiye veya üstün başarılarla bağlamak doğru değildir. Bu yönlü yaklaşımlar yüzeyseldir. Tam başarı sağlansa da, bu gerekli bir süreçtir. Çok güçlü bir devlet kurumu haline gelirse, Sovyetler modelinde olduğu gibi durum belki daha da zora girer. Diğer yanda tam yenilgi vardır. Dolayısıyla her şeyi değiştirelim demek de en az birinci yaklaşım kadar hatalıdır. Yenilginin de, başarının da nedenleri aynı oldukça ve bu nedenlere dokunulmadıkça, yapılacak dönüşümlere yenilik değil, ancak revizyon veya restorasyon denilebilir. Bu anlamda yeniden yapılanma da fazla bir yenilik ifade etmez. İhtiyaç duyulan, temel ideolojik biçimlenme ve tutarlı pratik düzeydir.

TÜRKİYE CUMHURİYET TARİHİNDE ÇETELEŞME

Diğer sınıfların ahlak ve yaklaşım tarzını mümkün kılacak aşma hareketinde bulunmak, cepheden savaşmaktan daha uğursuz bir harekettir.

Türkiye Cumhuriyeti, gerek kuruluşunda ve gerekse günümüzde yaşadığı önemli çözümlüş sürecinde, çeteleşme biçiminde kuruluşlara gitmekte ve içindeki engelleri olduğu kadar karşısındaki hedeflerini de düşürmek için bu yöntemi kullanmakta da epey ustalaştığı görülmektedir.

Mustafa Kemal hareketinin kendisi, dönemin Osmanlı nizamında bir çete hareketi olarak ortaya çıkar ve bu o zaman açıkça da söylenir. İttihat Terakkicilik tamamen bir çete sistemi altında çalışır. Hele oluşturduğu **Teşkilatı Mahsusa yani o dönemin MİT'i, dünyada örneği az görülen ve hatta belki de ilk örneği sayılabilecek bir şekilde, devletin içinde ama gizli bir çete olarak kendisini örgütlen-dirir.** Özellikle Osmanlı İmparatorluğu'nu dağılış sürecinde ayakta tutmanın temel yöntemi, Teşkilatı Mahsusa'nın çeteleşme tarzıdır. İmparatorluğun kurtulamayacağı anlaşılınca, aynı çeteler Anadolu'ya yayılırlar. Kuva-i Milliye adı altındaki teşkilatlanmalarda oldukça etkilidirler. Mustafa Kemal başlangıçta bunları oldukça kullanır. Örneğin Çerkez Ethem'in hareketi de, Teşkilatı Mahsusa'nın bir üyesi olması itibarıyla son tahlilde çetedir. Ama eğilimi padişah yanlısı isyancılardan değil, özellikle Bolşevik etkilenmeden ötürü Anadolu İhtilali yönündedir. Ve buna benzer Efeler hareketi de tipik bir çete hareketi olarak anlaşılır. Zaten o zaman ismi de odur.

Mustafa Kemal başlangıçta bunlara dayanır. Fakat daha sonra İsmet İnönü ile birlikte Batı Cephe Komutanlığı'nı oluştururken; düzenli ordulaşmayı bozuyorlar, önünde ciddi bir engel teşkil ediyorlar diye öncelikle bunları tasfiye etme gereği duyar. Sahte I., II. İnönü Zaferi edebiyatı yapılır ve nizama gelmeyen Çerkez Ethem tasfiye edilir. Ki biz hepsini olumsuz anlamda söylemiyoruz, daha sonra Ankara'da mevcut Mustafa Kemal çizgisine yatmayan birçok çevre onlar tarafından benzer yöntemlerle 1925, 1926'lara kadar tasfiye edilir. Artık bu yıllarda Cumhuriyet'in bilinen nizamı kök salmaya başlar. Topal Osman ve benzerleri meclis içinde bile

cinayet işlerler ama M. Kemal'in bizzat kendisi işlerini hallettikten sonra bunların da defterini kapatır. Önce kullanır, sonra bir kenara atar, hatta cezalandırır.

Cumhuriyet'in daha sonraki sürecinde, özellikle dünya çapında komünist hareketin, sosyalist sistemin ortaya çıkması ve NATO'nun kuruluşuyla birlikte Türkiye'nin de NATO'ya girişi sürecinde Gladio adı altında dünya çapında bir çete olayı ortaya çıkar. GLADİO'nun özelliği şu; NATO bünyesindeki ülkelerde gerek komünist hareketlerine, gerekse ulusal grupların eylemlerine gizli, kanun dışı yöntemlerle saldırı aygıtıdır. Özellikle ABD'nin bizzat eğitim finanse etmesiyle oluşturulan bu aygıt, yani çete tipi bu örgütlenme ortalığı kasıp kavurur. Denilebilir ki, 1952'lerden itibaren oluşturulan bu örgüt, tüm ulusal kurtuluş hareketlerine ve komünist örgütlenmelere karşı büyük bir savaş yürütür. Yine aynı tarihten itibaren bu örgütlenmenin içine Türkiye de girer ve ilk subayı Alparslan Türkeş'tir. Anılarında da yazar; Ankara'dan ilk çağrılan, Amerika'da eğitime gönderilen Türkeş'tir. Orada gördüğü eğitim, kontrgerilla eğitimidir. Daha sonra Türkiye'ye geldiğinde Elazığ bölgesinde bu görevini sürdürür. 'Toplumsal İlişkiler Bölümü' adı altında, ordu içinde ve toplumla bağlantılı örgütlenmenin ilk nüvelerini eker. Elazığ'ın hala faşizmin beşiği olması Türkeş'in bu ilk görevlendirmeleriyle bağlantılıdır.

Burada mühim olan husus, ordu içinde bir subayın, NATO'nun gladio taktiklerine uygun olarak yeni bir örgütlenmeyi sivillere dayalı olarak geliştirmesidir. Devletin bütün kurumlarında olduğu kadar toplumun sivil kurumlarında da, bu çete veya Özel Harp Dairesi'nin birimleri ortaya çıkar. MHP'nin temelleri böyle atılır. Şimdiki çete başı diye tabir edilen Mehmet Açar da oradandır ve o dönemin örgütlenmesi içindedir. Bilindiği üzere bu çeteleşmeye dayalı olarak Türkeş 1960 darbesinin en önde gelen albaydır. Hatta ilk başlarda Başbakan olarak görev yürütür. Çok etkilidir ve toptan ele geçirmeye çalıştığında, özellikle CHP-İnönü faktörü başta olmak üzere, burjuvazinin çok önemli bir kesimi, resmi nizami devletin de sahibi olan klasik devlet yanlısı kesimlerle karşı karşıya gelir.

ABD'ye dayalı böyle bir Türkeş hareketinin, GLADİO'nun iktidarı ele geçirmesi demek; onların bütün imkanlarını elinden alması, ikinci düzeye düşürmesi demektir. Onlara dayalı bütün sermayenin, hatta devlet kapitalizminin darbe yemesi demektir. Dolayısıyla İnönü ve ona dayalı Cemal Gürsel, daha çok da Cemal Madanoğlu ekibi Türkeş'i sürgün ettirir. ABD'ye dayalı bu Özel Harp ekibine karşı, İnönü gibi Cumhuriyet'in kuruluşunda oldukça büyük yeri olan ve resmi devletin sahibi olan, hem parti başkanı, hem de sermayenin adeta devlet kapitalizminin bu en güçlü temsilcisi daha hakim çıkar. Talat Aydemir gibi, yine Türkeş'le ilişki içerisinde olan bazılarının darbelerini de bastırıp, 27 Mayıs Darbesi'nin yönlendiricisi ve

özellikle daha o dönemde dayatılan bu tarz bir darbenin önlenmesini sağlayarak, bildiğimiz 1965 sonrası bir süreci de geliştirirler.

Bu sürecin tipik özelliği bilindiği üzere, Amerika'ya dayalı Özel Harp Dairesi'nin etkinliğinin artması MHP, Komünizmle Mücadele Dernekleri, Ülkü Ocakları hatta kısmen İslami kesim içinde de Türk İslam sentezi gibi, sivil kanatlarının oluşturulması ve değişik eğilimlerin örgütlenmesidir. Tabii Solda da bir açılım olur, Sovyetlere bağlı TKP'lerden tatalım, bağımsız devrimci sol gruplara kadar büyük bir açılım baş gösterir. O dönem, devlete dayalı tipik çeteleşmelerle sol grupların çatışmasına sahne olur. Bir kez daha 12 Mart Darbesi ortaya çıkar. Bu darbenin içinde 27 Mayıs'a nazaran Özel Harp Dairesi biraz daha etkilidir. Fakat İnönü hala hayattadır ve CHP bu darbeyi de giderek yönlendirmeye çalışır. Özellikle Ecevit hareketiyle birlikte, radikal solu önlemek için sola açılarak, Memduh Tağmaç'ın başında olduğu bir cuntalaşmayı geriletirler. Burada yine Türkeş'e yakınlığı ve Özel Harp Dairesi'nin etkilemelerine açık olan bu kesim, tabii ki gücünü geliştirir, korur ama tam istediği hakimiyeti elde edemez. Çünkü güçler dengesinde durum henüz buna hazır değildir. CHP olsun, Adalet partisi de başta olmak üzere merkez partiler olsun, yine çok daha etkili sol gruplar olsun, böyle bir darbe yapmaya fırsat vermezler. Koşullar o kadar olgunlaşmış da değildir. Burada önemli olan, MHP'ye dayalı çeteleşmelerin devlete dayanarak muazzam açılım sağlamaları, neredeyse devleti önemli noktalarda ele geçirecek düzeye gelmeleridir. Türkeş başbakan yardımcılığına kadar gelir. Milliyetçi Cephe adı altında kuruluş, özellikle 1977'lerden itibaren çok etkili olur.

Bu yıllarda Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi de, PKK öncülüğünde bazı önemli adımları atmaya çalışıyordu. Bilindiği üzere Ankara süreci, değerli grup çıkışımızın en kritik süreçlerden birisinin başladığı ve Kürdistan'a yayılmanın gündemde olduğu bir süreçtir. O zaman direkt Türkeş'le bağlantılı bir Namık Kemal Ersun darbesi gündeme gelir. Bu darbenin de gerçekleşmesinde, henüz çok daha etkili olan klasik CHP aygıtı ve onun devlet içindeki ağırlığı önemli yer tutar. Ecevit halen fonksiyonunu sürdürmekte, PKK tehlikesi de henüz o kadar artmış olmadığı için solu daha çok içinden provoke ederek, faşistlerle boğuşturup devleti hedef almaktan çikararak alt edebileceklerini düşünürler. Ve 12 Eylül'e kadar böyle gelinir.

12 Eylül, bilindiği üzere, yine ordu hiyerarşisi içinde bir darbedir. Türkeş'in burada tam etkili olduğu söylenemez ve hatta tutuklanır. Çünkü bu darbeyi tamamen lehine çevirip tüm orduyu denetim altına alma imkanı vardır. Bu da tabii o dönemde devlet için çok büyük bir risktir. Normal hiyerarşi içinde esas itibariyle solu tasfiye ederler. Tabii onlara göre Kürdistan Ulusal Kurtuluş eğilimi de, birkaç aylık süreç içerisinde temizlenecek durumdadır; ki anlayış öyledir, uygulamalar da bunu gösterir. Ve bildiğiniz gibi yeni bir sürece girilir. O zaman Ermeni ASALA Teşkilatı var-

dır, çeteleri daha çok bununla uğraştırırlar. Çatlı ekibi ilk defa o dönem devreye girer. Yurtdışında ve Ortadoğu'da da bir kol örgütlenmesi olur ve ASALA'yı bölerek daha sonra da liderini Atina'da öldürerek dağıtırlar. Fakat devletin bu konuda dışarıya yönelik böyle bir çeteleşmeyi yeniden başlattığı, bugün çok iyi bilinmektedir.

PKK henüz 15 Ağustos Atılımı'nı yapmadığı için Türk Ordusunun buna yönelmesine pek gerek görülüyor. Zaten gücümüz çok sınırlı, "Kılıç artıkları" olarak tabir ediliyor. Özel bir teşkilatın devreye sokulmasına ihtiyaç yoktur ve esas itibariyle ordu bu konuda faaldir. Nizami olarak, Teşkilatı Mahsusa türü, çete türü bir organizasyon, ağırlıklı olarak 1990 sonrası devreye girecektir. 15 Ağustos Atılımı'yla birlikte üzerimize ilk sürülen Nizami Ordu ve Jandarma Teşkilatı'ydı. Jandarma Teşkilatı'nın başarılı olamayışı sonucu, İsmail Selen başta olmak üzere birkaç Kuvvet Komutanı'nın tasfiyesi gündeme girdi. Bunlar aşılır ve giderek **JİTEM kuruluşu dediğimiz, Ersever gibilerinin sivrildiği, tamamen vahşi bir çeteciliği esas alan teşkilat öne çıkar, sonuçta Ordu içinde Bitlis Paşa'yı götürecek kadar güçlü bir konuma yönelirler.**

15 Ağustos Atılımı'nın ilk yılında gerillanın nizami kuvvetlerle ezilemeyeceği anlaşılınca, o tarz terk edilir. Hele Olağanüstü Hal'in de, özellikle 1988'de ilk yıl planlamasında kendisinden beklenen sonucu alamayacağı anlaşılınca, bu teşkilat epey devreye girer. Daha çok Doğan Güreş'in hedeflediği bu çalışma, orduyu da çok zorlar. Gerek Genelkurmay Başkanı N. Torumtay'ın istifa ettirilmesinde, gerekse daha sonra sırası gelen Kara Kuvvetleri Komutanı Muhittin Füsunoğlu'nun halen "*Onlarla asla barışmam, cenazeme bile gelmesinler*" şeklinde ifade ettiği bir çelişki söz konusudur.

Ordu'nun bütün kurallarını zorlayarak, ordu içinde çeteleşmeyi geliştirmek için büyük bir atağa geçilir. 1990'ların başlarından itibaren Özel Harp Dairesi'nin ordu içindeki gücü artar. Güreş, tamamen bu ekibe dayanarak kendi rakiplerini kural dışı yöntemlerle saf dışı eder. Özellikle süresini uzattıktan sonra Jandarmada çok etkili bir tasfiyecilik yürütür, birçok generali tehdit eder ve o bilinen çok etkili konumunu elde eder. O zaman MHP'lilerden yoğun kadro derlenir. Çatlı ekibinin bakanlardan çok daha etkili olduğunu bizzat bazı bakanlar; "*Kulağımızdan tutup bizi dışarı atardı*" şeklinde dile getirir.

Çevik Tim(Özel Çevik Kuvvetler) belli ki özellikle MHP'nin kadrolarıyla örgütleniriliyor ve bu yolla binlerce insanı örgütlerler. Bunların görevi, sivil insanları ve yine kendini iyi örgütlenmemiş, gerek kent faaliyetlerindeki, gerekse de kırsal alanlardaki zayıf gerilla gruplarını imha etmektir. Yani direkt 'infaz çeteleri' olarak da değerlendirilebilir. 1992-'93'te bunlar yoğun bir biçimde örgütlenir ve devreye sokulur. Mehmet Açar ve Tansu Çiller, onlara siyasi olarak her türlü devlet kanal-

larını ve bütün bakanlık kurumlarını açarlar. Hatta SHP içinde Murat Karayalçın da bu eğilimdedir. CHP'yi de tamamen sindirirler, sustururlar. CHP'nin 27 Mayıs'ta, 12 Eylül'de, hatta 12 Mart'taki rolünü oynamaması için, CHP'yi, Karayalçın önderliğinde ve Hikmet Çetin'le işbirliği içinde tamamen kullanmaya yatkın bir hale getirirler. Burada sınırsız bir iktidar gücü ortaya çıkar.

1993'lere doğru geldiğimizde Türkiye Cumhuriyeti, tarihinin en hukuk dışı sürecini yaşamaktadır ve çeteler her türlü cinayeti işleyecek kadar güçlenmiştir. Öyle ki devlet içinde, Parlamento'da, Ordu'da ve Bakanlar Kurulu'nda bunların önünde duracak bir güç yoktur. Örneğin **Mehmet Sincar'ın katli, Bitlis Paşa'nın, hatta Özal'ın katli kesinlikle bizzat bu çeteye bağlantılıdır.** Bugünkü bir gazete haberrinde, "Kardeş Özal Konuşmalıdır" yazısı gözüme çarptı. Çünkü Özal'a yönelik ilk suikastın kimin tarafından yapıldığı belli, zaten açığa da çıkmıştır. İkincisinde korkmuşlar, suikastı bile açıklayamıyorlar, öldürüldüğünü söylüyorlar. Demek ki çete bu kadar etkili. Kaldı ki bütün partiler de benzer bir işbirliğini geliştiriyor. Mesela Özal'ın partisinin içinde Mesut Yılmaz gibi bir işbirlikçiyi yaratıyorlar. Yılmaz'ın bunlarla bugünkü çelişkisi de çok ilginçtir. Yılmaz'ın, Özal'a karşı çıkartılması söz konusudur, fakat işbirlikçidir. Özal'ı tamamen aşacakları zaman, Deniz Baykal, Bülent Ecevit ve Mesut Yılmaz bir araya geldiler. Doğru Yol Partisi içinde de, klasik DP'den gelme Hüsametdin Cindoruk gibileri de sıfırlanınca ve Demirel'in klasik oportünistliğiyle de birleşince, bunlar Çiller'e karşı bir araya geldiler. Ordu içinde de Güreş'ten çok rahatsız olan çevreler var, nitekim bunlar Güreş'i kaldığı lojmanlardan bile çıkarmak istediler. Bu bütün bunların bir hareketi olarak yansıdı.

Önce hepsi işbirliği ediyor, hepsi bu çetenin etkisi altındadır. Ama çete tümünü tasfiye edip tamamen bunları dışlamayı devreye soktuğunda, ki siyasal, ekonomik koşulların sıkıştırması nedeniyle bunlarda tepki geliyor. Bunlar aslında çeteleşmeye karşı değillerdi ama her şeylerinin ellerinden gideceğini görünce, 1995 sonrası bilinen tepki olayını, karşı faaliyeti geliştirdiler. Susurluk olayında ve bir yıl içinde değişik taktiklerle bunu açığa vurdular. "Şeriat geliyor, laiklik elden gidiyor, işte çete her şeyi aldı götürdü" propagandası yapıyor, ki bunun anlamı şu; bu son hamleyi yapmazlarsa bu partilerin tümü gidecek, zaten gitmişlerdi. Devlet içerisinde şahsen bile herhangi bir imkanları kalmayacak.

Aslında çete bunlara belli bir pay verse ses çıkarmayacaklar. Tümünü dışlanacakları ortaya çıkınca her tarafta sesler birleşiyor. Bu "Bir Dakika Karanlık" hareketi, işte 'Susurluk kazası' benzeri şeyler geliştiriliyor. Ordu içinde biraz dayanak bulunca Mesut Yılmaz Hükümeti'ni oluşturuyorlar ve bu hükümet şimdi sallantılı. Bu çetecilerden tehdit olarak içeriye alınanların hepsi tekrar çıkarıldı. O dönem Çiller yine etkilidir. Özellikle Türkeş'in oğlu ve eşinin itiraflarından da anlaşıldığı gibi;

MHP'liler, Türkes'i bile artık kendilerine bir engel olarak görüyorlar. Çok kullanıldığı içindir ki, elli yıldır kullanıla kullanıla ölüyor. Bu faaliyetleri taze bir ekibe, yani halis muhlis bir çeteye devretmeleri gündemleşiyor. Bunlar özellikle Çiller yanlısı olup, daha çok bu kirli işlere bulaşan kesimdir. Hatta CHP'de de Karayalçın, Meclis Dışişleri Komisyonu Başkanlığı'na geliyor, orada bile ağırlıkları var. Yine ANAP içinde ağırlıkları var. Kısaca halen devlet içinde örgütlüler.

Bu çetenin marifetleri saymakla bitip tükenmez. Bize düşen payı ise, 1992-'93'lerden itibaren Cizre, Şırnak ve Nusaybin'deki katliamlar başta olmak üzere yüzlerce katliam, binlerce insanın acımasız, yargısız infazla öldürülmesi, yine faili meçhul cinayetler adı altında tek tek insanların katledilmesi, üç bini aşkın köyün harabeye çevrilmesi, muazzam bir korucu teşkilatının, esrar şebekelerinin geliştirilmesi olmuştur. Sadece Kuzey Kürdistan'da değil Güney Kürdistan'da da muazzam bir çeteleşmenin örgütlenmesiyle; Barzaniler'in, hatta kısmen YNK'nin içinde de böyle bir kurumlaşmanın gerçekleştirilmesi söz konusudur. YNK Merkezinde yer alan Kosret'in(Abdullah Resul), direkt çete eğilimi ile bağlantılı olarak kurumlaştırılması, ayrıca Barzaniler'in de buna tümüyle dahil edilmesi var. Bucak şahsında görüldüğü gibi Kürdistan'ın irili ufaklı bütün feodal, işbirlikçi çevreleri, bu çetenin en vurucu güçleri haline getirilmiştir. Hatta Ortadoğu'da bize yönelik bombalamanın bile bu çeteye dayandırılarak gerçekleştirildiği ortaya çıktı. Bunların içinde uzantısı olan bazı Kürt işbirlikçilerinin örgütlenilerek yanımıza kadar yansıtılması söz konusudur. Avrupa'da gerek PKK'yi, gerek genelde solu etkisizleştirmek için, Ağca'dan tutalım Palme cinayetine kadar birçok provokasyonun gerçekleştirilmesi; Avrupa'ya yönelik uyuşturucu ticaretinin yüzde sekseninin bunların kontrolü altına alınması, Kürt işadamlarının bu kanallardan temizlenmesi ve çete tarafından devlet bütçesinden daha fazla maddi imkanın gayri meşru yollarla ele geçirilmesi, işlerin ne kadar vahamet derecesine getirildiğini göstermektedir.

Türkiye'deki Çeteciliğin PKK'deki Uzantıları

Peki bütün bunların acaba PKK üzerinde bir gölgesi olmayacak mıdır? Son dönemlerde ve en son yaptığımız 27 Kasım konuşmasında, biz de açıkça ilan etmek-

te sakınca görmedik: PKK içinde çete gölgesi ve çeteleşme eğilimi var mı, yok mu tartışmasını ortaya koyduk. Bilgilerimizi birleştirince, başlangıçta kendiliğinden ama giderek de bir eğilim haline gelmiş çeteciliğin boy verdiğini ve sadece TC çetelerinin gölgesinin değil, bizzat kollarının etkili olduğunu gördük. Bunu vahim bir gelişme olarak değerlendirmemiz gerektiği giderek daha net karşımıza çıkmaktadır. Buna bilerek veya bilmeyerek alet olmaların, küçümsenmeyecek çapta olduğu ortaya çıkmaktadır. Çeteleşmenin esas itibarıyla bizi ilgilendiren yönü budur. Tarihi açıdan durumu biraz değerlendirdik. TC'nin çözülüş sürecinin, özellikle '90'lardan itibaren ancak çeteleşmelerle durdurulabileceğini de çarpıcı bir biçimde ortaya koyduk. Tarih, ilerde bunları çok kapsamlı değerlendirmelere tabi tutacaktır.

TC'nin devlet aygıtının tümüyle ele geçirildiğini ve bugün sivil toplumda çok sınırlı, direnen bazı güçler olsa da, halen esas eğiliminin çetelerden yana olduğunu vurgulamakta hiçbir sakınca yok. Bu, Türkiye Cumhuriyeti içinde ve toplumsal yapıda epey rahatsızlıklara ve büyük çalkantılara yol açtı, daha da açacaktır. Hatta sert sınıf mücadelelerine kadar götürebilecektir. Türkiye halkının birçok sınıf ve kesimi açısından pastadan pay kapma savaşı açlık boyutuna indiği için kavga doğal olarak gelişecektir. Avrupa da buna karşı tedbir alıyor, devlet ve çete ilişkisini fark etmiştir ve 'Kontr Devlet', 'Çete Devlet' diye bir kavram çıkarmışlar, Türkiye'yi böyle değerlendiriyorlar. Amerika'nın özel teşkilatı artık kurtaramıyor, o da fazla sahip çıkamıyor, zor da olsa kısmen bırakma eğiliminde. Türkiye halkı için de eskisi kadar gizli değil, biraz deşifre edilmiş. Dolayısıyla çete sıkışıyor ve ona karşı olan eğilimler giderek daha da gelişeceğe benziyor.

TC'nin, bu çetenin örgütlenmesindeki temel hedefinin, bir devlet eğilimi, politikası olduğu ve 1995'lere doğru geldiğimizde bizi bitirmek gibi kesin bir planlamaya sahip olduğu anlaşılıyor. Bu marjinalleştirme iddiasına baktığımızda, bunun çok çarpıcı olduğunu ve adeta ölüm fermanımız olarak biçildiğini görmekteyiz. Bu husus çok çarpıcı. Çetecilik sadece devletin içindeki gizli bir örgüt yapısının marifeti değil, tümüyle bu yöntemle Ulusal Kurtuluş Hareketi'mizin bastırılacağını ve planlamaya göre de artık bu işin '95'lerde biteceğini görüyoruz. Ve daha sonra devlet, tıpkı Mustafa Kemal döneminde, çetelerin kullanılıp daha sonra saf dışı edilmesi gibi, '95'te de "Askeri açıdan PKK yenilmiştir, dolayısıyla kullandığımız çetelere ihtiyacımız kalmamıştır" yaklaşımını sergiledi. Aynen Mustafa Kemal hareketi. Şu andaki Genelkurmay da dahil hepsi çeteleşmeyi biliyor, kullanmışlar ve halen de kullanıyorlar.

Tüm bağlarını kestiklerini söyleyemeyiz ama devleti tamamen hukuk dışı bir duruma getirmeleri, tümüyle çeteleşmenin yuvası durumuna getirmeleri Sabancı hatta Koç gibi sermaye çevrelerini de rahatsız ediyor. Tansu Çiller, Koç demiyor, "Boynuzlu sermaye" diyor; işte bu kadar pervasızlaşan çete, Sabancı'nın bir kar-

deşini de öldürüyor. Vehbi Koç'un oğlu ve Sabancı "Yeter" diyor. Yani en üst sermaye bile rahatsız. Çünkü Topal cinayetinde görüldüğü gibi hepsinin vurulması devreye giriyor, çete azgınlaşıyor. Sıradan bir 'Yeşil çetesi' bile, bir çırpıda on milyon dolar kazanıyor. Bunların el attığı imkanlar artık beş yüz bin marktan aşağı değil. Bunlara para dayanmaz, sermaye dayanmaz. Ekonomi böyle çok tehlikeli bir viraja geliyor. Toplumun diğer kurumları, siyasi partilerin hepsi neredeyse nefes alamaz duruma geliyor. Ordu içinde bile generalleri öldürmeleri söz konusu veya kalanları da bir yere atıyorlar. Bunlar, "Cenazeme gelmesinler" diye ancak öfkelerini belirtiyor.

Bunun devam ettirilmesi devletin daha da yıkılması anlamına gelecektir. Tıpkı Mustafa Kemal'in kuruluş döneminde çete hareketine son vermesi gibi. Dikkat edelim Topal Osman'ı o kullandı, Çerkez Ethem'i o kullandı, buna benzer çok çevreyi kullandı. Fakat daha sonra bunları ya kaçırttı, ya da idam ettirdi. Milletvekilini TBMM'de katletti ama sonradan katili de astırdı.

1990-'95 arasında da çetenin müthiş faaliyetiyle birlikte sonuca gittiği ve başarıldığı söyleniyor. Aynen yeni bir Mustafa Kemal hareketi biçiminde, "İrticayı önliyoruz" sloganıyla tıpkı 1925'te olduğu gibi bir temizlik geliştiriyorlar. "Devletin nizami güçleri hakim olmalıdır" adı altında çeteye artık "Dur" deniyor. Tabi çete, kendi içinde kendi kanunları olan bir kuruluştur. Onun en aşırı uçlarını tehdit ediyorlar. Susurluk gibi kaza adı altında bunların bazılarını böyle birkaç olayla tasfiye ediyorlar ve bu belli bir sindirme yaratıyor. Bilindiği gibi yapılan hükümet değişikliği ve buna benzer faaliyetlerin halen devam etmesi, çeteyi ortadan kaldırmak için değil sınırlamak içindir. Kara Kuvvetleri Komutanlığı'na Kıvrıkoğlu'nun gelmesi aslında çeteyle uzlaşma anlamına geliyor. Ordu ve polis anlaşılıyor. Yine ordu ve diğer kurumlardaki çeteleşmeye karşı bir uzlaşma sağlanarak, süreci öyle götürmek istiyorlar.

Tüm bu gelişmelerden payımıza düşen nedir? Şimdi daha iyi görüyoruz ki, '95'lerden itibaren "PKK marjinalleşmiştir ve askeri açıdan yapılacak fazla bir şey yoktur. Yapılacak şeyler, ekonomik, sosyal, hatta siyasal, kültürel bir yeniden düzenleme" biçiminde, bize kadar bu yönlü mesaj trafiğinin çok çarpıcı bir biçimde yoğunlaştığı ortaya çıkıyor. Şunu demeye getiriyorlar; "Siz askeri açıdan yenildiniz", hatta verilen mesajın diğer bir yönü de "İradeniz kırılmıştır, sizinle de uzlaşalım. Hangi temelde uzlaşalım?" oluyor. "Gerillayı bırakma ve bazı kültürel haklar temelinde anlaşma", mesajın bu olduğu çok nettir. "Kürt dili ve kültürü üzerindeki baskı kalkacak ve her tür kendini dile getirmeye izin verilecektir. İnsan hakları dernekleri açık bırakılacaktır ve demokratik açılımlar giderek gelişecektir. Hasta, yaralı tutuklular dışarı çıkarılacaktır" şeklindeki mesaj, tabi ilginçtir. Ne kadar iyi niyetli ol-

duğu, ne kadar gerçek demokratik bir sistemi hedeflediği, belirsizdir. Taktik olma ihtimali yüksektir, burada bu yönü fazla ciddiye de alınamaz, değerlendirilir.

Fakat daha çarpıcı olan yanı, bugün oldukça yargılama gereği duyduğumuz bir anlayışın ve onun gözü kara kişiliklerinin(Şemdin Sakık), aynı yıl pervasız bir biçimde, “Gerillaya akış durdurulmalıdır” söylemidir. Gerilla kanallarının tıkatılması, Emniyet’in denetimine verilmesi, grupların marjinalleştirilmesi; bir yandan da yüzlerce kişinin kara kısta bir araya getirilmesi, gerilla birliklerinin aç bırakılmaları ve eritilmeleri için de, asla başarılı olmayacakları bir yer ve zamanda, hiçbir gerilla taktiğinde izahı olmayacak bir biçimde düşmanın üzerine sürülmeleri, böylece gerillanın direngen öğelerinin kırılması ve geriye kalanların da iradelerinin kırılarak marjinal çözüme tabi tutulması hedeflenmiştir. Öyle ki, daha da geriye kalanlar olduysa, onları da tamamen marjinalleştirip 'sosyal yaşam' adı altında, işte 'kadın erkek' ilişkisi adı altında 'birbirinizi yaşayın' biçiminde bir taktik devreye sokulmuştur. Dikkat edilirse, bir yandan da aç bırakıyor, hatta açlık nedeniyle intihar edenler çıkıyor ama kendisini asla aç bırakmıyor. Üstelik “*Bununla sizin iradenizi geliştiriyorum*” diyor ama en yoz, düşkün bir yaşam tarzını da herkese egemen kılmaya çalışıyor.

Serhat'tan giriyor, Dersim, oradan Amed, Garzan ve Botan'dan çıkıyor ve bu alanlar onun elinden zorbela korunmaya çalışıyor. Tabi yapının gücü ve anlayışı fazla yok. Ana karargahı da alaşağı ediyor, onunla yetinmiyor, geriye bizim sahamız kalıyor. Bu sahada bizim taktik savaşımız tabi sizinkinden biraz farklı olduğu için denemeye tabi tutuyorum. “*Bir manganın başında ben ancak boşa çıkarılırım, olmaz*” diyor ve amacına tam olarak ulaşmak için tekrar kıvırıyor. Bu bir çizgi olup ağırlıklı olarak 1994-'95'ten itibaren başlıyor. Bu o kadar önemli değil, daha da önemli olan Genelkurmay'ın ballandıra, ballandıra anlattıklarıdır. Buna yeni belgede de yer vermişler. Belgenin özü; “PKK askeri açıdan yenilmiştir, marjinalleşmiştir, kalanların da üzerinde tedbir alınıyor, adım atarlarsa daha da üzerine gideceğiz” şeklindedir ve hızla gerisi devreye sokuluyor. Özellikle bu yeni hükümetle almak istedikleri tedbirler var. “Ekonomiye ağırlık vereceksiniz” gibi dayatma üstüne dayatmada bulunuyorlar. Halbuki Bakanlar Kurulu, “Ekonomik imkan yok” diyor. Bu sefer bu yeni taktik için zorla sermayenin ellerinden alıyorlar. Tamamen bağımlı, işbirlikçi bir sermaye yaratmak planının önemli bir halkası oluyor.

Korucular daha organize bir güç haline gelerek, ordunun ayrılmaz bir parçası olarak profesyonelleşiyorlar. Bir nevi jandarmanın yerine, daha tehlikeli bir biçimde konulmak isteniyorlar. Özellikle HADEP gibi bir parti için yapılmak istenenler çok ilginçtir ve bu konuda somut bilgiler var. Parti içinde eğilim yaratılıp, tamamen bu eğilimin en önde gelen bir uygulayıcı gücü haline getirilmek isteniliyor. Diğer bazı sol legal kuruluşlarda da bu var. Sendikalarda bu eğilim çok güçlü örgütlendirilmiş.

Çok sahte bir demokrasi paketi de bununla birleştirilerek süreç tam bir zafer biçiminde tamamlanmak isteniliyor. İşte Genelkurmay'ın dönem planlaması böyle olup bütün bunların bizim için en çarpıcı yanı, gerillaya dayatılmasıdır.

Daha öncede vurguladığım gibi, her gerilla hareketine yönelik sızmalar, yozlaşmalar olabilir. Bizde de '87'lerden itibaren PKK'nin temel kadrosu, sağlam bir gerilla ordu kuruluşuna gitme yeteneği gösteremeyince, hatta Agit arkadaşın şahade-tiyle birlikte sağlam öğelerin de fazla rol oynama imkanı kalmadığında, asi-avare köylü gruplarının kendini gündemleştirdiği ve bunların içimizdeki çeteciliğin esas gücünü oluşturdukları biliniyor. Tıpkı Batı Anadolu'da Efeler adı altındaki bir dönemin çeteciliği gibi, bizde de halen aynen ona benzer zihniyette olanlar az değil. Hatta birisinin de ismi Efe, bazıları bu ismi yakıştırmışlardı. Bu köylü kökenli öğelerin, hatta gençlerin bir bütün olarak bu eğilime girmeleri zor değildir. İdeolojik-siyasi düzey, devlet, iktidar, siyaset konularında yoğunlaşmaları ve örgüt disiplini olmayınca geriye bu eğilimin asi-avare çete niteliği ortaya çıkar.

Partiyi kurumlaştırması, eğitip örgütlemesi, denetlemesi gerekenlerin görevlerine tam sahip çıkamamaları safları ardına kadar bu eğilime açık tutmuştur. Bu durum PKK de '90'lara doğru çok gelişmiştir. Hepsi devletle bağlantılı olmayabilir ama devletin de, Genelkurmay'ın da iyi gözlemediği, çözmeye çalıştığı, PKK içinde bir gelişme veya gerilladaki çete türü asi-avare grupların boy vermesidir. Bütün alanlarda buna öylesine tapıldı ki, başını kopartsan böyle bir eğilimden koparmaya güç getiremiyorsun. İdeolojik bile denilemez, köylü ideolojisi aslında çetecilikten öteye bir kuruluşu güç getiremez. Küçük burjuva aydını da böyledir, demagojik olmaktan öteye gidemez. Dolayısıyla PKK'de çeteleşmenin objektif zemini, özellikle gerillada 1990'ların başına kadar çok güçlüydü. kentlerde de buna benzer kent çalışma grupları giderek yozlaşarak çete timleri haline gelmişlerdi. Ve sıradan halktan bir çok insanı dövdüklerini, değerleri gasp ettiklerini bilmekteyiz. Orada da parti adına, aslında "Kent çeteciliği" gibi bir eğilimin geliştiğini bugün daha da çarpıcı olarak görmekteyiz. Genelkurmay Başkanlığı'ndan tutalım Hükümet Başkanı'na, Parlamento'dan tutalım bütün sivil kurumların başına kadar, muhalefete kadar hepsi topyekun birleşti. Adı da "Ulusal Seferberlik"ti, "Topyekun uzlaşma"ydı; '92'lerde slogan buydu.

Düşmanın daha önceden kendiliğinden de olsa, bazı aileleri partiye yönelik planları için seçtiğini biliyoruz. Mesela Dersim'de Kıymet ailesi, daha sonra Seher Yıldırım'ın ailesi, 1990 öncesi devreye geçirilenlerdi. Batman'da Şener ailesinin, kısmen Antep yöresinde Terzi Cemal ailesinin, Botan'da Kör Cemal, Metin, Hogır gibilerinin çabaları çok yoğundu. Aile boyutunda ve giderek bazı kişiliklerin etrafında bu faaliyetler parti ortamına dayatılıyordu ve hayli de çıkar elde ederek sivrilme-

ye çalışıyorlardı. Böyle birçok örnek var. Hatta her eyalette buna benzer aile grupları etrafında bir gelişmenin yaratıldığını ve buna kıskançça sarıldığını biliyoruz.

1992'lerden itibaren nasıl ki Türkiye'nin genelinde bir çeteleşmeye doğru gidiliyorsa, PKK'nin içinde de bu çetecilik objektif zemini değerlendiriyor ve gelişmeye çalışıyor. Genelkurmay tarafından bir değerlendirme yapılarak, parti içinde çok etkili, durumları elveren bazı kişilikler seçiliyor. Diyarbakır'da(Amed'de), özel bir bölüm kurulduğunu ve görevinin; PKK içinde her türlü araştırma, incelemeyi yapma, özellikle kişilikleri tespit etme, el atma, yozlaştırma ve bu yaşama çekme olduğunu somut bilgilerle öğreniyoruz. Bilinen tipik çeteleşmeyi yürütme merkezi oluşmuş ve halen de işbaşında olduğunu bazıları itiraf etmiş. Zaten Amed'den kaçanların hemen hepsinin bu teşkilatlanmanın içinde olduğunu biliyoruz. Bunlar partiye tekrar geri gönderiliyorlar, hatta sahamıza kadar geldiler. Çeteciliğin örgütlenmesi zindanda ve daha sonra Amed Eyaleti'nde, gerilla içinde sağlanıyor. Tabi bunun için çok geniş imkanlar seferber ediliyor. Biz daha sonra bazı istihbarat çevrelerinden "Amed'de işadamları kanalıyla, gerillaya ne kadar milyar yatırım yapılmış..." şeklinde bir duyum da almıştık. Yatırımın amacı şu oluyor; bunları düzen yaşamına çekmek, bütünleştirmek. Bunun için bir çok işadamı devreye sokuluyor, ki halen de benzer çabalar olduğu görülmekte.

Tabi burada daha somut belirtme gereği duyuyoruz; bu dönemde sivrilen aile, bu Sakık ailesi oluyor. Özellikle Sırrı Sakık hakkında, içerde yatan onunla aynı yöreden olan arkadaşlarından, şu anda TC için bile bir muamma olan Yeşil denilen kişiyle ne kadar görüştüğü, birlikte faaliyet yürüttüğüne dair bazı bilgiler aldık. Bakanların bile üstünde bir üslenmeye gittiği, dairesinin bir bakanlık dairesi kadar güçlü olduğu, süper mercedeslerinin olduğu, en çekici burjuva kızlarının etrafında olduğu, birçok genci bir nevi hizmetçi gibi emrinde çalıştırdığı yönünde bilgiler aldık. Daha önce iflas etmiş, yani meteliğe kurşun sıkan bir aile olduğunu biliyoruz. Bir gerilla komutanının bir kardeşi nasıl oluyor da bu konuma geliyor? O kardeşlerden birisi de 1990'larda gerilladayken öldürülmüştü. Yani bu ailenin de özellikleri var; kardeşi kardeşe öldürtecek kadar azgın olduğunu, içimizdeki kardeşi bizzat söylüyor. Böyle bir yaşama çok düşkünler. Her şeyini kaybetmiş, feodal süreçten kapitalizme geçmenin en çılgın ailelerinden birisi oluyor.

Bunları ben de yakından tanıyorum. Kaybettiklerini almak için yaşamda girmeyecekleri çılgınlık yoktur. Özellikle babalarının ne kadar kadın aldığını, ne kadar kullandığını, köyü nasıl köleleştirdiğini ve ailece kapitalizme nasıl can attıklarını Şemdin itiraflarında söylüyor; yani aile zemini kullanılmaya çok müsait. Çıkar temelinde, kapitalist yaşam ölçülerine korkunç ilgi duyuyorlar. Ona yönelik sindirmeden sonra, önce bir-iki hamleyle üzerine gidiyor, otellerini, ailelerini biraz tehdit ediyor-

lar ama yine de sonuçta kral gibi bir yaşamın içine sokuluyor. HADEP'i bu kişilik vasıtasıyla ki devlete de değil tamamen çeteye bağlamak istiyorlar. Kesin olmamakla birlikte bu konu incelenmeye değer. Fakat Ankara'nın göbeğinde böyle çok etkili olarak beslenmesi düşündürücüdür.

Aynı yıllarda, 1992-'94 arası dönemde, bizim Eyalet Koordinatörümüz(Şemdin Sakık) veya kendini o duruma sokmuş kişi, önce engel olabilecek kişileri sindiriyor, büyük ihtimalle tasfiye ediyor. Sistemli bir araştırmayla incelenmeye değer bir konudur. O, kendisine "Önder" demeyeni tasfiye ediyor. Ve bunu yapay mahkemeler yoluyla bile değil, çünkü öldürülen bazı insanların kayıtları bile yoktu. Nasıl bir ifadeleri olduğu belli değil, yargısız infaz gibi bir durum var. Suçlu bile olsa, en azından bir mahkemesinin yapılması gerekirdi. Kocaman tabur, bölük komutanlarının, bir çatışmada tek kurşunla öldüklerine dair iddialar vardı. Mesela birimlerde fazla kişi ölmüyor ama komutan ölüyor. Bu nasıl oluyor? Bunların, bireylere bağlı olmayan, partiye bağlılıkları olan kişiler olduğu dikkat çekiyor. Herkes karşısında adeta put gibi; benden sonra gelen, ki benim de durumum orada zaten etkili olmaz, 'ikinci önder' oluyor. Kendisi hakkında önderlik kavramını yaygınlaştırarak gerillayı ele geçiriyor. Kendisine bağlı dört dörtlük ekipler oluşturuyor.

Bütün bunların bir kişinin kariyer hırslarıyla izah edilmesi mümkün değil. Ne kadar kariyerist de olsa, açgözlü de olsa, böyle yapmaması gerekiyor. O süreçte daha dikkat çekici gelişmeler var. Bir defa Amed Kürdistan'ın merkezi, çığ gibi gerilla-laşma dönemi. Çeteciliğin de en çok üzerinde çalıştığı Bahtiyar Aydın cinayeti orada gerçekleştiriliyor. Lice katliamı, ağırlıklı olarak gündeme geliyor. İlan ettiğimiz ateşkes sürecinde, bizzat onun talimatıyla 33 askerın öldürülmesi gerçekleşiyor. Ki o dönemde ordu bile bu askerlerin silahsız olmasını soruşturma gereği duyuyor. Bu pek normal bir seferber etme biçimi değil. Yani o askerleri böyle götürmenin de kanun dışı olduğu, bizim içimizde de bunlara böyle bir muamelenin yapılmasının PKK'nin kararıyla olmadığı açıktır. Hatta biz de kontrpiyede, iki arada bir derede bir konumda bırakılmıştık. Bilindiği üzere oldukça lehimize işleyen süreç, birdenbire aleyhimize döndü. Ordu içindeki çete eğilimi, sözünü ettiğimiz o komutanları da tasfiye ederek dizginleri tamamen ele aldı. Özellikle Lice katliamlarla oldukça harabeye çevrildi. İçimizde de bu olayla çeteciliğin PKK içindeki, Amed'deki temsilcisi vurup kırıp ele geçiriyor.

Bunun bir eğilim mi yoksa bilinçli bir faaliyet mi olduğu tartışılabilir. Ama bu ailenin kapitalizme can attığı çok açıktır ve kendileri de söylüyor. Bir de devlet içinde kendilerine yol açılınca "HADEP'i de ele geçir, devlet sensin, Kürdistan'daki denetim senindir, dolayısıyla sen de bir Olağanüstü Hal Valisi kadar etkili olursun" denilerek öne çıkarılıyor. Şimdi o kişinin; "Bir seçim olsun, APO'nun gücü mü var,

bizim gücümüz mü var, göstereceğiz” diyebilmesinden, bize bile “Merhaba” demeyecek kadar kendini büyük gördüğü anlaşılıyor.

MHP'nin içindeki Çatlı ne kadar etkiliyse, bu da(Sırrı Sakık) HADEP'te o kadar etkili. Yanından bile kolay geçilemez, kimseyi dinlemez bir noktaya geliyor. Zihniyet aynı. MHP içinde Türkeş “Çatlı'yı kontrol edemiyorum” diyor. Eşi bugün söylüyor, “Türkeş yanımda çok öfkeliydi, 'bu adamı kontrol edemiyorum, gitti artık' diyordu”. İşte bugün MHP'yi ele geçirdiler. Bunu da HADEP'te kimse kontrol edemiyor, adeta başına buyruk bir adam. Kral gibi yaşıyor ama bir şey bekliyor. Esas itibarıyla biçilen rol, gerillanın tasfiyesinden sonra sivilleşmenin başına bunları geçirerek, onlar için ikbal yolunu açmaktır. On binlerce şehidin kanı üzerine, milyonlarca insanın emeği üzerine ikbal yolları açılınca kimse bunları durdurabilir mi? Tek bir şeyi, gerillanın ne zaman tasfiye olacağını bekliyor.

Şimdi daha iyi anlaşılıyor ki, Çatlı'nın da gücü sınırlıdır ama devlet veya o eğilim MHP'yi çözdürüyor. ANAP'ı çözdürmüş, Mesut konuşamıyor bile, bir yumruk attılar sersemledi. Eğilimin gizli odakları çok güçlü. Vakti gelince başa geçirecekler. Klasik devlet aygıtı tümüyle çözülsün, bunlar da dört dörtlük devlet olacak. PKK içinde direnen gerilla, hakiki PKK içinde bu asi-avare gruplarla teması var, zaten hızla etrafına topluyor. Bunların bizim etrafımızda dolanmaları çok ilginçtir, korkunç ilgi gösteriyorlar. Her zaman söyledim, bana ilgi duymanın iki anlamı var; ya tıpkı Haki Karer, Kemal Pir, Mazlum, Agit, Hayri gibi çok candan bir yoldaştır, ki yine bugün de böyle çok sayıda inanmış insan var, ya da Fatma'dan tutalım Semir, Şahin gibi çok özel amaçlıdır, böyle de bir sürü tip var. Örneğin; Kör Cemal beni ilahlaştırıyordu. Özellikle Şener, karşımda takındığı tutumlarıyla hala hatırımdadır. Ve bir de Semir vardı, benimle yüz yüze geldiğinde kıpkırmızı oluyordu. Ben diyordum ki; bunlar melek midir nedir, bu kadar utanıyorlar, sıkılıyorlar. Daha sonra anladım; içi bozuk nar gibi, içi siyahlanmış nar gibi, içinde bir ihaneti gizlemenin verdiği sıkıntı onların suratlarını kıpkırmızı yapıyor. Bu sonucu çıkarmıştım.

Özlü, çok bağlı olanlar, inanılmaz bir çizgi adamı olur, savaşır. Fakat içinde başka şeyler olanlar seni putlaştırır. En güzel değerlendirmeleri yapıyorlar, etrafımızda put gibi duruyorlardı, fakat arkamızda da kendi işlerini korkunç yürütüyorlardı. Biz bu yıllarda tabii bunu çok yakından gördük. Şimdi son öge de, (Şemdin Sakık) inanılmaz ölçüde etrafımızda dolanıp duruyordu. Bizi güç kaynağı olarak biliyor, bir de sanırım her alanı sindireceğini iyi hissetmiş. Mesela PKK Merkezi'ni bir tekmeyle savuracak kadar gücü yakalamış, emin bundan. Her bölgeye gittiğinde bir ay ona yetiyor; o bölgeyi tasfiye etmek, marjinalleştirmek için sistemi yakalamış aslında. Çok ilginç tabii hepsinde olduğu gibi ben kalıyorum, bana da yönelik raporlarını size okuttuk, en büyük değerlendirmeyi yapıyor. Fakat ilginç bul-

duğum bir hususu ben dile getirmiştım; bu bizi tıpkı Allah gibi yüceltıyor ama kendisi yeryüzünün peygamberi olmak için. Bu değerlendirme çok ilginçti ve ne kadar isabetli olduğu şimdi daha iyi anlaşılıyor. Yeryüzü iktidarını kuracak ama bunun için Allah'ın elçisi olması, Allah'tan yardım bulması gerekiyor ve çok ilginç aynen buna da inanmış. Allah'ın soyut bir kavram, bir mefhum olduğu biliniyor. Peygamber ise bir dünya gücüdür, elçidir. İşte bütün maddi kuvvetleri kendi yetkisi altına alacak ama bunun için uzlaşması gerekiyor. Yani onun Allah'ın elçisi olduğuna dair benim buyruk vermem gerekiyor. Şener'de, "Mazlum Doğan beni Halife seçti" diyordu. Cahil insanları etkilemek için tabii bu kavramlara başvuruyorlar.

İktidar konusunda; hem maddi, hem manevi iktidar konusunda benim büyük tecrübelerim olduğu için öyle sizin gibi kendimi kolay kandırarak kişi değilim. Hem teorik, hem pratik olarak insanı tanımamam mümkün değil. Devletle bu kadar uğraşmış, devletle mücadelede kendini yaşatmış bir insanın; iflas etmiş, döküntü bir aileden bir kişiyi çözmemesi mümkün müdür? Düşünün ki, Fatma adeta 'olumsuzluk tanrıçası' gibi, kırk yedi sırta kendini gizlemişti ama ben yine de açığa çıkardım. Benim için zor değil. İyileri de ortaya çıkarıyoruz, bu bizim işimiz, görevimizdir. Fakat bu adam kendini biraz etkili kılıyor. Ne de olsa on üç yıl ülkede, bütün bölgelerde savaşmış! Burjuva basında, hatta emperyalist ajanslarda, "APO'dan sonra en etkili adam", "Büyük askeri komutan", "Aslında ARGK'yi yöneten, kuran adam", "Gücün hakiki sahibi" diye geçiyor. Kendisi de sık sık propaganda yaptırmış: "Şu eyalette de çıktı, işte gördük Amanos'ta da çıktı. Şuraya geldi, bütün eyaletleri fethetti"! Bu propagandanın yayını yapılıyor. Bu anlaşılır bir durumdur; kendisini bilinçli olarak sahte bir güç odağı haline getirerek etrafını korkutuyor ve PKK Merkezini sindiriyor. Kadroyu sindiriyor ve en önemlisi de düşkün tiplere çok kötü bir yaşam sunuyor. Gözüne kestirmediklerini kaçırma ve imha etmeyle yaşanmaz duruma getirirken, diğerlerine de rahat yaşamı, özellikle kadını sunuyor.

Kadın sorununda şu söylenmeye değer; biz 1992'lerden itibaren özgür kadın hareketine çok büyük bir anlamla ve pratikle yüklenirken, bu da karşı cepheden sanırım Genelkurmay'la bağlantılı olarak yükleniyor. Amacımızı fark ediyor; kadını ARGK temelinde ele alıyoruz, YAJK ordusu, oluşumu üzerinde yoğunlaşıyoruz. Kadının devrimci enerjisi açığa çıkarıldığında gerçekten güç durumuna gelebileceği görülüyor ve bu değerlendiriliyor. Genelkurmay'ın bunu değerlendirmemesi mümkün değil. Daha sonraki örnekler yaygındır. Amed kökenli karşı faaliyet '93'ten sonra daha çok netleşir. Çete Yürütme Komitesi'nin yolladığı bazı kadınlar var, bunların bilinçli yollandığı daha sonra ortaya çıkıyor. Bir de çeşitli uygulamalarla, düzenin ağır yaşam etkileri ile gelen gençler de aynı amaçla gönderilmiştir. Gerillanın şefi de bu yaşama dalınca, kadın, tam bir karşı devrim malzemesi haline geliyor. Bū-

yük özgürleşmeye karşı, büyük düşürme taktiğiyle karşılık veriyor. Bu yalnız bir kişinin marifeti değil, bir planlamanın sonucu olarak karşımıza çıkıyor. Sonuç; öncelikle objektif zeminin de çok müsait olmasıyla içimizdeki çeteleşme çok ciddi bir biçimde geliştiriliyor. Botan zemininde asi-avare grup çeteciliğinin giderek gelişme göstermesi ve '90'lardan sonra da devletteki çeteleşmenin egemen olmasıyla birlikte, Amed'e dayalı böyle bir yansıma iyice gelişiyor. Buna "Gölgesiydi" diyor, hayır, orada da öyle bir çabanın içine girilmesi gölgesi değil, bizzat kendisiydi.

Burada detaylar o kadar önemli değil. Kardeşi Ankara'da böyle bir ayarlanma içerisindeyse, diğerine gölgesi yeter. Olup biten nedir: "*Bu işi burada böyle yapıyorum, sen de orada öyle yap, ben kentte yapıyorum sen dağda yap*", bu mesajı anlamaları o kadar zor değil. Bu tip çalışmalar içinde olanlar leb demeden leblebiyi anlar, göklere bakar nişanı çıkarlar; yani o kadar zor değil. Sanıldığı gibi gizli sicil numaralarıyla, gizli telefonlarla konuşmalarına hiç gerek yok, zaten olmaz da, bu bir eğilimdir. 1995'e doğru Genelkurmay'ın bize biçtiği; "Gerilla artık irade olarak, hacim olarak kırılmıştır ve bu nettir. Gerisi, gerillanın artıklarını ıslah etmek." Neyle ıslah edecekler? 'Sosyal yaşam' adı altında yaşam kırıntıları vererek! Bu arkadaşlar dürüst, ben bu konuda suçlamıyorum, bir oyunun nasıl sahnelendiğini belirtmek için söylüyorum. Dediğim gibi önce açlığı dayatıyor, böylece yüzlerce insan kırılıyor, ölümün üzerine gönderiyor, daha sonra da en rahat yaşamı sunuyor. Bunlar son derece çelişkili ama ikisi de çözmeye götürüyor. En son bir gazete manşetinde şu söyleniyor: "*1990- '95 arası PKK erime sürecine girdi, aslında eritiliyor. APO'nun sakat kafası buna yol açtı*", ki bu tarihi vermesi çok ilginçtir. Aslında sakat kafa yapısı değil, çete kafa yapısı buna yol açıyor. Ve Genelkurmay bizdeki gelişmeleri çok iyi izliyor.

Korkunç bir direnme halindeyiz ama o da korkunç bir çözme peşinde. Kapsamlı operasyonlar ve içimizdeki gerillayı gerilladan düşürmek için akla hayale gelmez numaralar, yöntemler uygulanıyor. Ben burada, hepsini bilinçli yapıyor demiyorum ama zihniyet itibarıyla gerilladan kurtulmak için başvurmuştur. 1995 yılının başında Serhat'a çağırdığı gücün yüze yakını tasfiye oldu. Sınırdan geçerken yüzde yüze yakın bir tasfiye oldu. Bir çatışma düzenlendi, otuz-kırk kişi öyle gitti ama kendisi hep sağlam. Kalanlar ise Dersim'e çekilirken yolda vuruldu. Kalan birkaç kişiden, öncü konumunda olan birini iftirayla düşürerek onu da öyle bitirdi. Bunların hepsi çok ilginçtir ve açıklanması istenecek. Kalan bir önder grup vardı, o dağda bir konaklama noktasında imha edildiler. Zeki, oradan Dersim'e gitti ve Aliboğazi'nde beş yüz, altı yüz kişi açlıkla karşı karşıya bırakıldı, sanırım bazıları da ölüme sürüldü. Ölen öldü, kalanlar da eritilme noktasına getirildi. Daha sonra Erzurum, Amed, Garzan, Botan, Ana karargah ve sonuçta buraya kadar geldi. Geçtiği bütün alanlara

bakıldığında, gerillanın marjinalleşmesi hedeflenmişti. Çıkardığı 'Askeri Görüşler' adlı kitapta, "Biz gerillayı bu kadar yaptık" diye açıkça ilan ediyor. Geriye kalan, bulunduğumuz Ortadoğu sahasını provoke etmektir. Bunun için hudutta birkaç provokasyona bizzat girmek istiyor. Bu tabii son mevzinin de dinamitlenmesidir. İnsan gözü kara olur da, bu kadar olmaz. Ortaya çıkan sonuca bakıldığında, Genelkurmay'ın en has elemanı bile olsa, bu kadar çaba harcamayacağı görülür.

Demek ki önlerine bir eğilim konulunca, bunları durduracak güç yoktur. Biz sosyal zemin dedikçe, o 'sosyal yaşam' diyor. Bir de yol açılıyor, zaten kardeşi legalitede sınır tanımaz bir iktidar gücü halinde hazırlık yapıyor; "Gerilla ha bitti, ha bitmek üzere" hesapları içinde. Yani Çatlı'dan daha derli toplu bir kişilik; otoriter, yaşamını bilen ve düşünün ki, köy çapulculuğundan Ankara'nın göbeğinde süper arabalara, kızlara, süper bir bakanlık dairesine ulaşması neyin karşılığında olmuştur, öyle bir yerde ne yapıyor? TC halkı, hatta burjuvaları bile kan kusarken, bunun böyle nasıl yaşadığının çözümlenmesi gerekiyor. '95'te onun da (Zeki) bulunduğu karargahlardan gelen arkadaşların verdiği bilgiler var; bütün yapıyı ateşkes de değil, teslim olmaya itiyor. Bunun da tedbirini alıyor; Merkez sindirilecek, geriye telaşla benden kurtulması kalıyor. Telaş içinde önce yağ çekiyor, "Sen şöylesin, sen böylesin." Şener de son zamanlarında "*İlla senin yanına gelmek istiyorum*" diyordu. İhaneti açığa çıkmış ama başka çaresi yok, son bir nefes için sığınacak, af dileyecek veya fırsat bulursa komplo yapacak. Karakterleri gereği bu böyledir. Bunun da içinde bulunduğu durum biraz böyle.

Vurguladığımız gibi irtibatlı olup olmaması hiç önemli değil, eğilimin kendisi çok önemli. Koskoca PKK'nin gerilla savaşı durursa, sınırsız bir iktidar olayı çıkar, işte bu zeminde kendisini bir UNITA gibi karşı politik bir eğilim olarak yaşatmaya çalışıyor. Bilindiği gibi şu anda Nikaragua'da devletin önemli bir kısmı, kontrgerillanın denetimine alınmıştır. Daha önce beş on yıl kadar iktidarda kalan Sandinistler, kontrgerilla tarafından düşürülmüştü. **MEPLA şunu söyler; "UNITA'nın bize verdiği zarar onda dokuzdur, Portekiz sömürgeciliğinin verdiği zarar ise onda birdir."** Bizde de yavaş yavaş bunun böyle olacağı anlaşılıyor. Gerilladaki tahribat ve kırımın askerler tarafından yapılanı yüzde on bile değildir, ancak yüzde beştir ama maddi ve manevi kayıpların yüzde doksan beşi bu çeteleşme pratiğinin sonucudur.

İktidar isteğinin çok şiddetli olduğu nettir. Gerillanın bir an önce sönmesi, kendi egemenliğinin pekişmesini istiyor. Hiç bir kural dinlememesi, PKK'nin kadro yapısını, Merkezi'ni hiç dinlememesi ve bana ilişkin yaklaşım tarzıyla sergilediği; iki başlı iktidar durumudur. Biri merkezde legalitede, diğeri de gerillada, askeri alanda

bunu böyle tamamlamak istiyorlar. Bütün hırsları, heyecanları, bu korkunç inceleme araştırmaları, duyarlılıkları böyle bir iktidar hesabıyla bağlantılıdır.

“Biz, bunu bu kadar bilinçli yapmadık” diyebilir ve bu doğru da olabilir. Aksi-ni dayatmamıza hiç gerek yok. Her türlü fraksiyon, hizipleşmenin özünde, emperyalizme doğru, sömürgeci güçlere doğru siyasi bir açılım varsa orada birileri başkaldırır. Zayıf olanlar, köleler, örneğin; gider Barzani’ye kulluk yapar. Burjuvalar, feodal zihniyetli olanlar ise daha iyi imkanlar karşılığında bir yöne doğru kayar. Bu süreçte de biz bunları yoğunca gördük. Hele bir de sert baskı karşısında başarının asla mümkün olamayacağı gibi bir psikolojik savaş, bir inançsızlık saflarımızda boy verince, bu eğilimin nasıl korkunç çalışacağı kendiliğinden ortaya çıkar. Yapacağı itiraflarda büyük ihtimalle daha iyi netleşecektir.

Direkt Genelkurmay’ın emirleri olmasa da “Gölgesi var” deniliyor. Bana göre gölge de şudur; bu işlerde genel bir mesaj verilir ve o mesaj da; “Gerillayı marjinalleştir” şeklindedir. O da bu mesajı aldı ve onun üzerine siyaset yapmaya başladı: “PKK’nin devrimci eylemi, gerillanın devrimci tarzı tutmaz, marjinal tarzı tutar” diyerek, onun için hazırlık yaptı. Devletin gücünü çok iyi biliyor, PKK’nin zayıflıklarını ve benim zorluklarımı çok iyi biliyor. “Bir yıl ya dayanır, ya dayanmaz” diyerek, benden daha çok hesap yapıyor. Yalnız varolan çok büyük birikim var, onun derlenmesi gerekiyor. Köylü kökenli zavallı kişilikleri; “Ya ağzına bir şey vererek ya da bastırarak hallederim” diyor. Ona göre saflara gelen bazı demagoglar var, kendisine karşı iki laf ettiğinde; “Onu düşürürüm” diyor ve nitekim düşürüyor da. Sonuçta geriye benim durumum kalıyor. Gördüğünüz gibi benimle de; “Sen Allahsın, sen her şeysin” diyerek savaşmaya çalışıyor. Bakıyor bu yöntem tutmuyor, fırsat bulsa bir kaşık suda boğacak, o da olmuyor. Bu eğilimin sonu akrebin kendisini sokması gibi bir şeydir. Bu tip iktidar kavgalarının felsefesi böyle sonuçlanır. Feodal işbirlikçiliğin hizip kurma yeteneği yoktur. PKK içinde Barzani tarzında bir iktidarı oynamanın sonu bellidir.

PKK’de Çetecilikle Mücadele ve Çıkarılması Gereken Dersler

Biz çok harcı alem bir biçimde, bir ihtimal bunlar ıslah olabilir mi diye bir gündem geliştiriyoruz. Halen de bu içimizdeki çeteleşmeyi ve bu sahte işbirlikçi politikalaşmayı, sivilleşmeyi, yozlaşmayı ne kadar ıslah edebiliriz diye çok yoğun bir savaşım veriyoruz. Bunun nasıl yapılacağına ilişkin sürekli değerlendirmeler yapılıyor. Esas itibarıyla sağlam ölçülerle PKK’ye bağlı olma iddiasında olan başta

Merkez'den tatalım her tür kadro ve savaşçısına kadar, ne denli ağır bir ideolojik-politik yetmezlik içinde olduğunuzu, en az karşı taraf veya eğilim kadar itiraf etmek durumundasınız.

İdeolojik-siyasi öncülükten vazgeçerek görevlerinize doğru sahip çıkmamanız; bu tip bireysel, keyfi komuta yönetimlerine çok yatkın olmanız ve önünüze serilen sahte yaşama tenezzül etmeniz; neredeyse yapımızın dörtte üçünün bu eğilime katılması, doğru örgüt kurallarına yer verilmemesi, bir toplantı bile yapılmaması, neredeyse bütün gerilla birliklerinin kişilerin eğilimlerine göre ele geçirilmesine yol açmıştır. PKK ölçülerinden uzaklaşılmasına sürekli göz yumulması; bu konuda en benim diyen merkezi öğelerimizin bile görevlerine, iradeli ve inançlı bir biçimde sağlam sahip çıkamamaları, kadromuzu tamamen çete eğilimine terk etmesi; savaşçılarımızın da bu konuda adeta köleliği tercih etmeleri veya canı sıkılanların da yoğun bir biçimde kaçmasıyla dört dörtlük tasfiyecilik gerçekleştirilmiş oluyor.

Karşı taraf, bunun üzerine hızla eğilim haline gelmek isteyenler olduğunu iyi çözmüş. Bunların tümünün gözünüzün önünde yapıldığı bir gerçektir ve bunları siz benden daha iyi biliyorsunuz. Çeteleşmeyi giderek çözümlenememle birlikte önümüzdeki süreçte, ona karşı devrimci militanın görevlerini bütün yönleriyle ortaya koymuş bulunmaktayız. Biz boş durmadık, kendi adımıza müthiş bir mücadeleyi verdik ama siz buna fazla anlam vermediniz, gereken dersleri çıkarmadınız. Tam tersine, kendi deyimlerinle iki arada bir derede sallandınız, sıkıldınız, kurudunuz, tıkdınız ve hatta hangi çizgi hakim olacak diye beklediniz, ki bu da küçük burjuvazinin tipik bir tavrıdır. Dolayısıyla aktivitenizin yüzde beşini bile kullanmadınız, devrimci yetenekleriniz adeta sizinle mezara gitti. Bazılarının da içinde gizli kaldı ve hala bir türlü hayata geçirmiyorsunuz. Bu doğru bir tavır değildir, bu durumu terk etmeniz gerekiyor. Çünkü düşmanın bizzat bir çete eğilimine nasıl ortam sağladığını, nasıl yön verdiğini, nasıl planlayıp sonuca götürdüğünü görüyorsunuz. Son derece çarpıcıdır.

Bunun için partili veya ordulu olan herkes, her militanımız, kendi yerini görebilir, yani katılımından günümüze kadar kendi tarihini değerlendirebilir ve bazı doğru sonuçlara ulaşabilir. İdeolojik, siyasi, örgütsel boyutundan tatalım askeri boyutuna kadar; yaşamın, özgür yaşamın felsefesinden, tutumundan tatalım nasıl yaşamsal kılındığına kadar eksikliğinizin ne olduğunu göreceksiniz. Ne yaptınız; neye, nasıl alet oldunuz, neye, nasıl katıldınız? Bunların hepsini aydınlatmanız gerekir. Çoğunuz dürüstünüz ve hayatınızı ortaya koyarak bu çizgide savaşım vermek istiyorsunuz. Ama bunun kuralından, bunun tarzından haberiniz yok. Bunun görevleri nelerdir? Her yerde ve her zaman gerekleri nasıl yerine getirilir, bu konularda birer cahilden farkınız yok ve bu içimizdeki kontra çete eğilimi çoğunuzun da hoşuna

gidiyor. Size sundukları basit şeylere tenezzül ediyor ve kendinizi hiç sorgulamıyorsunuz. Hatta “daraldık vb.” gibi müthiş şikayetçilik yöntemlerinizle tamamlıyorsunuz.

Bunların hepsi bu çetenin işine gelir ve adeta fırsat sunmuş oluyorsunuz. İlerde bu hususları daha kapsamlı tartışmak üzere şimdiden özlüce kendinize yönelmelisiniz. Eskilerin çok daha büyük bir sorumlulukla, yenilerin de almış oldukları düzen etkilerini aşmalarının vazgeçilmez bir devrimci koşul olduğunu bilmeleri gerekir. Gerekğinde bunu itiraf ederek, gerekğinde bunun için kendini yoğun eğitime tabi tutarak ve PKK'nin gerçek militan ölçüleriyle ideolojik-politik değerlere gecikmesizin katılacaksınız. Yaşamın tutkusunu burada gören, örgüt ölçülerini güçlenme olarak anlayan ve ancak örgüt ölçüleriyle güçlenebileceğini, bireysellik, keyfi komutanlıkla değil, kurallarla gücün güç olabileceğini bilerek eğitimine önem vermek kadar yapabileceğiniz görevlerde de gözü kara olacaksınız. En az bunlar kadar da halk iktidarına tutkulu, bunun esasta parti öncülüğüyle sağlanabileceğine inanan ve an be an gerçekleştiren, askeri olarak da sağlam ARGK ölçülerini yakalayan, tam disiplinli gerilla yaşamını eksik etmeyen bir tarz sizin amaç ve beklentilerinize uygun olduğu kadar, kendinizi adamanızın da bunu emrettiği kesindir. Bunun dışında her yöntem sizi boşa çıkarır ve farkına varmadan başkalarına alet eder. Layığınız olan alet olma değil, hakiki militan ölçülere ulaşmaktır. Bunda hiçbir muğlaklık ve ikircikliğe yer vermeden doğru sahip çıkmak, taviz vermemek esastır.

Taktikler, farklı planlar yapılabilir ama esas olan, militanlığın amansız yürüyüşüdür. **Önderlik, bu tarzdaki yürüyüşüyle genelde TC çeteciliği olmak üzere içimizdeki çeteciliğe karşı da elinden geleni yapmış ve başarılı da olmuştur.** Her ne kadar günlük olarak gerçekler saptırılmaya çalışılsa da, biz yenilmediğimiz gibi; yeni gerilla hamlemizin hazırlıklarını yapmış olarak, iç ihanet odaklarını ve içimizdeki çeteciliği deşifre ederek çok güçlü bir çalışmanın içindeyiz. Legalitede biz bunları kısıtırmışız, bütün çabalarının etkisiz bırakılacağı ortaya çıkarılmıştır. Türkiye genelindeki çeteciliği de az çok teşhir etmede esas itibarıyla biz rolümüzü oynadık, hatta uluslararası alanda da çeteciliğin marifetlerini ortaya çıkararak, Amerika'nın bile bu çeteyi savunamaz hale gelmesine yol açabildik. Bunun için yürütülen savaşım, Önderlik gerçeğiyle sıkı sıkıya bağlantılıdır. Gerek uluslararası gerekse, Ortadoğu'daki gerçeklerden ve bizim içimizde olup bitenlerden bunu anlamak hiç de zor değildir.

Bunun için her zaman insanı esas alır, insan eyleminin belirleyici olduğuna inanırız. Haklı insanın, doğru insanın sonuç alacağına eminiz ama bu başarı, politikanın kurallarına, savaşımın yasalarına kesin katılarak olur. Ben kısmen bunu yansıttım ve sonuçları iyi oldu. Bunun gerekleri konusunda halen derin yanığı içinde ol-

makla kendinize çok yazık ediyorsunuz. Bunu önlemek tamamen elinizdedir. Ertelemeksizin, kendinize güvenerek, sağlam bir inceleme kafasına sahip olun. Zaaflarınızı, eksikliklerinizi korkmadan itiraf edin. PKK'lileşmenin en değerli ve en güçlü yaşam olduğunu bilerek, bununla yoldaşlığa en büyük değeri vereceksiniz. Kendinden fazla yoldaşını, yoldaşlığını, örgütünü koruyarak, kurallara her zaman ve her yerde dikkat ederek, en asgari bir başarı tarzına kafa yoracaksınız. Çeteleşme eğilimlerine, asi-avare grup pratiklerine zemin olmak şöyle dursun; bir gerilla birliğinin destan yaratacağını, bundan aşağısının kabul edilmeyeceğini bilerek bu işte yer alırsanız, ezici bir kesiminizin yüksek başarı kazanması işten bile değildir.

Biz bu temelde, önümüzdeki süreci muazzam bir değerlendirmeye tabi tutmanın yanında pratik gereklerini de yerine getirmeye çalışıyoruz. Çoğunuzun, ezici bir kesiminizin beklentileri de bu yönlüdür. Fakat özellikle ideolojik boyutu başta olmak üzere, çabanızın, pratik örgütlenme ve yaşamdaki pratik politikaya kadar nasıl yansıtılacağını; bunu ne kadar yapıp yapamadığınızı ve nasıl yapmanız gerektiğini kendiniz de çözeceksiniz. Aydınlatmak kadar, gereklerine göre kişiliklerinizi an be an değişim ve dönüşüme tabi tutacaksınız. Bunda da yoldaşlığı esas alacak; "Benim güçlenmem birimin güçlenmesidir, birliğin güçlenmesidir, parti örgütünün güçlenmesidir" diyeceksiniz. Bunları bastırarak yahut yanlışlar temelinde uzlaşarak güçlenen biri olmayacak, başımıza getirilen bu düşman oyununun artık sonuca gittiğini bileceksiniz. **Büyüyen örgüt büyüyen kişidir; kazanan örgüt, inisiyatif, dolayısıyla kazanan bireydir.** Büyümeyi ve komutanlaşmayı istiyorsanız, birliği büyüteceksiniz. Örgütü de siyasi-ideolojik amaçları temelinde büyüteceksiniz. Bunun dışında büyümenin yolu yoktur. Diğer büyümenin çeteciliğin yolu olduğu, onun da düşmanın yolu olduğu ortaya çıkmıştır.

Biz PKK'yi savunmaya şiddetle devam edeceğiz. Yenilmediğimiz gibi, daha yüksek başarılar için de amansız bir çaba içindeyiz. Yolun doğruluğu çoktan ispatlanmıştır ve bu yolun yürüyüşçülerinin de tecrübeleriyle, yaptıkları hazırlıklarla, daha güçlü bir hamleye girmeleri işten bile değildir. Çağrımız bu temeldedir, kesin doğru ve çok yönlü değerlendirilmesi size düşüyor. Bir kez daha vurgulayalım ki, bizim çalışmalarımız zafer çalışmalarımızdır. Bunu böyle anlamak, böyle katılmak zafer kişiliğinin vazgeçilmez bir gereğidir. Siz de kendinize bunu yakıştırıyorsanız, o halde zafer kişiliğinin büyük tutkularına, arzularına, düşünce gücüne, eylem gücüne kadar bütün yönleriyle kendinizi katmanız en güzeldir. Biz böyle yaparak küçülmediğimiz gibi, en güçlüsünü ve en güzelini yakalıyoruz. Bundan daha değerli yaşam olur mu? Onun için savaşıma ve mücadeleden daha değerli bir eylem olur mu? Sizleri buna çağırıyoruz, başarı da mutlaka bu temelde olacaktır.

5 Aralık 1997

ASKERİ ÇİZGİNİN OTURTULMASINDA PARTİ ÖNCÜLÜĞÜNÜN ROLÜ

Partimizin önderliğinde geliştirilen devrimci mücadele sadece Kuzey-Kürdistan'da veya Kürdistan'ın tümünde değil, bölge çapında da devrimci gelişmenin motoru olmaya doğru giderken, gelişmeleri alabildiğine hızlandırırken, uluslararası gerici, statükocu YDD adı altındaki emperyalist kuşatmanın ve işbirlikçilerin dayatmasıyla, önümüzün alınmak istendiği, ağır yenilgilerle yüz yüze bırakılıp tasfiye edilmemizin amaçlandığı da bir o kadar gerçektir.

12 Eylül faşizminin amansız bir uygulayıcısı durumunda olan ANAP-Özal koordinatörlüğü, özel savaşı bütün yönleriyle geliştirmesine, iç ve dış mutabakat sağlamasına rağmen bu tasfiyeyi tam başaramamıştır. Sorunu siyasi platforma aktarma isteğinde, açık bir tutum içerisine girmesine rağmen, ki bu tutuma girişte de yine tasfiyeciler emelleri vardır, hareketin önünün sadece askeri yöntemlerle alınmayacağını anlayınca, taktikle de olsa, siyasi yönetime baş vurmaya denemesi önemli bir gelişme aşamasıydı.

Tam da böyle bir gelişme aşamasındayken, Özal'ın ölmesi ya da öldürülmesi biçiminde bir sonuçla karşılaşmıştır. Bizim buna şans tanımak için iyi niyet göstergesi olarak ateşkes biçiminde bir uygulamaya veya bir taktik düzeltmeye baş vurmamız oldukça etkiliydi. Uluslararası yankıları, ulusal etkileri bir hayli olumluydu. Gündemi tamamen işgal etmişti; Özal'ın ölümü biraz da bu gündemi işgal etmemize bir tepkiydi. TC oldukça sıkıştırılmış, politikada tüketilmişti. Özal'ın öldürülüşüyle bir anlamda gündem değiştirildi. Son bir aydır, bıçakla kesilir gibi gündemin değiştirilmesi bu anlamda önemlidir.

Nereden bakılırsa bakılsın, Özal'ın ölümü kendiliğinden fiziki bir olay olarak ele alınamaz, bir anlamda hareketimizin gelişim düzeyi onu zaten öldürmüş, yani başarısız kılmıştır. Özal, yeni çıkışlar yapmaya hazırlanırken, Türkiye burjuvazisi,

özellikle Kemalist çevreler buna fırsat vermemişlerdir. İkinci bir atağa geçmesine, bizimle siyasi temelde politika yapma ve başarıma şansına fırsat vermemişlerdir ve büyük bir ihtimalle ölümüne adeta göz yummuş veya bir nevi böyle bir yaşam içinde tüketmeye terk etmişlerdir. Bu olayı böyle değerlendirmek gerekiyor. Ardından gündemin değiştirilmesi, son bir aydır “Demirel Cumhurbaşkanı oldu, olacak, başbakan kim olacak, DYP başkanı kim olacak?” biçiminde yıl boyu gündemi saptıracak açıklamalarla, ki bu bir özel savaş yöntemidir, büyük devrimci gelişme örtbas edilmek, önü alınmak isteniyor.

Partimiz buna itinayla, çok büyük bir hazırlıkla cevap vermeye çalışıyor. Mevzilerini daha da geliştirme, var olanlara yeni mevziler ekleme hazırlıklarını yetkinleştirme ve sağlamlaştırma, yeni güçler başta olmak üzere; her düzeyde bir derinleşmeye, büyümeye yol açma; bir kaç ay içinde ilk defa derli toplu, köklü bir hamle hazırlığına yönelme, gerek 1992 yılının tahribatlarını onarma ve gerekse de 1992-'93 kışının zorlukları aşılarak karşılanmaya çalışıldı. Sonuçta 1993 hamlesine; yaratılan çok yönlü ve geniş uluslararası ilgi kadar, ulusal düzeyin de oldukça hassaslaştığı ve bütün dikkatlerin tekrar mücadelenin üzerine çekildiği bir aşamaya denk getirilerek bunu daha da hızlandıracak bir hazırlık söz konusudur.

Ulusal çelişkinin sınıfsal boyutuyla birlikte, salt barışçıl-siyasal yöntemle halledilemeyeceğini çok iyi biliyoruz. Düşmanın terör politikasını açığa çıkarmak için, daha başından siyasal görüşme yöntemine açık olduğumuzu belirttik. Barışçıl, demokratik, siyasal mücadeleyle bu aşamada ne kadar iyi niyetliliğimizi göstersek de, düşman tarafından bir çözüm yolu olarak görüleceğini beklemek hayalcilik olur. Düşman halen eski politikasında ısrarlıdır ve büyük ihtimalle en sonunda tüketinceye kadar zor yöntemini kullanacaktır. Biz bunu baştan beri biliyoruz ve şimdi de öyledir. Fakat haksız pozisyonda tutmak, partimize yakıştırdıkları terör kimliğinin, asıl onun kimliği olduğunu göstermek için, politik üslubu daha sık ve iyi kullanmak gerektiğini biliyoruz ve bunu değerlendirdik.

Ateşkes meselesi de bu çerçevede anlaşılmalıdır. Yeter ki gelişmeye hizmet etsin, buna benzer manevralar sık sık yapılmaya değerdir. Esas itibarıyla devrimci zor, hem ordu-gerilla, hem de serhıldan-cephe taktiğiyle geliştirilerek başarıya gidecektir. Bundan ne kuşku duyabilir, ne de acaba başka yöntemler denenemez mi biçiminde kendimizi aldatabiliriz. İster serhıldan, ister gerilla temelinde halkın zoru sonuna kadar açığa çıkartılıp örgütlenmedikçe, kapsamlı bir halk savaşına ulaşılmadıkça, çözüme gidilemeyeceğini hiçbir şart altında göz ardı edemeyiz ve bundan vazgeçemeyiz. Her türlü gelişme, bu konuda sağlayacağımız başarıya bağlıdır. Diğer tüm yöntemler de, bu yöntemin başarılarına bağlıdır.

Sorun, PKK'nin çizgisini bu temelde bir kez daha belirlemek değildir. Çizgi doğrudur ve önemli gelişmeler vardır. Parti öncülüğü, kitlelerin destek düzeyi, coğrafyaya ulaşma, hatta lojistik olanaklarının bir devrime yetecek kadar elde edilmesi işten bile değildir. Sorun buralardan kaynaklanmıyor. Bir devrim için çok önemli olan, bu üç-dört temel faktör bizde gelişkindir. Sorun bunları kurumlaştırma, yönetme yetersizliğinden ve özellikle de kadronun kendini bir türlü yetkinleştirememesi ve gerçek temelde yönetim gücüne ulaşamamasından kaynaklanıyor. PKK'de üzerinde en yoğun tartışmanın yürütüldüğü, özellikle çözümlemelerin açığa çıkarıp halletmek istediği husus da budur. **Çözülmemiş, kendi içinde kurumlaşıp yönetim gücü haline gelmemiş bir kişilik devrimi çözümleyemez, kurumlaştırıp yönetemez.** Her devrimin temel sorunu olan bu husus, bizde çok daha yakıcıdır.

Kürt kişiliğindeki apolitik, askerleşmeye gelememe gibi tarihi ve toplumsal özellikler yıkıcı sonuçlarını tam da burada karşımıza çıkarmaktadır. Sıradan isyana, intiharvari eylemlere geliyor ama aynı hızla sağa kayıyor. İstikrarlı, planlı, örgütlü, inatçı ve oldukça kurallara bağlı bir militanlığa bir türlü gelinememektedir.

Biz başlarken de farkındaydık; istikrarlı bir devrimciliğe gelememeyi daha ilk günden beri gördük. Hatta Hilvan-Siverek direniş pratiğinde köylü isyancılığının bir yöntem olarak askeri çizgimize oldukça egemen kılındığını, 1981 Konferansı'nda açıkladık. 1984'te bu pratiğin tam başarıya gitmeyişinin bu anlayışla bağlantılarını ortaya koyarak, köylü anlayışının oldukça önemli kayıplara yol açtığı, pratiği tasfiyenin eşliğine getirdiğini belirttik. 15 Ağustos Atılımı'nda gücün gerilla temelinde örgütlenmeyişi, silahlı propaganda da çakılıp kalınması ve asi-avare gruplara dönüşme gerçeğine işaret ettik, ki nitekim bir kez daha tarihi hazırlıklarımızı boşa çıkardı.

Kendini gerillaya doğru verememe, araziyi kullanamama, halkla ilişkilerin gereklerini yerine getirememe ve eşkiyalaşma gerillayı giderek kendi kendini tasfiye etmenin eşliğine getirdi. Özellikle III. Kongre tartışmalarında bunu açmaya çalıştık. Daha derinliğine üzerinde durulması ihtiyacının bir sonucu olarak çözümlemeler geliştirildi. Hemen her yıl çok kapsamlı hazırlıklarla bu kördüğümü çözmeye çalıştık ve gerillaya gelememenin sıradan bir sorun olmadığı ortaya çıktı.

Halka despotça yaklaşım, özellikle parti öncülüğünü yadsıma çok köklü bir sorundu. Güç ve yetki verdiklerimizin bundan çıkardıkları sonuç olan; *“Halkı da bastırırım, savaşıyı da bastırırım. Kendimi en değme kuralsız eşkiyadan, ağadan, despattan daha da etkili kılarım”* anlayışının, 1988'de Hogır-Metin pratiklerinde ortaya çıktığı biliniyor. Neredeyse bizim bütün çabamızı kendi şahıslarında entrikacı, köylü tarzı, küçük-burjuva kurnazlığı ile gizleyip kendilerini yaşatmak, bütün yetki ve gücü böyle çarçur etmek istediler. Kör Cemal ve benzeri pratik ve anlayışların

ortaya çıkarılıp üzerine gidilmesi bilinen gelişmelere yol açtı. Parti çalışsın, onun emrine sunsun, o da üzerine sınırsız bir tasarrufla bu gücü tanınmaz bir hale getirsin! Bununla sadece öncülük aşınmadı veya parti öncülüğü yadsınmadı; ‘onu kişilerin çıkarına nasıl dönüştürürüm ve bu bireyciliği gemlenemez bir biçimde nasıl geliştirim’ mantığı gelişti.

Tabi biz tekrar bu anlayışın üzerine gittik. Yaptığımız eleştiriler kapsamlıdır. Ancak 1988-’89-’90 yılı boyunca geliştirilen tedbirlere rağmen, parti öncülüğünün aşınması devam etti. IV. Kongre’de üzerinde daha da kapsamlı durulan sorunun teorik düzeyde önemi biraz ortaya konulmuşsa da, pratikte eski tutumlar halen devam ediyordu. Bazı sert cezalandırmalarla birlikte önü alındı ama yine de etkileri oldukça yoğundu.

Buna bir de sağcılığı eklemek gerekir; köylü yaşamından vazgeçmeme, ordulaşmaya bir türlü gelememe hayli etkili bir tavır olarak kendini dayatıyordu. Mardin gibi alanlarda bu daha da sancılıydı ve hemen her eyalette, başlangıçta köy yaşamından kopmanın direnişi sergilendi. Ordulaşmaya gelememe, ordulaşmayı dayatınca da kaçma; Dersim’den tatalım Serhat’a kadar çok tehlikeli bir hal aldı. GAP’ta bu sene en çok yaşanan, bu yaşamdan kopmanın kayıpları oldu. 1985’te Botan’da, 1990’da Amed’de köy yaşantısından vazgeçmeme yaygındı. Askeri, profesyonel yaşama gelmek kolay değildir. Bunun sağlanması için her devrimciye ne gerekiyor: Azim, irade ve kişilik dönüşümü. Kaçışların o kadar yaygın olması, ordulaşmanın gelişmeyişinin, bu kişilik dönüşümüne gelememeyle ilişkisi vardır, ki hepsi de imhaya sonlandı.

Provokasyonların bu süreçleri sıkça kullanmak istediğini biliyoruz, hatta TC’nin de reformist etkileri yaymak istediği, aslında Özal’ın reform planında bunu dikkate aldığı, zindan pratiğinde özellikle 1982 direnişi sonrasında bu politikaya ağırlık verilerek 1984 direnişiyle birlikte kişilerin reformist bir yaşam tarzı ile sürece çekildiği, öncülüğün yalnız dağda değil, zindanda da tasfiye edilmek istendiği ve bunda önemli oranda ilerledikleri ortaya çıktı.

Yurtdışının parti gerçeğinin en zor yaşandığı alanlar olması nedeniyle, öncülük hemen her sahada 1990’lara kadar büyük tehlikelerle karşı karşıyaydı. Zindan yapımız kendini tamamen düzen içi bir yaşam alışkanlığına terk etti; ‘insan hakları’ adı altında saptırılmış bazı yaklaşımlar körüklendi. Hatta televizyon vb. burjuva yayınlarını izleme hakkının, aslında bunun gibi burjuva yaşamına çağrı yapan bazı taleplerin karşılanması bilinçliydi. Böylece işkence politikasının yerine şerbet politikası uygulandı.

Aynı yöntem pişmanlık yasası biçiminde dağdaki gerillaya yansıtılmak istendi. Provokatörler bunun başını çekti ve o bildiğimiz bazı provokasyonlar -çok azı

bilerek, çoğu da bilmeyerek- bu yılların savaş gerçeğine, ordu gerçeğine karşı durmanın öncüleri oldular. Bütün bunlar çözümlenmelerde dile getirilmiştir. Fazla açmayacağım, incelenir; dikkat çekmekle yetiniyorum ama önemlidir, incelemeyi bilmeniz gerekiyor.

1993 hamlesine katılmak isteyen kadrolar, özellikle ordulaşma ve gerillada iddiası olanlar, çözümlenmelere bu yönleriyle mutlaka dikkat etme ve kendileri için gerekli olan sonucu çıkarmak durumundadırlar. Bu temelde parti mücadelesi, öncülük savaşımı bilinmeden gerillaya ve hatta halk örgütlenmesine sağlıklı yaklaşamaz. Önderliğin bu konudaki büyük mücadelesini anlayıp, kavramadan ve bu temelde özümsemeyen bu mücadelede fazla yol alamaz, tasfiye olmaktan kurtulamazsınız.

1993 hamlesine yönelirken, kadrolarda gördüğümüz en büyük eksiklik, öncelikle çözümlenmelerin yüzeysel ele alınışdır. Bu yüzden bu ateşkes sürecini kapsamlı değerlendirmek istedik. Öncülük anlaşılmadığından, sürece çok tehlikeli yanlışlarla yaklaşıldı. Ateşkesle geliştirilen imkanlara kadro ya çok sağ ya da sekte, keyfiyetçi, bireyci de yaklaştı. Tarihi sorumluluk duyulmadığından, imkan-olanak ve fırsatların değerlendirilememesinde, hem tarihi, hem güncellik açısından tehlikenin büyüklüğü unutuluyor. Ucuz bir zafer sarhoşluğuna kapılarak, var olan bir-iki başarıyla kendisini kaybediyor. Büyük PKK gerçeğinin farkında bile değil, kendisini her türlü yanlışlığa terk etmiş ve böylece hareketin nefes borularının halen açık tutulması sayesinde kendisini ucuz başarıya kaptırmış. Sonuç; sürecin her yönüyle yanlışlıkların karşılınması, ordulaşmaya yetmez ve hatalı yaklaşılması, yönetim ve komuta krizinin de had safhaya ulaşması oluyor.

Çözümlenmeler ne kadar derinleştirilse, Önderlik gerçeği bu konuda ne kadar kapsamlı bir gelişmeye de ulaşsa bizim kadro tersinden alıyor; “Parti iyidir, bana güç veriyor, Önderlik iyidir, güç veriyor, o zaman kendimi konuştururum” diyor. “Ulaşmam gerekir, temsil etmem gerekir, olmazsa olmaz bir şarttır” diyeceğine, tam tersi köylü fırsatçılığına, küçük-burjuva kurnazlığına baş vuruyor. Ucuzdan kariyer yapma, ucuzdan komutan olmaya ve bunu savaşçı yapıya, örgüt yapısına kabul ettirmeye çalışıyor. Bu da mümkün olmadığından, bu konuda ısrar ve tutuculuk bir tıkanma nedeni oluyor. Sonuç; Önderlik krizi, komuta krizi!

Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu, eyalet konferanslarında gördünüz. Amed Konferansı, Botan Konferansı ve diğer bütün eyalet konferansları, hatta ondan önceki yargılama, özeleştirme süreçleri kendi elimizle, kendimizi ne hale getirdiğimizi oldukça ortaya koyuyor. Bunun üzerine, ben de telsiz konuşmalarıyla yüklenmeye çalıştım. Çok tarihi bir fırsatı, bu yetersizliklerinizle boşa çıkarıyor ve çok büyük gelişmeleri kaçıyorsunuz.

Yüklendik, doğrultmaya çalıştık ve bu çabamız halen de devam ediyor. Kadrolaşmayı yeniden ele alalım, aslında bu önderlik veya komuta krizini çözmek içindir. Bahar başlangıcında her şeye hazırız diyenler, sürenin biraz daha uzatılmasının yararlı olacağını söylüyor; ne kadar geri ve yenilgili kaldığımızı yeni yeni fark ediyoruz diyorlar. Kaldı ki, biz yıllar önce buna dikkati çekmiştik. Hepinizle günlük olarak yapılan konuşmalar var. Ben aslında yıllarca önce söylediğimi çoğu kez tekrarlıyorum. Bunun da nedeni çok yüzeysel kalmanız, anlayış düzeyinizi çok dar tutmanız, hele kişilik dönüşümüne kendinizi vermemeniz bizi isyan ettirdi ve çok öfkelendirdi. İnsan bu kadar kendini geri bırakır, tarihi görevler karşısında bu kadar basit kalır mı? İmkan-olanak eldeyen, fırsat ele geçmişken affedilemeyecek olan bu eksiklik ve yanılğı nasıl yaşıyor? Benim üzülmem bu nedenledir.

İster yeni, ister eski olsun tecrübeli arkadaşlara bu yüzden müthiş yüklendik. En son yaşanan Güney Savaşı neyi gösterdi? Ortada hiç yenilmeme olanağı varken, sırf taktik dışılık yüzünden dağ gibi binlerce savaşçıyı imhayla yüz yüze bırakıyorlar. Halbuki biraz öngörölü davranılsa, tarihi sorumluluk duyulsa, olası gelişmelerin nasıl olabileceğı sorusu sorulsa, önemli başarılarla gidilecek. Fakat o kadar sarhoş, o kadar kendine sevdalı ki; her şey elden gidiyor, bir gün sonra hepsi imhayla yüz yüze kalıyor, o halen kendisini büyük komutanlık sevdasına kaptırmış.

Ben buradan yeniliyorsunuz, imha oluyorsunuz, eziliyorsunuz diyorum, o halen orada kendi içinden bize kızıyor. Büyük komutan olduğunu, başarı üstüne başarı kazandığını sanıyor; *“Büyük işler başarırken, insan bu kadar yüklenir mi?”* diyor. Ancak bir ay sonra akli başına geldiğinde, yeni yeni ayılmaya başladıklarında; *“Bu müdahaleler olmasaydı, yenilginin eşğindeymişiz de haberimiz yokmuş”* diyorlar.

Her şeyini savaşa veren kişiler böyle olunca, diğeri nasıl olacak? Eğer Önderlik müdahale etmese, bir anlamda parti hazırlıklarımız 1992 Güney Savaşı’nda yenilgiye gidecekti. İki-üç bin kişiyi imhayla yüz yüze getirdikten sonra *“direndik”* demenin ne anlamı var? Direnmişsin ama kaybetmişsin. Kürdistan için ekmek-sudan daha fazla gerekli olan bu hazırlığın başına bu tehlikeyi getiriyorsun. Bilindiğı gibi, kimisi Güney’e savruldu, kimisi imhayla karşı karşıya kaldı. İçine girdikleri durumu en az kayıpla atlatmak için, bütün kış boyu çabalarımızı sürdürdük: Doğru taktiğe gelemeyen kişilik, zamanında imkan-olanağı değerlendiremeyen kişilik nedir, nasıl aşılır? Tekrar da olsa onun anlatımına girdik. Yargı süreci, eleştiri-özeleştiri, eğitim derken; ateşkes meselesine geldik. Aslında bu biraz da yapımızı rahatlatmak içindi. Aksi halde savaşırılar ama bu değirmenin suyunun nereden geldiğini, benim ne zamana kadar onları besleyeceğimi düşünen yok. Zihniyet böyle olunca, kişilikler bunu aşacak kadar yaratıcı olmadıkça, her an kendi sonlarını getirebilirler.

Bunu gösterememelerinin dürüstlikle alakası yok, kapasiteleri bu kadar; bu da yenilgidir. Bu yenilgili kişiliğini, yalnız 1992 Savaşı'nda teşhis etmedik, 1980-'83 pratiğinde, hatta hemen her alanda tespit ettik. Aşılması için de bitmez-tükenmez çabalar, yol ve yöntemler geliştirildi. Ama yapı kendisini eğitemiyor, doğru veremiyor ve sonuçta kendi bildiğini okuyor, bununla da yenilgiden başka bir sonuca ulaşmıyor. Bu tarz hemen her eyalette değişik bir biçimde tekrarlandı.

Serhat, Dersim, Amed, Orta Eyalet, GAP, Güneybatı'da biri diğerini aratırca-sına yaşanan bir kaç yenilgiyi yalnız kendi alanlarında değil, bütün partiye yayacak denli ağır yetmezliklerin sahibi olmuşlardır. Yine bilindiği gibi, her birine yönelik talimat ve perspektiflerin yanında Ağrı Dağı'ndan, Dersim'e kadar onlarca müdahaleyi yapmak zorunda kaldık. Sonuç; bu yapıyı, bu gelişmeyi ayakta tutmak oldu.

Mücadeleye, savaşa, ordulaşmaya kendinizi vermek istiyorsunuz, fakat artık bunun üslubunu, yolunu, yöntemini bileceksiniz. Bu belki de düşmanla her gün sıcak savaşı yaşamaktan daha zordur. Örgüt içi savaşım, örgüt içi yaşam, örgüt içi düzenleme, örgüt mücadelesi ve parti içi gerçekliğini yakalamadan Kürdistan'da tek adım bile atamazsın. PKK öncülüğünü inşa ederken, bunu her zaman söyledik; bu olmadan ulusal kurtuluşa ilk adımlar bile atılamaz. Bu halen de geçerliliğini koruyor, sürdürüyor. **Parti öncülüğü gerillaya hakim kılınmadan, gerilla yirmi dört saat bile ayakta kalamaz.**

Bu açıdan Amed pratiği yanında Botan ve diğer bütün eyaletler de inceleniyor. *“Biz parti öncülüğünü aşındırdığımız için, bireycilik, keyfilik almış başını yürümüş, bu da her türlü düşkünce yaşama yol açmış”* diyorsunuz. Sonuçta ortaya çıkan hak etmediğimiz kayıplar, yenilgiler ve kaçırılan fırsatlar, nereden kaynaklanıyor? Parti kişiliğine gelememe, parti yönetim gerçeğini yaşayamama durumu var, bu sağlanmadan gerillayı yirmi dört saat bile yaşayamazsınız. Kürdistan'da sağlam PKK öncülüğü olmadan, yalnız biz değil, yalnız Kuzey Kürdistan değil; Güney Kürdistan ve dışımızdakiler de dahil, hiç kimse ayakta bile duramaz. Bunu biraz kafanıza yerleştirin veya kulağınıza küpe edin! PKK tarzı önderlik, öncülük olmazsa Kürdistan bitmişti. Bugün Kürdistan'ı Kürdistan yapan PKK tipi öncülüktür. O öncülüğün de bir önderlik gerçeği vardır.

Önderlikte Yaşam Kendi Başına Düşmanı Yenme Örneğidir

Önderlik gerçeğinin üzerinde duruyorsunuz ve biliyorsunuz ki; herkes kendini önderlik yerine koymuş fakat Önderliği kötü tanımış ve nitekim siz de “Önderliği

bireylerin şahsında tanıdık” diyorsunuz. PKK’de önderlik sembolik ve sıradan bir önderlik değildir. Olmazsa olmaz kabilinden özellikleri vardır: Kürdistan’da oynadığı bir rol var, o olmadan Talabani bile siyaset yapamaz, o olmadan zindandaki bile yaşayamaz, o olmadan halk “Ben Kürdüm” diyemez. TC de Kürdistan’da darağaçlarını bir gün bile eksik etmez. O olmadan nefes alınamaz. Önderlik olayı böyle bir olaydır. Yaşama böyle hükmeder ve yaşamı bu temelde yakalayan, geliştiren bir gerçekliktir.

Önder kişilik denince veya bu konuda bizim temsil etmek durumunda olduğumuz kişiliği keyfine göre; kimisi aşiret ağası gibi ele alıyor, kimisi aile reisi gibi, kimisi ağa babası, ahbap-çavuşu gibi, yani seviyesi neyse ona göre ele alıyor. “Ulaşalım, kavrayalım, özümseyelim” değil de, “Keyfimize göre yorumlayalım, yararlanalım” deniliyor. Herkes bunu yapıyor, Talabani de, Barzani de mükemmel yapar, bizim sıradan köylü de kendine göre yapıyor. Bunların hiçbiri doğru yaklaşım değildir. Önderlik gerçeğinin böyle ele alınamayacağını, çok iyi bilmeniz gerekiyor. Yetiştirme tarzımızı çok iyi bilmeniz gerekiyor: Yetiştirme tarzımız, oluşumumuz yıl yıl, ay ay, dönem dönem hatta gün gün ne anlama geliyor? Bu son değerlendirmelerde hepsi dile getirilmiştir.

Bütün yaklaşımların, gelişmelerin ve yaşamların düşman karşısında ne kadar önemli olduğunu düşmandan öğrenebiliriz. Hiç olmazsa düşman nasıl ele alıyor, oradan öğrenelim. Kadrolarımız, sanki mucizevi bir gelişme yapmışız, peygamberce bir gelişmeye yol açmışız gibi değerlendiriyorlar. Genelde büyük saygı var fakat, mesele saygı değil; bilimsel bir önderliktir. Aynı zamanda bunun kuralları ve gerçekliği dikkate alınmadan, kendi başına “Ben de öyleyim, ben de yapabilirim, ordum da var, dağı da tutmuşum” demek bir yanılgıdır ve dayanamazsınız.

Güney’de, Amed’de, hemen her yerde bunun örneklerini gördük. Koordinatör sıkıştığında “*Önderlik olmasaydı ya hain olup kaçacaktım, ya da ölecektim*” diyor. Önderlik gücü şüphesiz herkese bir kuvvet oluyor ama çok yetersizler ve bunu ancak zora düşüklerinde anlıyorlar. Güney Savaşı’nda “*Sen olmasan çok kötü olurdu, bize lazımsın*” dediler. Kolay günde veya asıl uygulanması gereken dönemde akıllarına gelmiyor, zorlandıklarında da, bize ne kadar lazımsın diye name yazıyorlar. **Kaldı ki, ben de bir kişi değilim; biz tarih bilinci ve direnişin yoğunlaşmış ifadesiyiz, şehitlerin talepleri, vasiyetiyiz.** Halkın umutları ve ilericiyiğin, sosyalizmin elde kalan değerlerini yaşatmak isteyen, bu konuda kendine ilkeli ve yaratıcı yaklaşan bir tutumun sahibi olup, sanıldığı gibi bürokratça, bir çok gelişmenin gerisinde kalan bir konumda değiliz. Emperyalizme, her türlü gericiliğe ve özgürlük düşmanlığına karşı amansız kendini yürüten bir gerçekliğiz.

Böyle ele alınıp katılınması gerekirken, kölece katılımlar; kurnazca, provokatorce, sahtekarca, ajanca, yanılgılarla dolu yaklaşımlar var. En iyileri ise, “*Güç alıyorum, çok lazımsın*” diyor ama bunun karşılığının başarı ve zafer olması gerektiğini kendilerine hatırlattığımda, “*Ben kendimi yanıltmaktan kurtaramamışım, sonradan fark ettim*” biçiminde savunmaya geçiyorlar. Bu açıdan genelde öncülük olayını, PKK’de öncülük esaslarını, özelde onun bizde icra edilen veya geliştirilip götürülen Önderlik tarzını, gücünüz oranında kavrayıp yaşamla bütünleştirseniz yaşama şansınız olur.

Herkesin bildiği küçük örneklerle hepinizi ciddiyete çağırıyorum. Talabani bile giderken, “*Bir fotoğrafınız bana çok lazım*” diyordu. Şunu anımsatmak istedi, “Ben ne kadar işbirlikçilik de yapsam, sen yine bize lazımsın” demeye getiriyor. Önderliksiz bu işler yapılamaz! Kendisi beni nasıl kullanır, fırsat eline düşerse ne yapar, onu kendisi bilir. Bu herkes için doğru değil. Bunu yapanlar sadece kendini yanıltır. Ya dürüstçe yavaş yavaş yol aldıracaklar, ya da kaybedecekler; yaşanan müddetçe bu böyledir.

Amed’te parti öncülüğü aşınmış, ki bu genelde bütün eyaletler için geçerlidir, özelde de Amed’de Önderlik gerçeği kavranılmadı diyorsunuz. Bu, sadece zayıflığınızı, basitliğinizi ve ne kadar zora düştüğünüzü gösterir. Zorlanmanıza ve epey tanınmaz hale gelmenize rağmen yine de yol almak istiyoruz, tabi bu bizim için önemlidir. Değer verdik, buraya kadar geldiniz fakat sonuçta ortaya ne çıktı? Bu yetersizliklerle devrimde zaferi yakalama şurada kalsın, mevcut düzeyi bile götüremezsiniz. Ama çaresiz de değiliz, çare; parti öncülüğünde, Önderlik gerçeğinde ve onun hayatın her alanına, gerillaya, serhıldana, her yere yani bütün taktik esaslara ve günlük yaşama çalışma tarzıyla, üslubuyla, özülle yansıtılmasıdır. Bunu yapan başarır ve en seçkin yenilmez komutan da odur.

Bu benim babadan atadan öğrendiğim veya icat ettiğim bir olay değildir. Ben nasıl partili oldum; PKK’yi PKK yapan değerler nedir? En özlü ifadesi olmam, bunu başarmam beni bu noktaya getirmiştir. İyi bir PKK’li olacağım diyen, bunda iddialıyım diyen de bunu yapmalıdır. PKK’nin amaçlarına, yaşamına onun çizgisinin bütün özelliklerine hakim olanı kimse tutamaz. Bu her yerde bir çaredir; nereye el atarsa koparır, hangi soruna el atarsa çözer, hangi tartışmayı başlatırsa olumlu sonuçlandırır ve hangi düzenlemeye başlarsa yine mükemmel düzenler. Sağlam parti kişiliği bütün bunları yaptırır. PKK öncülüğü, onun önderlik tarzı olmadan, Kürdistan’da yirmi dört saat ayakta kalamazsın, başarı buna bağlıdır.

Bu gerçekleri neden tekrarlayıp duruyoruz; bizzat kendiniz; “*Biz parti öncülüğünün farkında bile değiliz, Önderlik gerçeğini hiç düşünmemişiz*” diyorsunuz. O zaman yaşamınız tesadüftür ve nasıl yaşadığınızı bile bilmiyorsunuz. Ben bu sözü

bütün eyaletlere, alanlara sık sık tekrarladım, siz nasıl ayakta kaldığınızı bilmiyorsunuz dedim. Elinize silahı almışsınız ama hiçbiriniz değerini bilmiyorsunuz.

Şeyh Sait de ayaklandı, 15 Şubat'da başladı, 15 Nisan'da yakalandı ve bitti. Seyit Rıza altı ay dayanamadı. Kaldı ki ayaklanırken, on bin kişi ile başlayıp, sonuçta tek bir kişinin bile kalmamasının nedeni önderlik tarzıyla ilgilidir. TC onları mahvetti, nefes alamaz duruma getirdi ve Kürdistan'da Barzani önderliği de dahil, hepsi de yirmi dört saat ancak dayandılar. Dayanakları ellerinden alınca gittiler. Barzani dış desteksiz dayanamadı yüz binlik orduyu bir günde dağıttı. Silah olmadığı için değil, önderlik gücü yoktu kendisinde; Şeyh Sait'te de, Seyit Rıza'da da yoktu. İdamlık Bedirxan Bey de sultana sığınır ve sürgüne gönderilir. En çok görecekları mükafat budur. Ardından sömürgecilik daha da katmerli halde yürütülür.

Bize de dayatılan buydu ama bizim önderlik tarzımız TC'yi farklı karşıladı. Bütün dayatmalarına karşı bilinçle ve örgütle durabildi. Sonuçta yenilmeyen bir gerçeklik ortaya çıktı. **Önderlik PKK'de yenilmez bir gerçekliktir, yenilmez kişiliği temsil etti.** Her sahada ideolojide, politikada, ordulaşmada onu temsil alır, yaşamda öngörür, hazırlıklı ve tedbirli çalışır. Yöntemlidir, hemen her konuşmada yetkindir ve dolayısıyla sömürgeciliği aşmıştır. Kendi alternatifini de getiriyor. Birisi ölse bile, diğeri esas alırsa kesin zafere gider. Böyle formüle edilebilecek bir gerçekleşmedir.

Siz de ancak bununla yaşayabilirsiniz. Ayaktayız diyorsunuz ama bu sayede ayaktasınız. Bizim müdahalelerimiz olmadan, sizin ayakta durma imkanınızın olmadığını siz de iyi görüyorsunuz. En büyük gaflet; nasıl ayakta kaldığınızı bilmemek, nasıl yaşadığınızı bilmemek ve hakkını vermemektir. Siz hem gafilsiniz, hem de gaflette ısrar ediyorsunuz, bunda inatçısınız, doğru değil.

Kişi, kendi gerçekliğini bütün yönleriyle kavradığı oranda, gerçek devrimci değişimlere, gelişmelere cevap verebilir. Gerçeğin çok dışında, gerçek karşısında bir gafili ifade eden, hangi devrimciliği uygulayabilir? Yanılgılarla dolu bir kişilik, hangi önemli başarıya yol açabilir? İşte siz bu durumları yaşıyorsunuz. PKK öncülüğünü, Önderlik gerçeğini, onun savaş gerçeğini, gerilla üzerindeki olmazsa olmaz etkisini anlamadan, nasıl sorumluluk üstlenebilirsiniz? Nitekim bu kadar gafil ve zavallı olmanız da kaybettiriyor.

Ölüm burunlarının dibine gelip dayanıyor, fark etmiyorlar. Kimdir bunlar, gafildir, Önderlik gerçeğinden habersiz veya bir kaç yönünden haberi, beş-on yönünden habersiz olanlardır. Ölümüne asla inanmazlar ama hepsi ölümün bir karış yakınıdadır. Kaybettiğinin, yenildiğinin farkında değildir, hatta hepsi bunu düşünemediğini, beklemediğini söyler, çünkü gafildirler. Peki ben neden öyle değilim? Biz sıfırdan başlayarak iğne ucu kadar fırsatlarla uğraştık ve onlarla yola çıktık. Hiç kimse elimize ne bir silah, ne bir imkan, ne bir ilişki, ne bir kalem verdi. Eksilerden,

borçlardan yola çıktık, inkardan yola çıktık. Hep acımasızlıklarla yüz yüzeydik, sonuç; zorlaya zorlaya gelişmeye yol açtık.

Siz hazır olanı, altın gibi fırsatı değerlendiremiyor, lokum gibi işlenmiş olsa bile özümseyemiyorsunuz. Bu kişilik devrimde ne kadar başarılı olur? Önderlik kesinlikle böyle değildir. Fırsatları sonuna kadar değerlendiren, son derece duyarlı ve derin sorumluluk bilinciyle yaklaşandır. Önünüze tepsiyle altın sunulsa, elinizi uzatmaya üşenen sizler nasıl değer yaratacaksınız? Duygu dünyanız, sorumluluk duygunuz bu kadar zayıfsa siz devrimde başarılı olamazsınız

Bunun için, devrimci yaşam tarzı üzerinde durduk. PKK'de devrimci yaşam tarzı, PKK'de tempo, PKK'de taktik önderlik derslerini bol bol işlediniz ve Önderlik yaşamıyla karşılaştırdınız. Bunlar sizde büyük gelişmelere yol açmalıydı. Zaten kişilikleriniz aileden itibaren, sömürgeciliğin ağır etkisi altında çok çarpık gelişmiştir. Buna özel savaşın etkileri de eklenince, o kişilik ancak katmerli köleliği yaşar ama asla başarıyı yaşamaz ve çok bilinçli, çok örgütlü bir kişilik olamaz.

Öncelikli sorun, düzenin yanılığlı kişilikler üzerindeki etkileri adına ne varsa aşabilmek ve onu bütün parti yaşamından uzaklaştırabilmektir. Hele bu gerilla da çok daha hayati ve yakıcı olup çok yönlü olmayı gerektirir. Sorumluluk duygusundan, her türlü ustalıklı yaklaşıma, bir insanı ele almaktan, bir birimin nasıl yönetileceğine; bir dağ parçasını değerlendirmekten tutalım bir serhıldana yaklaşıma kadar hepsine sağlam ölçülerle yaklaşmayı bilerseniz, önderlik şansınız doğabilir. Bütün bu konularda PKK'de hassasiyet var, yaklaşım tarzı var. Temposuyla, üslubuyla bunu böyle iddialı yaptınız mı, başarılı olmamanız için hiçbir neden yok.

Her birinizin tek tek kişiliğine yönelik eleştiri yapmak benim görevim değil. Kaldı ki bu değerlendirmeler ışığında kendiniz yaparsınız. Eyaletlerin sorunları, yönetim başta olmak üzere, eğitim, üslenme, hareket tarzı, halka yaklaşım tarzı vb. konularında biz çerçeveyi iyi çizmişiz. Akıllı bir kadro, bir militan bu çerçeveden yola çıkarak bütün sorunlara nasıl yaklaşım göstereceğini adı gibi bilmelidir. Çünkü bunu sağladığınız oranda kadro olabileceğiniz çok açık, aksi halde baş belası olursunuz. Bu açıdan da eğitiminizi tamamlayacaksınız, pratiğinizle kendinizi güçlendireceksiniz. Devrimin bunun dışında başka dili yoktur.

Ben bunları neden çok tekrarlıyorum; bizi buna iten, sizin affedilmez yetmezliklerinizdir. Bütün bölgelerden gelen haberler bizi öfkelenendiriyor; bunlar bu hatayı nasıl yapıyor, ölümlük hatayı nasıl kabul ediyorlar diyorum ama yapmışlar. İnsan yedi fedai gerillayla, bir şehri alt üst eder. Onlar ise bir hiç uğruna imhaya götürüyor. Sadece bir birim değil, yüz birim değil, binlercesi böyle gitti. Dağ gibi adamlarımızı, binlerce silahın hepsini doğru kullansaydık, bugün düşmanı ülkeden kovmuştuk. Kendi elimizle kendimizi vurma buna denilir. Bunlar tabi ki öfkelenendir.

Değerleri nasıl çarçur ettiğinizi kendiniz anlatıyorsunuz. Söylediğiniz şeyler insana ürperti veriyor, dehşet yaratıyor; kendinize bile saygınızı yitirseniz ne hale düşersiniz? Beyniniz var, yüreğiniz var, bunu bile kendinize saygı duyacak kadar çalıştıramazsanız vay halinize! Bu açıdan hızla kendinizi düzeltin dedim, hatta bu son telsiz konuşmalarında her türlü riski de göze alarak, kendi yaklaşımlarımızda bir reform yapın dedim. Komuta tarzında ve kadrolaşmada bir reforma gidilmesi en son talimatın çerçevesiydi.

Bu sağlıklı değerlendirmelerden güç alarak yola çıkıyorsunuz; bu büyük hamleye doğru yol alıyorsunuz. Mesele sadece kendinizi katma değildir. Ulaştığınız her sahaya Önderlik gücünü, parti öncülüğünü oturtma, bu konuda yanılığlarla, eksikliklerle mücadele ve tamamına, doğrusuna ulaşma gibi ertelenemez, vazgeçilemez görevlerle yüklünüz. Başarıyı buraya bağlıyorsunuz. Gerekirse otuz kişiye, üç yüz kişiye değil, üç bin kişiye önderlik ve öncülük görevini üstleneceksiniz. Nerede, hangi görev varsa, belli bir incelemeden, gözlemden sonra hızla talip olacaksınız ve böylece düzeltme işine, yetkinleşme işine büyük katkı sunacaksınız, beklenen budur. Özellikle sorumlu kadrolardan ister cepheye, ister gerillaya, ister diplomasiye yaklaşımda olsun, her sahada kendilerinden beklediğimiz budur.

Hiçbir dönemde bu denli derli-toplu bir hazırlık, imkan ve olanakla devrimci görevlerin üzerine yürüme bize nasip olmadı. Şimdi ilk defa bu şans yakalamışız, o halde layık olalım! Kendini kaybetmenin yıkıcı sonuçlarını önlemeye çalışırken, kendinizi sorumlu hissedeceksiniz. Bu sorumlulukların gereğini yerine getirmenin ancak görevlerin üzerine başarılı yürüyüşle mümkün olduğunu, gerekirse kişiliğinizi un edip, hamur gibi yoğururcasına yeniden şekillendirerek yedireceksiniz. Sorumlu kadro böyle olur; gençsiniz, fazla yıpranmamışsınız, buna ulaşacak gücünüz var. Olgunluk, sorumluluk, dirayet, dirilik, alçak gönüllülük rahatlıkla kazanacağınız veya özümseyeceğiniz meziyetlerdir. Bu kadar yüce değerlere sahip olan bir örgüte layık olmanın ne kadar şerefli ve onurlu bir yaşam olduğunu biliyorsunuz. Bununla çelişecek olan her şeye rahatlıkla karşı çıkabilecek ve bizi buna götürecek her şeye eklemek, su kadar değer verecek durumdasınız.

Bu temelde 1993 hamlesinin önümüze koyduğu mutlaka başarılması gereken görevlerine yaklaşırken, kendinizi gözden geçirin, başarıya inanın. Kazanmaya her zaman inandık ama daha çok da bu dönemde hem inanıyor, hem gereklerinin ne olduğunu biliyoruz. Hamlenin çok değerli olduğunu, çok yüksek bir sorumlulukla icra edilebileceğini bir an bile göz ardı etmeyelim.

Bulduğumuz her alanda, sadece kendimiz için değil, yalnız özel görevlerimize değil, önderlik ettiğimiz ya da katıldığımız mevcut birim değil; bütün parti çalışmalarına oradan hareketle partinin önderlik ettiği bütün faaliyetlere taşırmayı da

bir parti görevi bileceğiz. Sadece yetkimiz altındaki özel görevlere değil, bütün pratiğe karşı, her yerde, her zaman sorumlu olduğumuzu göz ardı etmeyeceğiz.

Sizler bu temelde gerçek bir politika için, görevlerinizin üzerine yürürken, bu kez doğru, yeterli olanı yaparsanız gerçek parti öncülüğüne ulaşmadan ve onun Önderlik gerçeğine gücünüz oranında destek sunmadan söz edebilirsiniz. Buna inanıyor ve şimdi daha iyi görüyorsunuz, gereklerini de yerine getirmede kararlısınız. Biz bu konuda sizleri destekledik, bu zaten başarının kendisini getirir. Başka alanlarda görmedik, duymadık demeyin! Eğer sağ duyulu yaklaşırsanız, yalnız bu değerlendirme size yeter.

Kimse bize, “Böyle yapın, şöyle ulaşın, temsil edin” demedi. Kendimize görev verdik ve kendi gücüm oranında bütün işleri örgütleyorum, tek başıma yürütüyorum, imkanlar neyse onu kullanıyorum. Siz de bizden farklı değilsiniz. Bulduğunuz alanda kendinize hakimsiniz, parti için yaşıyorsunuz.

Canavarlarla boğuştuk ve başladık. Siz parti ortamında niye başaramadınız. “Kendimde değildim, kendimi düşündüm” diyorsunuz, bunları değil ileri sürmek, düşünmek bile ayıptır. Başarabilirsiniz; bunun yolu yöntemi var. Bu açıdan kendinizi zora sokmayın, kendinizi ağırlaştırmayın. Bu sizi sonuçta, ucuz kaybetmeye götürür. Büyük kazanmak dururken, büyük kazanmanın imkan ve olanaklarını ele geçirmişken niye kaybedesiniz? Size de, bunun beklentisi içinde olan ailenize de yazık!

Belki yanlışlar, eksiklikler sizi zorladı ama bu hamle bu açıdan iyi bir fırsattır. Bundan sonra yalnız kendiniz için değil, bütün parti çalışanlarına ve hatta halka temel bir güven kaynağı ve bir önderlik gücü olabilirsiniz. Küçük gruplarımızın alanlara sağlıklı ulaşması bile yeterlidir. Bir kaç tanesi bir bölgeye yeter. Sağlıksız yaklaşan, ucuz kaybeden veya ağır yanlış ve yetersizliklerle olumsuzluklara yol açan değil, imkan ve olanakları çok iyi değerlendiren, fırsatları iyi gören ve hatta yaratan kişiler olalım.

Yüksek bir başarıdan başka, hiçbir yürüyüş tarzına şans tanımayalım. Bunun için, içte ve dışta ordu yönetiminde ve temsilinde, alta-üstte engel teşkil eden ne varsa bunlarla başarıyla mücadele etmek sonuçta başarıya götürür. Başarılı kişilik böyle yürür; tarzıyla, üslubuyla, temposuyla önder olur. PKK'nin gerçeği budur, bu böyle kavranmış, böyle uygulanmış ve böyle başarılımıştır. Bundan başka ne bir arzu ve seçeneğimiz ne de başka bir çaremiz vardır. Bu arzu, bu zorunluluk benim için de esastır ve bu da yegane özgürlüktür, yaşam tarzıdır, bizim yaşam olanağımızdır.

Başka yaşam yolu olmadığına halk da diğer güçler de inanmıştır. Hiç birisinin, işbirlikçilerin de dahil, bunun dışında çaresi yok. Bunun dışında imkan göremiyor, olanak, fırsat yaratamıyoruz. Kaldı ki, parti bunu çok iyi ispatlamıştır. PKK Önderli-

đi de bunu ispatlamış, dünyaya kabul ettirmiştir; bu açıdan akıllı değerlendirilmelidir.

Hiç olmazsa bundan sonra sağlam başarılarla sahip olarak, partiye ve nderliğe, bizim size layık olduğumuz kadar layık olacak, başaracaksınız.

17 Mayıs 1993

GÜNEYBATI EYALETİ'NE*

*Abdullah calan'ın Güneybatı Eyaleti'ne yönelik talimatıdır.

Güneybatı Kürdistan alanındaki tüm partili güçlere savaşçılara ve halktan değerli dostlara;

Partimiz tarihinde ilk çıkış yaptığımız bu bölgelerimizdeki çalışmalarımızın, bugünkü haliyle ülkemizde en geri ve ondan da öte tehlikeli bir durumla yüz yüze kaldığımız acıyla belirtiyoruz. Partimize, gerek çıkışta ve daha sonraki süreçte en çok güç veren, onun sınıf temelini ve devrimci ulusal kurtuluşçuluğuna katkı sunan bu alan çalışmalarımızın bugün geldiği düzey, her bakımdan dikkatle değerlendirilmeye ve hiç olmazsa bundan sonra kurtarılması, geliştirilmesi gereken ne varsa onu kurtarmaya bizi zorluyor. Partiye canıyla, maliyle en çok katkı sunan bu yöre insanlarımızın, epey beklentileri kadar, olumsuzluklardan ötürü de kaygıları var.

Alana ilişkin kapsamlı değerlendirmeleri defalarca yaptık. Ve denilebilir ki, ilk çıkışta belirttiğimiz gibi PKK'nin oluşumu demek; bu alandaki gelişmeler demek iken, ülke dışına çıkışın hemen ardından da, bu yörelerimiz ilk müdahalelerin yapıldığı alan olma anlamına da sahiptir ve hiçbir zaman uzun süre ilişkiler kesilmedi. Yurtdışından en çok bu alanın güçlerini korumak istediğimizi ve daha 1980'lerin başlarında buralara ilk müdahaleleri yapmaya çalıştığımızı da biliyorsunuz. Fakat o günden bugüne kadar muazzam emekler pahasına yapılan bu müdahalelerin; en değme düşmanın kontra faaliyetlerinden daha tehlikeli bir biçimde, içimizdeki yetmezlik ve yanlışlıklar sonucu önemli oranda boşa çıkarıldığını da iyi biliyoruz. Biz, bunu şüphesiz bölgenin tarihsel, sosyal ve siyasal kişiliksizleştirilmesiyle bağlantılı ele almak istedik. Özel savaşın yoğunlaştırıldığı bir alan olarak burayı böyle kişilik tahribatına uğrattığımızı söyledik.

Tabi bütün bunlar aslında fazla anlamlı bir izah tarzı olmadığı gibi devrimciler için geçerli de değildir. Devrimci devrimcidir: Her türlü mücadele etmesini bilir ve daha da ötesi, yaratılması gereken olumlu öz neyse, onu ortaya çıkarır. Görevi budur ve devrimcilik yapılacaksa, bu amaçla yapılır. Görev böyle belirlenir, çaba bunu sağlamak için sergilenir. Kısaca devrimciliğin bir çare sanatı olduğunu biliyoruz. Tam tersine devrimcilik, tarihsel çarpıklığın ötesinde, özel savaşın kişiliksizleştirilmenin de ötesinde büyük bir kişiliksizleştirilmeyi kendi kendisine derinleştirdi. Kaçış süreci, çok ikiyüzlü, sahte ve kendini yanıltmacı kişilikler; parti bünyesinde ve

parti imkanlarıyla gerçekleştirmeye yüz tuttu. Süreç boyunca epey esnek olmak istedik; kişilikleri yeni oluşuyor, fazla üzerine gitmeyelim dedik. Biz bunu dedikçe, adeta yara daha da azgınlaştı.

1982’de giden bir-iki unsur, yakalandıklarında eldeki bütün birikimleri tahrip ettiler, ajanlığı kabul ettiler. Destek olalım dedik ama bir baktım yanı başımızda örgütün bunca desteğine rağmen göstermediği ihtimamı; düşmanla bir telefon irtibatı var, ona koşarak gösteriyor. Düşmana gönüllü ajanlık yapıyor ve biz bir partilide bunları gördük. İnce kaçış yöntemleriyle; “Bir birimi boşa çıkardıktan sonra, ben de kendimi nasıl metropole atarım” diye düşünenleri gördük. Tabi, parti büyük bir inatla bu alanı devrimcisz bırakmamak için yüklenmeye devam etti. Özellikle III. Kongre sonrasında da -ki II. Kongre sonrası da çok önemli bir müdahale alanıdır- onlarca kişilik güç ve çok kahramanca militanlar da -ki hepsi daha sonra şehit düştüler- yolladık. 1986’da III. Kongre’yi daha iyi taşımaya çalıştık. Bunun için de epey güçlü birimler yollamak istedik. Hatta diyebilirim ki, tam gerilla takımları biçiminde yolladık. 1987 müdahaleleri söz konusu, 1988’de bunu daha da yaygınlaştırdık, 1989 hakeza öyle fakat çıkan sonuç; bütün bu müdahalelerin aynı hastalıklı yapının, kişiliklerin ve de özellikle yönetimlerin birbirlerini etkisizleştirme, boşa çıkarma huyları yüzünden, başarı şurada kalsın, çok hazır olan birikimi bile tahrip etmekten kendini kurtaramamasıdır.

Düşmanın bilinçli eli bu çalışmalara ne kadar uzanmıştır, ne kadarı objektif nedenlidir, bunlar hiç şüphesiz burada uzun uzun anlatılacak hususlar değil; süreç içinde daha da iyi anlaşılır. Ama bilmemiz gereken subjektif olsun, objektif olsun, değme ajanların veremeyeceği zararı, biz parti içinde kendi kendimize vermişiz. Şimdi en son gelişmeleri özetlersem, bu daha iyi anlaşılır: 1992 güzünde çok değerli arkadaşların, 40’ı aşkın bir militan gücün anlamsız kaybına uğradık(...)

Bunu bu arkadaşlar bilinçli mi yaptı veya içinde bazıları mı bunu bilinçli düzenledi, bilemiyorum. Malatya, Adıyaman ve Pazarcık gücü de öyle oldu. Dağda ciddi bir üslenmeye dayalı kayıplar değil. Onları o şehre yakın yerlerde kim tuttu? Savunma imkanları da yokken gidip eylem yapmaları istenmiştir. Bu gerilla tarzı bir eylem anlayışı değil, belki bir milisin yapacağı iştir o da milise yaptırılır. Sonuçta öyle bir karışıklık yaratılıyor ki; şu köyde bu kadar kayıp, bu köyde bu kadar kayıp ve hiçbirisi de ciddi bir saldırı, ciddi bir planlama içinde olmadan verilen kayıplardır. Şimdi bu durumda ya büyük bir kafa karışıklığı ya da bilinçli bir saptırma vardır. Bu işin yönetim ve koordinesinden sorumlu bir kişi; “Ben bunları hesaplayamadım” diyemez. Kaldı ki bilgiler bize yeterince ulaşmamıştır. Koordine durumundaki arkadaş(Terzi Cemal), en değerli yedi kişiyi kendi yanında imhaya uğrattırken, kendisinin nasıl kurtulduğuna dair tek bir rapor yok. Kendini kurtaran adam birimini de kurta-

rabilir veya kurtaracak durumda tutar. İmhalık bir yerde niye birimi bırakıyor? Objektif olarak bile ağır bir suç teşkil eder.

Ben, daha güzün koordine arkadaş bize ulaşmalı diye söylemişim. “*Kar yağmaya başladı*” denildi, -ki Pazarcık sorumlusu arkadaş henüz sağdır- “*Altı aydan aşağı inemez*” dedi. Ben şunu da söyledim; “Oradan, senin yanına gelen adam kaç günde geldi, yedi günde demek ki gelebiliyor”. Kaldı ki kış boyu gidip gelmeler olmuştu. Öyle gidilemez, gelinemez gibi bir durum da yok ama öyle anlaşılıyor ki; bütün güç oraya hapsedilmiş ve o kış boyunca sözüm ona yargılamaya tabi tutulmuş. Artık sanıyorum, 1992 güzünün ürkütücü sonuçlarının da etkisiyle, kalan güç üzerinde, intikam almaya benzer bir tavır içine girilmiş. Herhalde suçlu icat edilmek isteniyor ve en değerli arkadaşlar ‘suçlu’ diye imha edilmiştir. Altı aylık süre herhalde bunun için gerekli görülmüş. Belki bunlar kendilerine göre başarısızlıklarının nedenini öğrenmek isteyebilirler. Bu nedenle bu yargılamayı da yapabilirler; ben önceden hepsini ajan ilan etmiyorum ama mantık çok tehlikeli.

Bu insanların hepsinin kontrgerilla olmadığını çok açık söylüyorum. Kaldı ki, kontrgerillacı, baş itirafçı ilan ettikleri iki arkadaş şahadete ulaştı. Cevdet ve Ömer arkadaş; en çok itiraf yapanlardır. İtirafı belge olarak gönderiyoruz diyorlar ve bunlara dayandırılarak yüze yakın arkadaştan oluşan ajan listesi çıkarıldı. Ve ajandır diye de her tarafa yollandı: Avrupa birimi ajan, bütün Güney sahasında çalışanlar ajan, müdahale yapabilecek herkes ajan, bütün eyaletlerdeki yoldaşların önemli bir kısmı ajan! Sonra bu itirafı yapan arkadaşlar; “*Sırtımda altmış sopa parçaladılar*” dedi. Sen bu kadar sağlıksız bir bilgiyi neye dayanarak oluşturdu? Ki bu arkadaşlar, üzerinde baskının en az uygulandığı arkadaşlardır. Dağdakilerin üzerine daha vahşice uygulandığını biliyoruz. Çünkü gören var; şehit düşen Cevdet arkadaşın anlatımları da var. Kendisine de işkence ediliyor. Bunların hepsi partiye ve Önderliğe bağlılıklarını söylüyorlar ve haklarında tek bir belge yoktur. Belki de bir sahtekar -Ö. müdür, bilemiyoruz- o da belki büyük ihtimalle korkudan, kendi kendine en değerli olanları kontra veya Vejin diye ilan ediyor. Benim tanıdığım bu arkadaşlar en fedakar arkadaşlardır. On yedi kişi deniliyor, artık daha mı fazla bilemeyiz, kalanlardan da ne kadar hayır geldiği belli değil ve böylece güya büyük düşmanı temizlemişler!

Bundan sonra irtibat kurduklarında, “Rahatladık” diyorlardı. Peki bu nasıl bir rahatlamadır? Tek bir düşman hedefine yönelmediği halde; 1992 baharında sırf bir köyde, yemek yemek için, bir arkadaşın sorumluluğunda on dört kişi kayıp veriliyor, 10’den fazla silah kaptırılıyor. Sırf bir yemek için hiçbir keşif ve sağlıklı plan olmadan, “*Git bize erzak çıkar*” deniliyor. Bir defa on dört tane dağ gibi militan ne anlama gelir. Biz bunun ne kadar ağır bir suç teşkil ettiğini söyledik ama yine de hiçbir başarı şansı olmayan eylemlere bu insanlar sürülüyor. Bunlar fedai; parti ne emre-

derse, hiç düşünmeden yerine getirecek, koordinenin, yönetimin şahsında onları parti sanıyorlar ve hepsi gidiyor; kendileriyle birlikte o kadar silah, maddi-manevi değer yitiriliyor. Bunlar ağır suç. Suçlu kimdir denildiğinde, “*İçimizde kontra var, Vejin var*” denilerek böylece suç üstüne suç işleniliyor. Sonuç; hayatta kalan sağlam bir şey yok. Tabi halk çok şikayet ediyor; “*Biz en değerli evlatlarımızı verdik, fakat bir günde, bir ayda ölstünler diye değil, bir-iki yıl savaşsınlar diye*” diyor ki haklılar. Ayıyeten yüzlerce kişi Antep, Adana, Adıyaman ve Malatya’da katılmak için beklerken; katılanlar bir ayda gidiyor, yüzlercesi de çürümeye, tasfiyeye terk ediliyor. Bunlar da kayıptır.

Bir insan kendini yitirmeden de öteye bir noktaya gelmişse, artık bu noktada iyi bir soruşturmaya ihtiyacı olduğu açıktır. Biz, bunlar kontra diye iddia etmiyoruz. Ama en değme kontranın bile böyle kocaman bir eyaletin gücünü tarumar edemeyeceği açıktır. Haydi diyelim on yedi kişi suçlu bulundu; insan partiye bir haber yollamaz mı? Bunu yürüten arkadaş(Terzi Cemal) -ki kendisi de bir süreçte yargılandı ve en ağır şekilde suçlandı- bizim onayımız olmadan kimseye bir ceza verilemeyeceğini çok iyi biliyordu. Nitekim kendisi de bu şekilde kurtuldu. Bunu bizzat kendisi yaşadı ve en iyi bildiği halde; bir Parti Merkezi’ne haber vermeden, tek başına, hem de işkence ile ki bizde işkence yoktur; hatta bize göre, ajanlığı sabit oluncaya kadar yetersiz bir söz bile söylenmez. Kaldı ki biz dışımızdaki ajanlara da işkence yöntemini esas alarak yaklaşamayız. Bizde işkence bir bütün olarak lanetlenmiştir. Soruşturma yöntemlerimiz insancadır.

Partinin içinde; en değerli partililere, hiçbir gerekçe, hiçbir kanıt olmadan, yalana dayalı bilgilendirmeye ve işkenceye dayalı -ki hiçbir şey kabul etmiyorlar- ifadelerle adamı ölümle cezalandır ve bir de bize hiçbir haber verme! Şimdi bu nasıl izah edilecek? Haydi diyelim bunlar tehlikeli adamlar, cezalandırılması gerekir; bir haber yolla. Kaldı ki öyle bir durum da yok. Ne bir belge, ne sağlıklı itiraf var, işkenceyle paramparça edilmişler ve hepsi; “Yaşasın Parti, Parti Önderliği” diyerek şehit düşmüşler. Buna nasıl cevap verilecek? Tamam, diyelim bir veya iki tanesi ajandı. Ama o kadar ajan olur mu? Olsa bile, parti emri olmadan bu kadar insan böyle götürülür mü? Hatta parti emri bile olsa, partinin doğru yaşam kuralları var, insanlık anlayışı var. Biz ki bir çok asker ve esir ajanları bile bıraktık; bizimle savaşan güçleri bile fiske vurmaktan bıraktık. Bunlar partinin anlayışıdır.

Biz insanları çamurdan kurtarmaya çalışıyoruz. Bunlar ise örgüt için savaşan güçlerdir, onlarca kez eyleme katılan insanlardır. Bunlar bu kadar gerçek iken, nasıl bir yargılama ve cezalandırma mantığıdır, anlamakta zorluk çekiyoruz. Bunu, şunun için belirtiyorum; buna alet olmuş, buna seyirci kalmış bir çok yoldaş var. Şimdi muhtemelen büyük eziklik duyarlar. Hiç şüphesiz iyi bir seyircilik değildir. Ve bazı-

ları da onay vermiştir, hatta uygulamaya alet olmuştur. Bunlar da iyi bir onay ve uygulama değildir. Fakat birinci elden sorumlu değiller. Aslında kontradır diye inanmışlar, inandırılmışlar ve parti görevidir deyip yüklenmişlerdir. Yani eyalette büyük suçlar var ve bunlara da kontra yol açmış, kontralar da bulundu denmiş ve bu şekilde inandırılmışlar.

Dolayısıyla onaylama, seyretme ve hatta kör uygulamayı kabul etme anlaşılırdır. Bazı dürüst arkadaşların konumu budur. “*Ben kontrayı vuruyorum*” diyor, paramparça ediyor. Yani kontraya karşı öfke büyük. Kontra da işkence yaparak öldürüyor. Bunlar da “*Biz de işkence yaparak öldürelim*” diyor. Hikaye bu ama çok kötü bir hikaye. Parti ve partililere yönelik büyük bir çarpıtma, saptırma ve yanıltmadır. PKK ile uzaktan, yakından fazla bağı olmayan yaklaşımlardır ama olmuştur. Ö. denilen birisi bilerek yalan ifadeyi nasıl verdi? Bu kadar ismi, şehit düşen arkadaş açıkladı; belge elde, sesi kasette. Ajan adam niye direnip, kendini şahadete götürsün ki? Olmadığı açığa çıktı, ispat edildi. Acaba diğeri de ajan mıdır, yoksa gerçekten o da bu temelde mi itiraf yapmış? Sırf canını kurtarmak için bu kadar insana nasıl iftira eder? Belki böyle başlamıştır, koordinatör de inanmıştır. Üstelik hiç araştırmadan, acaba gerçekten ne kadar inanmıştır?

Biz gerekirse kırk defa kılı kırk yarar, inceler, araştırır, o zaman bir sonuca gideriz dedik. Bu arkadaş da yargılama hatalarının ne kadar vahim sonuçlar doğurduğunu bilmesi gereken bir arkadaş. Bir de onay var; bütün bunları hesap etmemiş olabilir mi? “Kontraydı, kaçardı...” gibi gerekçeler inandırıcı değil, karda kıyamette orada adam kaçır mı, kaçsa da ne olur. Yani kaçış ihtimali fazla yok ama olsa bile bir kişi kendi başına bu kadar insanı cezalandırma yetkisini taşıyamaz. Kaldı ki ben bile böyle bir kararı tek başıma veremem; örgüte danışırım, en azından elli kişiye, yüz kişiye danışırım.

Örneğin; bizim bir kampımızda, üstün haberi olmadan yapının onayıyla infazlar gerçekleştiriliyordu. Bazılarının bizi yanıltması, doğru bilgi vermemesi ayrı bir konudur ama kural olarak üstü sürekli bilgilendirme vardır. Kısaca Güneybatı’da gerçekleşen yargılama, belirttiğimiz bütün bu hususlardan yoksundur. Dolayısıyla biz, partiye bu durumları açıklamaları için koordine durumunda olan ve bir de büyük ihtimalle yalan ifade veren arkadaş, parti huzuruna çağırdık. Bu temelde bunların görevden alındığını biliyorsunuz. Öncelikle bu eyaletteki büyük tahribatların açıklığa kavuşturulması için, partiye hesap verilmek üzere bunların sağ ulaştırılması gerekiyor. Diğer iki arkadaş gelecekti şehit düştüler. Bu kalan ikisinin sağ gelmesi gerekir. Orada herhangi bir düzeyde görevli olmaları söz konusu olamaz.

Bunlar kontradır diyerek bu uygulamalara katılmış ikinci dereceden sorumlu arkadaşlar vardır. Niyetleri iyi olmakla birlikte; olgunluk gösteremedikleri ve derin-

liğine partiyi kavrayamadıkları için bu suçta bulaştırılmışlardır. Onların da herhalde uygun bir biçimde hesap vermeleri gerektiği açıktır. Bu konuda da gerektiğinde partiye rapor ve bir soruşturma gereği duyulursa ona da gereken karşılığı vereceklerdir. Yapı ise buna gereken kolaylığı ve uygulama gücünü gösterecektir. Yapının da seyircilik durumu var ki, bu anlamda olanlar da bir nevi suç ortaklığı ediyorlar ama kontradır, diye inandırılmışlardır ve bu temelde bir alet değildir. Onlar için de çok köklü bir özeleştirme gereği vardır. İnceleyip araştırmadan, partinin geleneklerini göz önüne getirmeden çok yüzeysel kalmaları nedeniyle bir sorumlulukları vardır. Hesap vermeleri gerekir. En azından ikinci, üçüncü dereceden olmak üzere; kendine köklü bir yönelme, özeleştirme ve daha değişik hesap vermeler herkesten beklenir.

Bu durumların soruşturulması için geçici olarak iki arkadaşı görevlendirmiş, geçici koordine gibi rol oynayabileceklerini belirtmiştik. Özellikle Ana karargahta, Orta Bölge Karargahı'nda bazı birimlerle görüşülmüştür. Bize henüz kapsamlı raporları ve almış oldukları sonuçlar iletilmedi. Biz bunun üzerine tekrar bir müdahale gereği duyduk. Şimdi bu arkadaşlar acaba talimatları bu çerçevede ne kadar uygulayabilirler? Uygulasalar da, uygulamasalar da, sanırım yeni gelen birimle yakın irtibat içinde olunmaya çalışılacak. Koordine görevi, bu yeni gelen birimin sorumluluğu altında adım adım geliştirilecek. Diğer bütün çalışanlar da bu koordinenin destekçisi olarak güçleri oranında katkı sunacaklar. İşler yeniden ele alınıp değerlendirilecek; bu temelde eleştirme ve özeleştirimleri, yargılama ve yeniden düzenlemelere ihtiyaç duyulacak. Tabi, bütün bunlar varsayımdır. Müdahale grubu eğer alana ulaşır ve irtibatlar kurulursa, belli bir araştırma yapıldıktan sonra geliştirilecek çalışmalardır. Mühim olan kendine güvenen ve ben de partiyim, partiye, Parti Önderliği'ne, değerlere bağlılığım vardır, bu konuda kendime güveniyorum diyen herkesin katkısını almaktır. İçinde bulunduğu durum ne olursa olsun, işlediği suç ne kadar ağır olursa olsun, sonuçta karar partininindir. Ben parti için varım deyip, kendini açması ve hiç olmazsa bundan sonra kendini düzeltmesi gerekir.

Tabi, biz koordineyi geliştirmeye çalışırken, onların da geçmişin ağır etkisi altında kalarak subjektif yorum ve davranışlara girmemeleri gerekir. Yaratılan durumun ne kadar ağır olduğunu, halka ve tarihe karşı ne kadar tahripkar sonuçlara yol açtığını az çok bilecek durumdasınız. Belki bu ağır yönetim yetmezliğinden, taktik dışılıktan dolayı yüz civarında yoldaş şehit verdik ama bu kaçışlar yüzünden, ondan daha fazla kayıp doğdu. Yani bir de yaratıcı çalışmamayı da eklersek; partinin imkan, olanak ve kitlesini kullanmama, alanın coğrafyasını doğru kullanmama ve diğer bütün yetmezlikleri, yerine getirilmeyen görevleri hatırlatırsak aslında bine varan kadro, savaşçı kaybı ortaya çıkar. En önemlisi de kitlenin umuduyla oynama,

beklentilerini yerine getirmeme ve çok önemli bir mücadele alanını objektif olarak tasfiye etme, buna yol açma, bunu önleyememdir.

Herkesin içinde bulunduğu durum biraz bu temelde belli bir suçluluğu içeriyor. En azından daha da insafılı söylenecek olursa yenilgili kişilik ve tasfiyeciliği önleyememe anlamına geliyor. Tasfiyecilik tasfiyeciliktir, kayıp kayıptır, yenilgi yenilgidir; peki kim dürüst, kim çok çalıştı ve buna en çok kim yol açtı? Burada önemli olan, bu sonucun ortaya çıkmasıdır. Yaman devrimci, bunu önleyen devrimcidir. **Başarılı devrimci, tehlikeyi anında sezen, yetmezliği anında gören ve rolünü tarihe yaşarır bir biçimde oynayan adamdır.** Ortaya çıkmayan da budur.

Orada çok değerli arkadaşlar vardı. En son bir grup daha düştü. Biz hatırlattık; *“Tüm gücünüzle hiç olmazsa bundan sonrasını kurtarın”* dedik. Yine talimatları uygulayamadılar. Ve onlar da -Seyithangiller- öyle kayboldu. Parti talimatlarına uymama, bunları uygulama gücünde olamama, kişinin kendisini imhaya götürür. Parti yine yaşar, biz partiyi yaşatırız. Güneybatı’yı da ele alır, orayı yine devrime kazandırırız ama siz değerli yoldaşların da bu konuda bir katkı sahibi olmasını istedik. Sizlerin de bir çözümü neden söz konusu olmasın. Neden objektif tasfiyeciliğe bu kadar açık kadrolar olacaksınız? Ne anladınız yaşamdan, bu tip kayıplar size zevk mi veriyor; bu, bir kurtuluş mudur? Olmadığını çok iyi biliyorsunuz çünkü muazzam zorlukları bizzat siz yaşadınız. Ama bu sonucu kendinize layık görmenez, sözüm ona düşmanla uğraşıyoruz adı altında kendinizi yerle bir eder duruma getirmeniz az değerlidir. İşte kendi kendinize yönelmenizin tarihi gerekçeleri ve halkın da ısrarla hesap sorması böyledir.

Biz partiliyiz, halk için varız, tarih için varız; hesap vermeyi bileceğiz. Ben de hesap veriyorum, hesabı nasıl veriyorum: Üzerinde çokça düşünerek, müdahale üstüne müdahale yaparak orayı devrime kazandırma ve şehitlere, halka layık olmayla hesap veriyorum. Benden daha fazla siz sorumlusunuz. Çünkü biz size sadece maddi-manevi katkı yaptık. Sadece en değerli savaşçıları, militanları, silahları verdik. Vurmak istediniz de silahınız mı yoktu, paranız mı yoktu, militan mı yoktu, savaşçı mı yoktu? Hepsi vardı. Kullanmayan kim? Başta yönetici düzeyi olmak üzere sizlersiniz. Bizim sorumluluğumuz, çok değer verip, karşılığını alamadığımız için; sizin sorumluluğunuz ise çok değer aldığınız ve kötü kullandığınız içindir. Dolayısıyla herkes kendi durumunu çok gerçekçi ortaya koyacaktır. Kendi kendisiyle oynaması gerekecektir.

Bazı arkadaşlar yönetim deyince kariyer anlıyorlar. Geçen yıl bir Ca. arkadaşını yollamıştık, *“Koordine ben olmayacak mıyım”* demişti. Ben, *“Sen iki kişiyi yönet, o zaman koordinesin, her şeyisin”* dedim. Ama yanı başındaki bütün birim ondan şikayetçi, kendisi bütün birimden şikayetçi ve kaçırıyor. Sen bu kadar insanı kaçırırsan,

bu kadar şikayete yol açarsan ve şikayet edersen, hangi koordineden bahsedersen be arkadaş! Ve diğerleri de böyle. Sen yapıyı tahrip ediyorsun, nasıl koordine olursun? İnsan kendine biraz sağduyulu yaklaşır. Yönetim de, ne kadar baskı altına alırız, ne kadar güç kullanırız şeklinde kullanıyor. Oysa **yönetim tahribat için değil; yönetim, geliştirmek ve partinin moralini, bağlılığını, irade birliğini, uyum gücünü gösterebilmek içindir.** Eğer bunu yapıyorsan; koordine ol, yönetim ol ve yapı için de çekim merkezi ol. Yapının en değerli varlığı olarak merkezinde yer al ki, koordine olasın. “*Ben dağıtırım, bastırırım, kaçırırım, koordineyim*” dersen, artık bu noktada sen bir suçlusun! Yoksa bu kelimeler nasıl ağza alınabilir? Oranın yönetimi de hep böyle çıktı ve tabii bütün bunlar eleştiri, özeleştiri gerektirir. Yönetici olmayalım demiyorum; ben, ağır suç işleyenlerin bile yönetici olabileceğini söylerim ama onun şartları vardır, gereklerini yerine getirirsen olabilirsin. Aksi halde büyük suçlusun ve yaşamaya bile hakkın yok! Bütün bunlar, partinin Önderlik gerçekleridir.(...)

Halkın güvenini tekrar özenle kazanmaya; bu olup bitenleri uygun yöntemlerle açıklamaya ve halkı ikna ederek, tekrar partinin güven duyulan bir tabanı haline getirmeye büyük önem vereceğiz. Kısaca; gerek eski, gerek yeni, gerek çok sorunlu, gerek az sorunlu, gerek suçlu, gerek az suçlu bütün yoldaşlara ve savaşçılara diyorum ki; hiç olmazsa bundan sonrasını kurtarmak için bütün gücünüzü ortaya koymasınız.

(...)

Somut durumlar göz önüne getirilerek, herkese yapabileceği en uygun iş verilir ve sizler yapabileceğiniz en iyi, en başarılı iş neyse ona talip olabilirsiniz. Bu, belli bir ikna ve tartışma temelinde olmalı, görev alındıktan sonra mutlak disipline bağlı kalınmalı. Yönetim düzeyinde olsun, yapı düzeyinde olsun, birbirini etkisizleştirme, uyumsuzlaştırma gibi durumlara asla girilmemeli. Yönetim meselesi, bir tartışma meselesi olmamalı; hizmet etmekte kendisine en çok güvenebileceğiniz kim varsa, o yönetim olsun. Yoldaşların birliğini ve uyumunu, partinin değerlerini korumayı ve morali üstün tutmayı kim en iyi beceriyorsa, o yöneticidir. Siz bunları seçimle rahatlıkla yapabilir, layık olmayana alaşağı edebilirsiniz. Bütün bunlar sizin görevlerinizdir. Partinin en üst kurumu adına bunları açıkça söylüyorum. Hep, Önderliğe bağlı olduğunuzu söylüyorsunuz; işte bu bağlılığı bu biçimde kanıtlamanız gerektiğini söylüyorum. Bu, sizin için yaşamsal değerdir. Biraz Parti Önderliği’ni, parti gerçeğini kavrayın ve talimat gereği, taktik gereği göreviniz neyse, onun üzerinde doğru yürüyün. Bu konuda yaşadığınız ağır bireyselliği, subjektivizmi aşın. Muazzam bir olumsuzluk durumuna, suçluluk durumuna düşüyorsunuz. Asla bunlara girmemeye ve girmek isteyenlere de engel olmaya özen gösterin. Parti dışındaki savaş kadar, parti içindeki mücadeleyi de doğru bir biçimde yapın. Yoksa tarih size

‘Parti içi mücadeleyi en kötü şekilde yaptılar’ diyecektir. Siz hiç olmazsa bundan sonra; ‘Parti içi mücadeleyi mükemmel yapanlar da vardır’ sloganı altında bundan sonrasını getirirseniz, kendinizi affettirebilir ve sağlayacağınız önemli başarılarla, vicdanen o şehitlere -çok kötü şehit düşmüşlerdir- bağlılığınızı sürdürebilirsiniz.

Biz bu temelde parti gerçeklerimizi zorlayarak hemen hepimize yaşam hakkı ve kendinizi affettirme hakkı tanıyacağız. Fakat kesinlikle bununla oynamayın ve mutlaka gereklerini yerine getirin, layık olun. Parti güçlüdür, kudretlidir; elli yıl geçse de, hesap sorar. Biz, Türk devletini de ileride yargıya alacağız. O açıdan kimse “Ben şuraya kaçarım, buraya kaçarım, Avrupa’ya kaçarım” deyip, kendi kendini aldatmasın. En iyisi, partinin hesap sormasıdır ve en iyisi parti huzurunda hesap vermedir. Kaldı ki biz en yoldaşça bir biçimi size yine söylüyoruz. Bunun artık anlamını, önemini bileceksiniz. Ve affedilmenin de tek yolunun büyük başarmak olduğunu, büyük başarırsanız kendinizi affedebileceğinizi, iyi niyetinizi kanıtlayabileceğinizi söyleyebilirsiniz. Biz bu fırsatı tekrar en ağır suçlarda dahil, hepimize tanımak istiyoruz. Çaresiz değiliz, muhtaç da değiliz; insanlık anlayışımızdır, partililik anlayışımızdır, kötü kullanılmamalı ve oldukça değer verilmelidir. Kendiniz için önemli başarılarla sonuç alabilmelisiniz.

Bu temelde görevlerin üzerine yürümeniz ve başarı için her şeyinizi ortaya koymanız gerekir. Parti, sizlere sahip çıkmak ve size değer vermek istiyor. Bundan sonra kendinizi kabul ettirme ve partiye yaraşır kılma sizin görevinizdir.

6 Mayıs 1993

GÜNEYBATI EYALETİ’NDE YAŞANAN TASFİYECİLİK VE KİŞİLİK ŞEKİLLENMESİ ÜZERİNE

Değerlerle oynamak, hiçbir ucuz duygu ve hastalığın örtbas edemeyeceği kadar alçakça bir konumdur.

Bazı sorunları doğru ele alma tarzı üzerine, gerek Cizre alanında, gerekse Güneybatı Kürdistan'dan gelen raporlara genel yaklaşımlar çerçevesinde, bu değerlendirmeleri tekrar da olsa geliştirirsek görülen o ki; düşmanın direkt etkilerinden tutalım parti gerçeğinin yüzeysel ve çok yetersiz ele alınmasına kadar, geniş bir yelpazede yaşanan durumlar söz konusudur. İmha olmaktan tutalım bozgunculuğa, çok verimli çalışma olanaklarının elden kaçırılmasına kadar, olumlu adımlar çok mümkünken, bunun yerine bu dönemde daha bir çok yeni yetmezliklerle, olumsuzlukların sürdürülmesi, bedelini dürüst olan öğelerimizin yaşamlarıyla ödediği ağır sonuçlara yol açmıştır.

Bütün bunları hesaba katarak çözümlenmeler geliştirildi, talimatlar verildi, hem de tekrar tekrar. Yoğun eğitimler dayatıldı, fakat uygulama düzeylerinin çok kısır kaldığını diğer alan raporlarına dayanarak rahatlıkla vurgulayabiliriz.

Düşman her zaman kendi savaşımını boyutlandırarak sürdürür, bundan şikayetimiz olamaz. Düşmandır, elden ne geliyorsa onu yapar. Fakat verimli savaş yöntemlerimizi kavramamak, ağır yetersizliklerle karşı karşıya bırakmak doğal karşılanamaz ve basit geçirilemez. Devrimci iradeye düşen ne ise yapılmak durumundadır. Bunun için bilinç ve çaba yoğunluğu işin vazgeçilmez gereğidir. Yine dönüp dolaşıp devrimci yeterliliği çarpıtıyor ama yanlış hesap Bağdat'tan dönüyor. Bizimkilerin yaşadığı biraz da budur. Oysa hemen her düzeye ilişkin, hareketimiz çözümsüz değildir.

En son bize sunulan karargah raporlarının hepsine günlük cevaplar yetiştirilmeye çalışılıyor. Örneğin; bugün en kapsamlı kamplarımızdan olan Güney Kürdistan'daki kamplarımızda denildi ki; "Bu kadar hasta var, daha önce eve gitmek isteyen kişiler var, hatta gerillaya gelemeyen şu kadar yapı var." Onlara kalsaydı, bu doğal bir durumdu ve gün geçtikçe sıkı bir gerillaya, sıkı bir askeri yaşama gelmeyenler evine de gider, bir çok hasta da türeyebilir, kendini yere atabilirdi. Oradaki yönetimlere kalsa, bunlar doğal ama biz doğal göremezdik.

Tavrımız çizgi tavrıydı; hasta bile olsa, kaynağı yönetimdir. Bu kadar hasta varsa, iyi yönetmemektendir. Bir gerilla ortamı bu kadar hastayı kaldıramaz. Saflara gelirken dönüş olamaz. Her dönüşü normal karşılamak en sağ tavidir, parti tarihimizde de içine girilmeyecek en sakıncalı tutumdur. Bu parti yaklaşımları bazı olumlu sonuçlar verdi. Çok basit nedenlerle suya kapılmalar, silahın kazayla patlamasıyla vurulmalar, bomba bellerinde patlıyor... şeklinde kazalardan bahsedildi. Bütün bunlar ağır tedbirsizliktir. Senin adamın sudan geçmeyi bilmiyorsa, tekniğine hakim olamıyorsa, en azından ciddi bir eğitim yetersizliği vardır ve tabi ki bundan yönetim

sorumludur. Sudan geçemeyen adam veya basit bir emniyet tedbirini almayan adam senin yanında ne geziyor? Sen gerillana niye hakim değilsin? Bunlar sizin sorunuzdur, suçu sürekli başka yerde aramaya gerek yok.

En son Amed'de on beşe yakın kaybımız oldu. Gerilla grubu koruculara yönelmek istemiş, üç köyün ortasına düşmüş, sabah saat altıda etrafının sarıldığını görmüş, öyle bir noktaymış ki, geri çekilme imkanı bile yokmuş ve sabahtan akşama kadar çatışma kaçınılmazmış. Sonuçta hiçbir gerilla kuralında olmayan böyle bir çatışma yaşanıyor. En değerli on beş kişilik bir gerilla gücü tasfiye ediliyor. Burada kendini savunan görüş; kendine aşırı güvenen, düşman bize yönelemez anlayışına dayanıyor. Hele bir de son dönemlerde koşullardaki rahatlatma da eklenince, birimi tedbirsiz, savunulamaz noktaya götürme ve sonuçta partinin hak etmediği bir darbe-ye yol açma durumu yaşanıyor.

Bu yönetim kimdir diye koordinasyondan başladık, aşağıya kadar araştırdık. Bu dönem çok az kaybetmemiz imkan dahiline sokulmuşken, böylesine ucuz yaklaşımlarla kayıp vermeye kimsenin hakkı yok. Bu dağlarda, bu güçlerle insan koruculara çok daha etkili darbeler vurabilir. Korucuların kuşatması şurada kalsın, biz onları tümüyle kuşatma ve pusuya alabiliriz. Bu durum baştan aşağı sizin sorumsuzluğunuzla ortaya çıkıyor.

Yönetici çok savsaklayıcı bir tarzda birimi elden çıkarıyor, komutanı çok kötü bir arazide konumlanıyor ve büyük ihtimalle gafildir, çünkü etrafının kuşatıldığını bilmiyor. Bu durumu tabi kabul edemedik, sert eleştirdik. Yönetim ve komutanlar savaş tarzı üzerine gece-gündüz çalışmazlarsa; mutlak çizgi dahilinde, taktik dahilinde yürümezlerse, büyük kayıplara yol açılabilir ve bu da yargılandı.

Partiyi uğraştırmayın, komuta gerçekleriyle oynamayın! Hiç olmazsa kendinizi varmış olduğu karara bağlı kalmayı bilin. Askerlik ciddiyet ve disiplindir, baştan bu kadar laçkalaştırmayın. Keyfi komutanlar bize böyle zarar vermesinler. Bu komutanların tedbir olarak anında görevden alınabileceğini belirttik, ağır ihmalkarlık varsa, mahkemelik olurlar.

Orta Eyalet'ten rapor geliyor: Bir birim komutanı bir takımı tümünden nasıl imhaya terk etmiş, onu anlatıyor. Öldürücü bir çizgide tutuyor, gerçekten hepsi tümüyle imha oluyor. Burada yönetim nerede? Bir kişinin yirmi kişiyi imha etmesi nasıl denetimsiz bırakılıyor? Demek ki, o birimin gerillaları çok hazırlıksız, çizgiden ve gerilladan o denli habersiz ki; bir kişi kontradan bile daha çok zarar verecek duruma geliyor. Ne üst, ne de alt kademe en ufak bir tedbir almıyor. Sonuç; orada da bir hiç uğruna bir takıma yakın güç kaybı, on-on beş imha, bir o kadar kaçış yaşanıyor. Sonradan cezalandırılması mesele değil, önceden önleyecektin. Yönetim yeterli olsaydı, gerilla kendini katsaydı, herhalde bu durumlara düşmezdi.

Bunları, en son yaşanan örnekler oldukları için veriyorum. Büyük Güney’de KDP yapılan anlaşmaya uymuyor, savaşımızı yakalıyor. Halbuki řunu da söylemiştik; KDP’nin anlaşmaya ne kadar uyacağına dair biz saf olamayız. Kaldı ki kontrolünün dūřmanın elinde olduğu ve istediği gibi yönlendireceği açıktır. Diđer yandan bizim yaklaşım tarzımıza göre çalışmak isteniliyorsa; bunlar teslim olmaya mı, ya da imha etmeye mi geliyor, aynı tavrı alacaksın. Onlar seni teslim almadan sen alacaksın, onlar seni vurmadan sen vuracaksın. Çalışmanın gerçeği böyledir dedik. İkide bir dostluk arayışını beklemek, anlaşma gereklerine uymalarını beklemek saflıktır. Geçmiřte bu saflıklarından ötürü çok kayıplara yol açtılar. Çok büyük olan prestijimiz, etki ve gücümüz kullanılmadı ve bu durum Güney Savaşı’nda en ileri düzeyde yaşandı.

Daha dün gelen Cizre raporunda; parti çizgisinin ağır sorunlar nedeniyle adeta düzlendiği ve bunun da çok normal karşılandığı, çizgi aşımının had safhada olduğu, gidenlerin de dar pratikten ötürü bunu fazla göremedikleri ve bazı sorunların bu temelde varlığını sürdürdüğü; diğer önemli bir husus da kadın faaliyetinin bozgunculuga epey pirim verdiği, feodal özölüşle birlikte küçük-burjuva lakalığın epey geliştiği, saflara yansıma tarzının da epey yıpratıcı olduğu, partinin bu konudaki çözüm ve talimat düzeyinin de fazla uygulanma imkanı bulunamadığı, arada epey mesafe-nin olduğu söyleniyor. Burada da hiç şüphesiz yönetim düzeyleri sorumludur.

Çizgide, özümleme ve talimat düzeyinde doğrular belirlenmiştir, imkan ve olanaklar hayli geniştir. Uygulayıcı olma da pratik yönetimin sorunudur. Birkaç yaramaz bizi uğraştıramaz. Böyle bir alanda ortaya konulan görevler, başarılabilir olacak görevlerdir. Çizgi dışlıklar varsa, parti yaşamı dışına çekiliyorsa, bunları ya atarsın ya da çizgiye uymasını için ona pratik dayatırsın.

Burada bulunan çoğunuz yeni olduğunuz için bu hususu biraz daha derinliğine ele alalım. Çünkü alışmalar geliştikçe işin ucu yitiriliyor. Pratik uygulamadaki yetmezlik ve verimsizlik, sanki bir kadermiş gibi ve bazı kişilerin ortaya çıkardığı bozgunculuk sanki çok ürkütücümüş gibi görülüyor. Kimler için ürkütücüdür? Zayıf olanlar için; kavrayış noksanlığı olan, talimat gereklerini iyi göz önüne getiremeyen, ve bunu ustaca yürütemeyenler için bu böyle olabilir. Hakim olan bir devrimci, nereye giderse gitsin sorunları görme kadar, çözme gücünü de gösterir.

Bizde sorunların ucu kendini gösterdi mi, ürküntü duyup geri çekilme, neredeyse yönetici hastalığıdır. Bir çok alanımız biraz da bunu yaşıyor. Hayır, yönetici uygulama için vardır, çözüm için vardır. Uygulama çok çaba istiyor ve ustalık istiyor, ona da bizimkiler hazır değil. Sadece yukarıya şikayet yazmayı, yetmez yöntemlerle sorunları daha da ağırlaştırmayı becerir.

Bazıları sözüm ona iki yöneticiyi birbirine nasıl düşüreceğim diye gecesini, gündüzünü buna harcıyor ve düşürememesine hayıflanıyor. Bizim imkanlarımızla saflarımızda yaşayanlar hem de bizim adamımıza bunu yapıyor. Bütün derdi, partiyi birbirine düşürmek olanın içimizde yeri ne? Veya yeri varsa bu kimdir, tanıyalım! Ya biz bunu hiç eğitmemişiz, terbiye diye bir şey vermemişiz veya bunları görüyorsak belli bir terbiye veririz, çalışmasını isteriz. Bunu da ısrarla boşa çıkarırsa, daha da araştırır, oturtmaya çalışırız, daha da bizi zorlarsa ezeriz. Yöntemler bir değil, on tane geliştirilir, sonuç alınır. Parti yönetimini sürekli boşa çıkarmanın kim olduğu ve nedenleri araştırılır, bulunur, üzerine gidilir. Yöneticiden kaynaklanıyorsa ona, halktan kaynaklanıyorsa oraya yetişilir. Çalışanlarda da bozguncu varsa, hepsi görülür ve aşılır; bunun şikayet edilecek hiçbir yanı yok.

Bazı bayanlar çıkmış veya bayan-erkek ilişkilerinde geçen sene hangi tarihte şöyle ilişki kurmuşlar, böyle ilişki kurmuşlar... deniliyor. Ortalıkta bol dedikodu! Bu konuda da biz çok kapsamlı değerlendirmeler sunduk. Bir defa buna benzer çeşitli dedikoduların, buna dayalı bozgunculukların altında sınıf nedenlerinin yattığını görmek gerekir. Feodal toplumun çözülüşüyle birlikte, ortaya çarpık burjuvalaşma çıkar ve sosyalist bir parti yaşamını her an tehdit eder. Diğer yandan düşmanın bozguncu etkileri var. Bu silahı kötü kullanarak parti yaşamını boşa çıkarmaya çalışır. Bunların yanında bir de bizim eğitim yetersizliği, kavrayış yetersizliğimiz vardır, onları da gidermenin yolu kendimizi eğitmektir.

Parti bu konuda çok örgütçü bir yaklaşımın sahibidir. İlişkilerde özgür yaklaşım ilkesi PKK'de güçlüdür ve tümüyle gönüllüğe dayanır, PKK içinde zorlama mümkün değildir. Disiplin vardır, parti çizgisinin gerekleri bellidir, uyulur. Her sosyal ilişkiye bunu uygulamış, devrimci çözümü öngörmüştür. Aile ilişkisi, akraba ilişkisi, aşiret ilişkisi, diğer örgüt ilişkileri, hatta karşılıklı yoldaş ilişkilerinin üslubu, hitap tarzı bile netleştirilmiştir. Bu konuda yaptığımız son çözümlerimizi esas alan, kendine güvenen, her türlü ilişkiyi geliştirebilir. Her türlü ilişki derken; özgürlüğe hizmet eden, örgütlenmeye ve onun eylemine hangi ilişki tarzının ne kazandıracığı ne kaybettireceği çok açıktır. Bir arada mı kalmak istiyorlar, bir yerde mi kalmak istiyorlar, eğer dürüstlerse veya zekiyseler bunun ölçüsünü bulmamak mümkün değil. Ölçüyle illa oynamak isteniyorsa, bu adam devrimcileşemez. “Birbirimize al-dandık, düştük, bu konuda bataklık durumdayız” denilirse, parti yaşamına gelinemez.

Bu konuda çözümlerimizden çıkaracağınız sonuç: İster cephe, ister Avrupa'da, ister Ortadoğu'da olsun ilişki kurmak, duygu ilişkisi mi geliştirmek istiyor-sun; bunun genel parti davasına, onun yaşam tarzına, onun örgütlülüğüne ne oranda katkısı vardır? Son tahlilde savaşa katkısı ne düzeydedir? Bizim birbirimize yaklaşımımız, duyguda, düşüncede, ruhta, hatta cinsellikte de yaklaşımımızın özü buna

dayanır. Siz bu ölçüyü uygulayacaksınız. Birisi seni parti yaşamından, örgütlenmeden, eylemden çekiyorsa; senin eşin olsa bile onu bırakacaksın, nişanlın olsa bile vazgeçeceksin, ondan kaçacaksın. Bu sonucu çıkarmamak mümkün mü?

Cephedeki militan zaferle uğraşır. “Bayan, erkek birlikte sığınağa girdik, sığınakta kendimize hakim olamadık, ardından bölge çöktü, örgüt dağıldı” dersin, sen tabi ki bir hain durumuna düşersin. Cephedeki adam, zaferi sağlamakla görevlidir; ister sığınıklarda, ister karargahlarda, ister eylem anında olsun, en ufak bir gafa düşmez. Tetiktedir, çünkü düşman onu anlık olarak kolluyordur. Böyle örnekler yaşandı ve bazı istenmeyen durumlar gerçekleşti. Bunlar da sırf ilişki geliştirdikleri için değil, ihanet içinde oldukları için gittiler. Bu nedenlerden dolayı ilişki öyle gerçekleştirilmez dedik.

Orada yöneticinin görevi; gece-gündüz örgütü, örgütün eylemini geliştirmek, zaferi sağlamaktır. “Nişanlıydım, evliydim, eşimi biraz görsem, üç-dört ay oyalansam, tekrar gelsem” veya “Nişanlımdı, bir çadırda birlikte yaşasak” diyor, koşullarımız bunu kaldırmıyor. Böyle yaparsanız ordulaşamayız, derhal terk edin bunu!

Benim yanıma gelen bütün kadınlar, erkekler; illaki dağa, gerillaya gitmek istiyoruz diyor. Ben de onlara dağın kuralı olduğunu belirttim. Bazıları maceracıymış, düzenden sıkılmışlar, kol kola girmişler; dağda da aynı şeyi sürdürmek istiyorlar, bu mümkün değil! Orada herkesin elinde silah vardır ve önce silahla evlisin, silah senin yastığındır. Bunlar hatırlatıldığında “Moralimiz bozuluyor” deniyor, peki sen dağı ne sandın? Turist bile oraya böyle çıkmaz. Bu durum bunalımlara yol açıyormuş! Bunu böyle ortaya koyan da ya çok hafif meşrep birisidir, ya da art niyetlidir. Dağın, gerillanın kuralları çok açıktır, bütün ordu kuralları açıktır. İlk defa ordulaşırken bunu görmemek, bunu görüp de gereklerini yerine getirmemek, bu işlerle alay etmektir.

Duygular nasıl yücelir, nasıl geliştirilir? Bu konuda Kürdistan tarihinde en derli-toplu çözümlmeyi biz yaptık. Gücün varsa savaşa bağla, örgüte bağla, partiye bağla; yücelt duygularını, aşkını yücelt, her türlü ilişkisini yücelt! Bu gücün varsa yap. Ama o ne yapıyor: Düşkün köylünün teki, düşkün kadının tekiyle sığınakta, dağda veya evde aniden birbirlerini buluyor, ikinci gün skandal! Bunlar devrimci değil, alçaktır. Evlerinden kaçıyorlar, hırsızlıkla bazı yetkileri ele geçirmişler, kendilerini yaşıyorlar. Devrimcileşemeyenler ne ilişkisi geliştirebilirler? Hatta aşkı ne kadar geliştirebilirler, evliliği ne kadar geliştirebilirler?

Biz bu kişilikleri saptamakta zorluk çekmeyiz. Böyle oldu mu, bunlara bir öğün yemek yedirmeyiz, bir kuruş paramızı vermeyiz, bir yastık bile vermeyiz. Sen bizi tanımamışsın kesinlikle böyle olmaz; suç işlemişsin deriz. Konumlara göre, toplumun geleneklerine göre devlet de ceza verir, biz de veririz. Bizim özgürlük ortamımızı dingonun ahırını gibi değerlendiremezsiniz.

Bize gelen kadın, bize gelen erkek yüceleşecek! “*Güdülerimiz var, tutkularımız var*” diyorsanız, onu devrimin hizmetinde yücelteceksiniz. Devrimciliği kolay mı sanıyorsunuz? Tutkusuna düşkün olan biri, PKK saflarında bunu nasıl güçlü bir örgütlülüğe dönüştürmek gerektiğini bilirse yaşayabileceğini, onun dışında imkansız olduğunu anlamak durumundadır. “*Yetkiyi gasp ederim, gasp ettikten sonra diktatör kesilirim, her türlü ahlaksızlığı yaşarım*” diyor, olmaz! Bu temelde örgüt merkezini ele geçirmek isteyenler oldu. Bunu çok denediler ve karşılığını ağır ödediler.

Bizim yapımızda, insanımızda güdüler veya ailecilik ilişkileri çok köklüdür. Öyle ki onun uğruna on tane erkeği gözden çıkarırlar. Nice hizipçilik kaynağını buradan aldı. Tutkulara çok bağlı, örgüt ona istediği gibi davranmazsa, o da yıkar. PKK kadrosu bu konuda kendi kural ve yaşam tarzının farkındadır. Bu yönüyle fedakarlık yapmasını bilir. Bunu anlamamız gerekir, hemen her alan için belirtiyorum; gönüllü iyi aşk isteyen, savaşı iyi yapmak zorundadır. Gönüllü iyi kadın-erkek ilişkisi isteyen, bunun özünün vatanseverlikten, ülkeye müthiş bağlanmaktan, onun uğruna savaşmaktan; örgütlenme, eğitim ve hem de başarılı eğitimden geçtiğini öncelikle bilmek zorundadır. Yoksa hazır parti değerleri üzerinde aşk geliştirmek, aşırı ve bozguncu duyguları derinliğine yaşamak mümkün değildir.

Bu konuda PKK’de en değme toplumda görülmeyecek kadar terbiye var. “*Bunun böyle olduğunu biliyordum, gizliden gizliye tutkulara dayalı her türlü hizipçilik yapmak da dahil, işimi yürütmek istedim*” diyor. Bunun sonu ölümdür. Kontrgerillanın yaptığı nedir? Bu tür şeyler çok çıkıyor, hepsi zavallı. Toplumdan sıkılmışlar, PKK’deki özgürlük anlayışının da böyle olduğunu sanıyorlar. Bunlara fırsatı sunarsak, ikinci gün ordu kalmaz, savaştıracak iki adam bulamayız. Çünkü cezaevinden çıkanlar, gençlik içerisinde gelenler, hemen her alandan gelenler, hatta Botan köylüleri birbirlerine takılıyorlar; duygusallıklar, sonra kaçışlar, ardından örgüte kendini dayatmalar... Bu değirmenin suyu nereden geliyor?

Siz bunu yaşamak istiyorsunuz ama ben bu örgütü nasıl ayakta tutacağım? Savaş örgütüdür, başka türlü geliştiremiyorum. Şu anda da bize savaş örgütü gerekli. Savaş örgütü olmazsa hepiniz imha olacaksınız. O zaman gıdanızı ben nasıl temin edeceğim? Cezaevine biz para yolluyoruz, sizi örgüte biz kavuşturuyoruz. Bunlar da örgütle olur, örgüt ise savaşırsa örgüt olur. Bir savaş örgütünün ihtiyaçlarını göz önüne getirmiyorsunuz. PKK’nin bazı mevzileri var, onu keyfinize göre kullanmak istiyor, “*Olmazsa kaçırız*” diyorsunuz. Bu anlayışın temelden sakat olduğu açıktır.

“*İnsan hakkı*” denilip duruluyor. Bize insan muamelesi yapılmamış ki, hangi insan hakkı? Bunu bileceksiniz. Bizde insan hakkı, ancak tek bir araçla, o da savaşla elde edilir. “*Duygu hakkı da yok mu*” deniliyor. Duygu hakkı da ancak savaşla elde edilir. Şunu çok iyi göreceksiniz ki, namuslu bir evlilik, savaşa hakkını vermekten

geçer. Bunun dışındakiler gayrı meşrudur. Çoğunlukla da ihanete, teslimiyete ve her türlü uzlaşmaya götürür.

Bunu, bu gerçekleri daha fazla açabilirim ama çözümlemelerde sizlerin bunları doğal olarak, böyle yorumlamanız zor değildir. Duygulardan haberdarız; insanı, insan gerçeğini, duygu gerçeğini biliriz. Ama bir de Kürdistan'ın yakıcı savaş gerçeği var. Bunların hepsine doğru kavrayışla yaklaşım gücü gösterirsek, bu partileşme, ordulaşma denilen olaya daha sağlıklı yaklaşılır. Onun için söylüyorum; geliyorsunuz, PKK'li sıfatı taşıyorsunuz ama bu öncelikle gerçeklerimizi kavramaktan geçer.

Ben bunun için çözümlemeleri çok detaylı geliştirdim. Hiç kimse “Şurada muğlaklık var” demesin. İyi bir incelemeci olun, çok detaylı ortaya konulmuştur. Her alanda sorunların gelişeceğini biliyordum, onun için hazırlığını önceden yaptım.

Militan önder, her alanda militan önderdir.

Dolayısıyla çözümü de hangi cephede olursa olsun budur. Bahsettiğimiz alanlar çok karmaşık, altından çıkılamayacak alanlar da değil. Biz partiyi eşitliğe, özgürlüğe çok açtık ama kurallarını da ortaya koyduk. Gelen herkese bunu anlatabiliriz. Yoğun ilişki mi istiyorsunuz sayın bay ve bayanlar, bunun ölçüleri belirlediğimiz gibidir. İşinize geliyorsa devam edin, işinize gelmiyorsa geldiğiniz yere geri dönün! Duyguların büyüklüğünü yaşamak istiyorsanız, bunun şartları bizde biraz böyledir.

Büyük duygular, tutkular, sevgiler; yurtseverlik savaşı üzerine geliştirilmek zorundadır. Ondan geriye olan her şey haramdır, ona yaklaştıran her şey helaldir. Dine göre yorumlarsanız böyledir. “Bütün bunları bir çırpıda unuttum, bunları yaşadım” diyen bir çok arkadaşımız ihaneti yaşadı. Bunun unutmakla, dikkate almamakla izahı olamaz. Sen militansın ve her şeyde belli bir çözümün sahibisin.

Bu konuda kendini tamamlamış bir komutan, önder nereye giderse gitsin, hangi çalışmaya el atarsa atsın çözümünü bulur. Erkek için de bulur, kadın için de bulur. Niye bunalıma yol açsın ki? Kızın veya erkeğin canı aşk mı istiyor? Bunun yolu buradan geçer. İlişki mi istiyor? İşte bu ilişkinin savaşla bağlantısı şöyledir; biz reddetmiyoruz, buna ne feodalce, ne de burjuvaca yaklaşıyoruz; PKK tarzında yaklaşıyoruz. Gücü varsa buyursun; bu bir çözümdür, gücü yetiyorsa kalır, yetmiyorsa yanımızda işi yoktur. Eğer herkes bunu olduğu yerde yaşatırsa, bomba gibi bir parti örgütlenmesi ortaya çıkar. Kadının da katılması büyük bir gelişmeye yol açar, erkeğin de. Hatta evlilik de yapsa, aşk da yapsa, bu çok büyük bir gelişmeye yol açar ama bu ilişkilerin kolay olmadığını her arkadaş da iyi bilmek zorundadır.

Kendi yaşamlarımıza da bakalım; bu büyük fedakarlık neyi ifade ediyor? Örgütlü yaşamın ne kadar zor olduğunu ama başarı için de kaçınılmaz olduğunu gösteriyor. Zindan yaşamı ne denli her şeyden yoksun bırakılıyor ve bu kadar fedakarlıkta

bulunuyorsa, örgüt için anlamı bu nedenle büyüktür. Yoksa bunu ucuza gidermek çözüm olmuyor.

Dolayısıyla, arkadaşlar ürkütücüdür, sorunlar kendisini şöyle gösteriyor, hissettiriyor dediklerinde, ben bunu zayıf yöneticiye bağlıyorum. PKK kudretli bir çözüm gücüdür. Dikkat ederseniz, bizim kadro politikamız, parti yaşamı politikamız düşmanı başarısızlığa uğrattıyor. Zordur ama mühim olan başarıdır. Başarı en güzel olanıdır ve herkese hakkını da, ufkunu da, duygusunu da verecek olan tek yoldur. Bunu tekrarlamamanın anlamı yok; biraz kafanızı çalıştırarak uygulamayı bileceksiniz.

Ben, **Roman Taslağı'nda** kendi ilişkilerimi, deneyimimi de size anlattım, onu sizlerle birlikte daha da geliştiririz. Ben de bazı ilişkiler yaşadım, fakat ilişkilerimin nasıl savaş ilişkilerine dönüştüğünün; TC'nin çözümlenmesine, kişilik çözümlenmesine, gerilla, parti yaşamına kadar dönüştüğünün büyük örneğini verdim. Ben de; *“Etki altında kaldım, kullanıldım, geleneksel erkeklik ölçüleri beni mahvetti”* diyemezdim, dese ydim, o gün biterdim.

Tabi zor geçti on yıl amansızca; büyük sabır, dayanma gücü ve kayıpları göze alma pahasına geçti. Sonuçta, büyük çözümlenmeler ve bizzat PKK tarihinde ilk defa yenilgiye uğratma durumu ortaya çıktı. Şunu tekrar tekrar vurguladık: Kürt ailesi, düşmanın başarısının zeminidir. Ona hakim olan anlayış ve kurallar, düşmana mutlak teslimiyeti, boyun eğmeyi getirirken; başarılı devrimci tarzda karşı koyuş, çözüş zafere götürüyor. Sonucu siz kendinize uygulayacaksınız. Hem söyledim, hem yaptım; hem içine girdim, hem müthiş etkisini yaşadım ve çözümlendim; devrim için, parti için en yararlısı neyse o sonucu çıkardım.

Çoğu arkadaşımız bu önemli süreci anlamak bile istemiyor. Hatta Önderlik gerçeği, parti gerçeği bu konuda neyi ifade eder, ne gibi sonuçlara yol açmıştır, oralı bile olmamıştır. O zaman sen parti tarihinden habersizsin, parti yaşamından habersizsin ve sağlam bir kadro olamazsın. Yine de “PKK’liyim” diyor. Nasıl PKK’lisin? PKK’de kural var, yaşam var, bir örgüt olayı, bir yoğunluk olayıdır. Tarih eşittir, partinin yarısıdır. Kurallar yine vazgeçilmez partileşme gereğidir. Onun ilk çabası, direnmesi, teslim olmamış çaba ve direnmedir. Ancak bunu gösterebilirsen partili olabilirsin.

Bütün arkadaşlarımız bunu göz önüne getirmeden “Ben PKK’liyim” diyor. Sen PKK’liysen hayrını gör! Bu yaşadığınız sıkıntılar nedir, kişilik yetmezlikleri nedir, çözümsüzlük nedir? Ortaya buna benzer sorular, çözümsüzlükler çıkıyor. Bunun da yolu, bizim size sunduğumuz yoldaşça çalışmalarla, yardımlaşmayla gidermektir. Her alandaki yöneticiye bunu tekrar vurgulamak bile yersizdir. O çözümlenmeleri derinliğine okusaydı, sorumlu bir militan gibi tekrar tekrar gözden geçirseydi, hemen her soruna mükemmel cevaplar bulabilirdi.

“Nereye elimi uzatsam, Şu çıkıyor” demek, çocukça laflardır. Zaten her alandan bu tip raporlar geliyor. Düşmanın bu tip etkilemeleri normaldir ama. PKK bunları aşmıştır. Örgüte gelememe, ağalık, kariyerizm, mevkicilik ve bozgunun her türlü-sü nedenleriyle birlikte konulmuş ve çözüm yolu gösterilmiştir. Sen de “militanım, yöneticiyim” diyorsan; bütün bunları bilerek yola çıkıyor ve yumruk gibi çözüm gücüyle karşılık veriyorsan, görev al, yetki talep et, sorumluluk duygularını geliştir! Artık bunu anlamanız, partileşmeyi bir de bu temelde sağlamayı iyi bilmeniz gerekir. Yalnız başına direnme, fedakarlık, cesaret yetmiyor. Bunun kuralı, yolu yöntemi var. Bu bir sanattır. PKK’lileşmeyi böyle sağlamak en zor PKK’lileşmedir, fakat en çok sonuç alacak olan PKK’lileşmedir.

İçteki Düşmanla Dıştaki Düşmanın Birleştiği Yerde Biz Bir Çok Kaybı Yaşadık

En vahim olanı da Güneybatı’da yaşanan durumdur. Aylardır bir yandan üzüntüye kapılırken, bir yandan da kavrayış derinliğiyle kestirmeye çalışıyoruz. Parti onurunu biraz temsil eden, “*Partiye, Önderliğe bağlıyım*” diyen on yedi yoldaşın vahşice katledildiklerini biliyorsunuz. Bunun sorumlusu olan kişi artık soruşturmadadır. Kontra mıdır, canavar mıdır, tam anlayacağız! En değerli, hem de savaşta yaralanan bir yoldaşın hayalarını kesecek kadar vahşet uygulanmıştır; bir bayan arkadaşayı çırılçıplak soyacak kadar vahşileşmişlerdir. Samıyorum başka işkence yöntemleri de uygulanmış; etlerini koparma, ezme vb. Müthiş acı verici!

Bazıları da dürüst olduğu halde koşullandırılarak, “Kontrayı cezalandırıyoruz” biçiminde bir intikam anlayışla, buna yöneltmişler, kullanılmışlardır. Arkadan yönlendiren, anlayışta idare eden ayıdır. “Bu kontradır, düşmanla iyi savaşıyorsunuz” diyerek, PKK’de bazı insanlık dışı uygulamaları yaptırmaya kalkışmışlardır. Olay gerçekten dehşet verici! Alet olmalar, parti adına en iyi işi yapıyorum diyenler... en değme kontranın, çok uzman bir kişiliğin müthiş incelterek yürüttüğü tasfiyecilik! Sağ kalanları gördünüz, alıp getirilmişler, ölüden beter bir durumdalar. En değerli yoldaşlarını gözlerinin önünde katlediyorlar. Seyirci kalıyor ve hatta alkış tutturulacak noktaya geliyorlar. Sağduyu yitirilmiş! Hepsi dürüst, fedakar, öl desen ölecek insanlar ama bu duruma da getirilmişler.

Tartışyorsunuz, tartışmanıza açıklık getireyim diye belirtiyorum. Tüm bunlar ancak kapsamlı bir broşürle ortaya konulabilir. Bu konuda da benim uyarılarım olmuştu. Biraz bu tehlikeleri göz önüne getirerek bölgeye gidenlere ve hatta şehit düşenlere çok kesin talimatlar vermiştim ama uygulanmamış. Engellendi diyeceksiniz

oyşa söz verirken, “Her türlü engellemeye karşı parti çizgisinde yürüyeceğim, Önderliğe bağlı kalacağım” deniliyor, sonra da bağlı kalma gücünü gösteremiyorsunuz. Her türlü düşman yöntemine karşı uyanıklık da bunun bir gereğidir. Buna alet olan kişiler, sosyal durumları açısından değerlendirilebilir.

Alan kişiliğinin inkarcılık, asimilasyon, Kemalist kişilikle özüne ne kadar ters düşürüldüğü, örneğin; bir Dersim isyanında daha katliam sırasında bile, bir komplo geleneğinin nasıl geliştirildiği bilinir. Kürdistan’da bunun gibi sayısız örnek gösterilebilir. PKK bütün bunları iyi çözümlemiş ve buna karşı da silahlanmış. Her alana özgü kişilik çözümlerini, komplo tahlillerini iyi yapmış, provokasyon gerçeğini iyi aydınlığa kavuşturmuştur. Yetmez devrimcilik, provokatif kişilik, objektif ajalık, subjektif tip ortaya konulmuştur. Bütün bunları çizginin derinliğine kavranmasıyla çözebilirsiniz.

Kavrayış ve tavır koymada yetersizlikten söz ediliyor. Kuşkulu ve partinin denetim altına aldığı tip var. Terzi Cemal daha önce idam kararıyla yargılanmış birisi ve kendisine bir şans verildiği biliniyor. Çizgi uygulanmazken; ısrarla güç büyütülmesi istendiği halde büyütülüyor, eylem koyun deniliyor, konulmuyor. Bir taraftan da anlamsız kayıplar var. Bu tip tek başına eylemden sağ çıkıyor; yedi yoldaş şehit mi düşmüş, katledilmiş mi belli değil. Bunun gibi Malatya grubu imha oluyor. Güney’de ovaya dayalı gerilla grupları imha oluyor. Doğru bir üs anlayışı ihmal ediliyor, yani çizgi tamamen tersine çevrilerek uygulanmaya çalışılıyor.

Bunun sonucu, grupların imhasıdır ama yetersiz devrimcilik bunu da fark etmiyor. Geriye kalanlar talimatlara rağmen bir yere toplanıyor. Hatta “*Acaba Parti Önderliği benim hakkımda ajan diye mi düşünüyor*” şeklinde kuşkuya düşülüyor. Bundan da çoğu sonuç çıkaramıyor. Hangi kişilikse, ne amaçlıysa, kendine göre bir izah yoluna gitmek istiyor çünkü bu kadar kaybın hesabı sorulacak! Bu kadar kaybı verdimiş, geriye kalan gücü de bir kış boyu “*Altı ay dağdan indirmem, kar var*” deyip yanında tutuyor. Bunu diyen adam, haftalık meyvesini her gün yanına getirebiliyor.

Alanı kış boyunca partiye, Parti Önderliği’ne kapatıyor ve bilinen uygulamayı geliştiriyor. Kalanı da tamamlamak için, iki ay daha istiyor. Bir ufak müdahale imkanımız doğdu, değerlendirdik. Telsiz konuşmalarını okudunuz, orada bile benim açımdan tek çare, hiç olmazsa kalanı kurtarmaktı. Ajan da olsa, cezalandırma kesinlikle olmayacak dedik. İkincisi; ajan örgütünü ortaya çıkaran adam önemli bir iş yapmıştır, parti bunun detaylarını görmek istiyor, mümkünse bir an önce partiye ulaşsın dedik. Güvence de veriliyor, Merkez düzeyde olanlar cihaz görüşmesinde biraz lehte gibi konuşuyor. Sonuçta tahribatı biraz sınırlandırdık ve en son hesap soracak düzeye ulaştırdık.

Dikkat edilirse; parti gerçeğine, kural kaidelerine tam uyulsa, aslında bu hazin duruma kimse girmeyecek. Alanda hem muazzam gelişmeler yaratılacak ve hem de bu biçimde kayıplar yaşanmayacak. Bu adamın kontra olma ihtimali çok yüksek! Yirmi yıllık bir deneyimi var. Belki Halkın Kurtuluşu'ndan bu amaçla hareket etti ve bugüne kadar sanatını icra etti ama bizimde tedbirimiz vardı.

Kontra her zaman girer, sızma her zaman olur; PKK tarihi bunlarla yapılan mücadeleyle doludur. Düşman içeride de çalışır, dışarıda da, bütün ilişkileri de ele geçirir, sonuç almak ister. Bütün Türk ve Kürt örgütlerinin tarihine bakın; hepsini MİT ele geçirmiştir. Hatta kendisine karşı kullanmış, herkesi birbirine vurdurtmuştur ve örgütün de ipini ele geçirmiştir. En son Dev-Sol'a bakın, örgüt kaldı mı? 1972'de Türkiye'deki KDP'ye, Saitlerin vurdurulmasına bakın; örgüt kaldı mı? 1927'de TKP'ye bakın; örgüt kaldı mı? O zaman Lenin gibi bir önderi bile Mustafa Kemal kullanıyor. Bize de tabi ki aynı uygulama yapılacaktır.

Bütün bunları biz kapsamlı olarak anlattık. Güneybatı Eyaleti bu konuda daha da uyarıldı. Düşmandır, o her şeyin planını da, uygulamasını da yapar ama bizim de yapacaklarımız vardır. Öncelikle çözümlenmeler, perspektifler, kesin yerine getirilmesi gereken talimatlar; bunun için derin düşünme, ne gerekiyorsa, hazırlığını yapma, kurt gibi olma... Böyle ise yaşayabilirsin, biraz da geliştirebilirsin. Yapmazsan ben ne yapayım? Ancak bu kadar katkı sunabildik, ancak bu kadar oluşturabildik.

Kaldı ki katledilen değerli yoldaşlar, aylarca yanımızda eğitim gördüler. O tip-ten daha fazla yetki de tanıdık, hatta yetkilisiniz dedik. Demek ki köle ruhlular, bunun anlamını fazla bilmiyor. “*Yönetim yetkisini ele aldım, bunu nasıl kullanmalıyım*” diyemiyor, farkında değil. Gidip onun emrine giriyor, alanına giriyor, fark etmiyor. Sonra da “*Beni yalnız bıraktı, intihar eylemine sürükledi*” diye söyleniyor. Sen bu kafadayken, seni bitirir. İnsan üzüntü duyuyor ama sadece üzümekle bu işlerin altından çıkılamaz.

En önemli ders şudur; bu değerli yoldaşlar parti onurunu temsil ediyorlar, alçaklığa karşı düşmüyorlar. Büyük şehitlerdir ama önlemek imkanları da vardı. Çok önce bunu düşüneceklerdi, planlı ve örgütlü olacaklardı. İçimizdeki, dışımızdaki düşman etkileri, engeller neydi, onlara kafa patlatacak, usta olacaklardı; kendilerini tek bırakmayacaklardı. Ancak böyle partili olunurdu. Önderlik gerçeği amansız vurulanacaktı ama bu gücü göstermemiş. İşte birileri bir yerde böyle çıkar, götürür.

“Bana ne yaptı” dersin, bu siyasettir, kızgın saç üzerinde yürümektir; yanarsın tabi. “Bilmiyordum, çoçuktum, toydum” diyemezsin, önceden uyarıldın. Bu sanatı ciddiye alacak, anı anına gereklerini yaşayacaksın. Dikkat, duyarlılık, sorumluluk en üst düzeyde olacak. Kural-kaide, pratik ve bir de Önderlik otoritesi ile her türlü tehlikeye anında karşılık veriyorsun. Böyleysen militansın, savaşçısın. Aksi halde sen

amaçlarına ters düşmüş olursun, başkaları seni kullanmış, imha edilen de, eden de kullanılmış, Kürt Kürt'e, devrimci devrimciye kırdırılmış olur. Hem de en acımasız biçimde. Bunu kim yapar? Düşman yapar, sömürgeci yapar; böl-yönet politikasını uygulayan yapar ve sen bu basit oyuna düşmeyi bile önleyememişsin.

Eksikliğinizi görecek, çok derinliğine, çok büyük dersler çıkaracaksınız. Hem şehitlerin anısına, hem de tersyüz edilmiş tarihimizde düşmanın uyguladığı “İti ite kırdırma” politikasına; büyük bir birlik, kolektivizm, uyanıklık, birleştiricilik ruhuy-la, tutumuyla karşılık vereceksin. Bu temelde intikamcı bir anlayışın olacak, kendi değerlerini müthiş koruyacak, düşman etkilerini görecek ve başarı yolunu açacaksın. PKK gerçeğinin diğer bir ifadesi de budur. Bizim size öğrettiğimiz PKK böyledir. Bunu kulağımıza küpe yapın. Başka türlü PKK'lilik olabilir deniliyorsa, sonucuna da katlanırsınız.

Kısaca bu açıklamaları yapıyorum. Sizler de bazı soruları sorabilirsiniz. Raporları Cuma arkadaş ile okuduk. Diğer arkadaşlar da biraz okumuşlar. Bu son gelişmelere ilişkin olarak, açıklık olsun diye bunları belirtiyorum. Telsiz konuşmalarında daha kapsamlı cevaplar verdim. Genele ilişkin açıklamaları tekrar tekrar açtım. Bu bile bir tekrardır. Açıklık daha nasıl geliştirilebilir bilmiyorum. Gerekirse bahsettiğim alanlara yazılan talimatlar incelenebilir. Belki bu olay sizleri de sarsmıştır ama gerçekler böyledir.

İlave olarak daha fazla düşüncesi olan var mı? Biz bu kişiliği henüz fazla amelîyat masasına yatırmadık, yatırmaya çalışacağız. Yanında getirdiği arkadaşları sanıyorum dinlediniz, raporları da okudunuz. Soruşturmaya hazırlık olması açısından biraz daha görüşlerimi açabilirim. Soru da sorabilirsiniz. Bu konuda biraz deneyimi veya sorgulama açısından yararlı görüşleri olan var mı?

Zu.: Başkanım, özellikle sorgulama açısından bu kişiliğin kendisini net olarak açması için; kendi sosyal gerçekliği, geçmiş durumu, Halkın Kurtuluşu ile olan ilişkileri, partiye girişi, partiyle olan ilişkileri ve ilişki tarzı üzerinde özellikle soruşturmanın daha derinlik kazanması ve bu durumun daha net bir şekilde izah edilmesi açısından durulabilir. İkinci nokta da, özellikle partinin geriye dönüş döneminde bu sahada oynamış olduğu rol ve ülkeye girişte Çatak eylemindeki tavrı* daha net ortaya konulmalı. III. Kongre sürecinde kamp ortamında girmiş olduğu tutumların açık bir şekilde izahı ve ayrıca bu Güneybatı'daki yapıyı kendine bağlama tarzı önemlidir. Bunlara açıklık getirilmesi gerekiyor. Bir arkadaşın durumunu biraz gördüm; “He-

* 1984 Eruh-Şemdinli baskınıyla birlikte planlanan Çatak baskını Terzi Cemal'in sabote etmesi nedeniyle gerçekleştirilmiştir.

pimiz ona öykünmüştük” diyor. “Hatta hedef diye bir şey bilmiyorduk. Hedef PKK midir, düşman mıdır bilmiyorduk, bize saldır dediğinde saldırıyorduk. Bize gösterseydi PKK’ye de yönelirdik. Düşman mıdır, dost mudur, yanlış mıdır bilmiyorduk. Hatta işkenceye katıldığımızda bunlar arkadaşdır, ajan olmayabilir endişesini taşımadan, elimizden geldiğince zevkle dahi işkenceleri yapabiliyorduk. Herhangi bir tereddüde girmiyorduk...” diyebiliyor, işte böyle şekillenen bir kişiliktir. Bu kişiliğe Terzi Cemal örnek oluyor, ona öykünülüyor. Bu bir bağlanma olayıdır. Bu bağlayış tarzı, sıradan bir olay değildir. Düşmanın özel olarak gizli yerlerde yetiştirdiği bir kontra dahi bu sonuçları yaratamaz. Bu temelde soruna yaklaşılr ve daha derli toplu bir soruşturma taslağı hazırlanır, herhalde parti tarihimizde özellikle tasfiyeciliğin bu yönü ve derin anlamı daha net bir şekilde açığa çıkar. Bu konuda da özellikle pratiğe yeni yönelen ve kararlı olan arkadaşlara gelecek için ciddi dersler çıkarmak açısından da büyük bir tecrübe kazandırır, ders verir.

-.: Evet, başka?

F.: Başkanım, bu kişiliğin partimiz içerisinde belli bir yeri söz konusudur. Özellikle ülkeye dönüş sürecinde, yanılmıyorsam bu Hezil grubunun, sekiz arkadaşın sorumlusudur.

-.: Terzi Cemal içinde var mıymış?

F.: Evet kendisi anlatıyordu. Bu, Derik’te hastalanıyor.

-.: Öyle mi?

F.: Tam hareket esnasında, geçiş esnasında hastalanıyor. Dikkatimi çekmişti, hastalığını sorduğumda sürekli kustuğunu söylüyordu. Kusmasına neden olarak yemeği gösteriyordu, oysa aynı yemeği tüm arkadaşlar yiyor. Bu şekilde kendisini geride bırakıyor. Bilindiği gibi o olayda sekiz arkadaşın imhası söz konusuydu. Bu olay beni çelişkiye itmmişti. Bunun bilinmesinde yarar var. Diğer yönüyle, 1988 sürecinde özellikle Güneybatı’ya ilk yönlendirilen grubun tümüyle yolda dağıtılması söz konusudur. Dört aylık bir yalnız pratik süreci var. Dört ay tek başına kalıyor.

-.: Nerede kalıyor?

F.: Güneybatı’da.

-.: Gerçekten tek midir bu?

F.: Evet başkanım, bu olay düşündürücü. Bu dört aylık süreç içerisinde ne tür bir yaşam söz konusudur? Yine M. arkadaşla kaldığı süreci değerlendiriyordu. “M. arkadaş üzerimde yanlış hesap yaptı, benim üzerimde dünya kurmaya çalıştı. Ben enayi miyim benim üzerimde pratik açılımını gerçekleştirdin...” diyordu. Son olarak, Ömer’in müdahalesi döneminde şu çıkışı yapmıştı; “Ömer benimle oynama” diyordu. Dikkat çekilecek bir diğer durum ise; biz ülkeye yönelirken, Halep’te ülke ve

pratik sorunlar üzerine tartışıyorduk, kendisi ise; “*Yıllardır istediğim noktaya ulaştım*” diyordu.

-.: Ne zaman?

F.: 1991 başlarında ülkeye yönelirken. Ben o an şunu anlamıştım; bu yıllardır bir şeyler yapmak istiyor, koordinatörlük düzeyinde görev alıp, açılım sağlanacaktır. Bu durum da bence önemlidir. Sonuç olarak bu kış sürecindeki durum var. Bir olay ortaya atılıyor, Ömer’in ortaya çıkışında, -hem yazılarını incelediğimizde, hem arkadaşlarla tartıştığımızda- pratik yargılama süreci ele alınıyor. Halbuki Ömer ağırlıklı olarak son altı ayda Engizek’de kalmıştır, pratik açılımı yoktur. Şehit Hayri Arkadaş ile beraberliği var ama savaştığı düzeydedir. Pratik yargılanırken Ömer takılıyor. Ömer’in hiçbir fonksiyonu yok, eğitim gruplarında iş olsun diye kalıyor. Bu olay oldukça düşündürücü ve yaklaşık iki ay Ömer’in geliştirdiği ‘itirafname’ adlı bazı şeyler var. Biz süreci yaşamışız, benim dikkatimi çeken olay -mutlaka bir çok eksiklikler vardır- eksikliklerin kaynağı olarak Ömer’e şunu söylemesi dayatılmış; “*Ben ajanım, bunu bilinçli olarak yaptım*”. O süreçte asla böyle bir şey görmüş değilim, birçok asılsız şeyler var. Burada TC, Terzi Cemal’i müthiş derecede övüyor. “*Cemal çizginin tek temsilcisiydi, biz bunu devirmeye çalışıyorduk*” gibi bir yaklaşım var. Bu yaklaşım bu oyunun bir senaryo olduğunu ortaya koyuyor. Aslında bu bir çıkıştır. Parti Önderliği’nin de belirttiği gibi bu kadar olumsuz pratiğin sorumlusundan hesap istenmesi gerekir. Bu tip, hesabı nasıl ödeyebilir, nasıl verebilir? Bir takım sonuçları ortaya koyması gerekir. Bu sonuçların da somut itirafçısı Ömer oluyor. “*Pratik açılım neden yapılmadı*” türünden bir soru sorulduğunda “*Durumlar ortada, engellen-dik*” gibi bir yaklaşımla kendini kurtarma politikası yapıyor. Bu durumu bu noktaya gelerek incelleme atlatmaya çalışıyor. Bu kişiliği anlamak gerçekten biraz güç.

-.: Evet, başka? Diğer arkadaşlardan...

C.: Z. Arkadaşın belirttiği bazı hususlar özellikle çok önemli. Gelen arkadaş da zaten raporlarını yazdığı için o rapordan bahsetti. Daha da kapsamlı uygulamalar var. Tabi bu arkadaşların da raporları alınırsa, oradan da bazı sonuçlar ortaya çıkar.

Bunun durumunu ortaya çıkarmak için, geçmişten günümüze kadar kendi durumunu izah eden bir rapor almak gerekir. Bu doğrultuda bazı sorular geliştirmek gerekir. Arkadaşların da raporları var, bizzat yaşayanların bazı açıklamaları var. Ayrıca kendileriyle birlikte getirilen raporlar var ve bu raporların bir kesimi, sanıyorum bilinçli olarak eksik. Mesela itirafnamede eksiklik var, buna benzer bir-iki rapor daha var, önleri, arkaları yok.

-.: Tutarlı arkadaşların raporları yok.

C.: Onların hiçbiri yok zaten. Bunlar önemli. Bütün bunlardan aslında olayın gerçeği çıkıyor. Mesele, bunu biraz daha aydınlatmak.

-.: İki-üç sefer polis bunun bir nolu sorumlu olduğunu bildiği halde -Antep pratiğinde, Urfa'da ve Nizip'te- tutuklayıp bırakıyor.

C.: Antep'te bunlar, Halkın Kurtuluşu'ndan bir gruptu. Orada İlhan ile Memo adında gençler vardı, onlar vuruldu ve onlar vurulduktan sonra o grup çeşitli örgütlere dağıldı. Bunların bir kesimi bize geldi. Terzi de o gelen grubun sorumlusuydu. Bunlar Terzi, Cafer denilen kişi ve Bozan'la, Doğan'dır. Bunların durumu da açığa çıktı. Bozan, Haki arkadaşın katliamında yer alan kişiydi. Doğan, Avrupa'da Alman devletini üzerimize sürdü. Cafer, Almanya'daki bilinen davayı sürdüren adamdır. Terzi de bu grubun sorumlusu olarak geldi. O gruptan bir kesim de Halkın Yolu'na gitti. Ortaya çıkan şu ki, bunlar bir tim biçiminde örgütlenmiş ve çeşitli örgütlere dağılmışlar. Parti tarihimizde, yine Ankara'da Ramazan'ın durumu var. Mesela; Ağrı'da bir grup gencin liseden alınıp eğitilmesi daha sonra, Ankara'ya getirilmeleri ve üniversiteye sokulduktan sonra örgüte dağıtılmaları var. Bu durum biraz buna benziyor. Belli ki MİT her yerde böyle timler biçiminde örgütleniyor ve bu timler örgütlere sızıyor. Ortaya böyle bir şey çıkıyor. Bize geldikten sonra birkaç defa yalalanma, bölge ve yönetimde yer almasına rağmen bırakılma durumları var.

-.: Bazıları katlediliyor.

C.: Evet. Yine yurtdışına çıkarılan Semir'in arkadaşlar tarafından ajan diye tutuklanması olayında, Araban yöresinde bizzat bunun Semir'i kurtarması olayı var.

-.: Bu kurtarıyor değil mi?

C.: Evet. Bu, "*Ben tanıyorum, ajan değildir*" diyor. Oysa arkadaşlar, ajan diye Semir'i tutmuşlar. Terzi'nin, yurt dışına çıktığında kamplardaki yaşam biçimi var; oldukça laçka, örgüt yaşamına gelemeyen, disipline gelmeyen, her türlü yozluk, laçkalığı geliştiren kişidir.

-.: Bu geliştiriyor değil mi?

C.: Evet, aslında bunları bilinçli yapıyordu. Fakat şu görünümü sergiliyordu. "*Terzi şakacıdır biraz da meslekten gelen ahlak durumu var*" biçiminde yansıtıyordu. Aslında bu doğru değil. Bu bilinçlidir, örgüt yaşamıyla oynamadır. Örgüt dışı bir kültür, örgüt dışı bir yaşam dayatmadır. Çatak baskınında aslında sadece bir Çatak baskını değil, genelde 15 Ağustos Atılımı'nın sabote edilmesi durumu ortaya çıkıyor. Kongre sürecinde Fatma'nın, Kör Cemal ile girdiği ilişkiler var.

-.: Kongre'yi ele geçireceklerdi, sabote edeceklerdi.

C.: Sabote etme, ele geçirme, daha sonra tüm alanları tasfiyeyi yöneltme. Kör Cemal ülkeye yönelip aynı şeyi yaparken, bu da burada yapıyor. Avrupa'da da yapacaklar.

-.: Ve uygulamaya alındı.

C.: Evet.

-.: III. Kongre'ye yönelik planlamayı birlikte yapıyorlar.

C.: Evet. Daha sonra ülkeye yönelmede savaşı geliştirmemesi, gücü büyütmemesi ve partinin gönderdiği güçlerin küçük küçük gruplar biçiminde tüketilmesi var. Aslında bunlar da ortaya çıkmış değil, bunların da aydınlatılması gerekiyor. En son bu durum var, zaten bu her şeyi ortaya koyuyor. Parti Önderliği'nin onayı olmadan tek bir kişinin öldürülmemesi gerektiği biçimindeki bir kararı bilmesine rağmen uygulamıyor.

-.: Bunu biliyor mu?

C.: Evet, bunu bu arkadaşlardan D. arkadaş hatırlatıyor. Kongre'nin böyle bir kararı var demesine rağmen yapıyor. Bunları bilerek yapıyor, bilmediğinden değil. İşkence gibi bir uygulama bizde olmamasına rağmen çok korkunç işkence yapıyor. Aslında bu raporlar tümüyle bu işkencelerle geliştiriliyor. İşkencesiz tek bir rapor yok. En önemlisi de, aslında Parti Önderliği'nin müdahalesi olmasa Güneybatı'da belki on kişi kalacak ya da kalmayacak.

-.: Onlar da sonradan...

C.: Onları da tümüyle silecek. Bu işi yaptırdığı kişiler için bile sonradan birbirini vurdurtma biçiminde bir yöntemi var, bizzat bu arkadaşlara yaptırıyor. Daha sonra bunları birbirine vurdurtmak için aralarında kuşku geliştiriyor ve tüm bunların yanında, bu süreci aydınlatacak Ömer'in getirilmesi gerekirken, bunun kaçırılması var.

-.: Kendisi kaçırıyor.

C.: Evet, öyle bir şey yapıyor ki, vurduğunu vurmuş, vurulmayanları da öldürmüş. Fiziki tasfiye olmamışlarsa bile, bu arkadaşları bitirmiş, bunalımlı duruma düşürmüştü. Her türlü yoldaşlık ilişkileri, insani ölçüler ortadan kaldırılmış ve yaşam tümüyle çekilmez bir hale gelmiş. Endişe, kuşku yaygınlaştırılarak herkes kendisinden endişelenir duruma gelmiş. Böylesi bir ortam yaratmış ve bu da çok ilginç yöntemlerle sağlanıyor. Önce insanları suçlu duruma düşürmek için izlediği yöntemler var. Mesela kaldıramadığı görevler veriliyor, burada başarısızlığa iterek suçlu ilan edip yükleniyor. Çok ilginçtir, çoğu arkadaşta geliştirilen yöntemler böylesi yöntemlerdir. Buradan kendine göre bir yapı da çıkarıyor. Şartlandırma, koşullandırma var. Bütün bunlar, onun ne olduğunu biraz ortaya çıkarıyor. Bu öyle sıradan bir intikam değil. PKK'nin TC sömürgeciliğiyle nasıl ki tarihsel bir hesaplaşması varsa, tarihi intikamını alıyorsa; bunun da tam tersi PKK'den intikam alma durumu var. Ortaya çıkan durum da onun bu intikamın içinde olduğunu gösteriyor. Elimizdeki raporlar fazla bir şey yansıtmıyor sanırım bu arkadaşların raporları biraz da bu soruşturmanın yürütülüş biçimini ortaya koyacak.

-.:Evet anlattıklarınız tipin tanınmasına biraz malzeme sunabilir ama konu biraz daha derin. Bu konuda kitaplar okuyanlar, polis durumunu yaşayanlar bir şey diyebilir mi? Bu anlatımlara dayanarak bazılarınız görüş belirtmek ister misiniz?

K.: Bu adam on beş-on altı senedir parti içerisinde yer alan birisidir. Biz cezaevindeyken, bu ve Halkın Kurtuluşu'ndan gelen diğer kişiler için 'ajandır' denmesine rağmen; bunları savunuyor ve Halkın Kurtuluşu'nun bir dedikodusu olduğunu söylüyorduk. Ayrıca bununla birlikte bu imha sürecine katılanlar için her ne kadar kandırılmış dense de, bunların da bir soruşturmaya tabi tutulması gerekir. Çünkü bunlar belli bir bilince sahip insanlar ve gelişen olaylarda yer almış kişilerdir. Çizginin uygulanmasında yanlışlığa düşüldüğünde, diğer militanların buna ölüm pahasına da olsa karşı çıkması gerekirdi. Bu anlamda bunların da dinlenmesi ve ciddi bir soruşturmaya tabi tutulması gerekirdi.

-.: Evet başka?

R.: Başkanım, biz de arkadaşlarla bu olaylar üzerinde tartışıyor, anlamaya çalışıyorduk. Bu olay birkaç yönlü olabilir. Bu durumun sadece bir kontra bağlantısı ile açıklanamayacağı ortaya çıkıyor. Açıkta bir tasfiye hareketi söz konusu. Buna rağmen sınırı geçip Önderlik Sahası'na gelmesi biraz daha düşündürüyor. Amaç nedir, istenilen nedir? Bu tipin müthiş derecede kendisini reklam etme durumu var. Olayların biraz daha psikolojik yönüne ve tipin psikolojisine bakmak gerekiyor. Anlatılanlara dayanarak çıkan sonuç ise kompleksli, kendini ispat çabasında olduğudur. Geçmişten beri toplumdan dışlanmış bir tip olduğu kanısına varılabilir. Sonuca göre başlangıcının böyle olduğu çıkıyor. Kendisiyle gelen arkadaşların anlatımına göre; düz bir ovada çatışma çıkıyor, sekiz arkadaş şehit düşüyor. Sadece silahına bir kurşun değerek kendisine bir şey olmadan kurtuluyor. Arkadaşları öylesine etkilemiş ki, hepsi onun müthiş bir taktik adam olduğunu, eylemde başarılı olduğunu söylüyorlar. Sonuçta durum çok boyutlu görülüyor. Bir yandan kontra ilişkisi, bir yandan tipin psikolojik durumu, kendini ispat çabası geniş boyutlu olduğunu gösteriyor.

-.: Başka?

M.: Başkanım, yapılan gerçekten de tamamen bir vahşettir. Bu, bence insan psikolojisini çok iyi bilen birisi ki bir yandan ortamı terörize ediyor, öte taraftan yoldaşları teker teker katletme durumu var. Bunu da diğer yoldaşların eliyle yapıyor. Bu bence çok sıradan bir iş değil, her yönüyle uzman bir insanın ancak böylesi komple bir olayı taraflarıyla birlikte oluşturup hayat geçirme durumu olabilir. Bu da, sorguda ve cezaevlerinde üst düzeyde eğitilmiş uzman kişilerin iş yapma durumunu andırıyor. Bunun da komple bir uygulaması var. C. arkadaşın anlattıklarına ek olarak, bunun kardeşiyle bağlantısı ne? Bu noktada bir intikam olayı da dikkate alınmalıdır. Yoldaşları fiziki olarak tamamen bitirme durumu ve korkunç bir uygulama var.

Komple bir soruşturmanın gündeme gelmesi gerekir. Çünkü yöntemi oldukça uzman bir insanın uygulamasına benziyor, sıradan değil.

-.: Çok açık. Evet, başka?

H.: Başkanım, tek başına böyle bir şahsın bu işi yapması oldukça güç. C. arkadaşın da belirttiği gibi, daha önceden bir ekiple gelmiş. Bu arkadaşlar buraya geldiği zaman kendileriyle konuştuk, sorduk; “*Bu durumları bilmiyor muydunuz*” dedik. Şunu söylediler; “*C. arkadaş bizimle konuşunca rahatladık ve hemen ona bir şeyler anlatmak istedik.*”

-.: O açık. Adam kendini bu kadar benimsetme ustalığını gösteriyor. Adam yetiştirmiyor, kendine taptırıyor. O ustalığı göstermiş zaten.

H.: Bu durumda çok yakın çevresinin kimlerden oluştuğu, son dönemde katılanların kimler olduğu, bunun eliyle mi, başkaları vasıtasıyla mı katılım yapıldığının açığa çıkarılması gerekir. İkincisi ise eylem biçimleridir; hangi eylem türleri geliştirmiş ve nasıl bir yönelim olmuş.

-.: Evet, başka?

R1.: Soruşturmaya katkı olup olamayacağını bilemiyorum ama o bölgede olanların hepsinin rapor yazması ve bunların hepsini incelenerek sonuca gidilmesi de söz konusu olabilir.

-.: O hususta fazla sorun yok aslında. On altı yıldan beri düşünüyorum. Bunların grubundan Cafer ile Doğan fırlayıp Ankara’ya gelmişlerdi. “*Biz Halkın Kurtuluşu’ndan ayrıldık, PKK’ye girmek istiyoruz*” demişlerdi. Antep’te Düztepe olayı olmuş, onların fırlayıp gelmeleri biraz anormal oluyor. Daha sonra Doğan da, PKK adına Avrupa’ya gitmeyi dayatan adamdır.

Bizim TC’ye Vuruş Tarzımız Provokatörlerin de Bizden İntikam Alış Tarzıdır

Bizim provokasyonlar konusunda deneyimlerimiz epey geniş. Sizin anlattıklarınız yaşadığımız gerçeklerin yanında epey dar kalıyor. PKK gerçeğine dayatılan - açık savaşın boyutu dışındaki- bu içe yönelik sızmaları dillere destan gerçekten. Zaten bu konuşmaları da biraz aydınlanmanızı gerçekleştirmek için yapıyoruz. Bilinçlenmedeki derinliği yakalayacaksınız. Psikolojik savaşımın, içe sızmanın sonuçlarını çok iyi yoğunlaşarak biraz anlayacaksınız. Bu olayı bunun için kullanacağız. Yaşanılan büyük olaydan çıkarılacak dersler kesin bu amaca hizmet etmelidir.

Halkımız provoke edilmiş, birbirine karşı kırdırılan bir halktır. Bütün toplum psikolojisi buna göre hazırlanmıştır. Kişiler de böyledir. Şüphesiz toplumsal zemini

bir kez daha gözden geçirmek, bu toplumsal zeminin Pazarcık özgülünde, Antep zemininde, gerçeğinde ne hale düştüğünü görmek, iyi bir soruşturma için göz önüne getirilmesi gereken bir husustur. Hemen belirtelim, en yüzeysel bir ulusal ve toplumsal gerçeklik söz konusudur. Antep'te ulusal özellikler inkara uğramış olup, çok çarpık bir sınıflaşmayı yaşar.

Bunun sınıf yapısına gelince; küçük bir terzi dükkanları var, Antep'tedir. Kardeşlerinden birisi daha o zaman düşmanla ilişkili. Biraz servet edinmek istiyorlar ve bu konuda çok hırslılar. Maddi yaşama düşkünler, yoksullar. Bunun bir bacısının da Nedim Ali Ozansoy denilen, Sason'da 1985'ten beri bir nolu provokatör ve binlere yakın insanı yakalatan ajanla evli olduğunu biliyoruz. Bununla beraber HK'da yer alanların hepsi kuşkulu ve sonuçta da açığa çıktı. Bu, PKK'de üç defa polisin eline girip çıkıyor ve idamla yargılanması gerekirken bırakılıyor. Hezil'e giden gruptan kasıtlı ayrılıp ayrılmadığını bilemiyorum. Bu öyle ise, değerlendirilir. Fakat Çatak'taki pratiği kesin boşa çıkarmaya yöneliktir. Bir kümesteymiş, düşman her tarafı sarmış, onu bulamamış, bunun böyle bir şeyi de var. Yurt dışına çıkış süreci, ortamı laçkalığa boğma ve yargılamaya kadar götürür.

III. Kongre sürecine kadar yaklaşımında görülen; esaslı provokatörlerle birlikte olmasıydı, yoğunlaşmışlardı. Sonrasında uygulamaya alınıp idamla yargılanmıştı. Biz o zaman bu idamı onaylamadık. Bu bir hata mıydı, değil miydi? Kişiliğinin muğlaklığını şimdi görüyorsunuz; hüküm vermek sıradan bir olay değildi. Kapsamlı bir olayla karşı karşıyaydık ve tam netleşmemişti. Eksik soruşturmadır, dolayısıyla idam onaylanmadı. Yoksa affedilme olayı söz konusu değildi. Bunun pratiğini karanlık görüyoruz ve soruşturma bunu tam açıklığa kavuşturmamıştı. Pratiğindeki karanlık noktaların hiç aydınlanmadığı görüşü şimdi daha da doğrulanıyor. Bir ulus için, parti için aydınlatılması çok önemli. Bizim için öldürülmesinden ziyade aydınlatılması önemli. Bizim bazılarını idam etmeyişimiz bunun içindir. Fatma, Semir biraz yaşatıldı, Avukat ve benzerleri yine öyle çünkü aydınlatmayı önemli görüyoruz. Ölse sırları kendisiyle birlikte mezara gidecek ama bize de gerekli olan bu sırlardır. Bunun durumu da böyle açığa çıktı.

Ülkeye yöneliklerinde, o tek başına bir yerde dört ay kalmışsa, o süreç incelenir. Büyük ihtimalle Antep Emniyeti'ne bağlı olarak Güneybatı'ya yönelik tasfiye planı geliştirilmiştir. Bu, zaman zaman tek düşüyordu. Bazen iki ay, üç ay... bu tek kaldığı süreçlerde büyük ihtimalle düşman ve özel savaş içerisinde yeni planlamalar yapmıştır. Bu tek kaldığı süreçler incelenebilir. Parti bunu denetime alıyordu, tek başına bir yere vermiyordu ama kesin olarak kendisini anlamak için de fırsat tanıyordu. Açığa çıkartmak için pratik şans veriyordu. o da bunu çok iyi biliyor ve milim milimine değerlendiriyor. En son M.'ye kendisine dayalı bölgede adım attırıyor.

Ömer denilen kişi olayı amansız kullanıyor. Bunlar çok açık tavırlar. Bunlara dayanarak bölgede bir santim alan geliştirmek, genişletmek için değil, tam tersine çöktürmek için kendini değerlendiriyor. Bu dersi Fatma pratiğinden alabilir. Semir ve daha önceki provokatörler, işte bunların pratiğinden belki çıkabilir çünkü bu en son örnektir. Onun için kendini kullandırmamaya çok yeminli ve uyanık olduğu anlaşılıyor.

En önemlisi ise o grupların tasfiyesidir. Tasfiyenin dayandığı mantık gerillanın kurallarını ters yüz etmek oluyor. Grupları imhalık eylemler üzerine sürüyor. Yapabileceklerini yaptırıyor, yapamayacaklarının ise üzerine gönderme ve imha ettirme durumu görülüyor. Hemen hepsi için bu böyledir. En son sekiz kişilik gruptan yedisini kaybettirmesi, “*Benim silahıma da kurşun değdi, ne kadar yamandım*” demesi sanırım bilinçlidir. Belki de o kurşunu başka yerde birisine öyle vurdurttu. Bu da yapıyı biraz etkisi altına almak içindir. Yoksa düz ovada hepsi imha oluyor, kendisinin silahına kurşun değip kurtulması imkansız. Bu olay bile onun sahtekarlığını açığa çıkarabilir. Kaldı ki bunun gibi binlerce olay var. En önemlisi, daha güze girmeden yurtdışına çık talimatı veriliyor. Ömer ona yurtdışına çıkması yönündeki talimatı hatırlatıyor, o da “*Parti Önderliği benim ajan olmamdan şüpheleniyor herhalde*” diyor ve bu nedenle alandan çıkıyor.

Kasım bildirisi var, “*Altı aydan aşağı dağdan inemem*” diyor ve tümüyle kapatıyor. Aslında talimata karşı tavır var, dolayısıyla dışı hazırlıyorlar, grupları oraya çekiyorlar. Sağ olsaydı belki raporunda dile getirirdi; Hayriler yüzde yüz Fırat Havzasına inmeli ama onu birkaç intihar eylemine sürüklüyor, giriyor ve yaralanıyor da. En son mutlaka gitmeli diyordum. Bırakılmıyor ve o da dağa çekiliyor. Ömer Çöpçü de aynı duruma getiriliyor, tek bırakılıyor. K.’nin bu konuda epey rolü var. Pazarcık Ovası’ndaki tasfiye faaliyetlerinde bir nolu yardımcısı oluyor. Malatya, Adıyaman grupları da öyle.

Abuzer’in grubu, büyük ihtimalle bu düzenlemenin sonucu tasfiye oldu. Yoksa Abuzer öyle hata yapacak basit bir arkadaş değildi. Büyük ihtimalle verdiği perspektifler dahilinde -çünkü o döndükten sonra grup imha oldu- şehit düşmesine yol açtı. Mutlaka onu belli bir düzenleme altında bırakmıştı. En azından kaldığı yeri düşmana belirtmiştir. Onun için zor değil. Zaten diğer grupları da bitirecekti. K. ile G. iki ay daha istiyor. İki ay daha dursa tabi ki tek bir kişi kalmayacak. Bizim müdahalemiz biraz önce bahsettiğimiz çerçevedeydi, gruplar da uyarılmıştı. Sanıyorum kalan gruplar kendilerini biraz savunacak durumdaydılar. Ömer elinde olmasına rağmen, son anda Ömer’in delillerine dayanamayacağını anlıyor ve onu ortadan kaybettiriyor. Danışıklı mı kaybetmiştir, imha mı etmiştir, kaçırılmış mıdır belli değil. Böylece büyük ihtimalle elindeki belgelerle, “*On yedi yıldır ben partiyi biraz aldat-*

tum HK'de de öyle yaptım, müthiş bir pratiğim var” demiştir. Bizim en son telsiz konuşmamızda merkezin görüşü olumluymuş gibi gösterildi. Ben biraz da onun yapısını dikkate alarak, güven vermek için; “*Vejin bir kontra örgütü olabilir mi*” dedim ve bu bazı önemli arkadaşlara “*olabilir*” biçiminde söylettirildi. Böyle yüzde yetmiş beş lehinde olan bir ifade eline geçti. Büyük ihtimalle ona güvendi. Kendi deneyimleri de var ve buraya kadar bu temelde geldi. Burada bunu biraz daha derinleştirmek isteyecektir. Böylece özetlenebilir. Bunu bir romana konu etmek gerekir. Bunun gibi yüzlerce olay var, ki ince, kurnaz denilen birisinin plansız yapması düşünülemez. Soruşturma bütün bunları netleştirir.

Bizim vardığımız sonuç; PKK'nin TC'den Kürdistan'ı, Kürt insanını koparma tarzını, bu karşı bir teoriyle uyguluyor. Bunu icat eden bu değil de, bu biraz da bunun alçak bir uygulayıcısı oluyor. Bu Fatma olabilir. Kürdistan tarihinin yakasına yapışmış bir işbirlikçi ailenin gerçeğine bağlı bir yaklaşım. O kişiliğe, o aile gerçeğine, o işbirlikçi sınıfa ve genelde Kürt tarihindeki işbirlikçilerin konumuna; özelde bu aile, bu kişi ve bu kişiler biçiminde de açıklık getirmek mümkündür. Korkak, silik fakat kendi çıkarları için insanlara bir böcek kadar değer vermeden öldürebilen kişiliklerdir. Bu sınıfın özelliği böyledir. Çıkarları ve yaşamları tehlikeye girdi mi en iğrenç durumlara girebilirler.

Bunlar yapısal özelliklerdir. Onların yaşamı mutlak anlamda provokasyonlara bağlı veya ağırlıklı olarak düşmana bağlı oluşuyor. İstisnalar kuralı değiştirmez ama sınıf gerçekliği derindir. Biz bu sınıfı daraltarak, Kürdistan'da imha etme sürecine aldık ve bir yerde bu kişileri de saflarımıza kabul etmemizin nedeni; imha sürecinden kurtulmak isteyenlere af imkanı idi. Gençleri çıkabilir diye düşünüyorduk ama sınıf olarak kararımız imhaydı. Onlar da bunu derinliğine duyarak, proletarya emekçiler sınıfına ve Kürdistan adına en büyük intikamı dayatıyorlar. Bu olayda ve daha önceki provokatörlerde de -Avukatır, Semir'dir- bu var. Küçük burjuvazinin inkarcı kesimi de büyük oranda buna girer. Korucular bir nevi bunun devam ettiricisidir ve saflarımızda olup da itirafçı olanlar da böyledir. Şahin ve benzerlerinin pratiği de benzer şeyler taşır.

PKK içerisinde bu provokasyon tarihinin zincirleme ifadesi olarak Semir şöyle diyordu; “*PKK 1973'de nasıl çıktıysa onu öyle gömmek gerekir. TC'nin karnında nasıl bir yarık açıp çıktıysa onu orada tekrar toprağa gömmek gerekir.*” Bunun anlamı; PKK nasıl oluşmuşsa anti-PKK'çiliği öyle oluşturmak, yani PKK'li gözüktüp, PKK'nin canına okumak. Ya da resmiyette değil de, fiiliyatta PKK'yi bitiriş tarzı biraz böyledir. Sanırım bir çözümlemede vardır, ben buna “*Drakula*” demiştim. Bozgunculuğa karşı tasfiye broşürü var ki bunun şahsında parlak bir biçimde doğrulanıyor. Bu tespit daha 1983'te yapılmıştı. Burada sınıf savaşımı boyutu da var. Hem

feodal işbirlikçi ve komprador aristokrat kesim, hem inkarcı küçük burjuva kesimi bu tutuma girebilir. Zindanda var, Avrupa'da, Ortadoğu'da ve dağda var. Hogırlar, K r Cemallerle bağı var ve zaten tip olarak buna elverişlidir. Buna benzer özellikleri arzeden Metin var, yani çok çeşitli örnekleri sergilenebilir.

Parti bütün bunları az çok  z mlenmiştir. Bu, en üst düzeyde hem çok ince, çok karmaşık, hem de çok vahşice y r t l yor. Parti silahını partiye karşı en etkili kullananlardan birisi. Tahribatı belki bir alanda sınırlı kalıyor ama fırsat bulsa hızla yayılacak.  l   nımaması, içinde bulunan konumdan dolaydır. O geliştirdiği senaryo yine içinde bulunduğu durumdan ötürüdür. Bunların diğer bir özelliği ise, kendilerini rahatlatmak için korkunç bir psikolojiye de girerler. Ömer'e dayatılan senaryo aslında kendisidir. Ömer'in itirafını alıp ona s yletse gerçeği açığa çıkar mış olursun. Yaşadığı derin bir ajanlık durumu var ve bunu  mer'e mal ediyor. Ömer'e mal ettiği oranda psikolojik olarak da rahatlar. Ömer ajan ve cani olmadığı halde hızla psikolojik olarak bu konuma itiliyor, ki ağır işkenceler de var zaten. Bunu yapanlar g cl  ve canavarca kişilikler, çok ince kişilikler olurlar ama düşmana yönelik tek bir eylemi yok. Bütün eylemi parti'ye ve halka yöneliktir. Birçok bölgede bir tim olarak hazırlanması ve daha Antep'te iken sızan bir grup olma teorisi g c kazanıyor. Ağrı, Dersim, Batman gibi hemen her yörede böyle grupların varlığı ortaya  ıktı.

Botan'da da Agitlerin şahadetine yol açan altı kişilik bir grup ortaya  ıktı. Bunlardan kaçan kaçtı, arkadan vuran vurdu. Düşmanla çatışıyor ama Botan'da çatışırken uygulanan taktik, vurma süsü verme oluyor. Yani **içteki düşmanla dıştaki düşmanın birleştiği yerde biz bir  ok kaybı yaşadık**. Bir çok alanda bunlar yaşandı. Antep de bizim çıktığımız, PKK'nin çıkış yaptığı bir şehirdir. Dolayısıyla buraya bir timin sızdırılmaması düşünülemez. Bütün belirtiler bunun bir tim olabileceğidir. Cafer pratiği Avrupa'da öğreticidir, ki partiyi Avrupa'da bitirmeye öncülük eden adamdır. Doğan yine en temel kişiliklerden birisidir. Daha soruşturmadayken kendisini pencereden atıp intihar etti. Çok büyük bir korku duymasa bunu yapmazdı. Haki'yi katleden Bozan yine  yle. Tuzluçayır'da buna benzer bir grup vardı. Haki'yi katletmedeki rolünden ötürü Mehmet Uzun, Edip Adnan denilen adamlar ve benzerleri birçok örgüte başından itibaren sızmış insanlardandır.

Terzi Cemal'in ki en kapsamlı ve en uzun ömürlü olma gibi bir ayrıcalığa sahip. Vuruş tarzını biraz biliyorum; biz nasıl düşmana vuruş diyorsak o da bize öyle karşı vuruşla, biz nasıl çok ince eleyip sık dokuyorsak o da öyle yapıyor. Önderlik olayını bu kadar çarpıtıp tersine  eviren adama az rastlanır. Diğerleri de önderlik adına sığmıp böyle yapıyorlardı. Semir, şahin, Fatma ve Avukat'da bu çok barizdi. Yine şener olayında güya  nderliğe tapıyordu ama önderlik arkasını dönse canına

okurdu. Şener kadar Önderliğe tapınıp da arkasından kuyusunu kazın adam az görülür. Bunlar hep bu zincirin halkaları olarak düşünülebilir. Bu da Önderlik olayını en çok savunan bir adam ama benim adıma da bunları yapıyor. Benim bu uygulamayla en ufak bir etkimin olmayacağı çok açık olduğu halde bunu yapıyor. Demek ki **bizim TC'ye vuruş tarzımız, bunların da bizden intikam alış tarzıdır.** Özellikle Fatma'yı değerlendirilş tarzımız herhalde bunlara çok köklü işlemlş. Çünkü on yıllık yaşadığımız o pratik TC'yi tarihte ilk defa yanılttı.

TKP, KDP, THKP-C, TIKIP ve Dev-Sol dahil hiçbir örgüt MİT'in denetimini aşamadı. Bizim aşmamızın nedeni de bu aile gerçeğı ve devrim adına kullanmamız oldu. Devrime bu aileleri de çekti, bu kişileri biraz iyi idare ettik. İdare edilş tarzımı Dirilişin Öyküsü'nde dile getirdim. Arkadaşlar yirmi dört saat içinde cezalandırmadan bahsediyorlardı, ben on yıllık sabrı gösterdim ve o sabrı göstermek TC'yi yanıltmak açısından kaçınılmazdı. Biraz sevgi, biraz bilinç ve tedbir bu sonucu doğurdu. Yoksa 1977'de Ankara'dan sağ çıkmak mümkün değildi. O Pilot olayını ve 1978'i aşmak ancak bu aile gerçeğini kullanmakla mümkün olabilirdi. Daha sonraki provokasyonları bunun şahsında sınırlandırmak, MİT'i bu temelde bağlamak bununla mümkündü.

Uğur Mumcu, bu konuda kitap yazmak istedi ama vuruldu. Büyük ihtimalle MİT'in bir açığı çıkacaktı veya bir kanadı deşifre olacaktı. Bu yönüyle üzerinde düşünölmeye değerdir. Özal'ın son gidiş de öyledir. Özal'ı biz kullandık, nasıl kullandık? Taktik yapmak istediler Özal'ın ağzından "*Biz Anayasa'yı çiğnersek ne olur*" derken Şener'in pratiğini kastediyorlardı. Avukatların çıkışına biraz Anayasa'yı zorlayarak açıklık getirmek istiyordu. Özal, kontrgerillanın ve özel savaşın emrinde kullanılıyordu. Talabani, Barzani'yi çektiler ve emrinde oldukları TC tarafından Amerika'ya karşı kullanılıyorlardı. Bütün bunların karşılığı da bir Kürt reform politikasıydı. Şahin'in demeci imhayla değil de, reformlarla Kürt reform politikasını uygulamaya yönelikti. Özellikle 1987'de böyle bir hamleyi Şener'in eliyle yapmak istedi. Daha önce Semir, Şahin, Fatma gibilerine dayanıyordu, bunlar tutmayınca 1987'den sonra Şener çıktı ve Özal ona reform paketi politikasıyla açıklık getirdi. Biz de bunu kullandık. Bazı arkadaşlar dışarı çıkıp kurtuldu, Talabani-Barzani hikayesi, federe devlet hikayesi derken, Kürt meselesi Dünya çapında bir mesele haline geldi. Ne Şener tasfiyeciliğı, ne de Güney Savaşı bizi halledemedi ve Özal, ABD'ye, dünyaya verdiği söze rağmen başta kaldı. Ölmesi gereken bir noktaya geldi öldü veya öldüröldü. Dikkat edilirse aynı şeylerdir. Provokasyon pratiğinin en üst düzeyde yönlendiricisidir ve başarısızlığı halinde hayatıyla ödüyor. Bunlar küçömsenmemesi gereken varsayımlardır, ileride araştırılacaktır.

Terzi Cemal de bunun içinde ele alınıyor. Şener'in çok acımasız bir uygulayıcısıydı. İyi bir tasfiye hazırlamıştı, başaramadı. Avukat ile 1988'de çok yüklenmişlerdi. Bu da en son uygulayıcılardan biridir. 18 Mart'ta Avukat'ın açıklaması vardı. Son ateşkes sürecine ilişkin taktiklerimize karşı bir tehditte bulundu; "*Yakında hesabını ödeyecektir*" diyordu. Büyük ihtimalle bu uygulamaların farkındaydı ve haber ulaşmıştı. Bu yüzden "*İntikam aldık*" diyor. Bu tarzını, onun intikamcılığına ve intikamını vahşice alma isteğine bağlıyorum. Bu yönleriyle de hayli kapsamlı, derinlikli bir özel savaş eylemi oluyor.

Bu genel yaklaşımlar içinde bu kişilik kendini açığa vuracak ve uygulanacak yöntemler bunu tümüyle açığa çıkaracak yöntemler olacaktır. Çok açık sorular var, bu sorulara cevap vermesi gerekecek. Partiye çok somut yönelme durumları var. Bu adam, tek kişi kazanmıyor ve savaştırmıyor sadece varolanı bitiriyor, bunların tümü yanlış anlama olamaz. Düşmanın elindeyken çok rahat serbest bırakıyor. İşte bu tipin bütün bunları cevaplaması ve bunların açıklığa kavuşması gerekiyor.

24 Mayıs 1993

DÜŞÜNCE GÜCÜ İNSANIN GÜÇLENMESİNİN ÖZÜDÜR

Yaptığımız çözümlerler ışığında kendinizi geliştirmelisiniz. Çünkü çözümlerler bir kez daha en ayrıntısına kadar kişiyi gösterecek bir ayna durumuna getirildi. Ona bakarak kendi gerçekliğinizi dürüstçe ortaya koymanız işten bile değil. Benim edindiğim izlenim; bazı kişilerin halen kendini başka türlü yansıtmak istediği, çözümlerlere fazla tabi kılmadığıdır. Ama bunlara söylemeliyim ki; kendini doğru çözemeyen ve doğru katamayan bize göre bir ajandır. Yalnız bu alan için değil bütün parti için ajanlığın objektif veya subjektif olması hiç önemli değildir. Benim bazı değerlendirmelerimi halen onaylamamanız büyük bir eksiklik. Yapılan çalışmanın tarihi anlamı olduğunu bilmesiniz. Yüzeysel sözlerle geçiştirme, hayatınız boyunca kendinize yapabileceğiniz en büyük kötülüktür.

Her birinizin şahsınızda, insan ruhunun inceliklerine kadar inebilen çözümlerler geliştirdik. Biz, yaşamı sıfırdan başlatacak, sağlıklı bir başlangıcı yaptırabilecek zemini de verdik, bunu anlayacaksınız. Ekmek su kadar yaşam ihtiyacınız olan neyse o verilir. Ben kendimi iliklerime kadar sarsarak kattım. Bütün partililer, sınırlı bir saygıları varsa, kendilerini katmayı bilmelidirler. “Şöyle bağlıyız, şöyle büyük söylüyorsun, büyük yaşıyorsun” sözlerini bir yana bırakalım, sıradan bir yoldaşlık bağı bile olsa bu söylenen şeylerin önemli sonuçları beraberinde getireceği, hatta bu işte biraz iddialı olanların yaşamına damgasını vuracağı ve hemen her şeyi belirleyeceği kesindir. Bu çözümlerlerin ruhuna uygun kendini gözden geçiren ve yenileyen herkes ve bütün partililer için bunu kavrayanın kolay düşmeyeceğini, kazanmak

için yolun ardına kadar açıldığını ve bunun kendisi için de büyük bir şans anlamına geldiğini söylüyorum. Biz böyle yaklaştık ve sizler de yaklaşımlarınızda bunu her an için olmazsa olmaz kabilinden ele alacak durumdasınız. Aksi halde düşmanın amansız saldırılarını her gün görüyorsunuz ve yine bizim biraz başarabilen, yürüeyebilen kazanabilen diğer yandan kaybettiren yanlarımızın amansızlığı da sürüp gidiyor.

Biz daha fazla kazanmak istiyoruz, daha fazla kazanmanın gereğini ortaya koyduk. Hiç kimse başka hesap yapmasın, başka türlü yaşanabileceğini sanmasın. En önemli yanılığınız; gençliğinizden, sosyal ve siyasal gerçekliği fazla yaşayamamanızın bir sonucu olarak düşman kahrediciliğini görememenizdir. Sizleri niye yaşamadınız diye suçlamıyorum ama bu durumu bilmemenizden dolayı suçlanabilirsiniz. Keşke sosyal-siyasal yaşamın acımasızlığını yaşayıp sonuç çıkarsaydınız. Sonradan çok pişman olmamak için hiç olmazsa bizim deneyimlerimizden sonuç çıkarın .

12 Eylül'ün yarattığı kişilik yapısı sanıldığından daha fazla hiçleştirilmiş, çok yanlış yaşam hayalleriyle birlikte, kişiyi en yaramaz ve işlemez duruma getirmiştir. Oysa bizim, tarihin derinliklerinden çıkarıp getirdiklerimiz, devrimin bütün yoğunluğuyla yaşadıklarımızı size aktarmamız söz konusuydu. Bunu umursamama ve halen bildiğini okuma, bunda ısrar etme, o kişiliğin yaşam şansını ortadan kaldırır. Mücadele ve başarı şansı bir yana, yaşama şansını ortadan kaldırıyor.

Yapının genç, toy ve amatör oluşu bizi endişelendiriyor. Bizim 7 yaşındaki oyunlarımıza gösterdiğimiz ilgiyi, ciddiyeti bile siz savaşa gösteremezsiniz, hangi savaşçılıktan bahsedebilirsiniz. Tabi bütün bu kavramların bizde içi boşaltılmış, çarpıtılmış olduğu anlamına da geliyor. Biz bunu gidermeye çalıştık. Yaşamda mantık diye, sistem diye bir şeye tanık olmamış; kimin için çalıştığını, neden, nasıl yaşadığını kestiremeyen her kalıba, her şekle girebilen kişiliksizlikle karşı karşıyayız. Bütün bunları çok büyük bir açıklıkla ortaya koyduk. Benim her zaman söylediğim bir gerçek var; siz biraz uyandıkça daha tehlikeli hale geliyorsunuz. Öğrendiğiniz bir şeyi sınıf gerçeğinize, aile ve sosyal gerçeğinize oldukça sağ uygulayarak daha da içinden çıkılmaz durumlar yaratıyorsunuz.

PKK içinde bunların yoğunca ortaya çıktığını, size bir kez daha tüm açıklığıyla belirttim. Mücadelemizin sizde yarattığı sonuç böyle olmamalıydı. Düzeni kişiliklerinizde daha fazla derinleştirme, geriliğinizi daha fazla derinleştirme, giderek ona sevdalanma akıllı bir sonuç çıkarma değildir. Sizin yaklaşımlarınızla ortaya çıkan bu sağcılık ve ortayolculuk oldukça zarar verdi. Üstelik bu yaptıklarını kurnazlık, kişisel çıkar ve rahatlık sandılar ve böylece feci kaybettiler. Defalarca sağ, ortayolcu yaklaşmayın diyorum. Genç olmanız, yaşam pratiğinizin fazla olmaması sizi sorumsuz yapmamalı; her ağzına geleni söyleme veya her istediğini yapma, sağcılığa da solculuğa da düşmenize neden olmamalı. Gençliğin heyecanını, üstün öğrenme gücü

ve çok sorumlu olma biçiminde de kullanabiliriz. Gençliğin gücünü devrimci değerlere katma temelinde de kullanabiliriz. Tercih edilmesi gereken budur.

Sahip olduğunuz dayanma ve kavrayış gücünüzü sorumsuzca kullanmayın. Çünkü sizin bu halka, bu vatana, bu partiye ödemeniz gereken çok borç ve bu borcu ödemedikçe siz asla huzura kavuşamazsınız. Bu aynı zamanda bir insanlık borcudur, ödeyemeyenler insanlıkta sınıfta kalmışlardır. Bizim kendimizi böyle paralamamızın bütün nedeni, bu borcu biraz ödeyebilmek içindir. Başka türlü insan olunamaz.

Düşünün ki dünyada Kürt halkı ve kişiliği kadar horlanan, hakir görülen, serser yerine konan, serseri görülen başka bir kişilik var mı? Bizim dışımızda, bu denli hakarete uğrayan, sonuna kadar inkarcı yaklaşılan, yaşam dışılığın en çok reva görüldüğü bir insan konumu var mı? Siz bazı şeyleri ısrarla anlamak istemiyorsunuz. Aklımın şunlar geçiyor; kendini özgür sananları önce köleleştirmek gerekir, sonra bu köleleri özgürlüğe kaldırmak gerekir. Benim şimdi size uygun gördüğüm formül bu. Siz, kendini sahte bir özgürlüğe kaptıran bir kişiliği temsil ediyorsunuz. Öyle olmadığınız halde kendinizi normal vatandaş gibi görüyorsunuz. Hatanızın temelinde bu var; özgür olmadığı halde kendini normal vatandaş gibi görme. Özgür olmadığı halde, vatandaş veya yurtsever olmadığı halde, normal insani ölçülerle değerlendirilemeyeceği halde; kendini öyle görmek, göstermek bütün yanlışlıkların temelidir. Böylesine bir temel üzerinde bizde kesinlikle sağlam kişilik ortaya çıkmıyor. Çok okuyamız var, başkaları için general olabilir, başkaları için devrimci de olabilir ama kendi halkınız için bir şey olamadığınız bir gerçektir. Bu yitirilmiş, inkar edilmiş ulusal bir gerçekliğimizdir. Bunu esas alarak ulusal kurtuluşa nereye varılabilir? Yaşadığınız bir çok ilişki bunu gösteriyor. Özellikle köleleştirici ilişkilere ilişkin yaşadığınız bu gerçeği çarpıcı bir biçimde dile getirdim.

Bütün ilişkilerinizin sadece köleleştirici değeri var, örgütleyici değerinin, savaşıklık, saygı ve sevgi değerinin çok sınırlı olduğunu defalarca söyledim. İlişkilerinizde, düşmanın iti ite kıldırma mantığının ve psikolojisinin egemen olduğu, bizim bu temelde kaybettiğimizi ama bundan sonra artık kaybediş değil; buna büyük bir öfkeyle karşılık vererek PKK devrimciliğini büyük bir özveriyle başlattığımızı ortaya koyduk. Ve bu savaşı götüren, geliştiren budur. Yoksa çoğunun varlığı savaşta sorundur, parti adına çoğunuz sadece sorun ve problem kaynağısınız. Önce sizi köleleştirmek gerektiğini bunun için söylüyorum. Bunun nedeni, sahte özgürlük havasındaki köleliği derinliğine anlamanız içindir. Ancak ondan sonra özgürlüğe sağlam kalkışabilirsiniz. Ben iddia ediyor ve ispatlıyorum ki, kendimizi öyle özgür sanabilecek durumumuz yok. Sahte özgürlüğe inandırılmanız TC ve egemen emperyalist sömürgecilerin büyük bir aldatmacası, saptırmasıydı. Toplum olarak böyle bir yanlışlığın kurbanı olduk.

Egemenler için bizim yaşamımız kaç para eder, bize hiç saygıları var mı? Bizim kendimize ne kadar saygımız var? Bunları aşmadan, kendi yarımızı anlamadan sağlığa nasıl kavuşabiliriz? İşte bu çözümlenmeler size bu imkanı veriyor. Öyleyse gerçeğinizi görün ve onu özgürlük lehinde dönüştürün. Bu doğru bir formüldür ve bunun dışında yaşam ölümden beterdir. Siz de bunun doğruluğunu kabul ediyorsanız, bu anlayış temelinde yola çıkarak bütün görevlere sağlıklı yaklaşabilirsiniz. Savaşa sağlıklı yaklaşabilir, kendi şahsınızda ordu kişiliğini ve hemen her ilişkiyi çok sağlam geliştirebilirsiniz. Ama bu anlaşılmadan, böyle bir zemine dayanmadan yapabileceğiniz bütün çıkışlar hata ve yanlışlarla dolu olur. İşte eğitimin en büyük önemi, size böyle bir başlangıç şansını vermektir. Bunun ne kadar değerli ve gerekli olduğunu görüyorsunuz. Bunun için ısrarla anlamaya başlayalım dedim. Eğer söylediklerimde yanlış varsa itiraz edebilir, bazı doğruları kendinizde geliştirebilirsiniz. Eğer insanlık kitabına girecekse, buna da saygımız var. Ben bunun dışında başka bir yol-yöntem görmüyorum. Bütün sorumluluğum ve samimiyetimle bunun ancak böyle olabileceğini belirtiyorum. Doğruysa doğru diyeceksiniz; partili olmak, bir yolun sahibi olmak, böyle olmak demektir. Hem sözünüz, hem günlük yaşamınızla bunlara hakkını vermelisiniz.

Bütün partililer, bu derslerden bu temelde kendileri için son derece önemli sonuçlar çıkaracaklardır. Bu değerlendirmeler yalnız sizlere ilişkin olmayıp, gücümün yettiği hemen her çalışmaya, bütün partiye, halka ulaşmaya çalıştık, onlara da seslendik. Bir kez daha bütün tecrübelerimizi özetlemeye, yetmezlikleri ayıklamaya ve aşmaya, doğruları kesinleştirmeye büyük özen gösterdik. Yalnız askeri-siyasi konularda değil; ekonomik, sosyal, kültürel hususları bile savaşa nasıl bağlayacağımızı büyük bir özenle ortaya koyduk. Hatta insanların güdülerinin bile savaş gerçeğine nasıl bağlanabileceğini ortaya koyduk, ki bunlar çok önemli ve doğru koyuşlardır.

Ekonomi; son tahlilde açlık güdüsünün tatmini olup, bunun savaşa bağlantısını iyi koyduk. Açlığını bile gidermek istiyorsan biraz gerillacılık yapmayı, örgütlemeyi bileceksin dedik. Ve bunlar doğru formüllerdir. Sosyal-kültürel yapı, aile yapısı, cinsellik güdüsüne kadar açıklığa kavuşturduk. Savaşa bağlanan bir aile, sosyal, kültürel yönden belki kendini geliştirme imkanına kavuşturulabilir, cinsel güdülerini bile yüceltme imkanını elde edebilir. Bu önemli tanımlamaları yaparken, siyasi yaşamı da göstermeye çalıştık. Siyasetin temel işlevi, bütün yaşam için bir kilit değerinde olmasıdır; siyasette yoğunlaşma, bütün çelişkileri çözmenin esasıdır. Siyasi kavrayış, siyasi derinleşme yaşam yolunun giderek açılması demektir. Bunun bir adım ötesi olan askeri yaşam ise kılıç gibi keskinleşme, siyasi kişiliğin bir adım daha keskinleşmesi demektir. Artık işe kanın ve şiddetin girmesi oluyor ki; bu ateşli silahlarla çelişkiyi çözme noktasına gelmek demektir.

İdeoloji yani düşünce gücü oluşmadan neden bir sosyal-siyasal askeri gücün oluşmayacağını ortaya koyduk. **Düşünce gücü insanın güçlenmesinin özüdür. Bir insanda kavrayış geliştirdi mi eylem de gelişir.** Özellikle siyasi düşünce, ki bizde bu ideolojik çizgi diye tabir edilir, onun kavranılması; elin-ayağın yürümeye, çırpmaya başlaması demektir. Yerdeki kuşun uçmaya başlaması, canlanması demektir. Hele bizim halk gerçekliğimiz açısından komalık durumdan çıkıp sağlığa kavuşmak demektir. Bunun için ideoloji ve politikanın hayati olduğunu söyleyerek bunu ispatladık ve tarihi sürecimizle olan bağlantılarını da ortaya koyduk. Eğer siz, bunun fazla önemli olmadığını söylerseniz, o zaman eskisi gibi nasıl yaşayacaksınız? Eskisi gibi olduğunda artık kimse sizi doyurmuyor.

PKK adı altında oluşturulan bir şeyleri, var olan mirası babadan kalma usullerle yiyip bitirme anlayışı geliyor. Bazıları devletini, bazıları da aşiretlerini böyle kullanırlar. Sahip olduğunuz o kariyerizm ve mevkicilikle “Biz de böyle yapalım” dersiniz; bu bizim için yaşamın, yarının bitişi demektir. Devrim değerlerine, parti değerlerine böyle bir yiyicilik anlayışıyla yaklaşamayacağımı, bunun saptırma olduğunu ortaya koydum. Mevcut değerlerin ancak savaşımı geliştirme değerleri olabileceğini de tüm açıklığıyla gösterdim. İşte görüyorsunuz ben, güdülerimi bile devrim için ayaklandırarak, yeme içme dahil hepsini anı anına savaş gerçekliğine bağlayarak; düşünce ve siyasi kavrayışımı derinleştirerek halen en önde bu mücadelede yol almaya çalışıyorum. Başka çarem yok.

Bizim bu yaklaşımımızla çelişen durumlar olduğunu da gördünüz. Savaş ve ordu gerçekliğinden sapma, parti yaşamından hatta bir bütün olarak sosyal yaşamdan sapma yaşanmaktadır. Yiyişi içişi bela olan, özel yemeği için gidip halkın sırtına dayanan, ağaların yanına giden, köylere inenleri zaten siz de eleştirdiniz. Bu tutumlar neyi ifade ediyor; ekonomik yaşamda bir sapma, savaş gerçekliğiyle oynama. Halbuki gerilla yaşamı farklı gelişir yani gerillanın yemesi içmesi farklıdır. Gerillanın yemek için köye inmesi bir sapmadır ve sonucu ölümdür. Ya düşman öldürür, ya parti onu affetmez. Bir sigara, bir çay için veya daha rahat yemek için “Güneye inelim, halkın içine girelim, köylere girelim” deniliyor. Nitekim bir çok sığınakta şehit düştüklerinde şehirden getirdikleri özel yemekler, baklava çıktı. Bunu yapan baştan ölü bir gerilladır, yani ipini yüzde yüz düşmana bağlayan gerilladır. Bu yanlış bir yaşam biçimi çok kaba da olsa bu kadar hataya düşürüyor.

Aile yaşamından, özel ilişkilerinden vazgeçmiyor ve bunu, “*Köy sohbetlerinden, eşimden, dostumdan, sevdiğilerimden vazgeçmiyorum*” şeklinde ifade edebilmesi bir sosyal sapmadır. İşte bu da onu imhaya götürüyor, nitekim yüzlerce kişi köyünde, düz arazide yakalanıp imha ediliyor. Bunlar öyle geçirtilerecek basit hatalar değil. Bunun temeli daha da araştırılırsa aile, kabile yaşamından kurtulamamış, gerillalaş-

mamış kişiliğin içine düştüğü bir hata ve saplantı olduğu görülür. Tarihimizde zaten bu yüzden kaybetmişiz, gerillacılık adına da bazıları bunu böyle saptırıyor ve kaybettiriyorlar. Gerilla tarzı bir yaşam adına öngördüklerimizi boşuna söylemedik. Tarihi bir saptırmayı, tarihi bir geriliğe çare olmak içindi.

Gerilla aynı zamanda, en gelişmiş sosyal yaşam demektir. Gerillanın ekonomik tarzı, özgür ekonomik tarzıdır. Ama size göre bunların fazla anlamı yok. Önderlik bu konuda aslında başlı başına büyük bir anlam demektir; tüm yaklaşımlarının felsefi, bilimsel değeri var. Ancak siz bu açıdan inceleyemediğinizden, kendi köylü kafanızla değerlendiriyorsunuz. Siyasi yaşam için daha çarpıcı kavramlarla aslında siyasi dünyayı, siyasi sanatı size kavratmak istedik. Siyasi saplantılarınız çok daha fazla olduğundan onu daha zor anlıyorsunuz. Siyasi yaşamla alay ederek, siyasi sanatın dışında yaşayarak, kaba bile diyemeyeceğimiz bir yaklaşımla kenarından geçerek ne kadar önder olabilirsiniz? O açıdan kendi yaşam örneğimizde siyasi eğitimin, siyasi mücadelenin ne kadar önemli olduğunu çarpıcı bir biçimde vermeye çalıştık. Siyasi olmayı bilmeyen yaşamda hiçbir rol oynayamaz. Siyasi yaşamı bilmek, siyasi mücadeleyi bilmek; kilitli bütün kapıları açmak demektir. Düşünün, siz değil siyasi kilidi elde tutmak daha aramayı bilmiyorsunuz, hatta kilide ihtiyacınız olup olmadığını bile bilmiyorsunuz. Dünyanın bütün kapıları bize kapalı, bu kapıları kilit olmadan nasıl açacaksınız. Demek ki kilit lazım ve o da siyasettir. Nitekim biz bu kilitle ülkemiz ve halkımızın gerçeğini açtık, dünyayı da biraz açıyoruz. Buna yüksek bir değer biçerek siz de bir kilit olmalı ve bazı kapıları açmaya çalışmalısınız.

Askerlik daha çarpıcı, hızlı sonuç alma sanatıdır. Politikanın on yılda aldığı sonucu, askerlik bir ayda alır. Ama çok hassas bir sanat, çok büyük incelik ister. Aslında bizim gibi savaş koşullarını yaşayan bir mücadelede gerçek bir militan veya komutan, tarihi bir rol oynayabilir. **Doğru savaşan, savaşı genelleştirip geliştiren kişi, tarihin en büyük eylem kişiliklerinden birisidir. Eğer Kürdistan'ın çelişkilerini gerçekten siyasi çizgi temelinde çözebilir, zorlukları aşabilirse büyük bir eylem adamıdır.** Gerçekten hakkı verilirse savaş kişiliği en çok sonuç alacak kişiliktir. Savaşçı eğitimi ve örgütlenmesi başta olmak üzere, savaşın bütün özellikleri bu nedenle büyük bir öneme haizdir.

Savaşçı kimdir, görevleri nelerdir, tarzı, çalışma tarzı, yapısı nasıl olmalıdır, bunlar çoğu arkadaşımızın umurunda bile değil. Halen komuta düzeyimiz siyasi oportünizme taş çıkartacak bir bürokrasiciliği oynuyor; “Gözlerimi kaparım, vazifemi yaparım” durumunu aşmamış. Asker kişilik, müthiş yoğunlaşmış kişiliktir; ideolojik, siyasi, sosyal, ekonomik konularda en yoğun kişiliğin ifadesidir. “Biz de komutanız, askeri komutanız” diyenlerin, bu anlamda en yoğunlaşmış kişilik olması gerekir. Ama size bakıldığında halen her birinizin etrafını bile değerlendirmeyecek

kadar değerlendirme kabiliyetinden uzak olduğu görülüyor. Küçük bir dağı bile değerlendiremeyen, kitleye doğru yaklaşımı bile geliştiremeyen adam komutan olamaz. Bunu size göstermeye çalışıyoruz. Bu hususları anlatmadan biz bu savaşı götüremeyiz.

Her yılın pratiğini, bütün eksikliklerinizi bana çözdürmeye çalışıyorsunuz. Saadece bana bağlanmış savaş gerçekten ne kadar sağlıklı olur? Misal ayağım takıldı düştüm, düşünün sağlıklı komutanlarımız bunu nasıl karşılar ve nasıl bir tedbir alırlar? Kocaman bir soru işareti. Oysa buna verilecek cevap yıllar önce vermeniz gereken cevaptır; eğer “Adamız” diyorsanız, gerçekten “Bu işe varız” diyorsanız çok yakıcı cevaplar geliştirmeniz gerekir. Siz halen birbirinizi idare etmek istiyorsunuz ama ben de diyorum ki, işte kapsamı bu kadar derin bir savaş gerçekliğimiz var, bir çok komutanımızın, bir çok kitle önderimizin yaptığı gibi savaş gerçekliğiyle ben de oynasam, ki her gün hallerini görüyorsunuz; ben de öyle yapsam bu işi kaç gün götürebiliriz?

Siz çocuklar kadar şensiniz ama çocuklukla ne başarılabilir? Savaş konusunda da şen olabilirsiniz ama neyin şenliği? Savaşın ateşiyle neye benzediğiniz ortadadır. Sırf bu savaşla yutulmamak için kendimizi nasıl yaşatmaya çalıştığımız da ortadadır. Siz en sıradan bir sorumluluğu bile duymadan, en ufacık bir çözüm gücü olmadan gülüp oynarken neyinize saygı duyulacak? Farkında olmayabilirsiniz ama siz savaş gibi çok büyük bir olayın içine giriyorsunuz. “Yoğunlaşın, şöyle yaşayın” diye halen her gün bağırıp çağırıyorum; bu, dünyanın neresinde görülmüştür, işte siz ancak böyle yönetiliyorsunuz. Bunların hepsi fukara yani sizin gibi ateşe atılıyor ama hiç tınmıyor bile. Benim buradan da savaşın ateşiyle sarsıldığımı, her an nefes nefese olduğumu görüyorsunuz. Oysa siz uykunuzu bile kaçırmak istemiyor, çok rahat bir yaşam fırsatı doğsa hemen ona düşüyorsunuz. Sonuçta bunun böyle olamayacağını şimdi çok çarpıcı olarak gördünüz.

Ben, yirmi otuz yıldır nasıl bu kadar ayaktaım? Evde yangın var, bu ülkede yangından daha beter durumlar var, her şey cayır cayır yakılıyor. Ben sizin gibi nasıl rahat ve endişesiz olabilirim? Neden bu kadar rahat olduğunuza açıklık getirmelisiniz. Yanmakta olan bu ülkeyi İddiasız gözlerle seyretmek ne kazandırır? Bir şeyler kurtaramaz mısınız, bu ülkede kurtarılacak hiç bir değer yok mu? acaba bu ülkeyi evimiz olarak düşünüyor muyuz? Kim başka yerde size yer verecek? Göçmenlik konumunu bile kabul etmiyorlar, göçmen olmak için gittiğiniz yerlerde karşılaştığınız durumlar bellidir.

Gerçekler bu kadar çarpıcı olduğu halde, bazıları ısrarla başka türlü yapmak istiyor. Doğru değil ve bir de dikkat edilirse biz, suç ve cezadan söz ettik. İşte bu gerçeklere doğru yaklaşım göstermezsen, bunların doğru yoluna girmezsen suçlusun

ve cezan da idamdır. Burada hakkınızda ölüm kararı çıkarılıyor; genel bir yaşamla ölüm kararı çıkarılıyor. Biz, hiç olmazsa bir ayırım geliştiriyoruz; yaşayan anlasın, ölen ölsün, kendimizi mezara da koyacaksak hiç olmazsa böyle rezilce olmasın. Bizi böyle hayvanlar gibi yaşatacaklarına, insan gibi ölmek tercihimdir. Yedi yaşından beri dayatılan yaşamın hayvanlara reva görülemeyeceğini tespit etmiştim. Siz tespit edememişseniz bunu, kendi aptallığınıza yorumlamalısınız. Bu büyük kavgaya boşuna girişmedik. Birileri sana dünyanın görülmemiş hakaretini, baskısını, sömürüden de öteye işgal ve talanı dayatırken, sen allak-bullak olursan, o zaman ben sana nasıl saygılı olacağım. Propaganda yapmayı, örgütlenmeyi bilmediğinizi söylemeniz, olsa olsa sizin zavallılığınızı gösterir ki, sizi bu hale düşüren düşmandır.

Örgütlenme ve propaganda; insanlığa ilk adımı atmak demektir. Şimdi kontrahlığı yani içimizdeki düşmanı ortaya çıkarıyorum. Propaganda yapmasını bilmeyen, üslubu doğru olmayan, zamanında örgütlenmesini yapmayan, zamanında tedbir almayan sonuçta bir kontradır.

Benim için ajanın objektif-subjektif olması hiç önemli değil. Ülkenin, ulusun, halkın, insanlığın durumunu ve uğranılan haksızlığı gösterdik. Geriye, çağrı ve kurtuluş sürecini başlatmak kalıyor ki onun da yolunu yöntemini gösteriyoruz: ben iki sözcükle başladım, ağızımdan o zaman iki tane doğru sözcük çıktı, daha sonra tüm gücümü kullandım, kendimi kütüphanelere vurdum, yola vurdum, okula vurdum, açtım, çözümlerim ve nitekim şimdi bir söz deryası haline geldik. Ve ayaklarıma yüklenmişim, tepmediğim yol kalmadı, on binlerce toplantı yaptım. Tüm bunları sözümle tutarlı olduğumu göstermek için gerçekleştirdim. İşte benim eylemimi doğuran budur. Namuslu olmak budur ve eğer siz de böyleyseniz neden iki kelimeyle başlamayacak, neden bir iki propaganda ve bir iki örgüt ilişkiniz olmayacak. Ters yapıyorlarsa; ağız bozuk, dilini kullanmıyor, örgütsellikte bozguncu, hele savaşta, ordulaşmada tam bir bozguncu isen o zaman sen bir kontrasın.

Durumunuzun nasıl yargılanacağını gösterirken, düşman budur ve ona karşı olmanın gereği şundandır, şöyle karşı durulur tarzında, her şeyi bütünüyle açtık. Bir gaflet durumu varsa, bu gaflete bir cevap verip uyanmalı veya ona karşı saflarda yerinizi almalısınız. Çünkü artık gaflete dalmanın bir anlamı kalmamış, iki karşılıklı kuvvet çarpışma durumuna geçmiştir. Eski dönemden kalan gafletin gerekçesi kalktı, ortada suçlular ve işbirlikçiler var, onlar orada düşmanın yanındadır. Aramızda olanlar var, onlar da içimizde bize karşı örgütlenir ama onlara karşı her gün uyanıgız. Yaşananlar bu kadar açık hale gelmişken, halen “*Halkın başına bürokrat olduk, tıkatmacı olduk, üslubumuz bozuk, çalışma tarzımız bozuk, vurucu olamıyoruz*” diyor-sunuz. Ben bu dili tanımıyor ve ajan dili olarak, ezop dili olarak değerlendiriyorum; bozguncu ve gafil dili olarak değerlendiriyorum. Bunlara, fazla yaşam fırsatı veril-

memesi gerektiğini düşünüyorum, çünkü gerekçesi yok. Saflarımızda serseri mayın gibi veya ne idüğü belirsiz, dağıtıcı, bozguncu gibi dolaşmaya izin vermeyeceğiz.

Yetersizlikten söz ediliyor, yeterli olmak için yapacağınız bir şey yok mu? Zarar vermeye, yetersizliğinizle sorun olmaya geldi mi varsınız ama onu sıradan bir çözümle de olsa gidermeye geldi mi yoksunuz. Öyleyse sen ajan kişiliksin, içimizdeki düşmansın. Objektif düşman olup, bilinçli olandan daha tehlikelisin. Peki bu durumu niye gidermiyorsun? Burada ortaya çıkan durum; bir serserinin, gafilin yeni bir biçimini veya uyarlanmış bir biçimini ifade ediyor. Emek sürecine, örgüt sürecine katılmadan, kafayı fazla yormadan, yoğunlaşmadan, hazır imkanlar üzerinde yaşamak istiyorsunuz. Gerçeğiniz bu iken, imkanlar üzerinde yaşamamız ne anlama gelir? Bu yeni bir kategori, ağır bir suç kategorisidir. Kölelik suçu bile bu kadar ağır değildir. Kendi kendine ajanlık yapma, dağıtıcılık, kendi kendini yetersiz gösterme, kendi başına yapabileceği halde yapmama, lümpenlik, tembellik, ayyaşlık, serserilik... Bunların tümü de idamlık suçlardır. Yaşama kabiliyeti olmayanlar, kurnazlık yaptıklarını sanarak bu durumlara girerler ki, bu da bir çeşit ajanlığa girer. Gerçeklerimize göre yaşamayı değil de, başka tür bir yaşamayı deneyenin polis olmadığı ne malumdur? *“Bu benim küçük-burjuva psikolojimidir”* diyorsunuz. Ben küçük-burjuva psikolojisini tanımam, biz tarzı, yolu-yöntemi belli olan bir savaş örgütüyüz. *“Bunalımım var, dağıtığım, yetişemiyorum, yetersizim”* demeniz sizin daha da kuşkuolu biri olduğunuz sonucuna götürür. Bu da bizi aynı zamanda içimizdeki düşmanı, bilinçli veya bilinçsiz temsilcilerini açığa çıkarmaya götürür. Bunu da çok iyi açtık. Hiç kimsenin kendini böyle bir ajan gibi sunmaya ve yaşatmaya hakkı yoktur dedik.

Objektif ajanlık toplumundan kurtuluş aşamasındaki toplum ve halk sürecine giriyoruz, devrimciler bunun öncüleridir. Öncü bu durumda sağlam olmazsa halka ne diyeceğiz, halkın içindeki ajanları nasıl tespit edeceğiz? İçimizdeki ajanı, içimizdeki düşmanı açığa çıkartmadan, halkın içindeki düşmanı nasıl halledeceğiz? Bütün bunlardan çıkarılacak sonuç; saflarda objektif, subjektif ajanlık olmaz hele örgütlemeye, komuta kademesinde, hele halk ve cephe temsilciliklerinde ajanlık hiç olmaz. Kendini bütün gücüyle çizgiye veren çalışmanın sahibi devrimcidir, savaşıdır. Bütün gücümü kullanarak bu kavramları böyle bir kez daha size açma gereği duymamın nedeni nedir? Çünkü ezici bir kesiminiz, konumunun dost mu, düşman mı olduğu veya devrimci mi, karşı-devrimci mi, gerilla mı kontrgerilla mı olduğu konusunda bizi netsizliğe, muğlaklığa götürüyor. En kötüsü de budur. Kendini netleştirmeyen, sürece tam katmayan, hesabını kendisi versin. Biz yapacağımızı az mı yapıyoruz, ortadadır. Halen bir derdi varsa, yaramazlık yapıyorsa onu aramızdan atacağız.

Biz, yaşamamızın bütün yol ve yöntemlerinin devrim lehine olması gerektiğini gösterdik. *“Ben anlamak istemiyorum, ben yeterli olmak istemiyorum, ben tam katı-*

lum yapmak istemiyorum” diyen birisi ne ister? Ben biraz kendim gibi, keyfim gibi olmak istiyorum diyorsan, bu keyfin nerede ve nasıl yaşanabileceğini ortama ispatlayabilir misin? Bir bela olmakta ısrar ediyorsan, git belanı başka yerde bul. Bu hususları açıklığa kavuşturuyoruz. Bunu yapamazsak dost düşman ayrımını, gerilla kontrolleriyle ayrımını, partili partisiz ayrımını yapamayız ve bu karışıklık geliştikçe de düşman bulanık suda hepimizi avlar. Netleştirme, safları keskinleştirme, doğruları egemen kılmayı ne kadar hakim kılarırsak, ayakta kalma ve savaşı geliştirmeyi de o kadar başarabiliriz. Bütün bunlara ne kadar ihtiyacımız olduğunu ısrarla görmek istemeyen varsa giderek yargılanmalıdır. Yargılanma da genel olarak dalga dalga düşmanın içine kadar, işbirlikçilerine ve devrimin içine kadar sürüp gidiyor. Onun için devrimin kılıcı keskindir denir. Siz de biçilmek istemiyorsanız doğruya gelin.

Bu çözümlenelerde size yansıtmaya çalıştığımız bu hususları, adımız gibi bellemek, iliklerinize kadar duymanız bu işin temel bir gereğidir. Ucuz kayıplardan ötürü acı duyuyor, kendimi sorumlu tutuyorum. Sorumluluğumu böyle yerine getiriyorum. Başka türlü toplum olunamaz, başka türlü birakalım özgür toplumu, sıradan küçük bir topluluk, bir cemaat bile olunamaz. Biraz aklınızı başınıza toplayın, ben sorumluluğumuzun gerekeni yaparım ama sizin için de biraz sorumluluk gereklidir. İş sorumluluğu, görev sorumluluğu sizin için de gereklidir. Yalnız bize yıkmakla bu işin altından hiç birimiz sıyrılamayız. Bu bizim şahsi meselemiz değil; vatana, tarihe, insanlığa karşı bir borcumuzdur. Kendimizi yeniden yapmamız, kendimize saygımızı, şerefimizi iade etmemizdir. Kendimize yaşamı iade etmemizdir, buna layık olalım. Gücümüz bu kadardır, daha iyisini yapan varsa ona ben bin defa müteşekkir olacağım. Bu işte iğne ucu kadar yardımcı olana çok büyük sadakat, saygı ve şükran duygularım vardır. Sıradan bir ilgiye çok yüksek değer biçerim, sıradan bir gelişmeye büyük bir coşkuyla karşılık veririm. Bize hakim olan doğru ölçülerin bunlar olduğunu gösteriyoruz. Hem müthiş öğrenin hem de çevrenize amansız verin ki, bu lanetli durumu aşalım, bize biçilen bu ölüm hükmünü parçalayalım. Ben biraz bu idam fermanını parçalıyorum, siz paramparça edin çünkü benim imkanlarım bu kadar. Bu ferman sizin içindir yani idam fermanınızı kendi silahınızla parçalayın.

Savaş Gerçeğimiz Gerilla Gerçeğidir

1990’lardan itibaren savaş gerçeğimiz, bir gerilla gerçeğidir. Aslında bu yıldan itibaren gerillayı biraz geliştirmeye çalıştık ama yine de tam anlamıyla gerçekleşmedi. Gerillalaşmanın, gerilla ordusu savaşını geliştirmenin imkanları oldukça ortaya çıktı. Büyük bir hamle imkanı da yakalandı. Fakat tıpkı 1984-’85’lerde olduğu gibi

bu da fazla değerdendirilemedi. Savaş tarihimiz konusunda bazı özetlemeler yaptım, tekrarlamak istemiyorum ama grup dönemindeyken bile bizim şiddete ilişkin yapabileceğimiz; sosyal şoven saldırılara karşı kendimizi, varolan grubu savunmaktı. O zaman hatta devletin direk kendisi değil, ajan kişilikler söz konusuydu. Özellikle şehirlerdeki bazı faşistler çevreler, genelde devrimci çalışmayı tehdit ettikleri gibi bizi de tehdit ediyorlardı. Onlara karşı bireysel şiddet uygundu ve nitekim daha 1975'lerde ilk gruplaşma dönemimizde, böyle şiddet eylemlerine baş vuruldu. Özellikle Haki Karer'in mücadelemizdeki bir anlamı da buydu; Antep gibi bir yerde faşist saldırılara nefes aldırılmıyordu. O zaman grubu geliştirmek için bazılarına yönelik saldırılar oldu, ve daha sonra olduğumuz her yere hatta sosyal şoven gruplar için de öyleydi. Çünkü onların da o zaman faşistlerden pek farkı yoktu.

O dönemde uygulanan şiddet; grubu geliştirme, kurma amaçlıdır. Henüz polisi, jandarmayı, orduyu karşımıza almaktan uzaktır. Hilvan-Siverek pratiğindeki şiddet, işbirlikçi feodal bir iki odağa karşı mahalli anlamda bir şiddettir yine direkt devlete karşı değildir. Bunların çapı biraz genişlese de, esas olarak devrimci çalışmayı ve biraz bizi destekleyen yurtsever kesimi korumak amaçlıydı. Özellikle halkla gelişen devrimci yaygınlaşmaya fırsat vermek istemediklerinden böyle bir şiddet gelişti. Bu silahlı propaganda da değildir, feodal-işbirlikçi odaklara karşı yürütülen bir şiddet olup, daha çok köylü anlayışı temelinde verildi. Bunda köylü intikamcılığı belirleyici olup, fazla gerilla değeri, hatta silahlı propaganda değeri bile yoktu. Ama bu temelde bile şiddete yönelişimiz devleti uyandırmaya ve üzerimize yöneltmeye yetti.

12 Eylül'ün kararlaştırılması; Hilvan, Batman ve Kürdistan'ın diğer kesimlerinde gelişen halk desteğimizin ve halk önündeki engellere biraz yöneldiğimizin görülmesiyle gerçekleştirildi. 12 Eylül rejiminin esası aslında Türk Solu'na yönelmesi değildir. 12 Mart da daha çok devrimci gençliğin eylemine yönelikti, yani radikal devrimci gençlik hareketinin partileşmesi ve ciddi bir mücadele niyetine yönelmesiyle ortaya çıktı. Ama 12 Eylül, Kürdistan'da gelişen devrimci eylemliliğe yönelikti ve kesinlikle darbenin temelinde, PKK'nin oluşturmaya çalıştığı çizgi ve örgütlenmesini ezmek yer alır. 12 Eylül'ün diğer darbelerden böyle bir farkı var. 27 Mayıs darbesi ise daha değişikti; o da hakim sınıflar içinde bir kesimin, küçük-burjuva, orta sınıf kesiminin; gelişen, palazlanan işbirlikçi tekelci komprador kesiminden pay talep etmesi ve bürokrat küçük-burjuva Kemalist kesimin tepkisiyle birleşmesiyle ortaya çıkıyor. Devrim onları fazla ilgilendirmiyor, devrimci kaygısı olmayıp kendi içlerindeki bir çelişkinin ürünüdür. Özünde devlet içi bir çelişkidir. Ama 12 Eylül bu anlamda, Türk solunun veya devrimciliğin fazla tehlike arz etmesine yönelik değil, böyle örgütlü bir sol da zaten karşısında yok. Yine ilkel milliyetçiliğin yarattığı bir tehlike de değil, bu kesim bir çoklarının elinde sadece maşadır. Darbe tamamen,

gelişen Kürdistan devrimciliğine yöneliktir. Dolayısıyla 12 Eylül’le tırmandırılan karşı devrimci şiddet, bizim devrimci şiddeti gündemleştirmemizin bir karşılığı oluyor.

O dönem örgütlenmiş bir şiddetin zayıf olması; ağırlıklı olarak bireysel suikastçılardan, amatör köylü savaşçılardan öteye bir durumumuzun olmayışı, bizi birkaç darbeye bitirilecek bir konumda tutuyordu. 12 Eylül’ün bize öyle bir yönelimi vardı ve başarabilirdi de. Ama bizim zamanında tedbir alıp sıyrılmamız, biraz da çekilen kılıcı boşa çıkarmamız, bize yeni bir hamle yapma imkanı verdi. Yurtdışı sahasının değeri işte budur. Darbeye ilk defa devrimci hareketimize sert bir kılıç çekiliyor ve bu kılıç her şeyi biçebilirdi. Çünkü tarihte her zaman biçmiştir, artıklarında da yaşamdan fazla eser kalmamıştır. Bu kılıç bize vurulduğunda, bir daha kendine gelemez hükmüyle, ’83’ten itibaren; 12 Eylül darbecileri tekrar eski kışlarına çekilmek istedi. Nasıl olsa kılıcını vurmuş, “*Gerisi artıklardır, peşine düşmeye gerek yok, yurtdışına gider, çürürler*” dedi. Dolayısıyla bizim bu sahadaki çalışmaların böyle sonuç vereceğini fark etmemişlerdi. Hatta ülkeye yönelebileceğimizi bile kestirememişlerdi.

Ülkeye geldiğimizde, ilkel milliyetçi KDP’nin güdümüne bağlamaya çalıştılar. MİT o zaman, Avrupa’da TKP kanalıyla devreye girdi, Güney’de KDP’yi kullandı. Böylece dışarıdan beslenmezsek ölürüz, ülkeye yönelme imkanları kalmaz diye düşündüler. Güney’de Lolan’da yürütülen faaliyetler, özellikle KDP’nin kuyruğuna bağlandı, ki o zaman hatırlıyorum, MİT’le ilişkileri olan İdris Barzani ajanlaşmıştı ve Hakkari, Şemdinli’deki o zaman daha korucu olmamış aşiret reislerini çekiyordu. Uludere’nin hepsi zaten otuz yıldır MİT’le haşır neşir olmuşlardı. KDP bir yandan onları örgütlerken, bizimkileri de TC karşısında koz olarak kullanmak istedi. Hatta; “*Eylem yapmayın, sizi daha Güneye çekelim*” anlayışını dayattı. O dönemki sağ anlayış bu dayatmaya alet oldu ve o süreçteki gerilla hazırlığına anlam veremedi. 1983’teki yönelimimize Avrupa’da da benzer bir kontrol vardı; Sol Birlik adı altında TKP önderlikli bir kuşatmaydı. Bu kuşatmayı bulduğumuz sahada da İKP vasıtasıyla geliştirmişlerdi, hatta içimize komploya kadar yöneldiler. 1982-’83’de bize kadar uzanan bir komplo planlaması vardı. Komünist partisinden ayrılan Iraklı küçük bir grup için içindeydi, ki o da değerlendirmelerimizde vardır. Böylece biz de ’83’e ulaşmadan bu sahada, Ortadoğu sahasında ve Avrupa’da istihbarat yöntemleriyle bitirilecektik. Buna bir de zindandaki ihanet ve provokasyon hareketini eklemek gerekir. ’83’lere doğru geldiğimizde Semir provokasyonu -ki sonradan bağlantıları olduğu ortaya çıktı- ve başından beri bizim yanı başımızdaki provokasyon el ele vermişti. Bunlara dayanarak, düşman kendisinden emin bir şekilde; “*Bunlara hamle yaptırılmaz*” diyor. Bu düşüncesinde kendi içinde haklıdır da, çünkü bu kadar

büyük tedbir altında bizim hamle yapmamız gerçekten çok zordu. En önemlisi de hazırladığımız gerilla gücünün KDP'nin kuyruğuna bağlanması, sağlam bir taktik önderliğin olmayıştı. Ortadoğu'daki imkanlar gerçekten kısıtlı, çok sınırlıydı, örgütü Mayıs'a bile çıkarmamız çok zordu. Avrupa da hakeza daha ilk adımlar atılırken, TKP oraları tümüyle tutmuş, Sovyet halkasını da tutmuştu. O dönem yeni bir hamleyi geliştirirken yaşadığımız durumlar böyleydi.

Provokasyonlar had safhada, adamlar yakamıza sarılmış adım bile attırmak istemiyorlar. Zindanda geliştirilende öyleydi ancak büyük ölüm orucuyla bozuldu. Burada da yine çok büyük bir direnişle ancak bozduk. Bunları iyi anlamamız gerekir. Daha sonra sözüm ona gerilla birliklerini çalıştıracak taktik önderliğimiz sorumsuz yaklaştı. Gerillayı öyle geliştirecek kabiliyette de değillerdi. Ülkeye gruplar aldık, bazı arkadaşlar broşür yazdı; ben de, bunlar gider en azından gerillayı geliştirirler dedim. Mao dağlara çıktığında **Askeri Yazılar**'ı kaleme alıyor. Bir gerillanın, bir kızıl bölgenin nasıl yaratılacağına ilişkin değerlendirme yapıyor. Bizimkiler de on tane Mao eder; bir Botan dağlarına ulaştılar mı, bir Dersim'e, Amed'e, Toroslara, Zağroslara ulaştılar mı Mao kadar gerilla birliklerini oluştururlar diye düşünmüştüm. Sonra köy odasına girdiler, çoğu bu şekilde kısıkvrak yakalanıp teslim edildiler. KDP çeşitli yollarla gerillayı kısıkvrak bağladı, dolayısıyla düşmana bağladı. Bunların yanı sıra çeşitli düşkünlüklere kapılmaları, birbirini çekememe, örgüt gücü olmaktan çıkma yönündeki tutumları gerillayı oldukça dumura uğrattı.

Zelev'de olduğu gibi, Lolan'daki kampta da ona benzer bir sivilleşme yaşanıyordu. Yapıyı bağ-bostan işleriyle uğraştırma, bazılarını da ciddi bir yoğunlaşma olmadan ülkeye gidin de ölünercesine baştan savma yaşanıyordu. O alana gönderdiğim talimatta, bu tutumlarını sürdürmeleri halinde farklı yaptırımlara başvuracağımızı vurgulamıştım. Bu belge kayıp olmasaydı öğretici olurdu; "Devam ederseniz çatışırız, bu gücü biz hazırladık, savaş gücüdür, kullanılacaktır, yapı çürüyor" demiştim. O zaman da bilinen basit yaşam alışkanlıkları, birbirlerini kaçırtmaya çalışan kişilikler oluşmuştu. Ülkeye gönderilen yapıyı hazırlamamıza rağmen hazırladığımızın bile gerisinde zoraki 15 Ağustos Atılımı yaptırıldı. Yani bu çıkış bizim dayatmamızla gerçekleştirildi. Savaşçı yapı ve komutada derinleşme, tümüyle yoğunlaşma, canı gönülden kendini verme gerçekleşseydi, bize asıl lazım olan askeri işleri üstlenmiş bir adamımız olsaydı; bir Mao kadar veya bir Castro gibi de değil, basit bir Che Gueveracılık bile yapılırsa aslında biz boydan boya Kürdistan'ı almıştık. Bir Che Guevera kadar askeri sorunlara ilgi gösterecek, gerillaya ilgi gösterecek bir arkadaş olsaydı, 1983-'84-'85'te on bin kişilik bir ordu kurulabilirdi. Ama öyle bir adam yoktu, içinizden öyle biri çıkmadı.

Benim buradaki rolüm neydi? “Sen kendin yapabilir miydin?” denilse, öyle yapmamız durumunda zaten her şeyin tümüyle bitebileceği açıktır. Biz burada yine esin kaynağı olmaya, yedek güç ve imkanı yaratmaya ve bütün olumsuz olasılıklara rağmen; düşman zindanda idamı, partinin tasfiyesinin dayatırken onu boşa çıkarmayı kendi varlığımıza bağlamıştık. Kendimizi yaşatmamız; zindanı yaşatmak, dağı yaşatmak demektir. Öyle bir rol biçtik ve bu doğrudu. Fakat çok tecrübeli arkadaşlarımız olmasına rağmen askeri konuya, askeri çizgiye gerçekten ilgi gösterilmedi. İlg gösterenler de, **Savaş Neden Gereklidir** broşürünü yazıyor ki, biz onu **Kürdistan’da Zorun Rolü’yle** en kapsamlı bir biçimde daha 1982’de yazmış, açıklığa kavuşturmuştuk. O zaman ben; ‘Siz pratik döneme girerken uyduruk bir teorik tartışma dönemi çıkarıyorsunuz’ demiştim. Savaş gerekli mi, neden savaşmalıyız konuları bir yana, biz buna çoktan karar vermiş, teorisini de, kararını da ortaya çıkarmıştık, onlar da bunu uygulamaya gitmişlerdi. Tabi bu bir saptırma, yani demagojik bir örnekti ve çok yaygınca da yapıldı. Hazır güç gönderileceğine ya daha güneye çekilme, ya da ölüme gitme gibi baştan savma bir durum yaşanıyordu.

Sonra biz bu atılımı yaptırдық. Bu işten bir numaralı sorumlu olması gerekenler, “*Benden canım isteniyorsa, dağa gider ölürüm*” anlayışıyla gittiler ve nitekim öyle de yaptılar. Biz de, ‘biz öyle savaşçı istemiyoruz gelin’ diyerek buraya çektik.

O dönemde Agit arkadaş gerçekten bu işleri biraz anlamaya; dürüst ve sorumlu yaşamaya çalışıyordu. Üstelik daha yeni yetişen bir arkadaştı, o da bildiğimiz o tarzdan kurtulamadı. Yaşasaydı, belki desteklerimizi iyi anlayıp gerilla ordulaşmasına dönüştürebilirdi. Onun gibi beş on kişi olsaydı, gerillayı çok erkenden, 1985’ten itibaren Botan’da şekillendirmek ve onu giderek Garzan’a, Amed’e, Dersim’e yaymak zor olmayacaktı. O şahadetin ardından, kalanların çok geri olmaları, kafalarını hiç çalıştırmamaları, askeri sorunlara ilgi duymamaları ve büyük bir tutkuyla sarılmamaları gelişmeyi engelledi. Sonraki katılım tarzı da adeta bela olmuştur. Adam bir nevi bireysel onuruna düşkün veya işte kaçmıyorum diyenler de ölümü dayatıyordu, intiharı dayatıyorlardı. Diğerleri de her türlü provokasyonla, lafazanlıkla gerillayı boğuntuya getirme peşindeydi. Onlarla kapsamlı bir mücadele oldu.

III. Kongre sürecindeki değerlendirmeler bu dayatmaları boşa çıkarmak içindi. İntihar girişimleri vardı, ki bu kendileriyle birlikte birimleri de bitirme anlamına geliyordu ve onların anlayışına göre daha fazlası yapılamazdı. Bozguncular ve provokatörler de sık sık Avrupa yaşamını dayatarak, partiyi sözde siyasi kanala çekmeye çalışıyorlardı. Tıpkı 1990’da olduğu gibi daha düne kadar bazı kamplarda buna benzer durumlar yaşanıyordu. Bunlara karşı o süreçte de çok kapsamlı yöneldik.

1987-’88-’89 yıllarındaki çalışmalarımız, bir anlamda ‘bu gerilla geliştirilemez’ türünden engellemelere karşı yapılan çalışmalardır. Her yıl için hedeflenen

katılım sayısını sürekli aşarak örneğin; eğer '87'de beş yüz ise, daha sonraki yıllarda bu rakamı bine tırmandırdık. Nitekim '89'da bini aşarken, '90'da bin beş yüzü, '91'de iki bini buldu. Katılımda sağladığımız yükselişle bu saptırmaları boşa çıkarmaya çalıştım. Yani bir yerde, dağda arkadaşların yapması gereken işi biz burada üstlendik. '87'den itibaren gerillayı büyütmesi gereken sorumlularımızın görevleriyle oynaması, ki örneğin Botan'da Kör Cemal, Hogır gibi öğelerin bozgunculukları vardı. Köylüleştirmeden de beter tipik bir provokatif dayatma içindeydiler. Çok sayıda değerim imha edilmesi sorunu vardı. Bir yandan onları engellemeye çalışırken, diğer yandan burada gerilla ordusunu oluşturduk.

Aslında ülkede oluşturulup savaştırılması gereken gücü biz burada oluşturup savaşa gönderiyoruz. Bu yılın bilançosu aşağı yukarı beş bin civarında insanın ordulaştırılması, bir yerde de savaştırılmasıdır. Her yıl çok zor koşullarda sağlanan bu gelişmeyle, böylece bir gerilla tarihi ilginç bir biçimde karşımıza çıkıyor. Bütünüyle yani karargah da, teoride her türlü şekillendirme ve silahlandırma da burada oluyor. Ülkede de çok geniş imkanlar var fakat böyle bir çalışmanın talibi yok. Agit gibi bir çok kadro daha olsaydı gelişmeler olurdu. Sıradan kadro zaten geliştiremiyor ya yakalandılar ya da içtekiler tarafından etkisizleştirildiler. Sonuçta biz yüklendik ülkede geliştirilebilecek Che Guevara tipi bir çalışmayı adeta kendimiz yapmak zorunda kaldık. Aşırı yoğunlaşma, aşırı çalışma bu nedenle şart oldu, aksi halde tasfiye yaşanılacaktı.

Şimdi daha iyi anlıyoruz ki; kendini bir türlü gerillaya vermeyen, askeri kişiliğe, savaşı geliştirmeye vermeyen aslında tasfiyecilik yapıyor. Ne kadar ajandı, ne kadar bilinçliydi, ne kadar küçük burjuva kökenliydi, ne kadar ağaydı, ne kadar düşkündü, serseriydi o ayrı bir şey ama objektif olarak hepsi muazzam bir tasfiyenin peşinde. Kiminin eğitimi yetersiz, kiminin cesareti yok, kiminin fedakarlığı, kiminin bilinci az ama bütün bunlar gerçeği değiştirmiyor. Demek ki, 1986-'90 arasını değerlendirmelisiniz. Büyük bir ordulaşmanın, gerilla savaşı hazırlığının ağırlıklı olarak yurt dışında, Ana karargah Bekaa'daki Mahsum Korkmaz Akademisinde yürütülmesi ve orada bir ordulaşma ve savaşa yön verme, ülkeye savaççı ve müdahale grupları yollama şeklinde bir savaççılık deneyimi Kürdistan için yaşandı. Ve epey büyük sonuçları da oldu. Sanki Kürdistan'da ordu kurup savaştırıyormuşuz gibi bir sonuç ortaya çıktı. Kürdistan koşullarında daha güvenli, daha tarihi bir sonuç ortaya çıkabilirdi ama gerilla önderliği çıkmadığı için bu sahada ortaya çıktı. Böylece tarihi boşa çıkartmadık, mühim olan budur. Ülke içinde çıksaydı belki daha iyi olurdu ama esas ağırlık, tarihi anlamda esas rol oynama buraya düştü.

1990'a doğru geldiğimizde, böylesine bir gerilla savaşımının sahibiyiz. Bu gerçekten önemli bir aşama çünkü Olağanüstü Hal dönemi, özel savaşın geliştirildiği

dönem olup, gerilla savaşı oldukça hassasiyet ister, aynı zamanda gerillayı mayalandırma dönemidir. Şimdi her türlü mücadeleyi verebiliyorsak, mayası bu yıllarda oluşturulmuştur. Bu yıllarda bu sağlanamayı, daha sonraki yılların gelişmesine ulaşmak şurada kalsın yurtdışı örgütlenmeleri, legal çalışmalar, serhıldanlar gelişmezdi. Bu Ana karargahımız temelinde '90'lara doğru geldiğimizde gerillanın ortaya çıkabileceği, serhıldanların, halk eyleminin ortaya çıkabileceği, yurtdışının gelişebileceği ortaya çıktı ve böylece tarihi rol oynandı. Gerillayı mayalandırma, gerillayı oturtma aşaması, düşmanın dayattığı muazzam tasfiyeciliği, Olağanüstü Hal yönetimini boşa çıkarma çabası bizim 12 Eylül'ü, 1984 atılımıyla bir anlamda boşa çıkarışımız gibi bir anlama sahiptir. Dikkat edilirse, Bizim grup çalışmalarımızın şiddete doğru yol alması, Kürdistan halkını biraz katması 12 Eylül gibi bir karşı hamleyle sonuçlandı.

Bizim 12 Eylül'e karşı hamlemiz ise yurtdışında gerillaya hazırlık yapma, ülkeye dönüşü kararlaştırma şeklinde olmuştur. 1981-'82-'83 bunun yoğun çabasıyla doludur. Konferans ve II. Kongre süreçleri bu çalışmaları hızlandırmıştır. '82'den itibaren ülkeye grupların aktarılması '83'te tamamlanıyor. 15 Ağustos Atılımı bir karşı hamle, 12 Eylül'e karşı çok önemli bir adımdır. 12 Eylül bu anlamda ANAP'la biraz yansıtılmak, devam ettirilmek istendi. Başlangıçta bu adımı rahatlıkla ezebileceğini düşündü. Özal ve Evren aynı ekiptir. Fakat 1986'ya doğru geldiğimizde ki, özellikle '85'te gelen durum çok ilginçti ve bizim sorumlularımız bile 12 Eylül yeniden geldi diyorlardı. 15 Ağustos sonrası, '85 Ekimine doğru gelindiğinde "Yeni bir 12 Eylül'le karşı karşıyayız, bu biçimiyle savaş yürütülemez, tekrar geri çekilme" diyen taktik önderlikte geri çekilme de değil, çok gerisine düşen bir tasfiyecilik sürecindeydiler. Biz buna III. Kongre sürecini dayatarak böylece hamlemizi boşa çıkarmayı önlemiş ve sürekli kılmış olduk. Hemen ardından Olağanüstü Hal ile cevap verildi. Ona karşı bizim cevabımız; gerillayı biraz daha geliştirme biçiminde oldu. Ve böylece özellikle 1989-'90'da Olağanüstü Hal'in de fazla başarılı olamayacağını gösterdik. Ne kazanıldı? Gerillanın yaşayabileceğine dair inanç kazanıldı. PKK'nin öncü örgüt olarak ezilemeyeceği, kazanabileceği ortaya çıktı. 15 Ağustos Atılımı'na karşı sıkıyönetimin, Olağanüstü Hal'in yetmediği görüldü. Bu dönemin gerillasına ki biz ona propaganda dönemi de diyebiliriz; 15 Ağustos Atılımından 1987'ye kadar bir nevi silahlı propaganda dönemi olup gerilla anlamına fazla ulaşmış değildir. '87'den sonraki biraz gerillaya benziyor. İlk döneme mayalanma diyoruz ama 1990'lardan itibaren de artık gerillacılık bütün yönleriyle yaygın bir biçimde yapılabilir duruma geldi.

(...)

1990'lardan itibaren ayırt edici husus; savaşımız artık bireysel şiddet veya silahlı propagandayı aşmış, gerillayı da artık yürütebileceği anlaşılmış ve hızlı bir gerilla ordulaşmasına, savaşmasına ulaşabilecek kapasiteyi yaratmış olmasıdır. Özellikle serhıldanların ortaya çıkışı, gerillaya hem muazzam bir güç verme, hem de halkı kazanmak gibi bir sonuca yol açıyor ki, bu gerillanın yaşatılması için çok gereklidir. Düşman halen bu desteği kırmaya, parçalamaya çalışıyor. Çünkü gerilla bundan gerilla büyük bir güç alıyor, yani yurt dışı artık ülkeye taşırılmış. Ülkeden yoğun katılım sağlanıyor ve artık orada yaşama imkanı yaratılıyor. Ne kadar zor da olsa, tasfiyeci ve provokatif çabalarla da karşılık görse ülke içindeki grupları artık geliştirebileceğimiz, içten veya dıştan gerillanın engellemeyeceği ispatlandı.

Körfez Savaşı sırasında, Irak'ın Güney Kürdistan'da içine düştüğü durumdan ötürü yaratılan boşluk iyi değerlendirilmeye çalışıldı. Gerillanın tam oturması için, 1990 Ağustosundan itibaren çok eşsiz bir fırsat doğmuştu ama maalesef iyi değerlendirilmedi. Biz burada on bin gerillamızı yetiştiriyorsak, o yirmi bin gerilla yetiştirebilirdi. Çünkü ülke içinde, en uygun coğrafyanın, her türlü silah olanaklarıyla açılması büyük fırsattı. '90'ın sonlarında '91'in başlarında bütünüyle boşluk var, istediğin kadar insanı eğit, istediğin kadar silahlandır; Irak'ın bütün silahları araziye bırakılmış durumda. Biz bütün plan ve perspektiflerle birlikte gereken parayı, eğitim verebilecek yapıyı da hazırladık, gönderdik. O dönemde IV. Kongre çözümlenmesi de yapıldı, gerillaya gönderildi. Bilinen provokasyon tarafından burada bir saptırma yapılmak istendi ama etkili olamazdı. Çünkü alınan tedbirler çok büyüktü ve gerillanın büyümemesi için hiçbir neden yoktu. Aslında ülke içi de öyleydi. Örneğin Serhat olsun, Amed, Dersim ve Güneybatı'ya gruplar ulaşmıştı. Mardin de yerel katılımlar vardı.

Hiç şüphesiz taktik önderlik sorunları orada da çok yaygın ama gerillayı geliştirmek için de imkanlar oldukça gelişkindi. Daha önce Güney'de yaşadıklarına benzer taktik yetmezlikler bütün eyaletlerde yaşıyordu. Kendini bir türlü taktik önderliğe verememe, bir nevi 15 Ağustos öncesi Botan'daki grupların durumuna benziyordu. Botan'ın, 15 Ağustos sonrasındaki durumu adeta 1990'larda diğer eyaletlerde yaşatılmaya çalışılıyor, halbuki gereği yok. Gerilla savaşımını geliştirebilecek her şey var ama sağ yaklaşım, taktik dışı ve yetersiz yaklaşım gelişmeleri epey sınırlandırdı. Halbuki, '90'lardan itibaren her eyalet ordulaşabilirdi, mükemmel bir savaşımı tutturabilirdi. Nicelik ve nitelik, halk desteği kesinlikle buna uygundu. Hazırlıklarımız, çözümlenmelerimiz tümüyle buna uygundu. Ama sağ yaklaşım yapabileceklerimizin onda birini bile yapmaya fırsat vermedi. Sanıldığından daha fazla olanakların çarçur edilmesine yol açtı. Bütün bunlara rağmen yapılanlar da gerçekten partinin genel etkisiyle ve bazı dürüst öğelerimizin kendini katmasıyla yapıldı. Yok-

sa verim çok daha fazla olabilirdi. Bu dönemin savaşımına verilecek anlamla, gerçekten iyi bir önderlikle eyaletlerin her birisini mükemmel ordulaşp, savaşabilme imkanına ulaşabilirdi. Buna rağmen çeşitli anlayışlar, yetersizliklerle hakkını verememe ve böylece bu yılı çok az bir verimle kapatma; çok önemli bir gerilla savaşımı ve ordulaşma şansını, imkan olanaklarımızın, hazırlıklarımızın çok gerisinde kullanma söz konusuydu. Önderlik sanatı çok geri, komuta sanatı çok geri, halkla ilişkiler çok geri, eğitim partinin yakaladığı seviyenin de çok gerisinde uygulanıyor.

Her ne kadar mevcut gelişmeler inkar edilemese de varolan kadro sorunu, taktik önderlik sorunu yüzünden çok ileri gelişmelerin sağlanamadığı, alınan genel tedbirler sayesinde bunun sürdürüldüğü bir gerçektir. Çünkü bu yıldan itibaren her bölgeye Dersim, Serhat da dahil olmak üzere dört beş tane müdahale grubu ulaştırdık. Her müdahale grubumuz yalnız bir eyalet için değil, bir ülke için bile gerillayı başlatacak kadar büyüktü. Elli kişilik birimler ulaştırdık. Elli kişilik birim dürüstçe ve kendini görevlere tam verse bir ülke devrimini bir yılda örgütleyebilirdi. Maalesef bu güçlerle ancak sürekliliği sağlayabildik. Botan'a peş peşe müdahaleleri yapmakla gerillanın oturtulabileceğini ancak kanıtlayabildik ve böylece gelişmeler sınırlı kaldı. Ama yine de gerillayı rolünü az çok oynamaya yakın bir konuma da ulaştırdık. Botan Behdinin özellikle 1991-'92'de çok daha büyük bir açılıma uğrama şansına sahipti ve binlerce gerilla adayını biz ulaştırdık. 1991-'92'de dört bine yakın adayı çıkardık, metropolden de ağırlıklı bir katılım sağladık.

Karargahların durumlarını halen tartışıyoruz. Eğitime çok ilgisiz, ordu sanatına çok geriden yaklaşım, eylemlere çok kendiliğinden, çok tutucu, fazla yaratıcı olmayan ve çok kemikleşen bürokratik bir memur anlayışı ve bastırmacı anlayışla yaklaşılması maalesef bu yüksek savaş değerlerini çarçur etti. Buralara on binlik dağ gibi bir orduyu; düşmanı silip süpürecek bir gerilla savaşçılığını oturtmak mümkünken, bu çok sınırlı değerlendirildi. Her türlü silah imkanı var, eğer gerilla doğru kullanılırsa zapt edilmeyecek tek bir koruyucu köyü, evi ve vurulamayacak tek bir düşman birimi yok. Roketler uzaktan rasgele savruluyor, birimlerimiz çürütülüyor. Özellikle komuta tarzı tam bir bela tarzı oldu. Yani adeta birimlerin üzerinde yaşamak sanatı geliştirildi. Gelenler yarı aydın, yarı köylü olup, onlarda diğerlerine benzedi, balık baştan kokar.

Özellikle 1990-'93 yılları arasındaki çözümlemelerde sözü edilen bu sorunlar yoğunca işlenmiştir. Bunca yüklenmemize, kıyamet kadar desteğe rağmen, yapının üzerinde sahtece oturma, savaşa sağ yaklaşım, savaşa yaratıcılık ve yoğunluktan uzak yaklaşım gittikçe artmıştır. En vahim sonucu '92 Güney Savaşında kendini gösterdi. Bu yaklaşımın aslında kendi kendini tasfiye ettiği şimdi açığa çıkıyor. En komutanım diyenler, gerillaya tutkuyla sarılmayı değil, ondan kaçınmayı geliştiri-

yorlarmış ve o yapıyı da “Gidin ölü” tarzında baştan savıyorlarmış. Tıpkı Lolan’daki pratik gibi, Haftanın, Xakurke ve Çukurca’daki bütün kamplarda az çok yaşanan durum bu olup, ülke içinde yaşananlar da buna benzerdir. Düşman aslında altı ay grupların üzerine bile gelemediği halde bu fırsat değerlendirilemiyor. Güney savaşında da bunun etkisi var; adam grubu eğitime gereği bile duymuyor, yüzlerce savaşçı adayı geliyor, onlara bir “*Nasılsın, hoş geldin*” demiyor. Tutkusu yok, ilgisiz, kim bilir ne tür hesaplarla gününü gün ediyor. Böyle tarihi bir döneme, bunca imkanlara insan böyle mi karşılık verirdi? Verilecek karşılıklar şüphesiz çok daha çarpıcı olabilirdi.

Büyük bir tutkuyla eğitim, örgütlenme ve taktik oturtma, düşmanın amansız takibinde olma, müthiş bir savaş yoğunluğu kazandırır. Düşmanın zaten ödü kopuyordu. Özal bile federasyona evet diyecek duruma gelmişti. O sağ anlayışlar, yetmez anlayışlar, Demirel-İnönü Hükümeti’nin üzerimize tahrir amaçlı, imha amaçlı gelişinin nedenidir. Eğer çok iddialı, çok iyi oturmuş bir gerilla olsaydı bu Hükümet böyle oluşamaz, Demirel cesaret edemezdi. Gerillanın tam oturmadığını firt ettiler, hakkımızda giden raporlar, “*Sert bir yönelimle bozguna uğratabilir*” şeklindedir ve gerçekten de yüklendiler. Bu önemlidir, demek ki gerillanın zayıflığı ve fırsatı değerlendiremeyeşi düşmana umut veriyor. Ve bu hükümet gerçekten çok ilginç bir tarzda, çok aşmış klasik bir sömürgeciliği, Kemalist bir uygulamayı yeniden dayattı, yoksa aşabilirdik.

İşte Güney pratiği; Güneyli işbirlikçilerle ilişki geliştirdiler. Bizimkiler ise ne Güneyi, ne de Botan ve diğer eyaletleri kullanabildiler. Sonuçta bu hükümet uzadıkça uzadı. “*Ha bu sezon bitiririm, ha bu mevsim bitiririm*” diyerek 1992’ye kadar geldi. ’92’de bir yıllık hazırlıklarını tam başarıya dönüştürmek istiyordu ve adamlarında pek rahatsız olmadığı -kendileri açısından- anlaşıldı. Çünkü bizim durumumuzu kendilerine göre değerlendirerek, diplomasi faaliyetlerini ve işbirlikçi bağlantıları epey geliştirmiş; “*Tasfiye imkanı varsa neden değerlendirmeyelim*” diyerek yüklendiler. Yapımızın; sakat, kof tarafları, gerillaya fazla yüklenmediği ve her an mevzi savaşına girebilecekleri ortaya çıktı. Kısaca, kuşatmaya alınmaları bir gerçektir, peki bundan kim sorumlu? Sözüm ona komutanlar ve alan sorumluları. Boydan boya bütün kamplar böyle bir imhanın eşğine geldi. Sonradan uzlaşma yoluna girip, Güneyli işbirlikçi güçlere sığınma dolaylı bir teslimiyettir. Eğer tam teslimiyete gitmemişse benim buradaki varlığım veya çalışmalarım sayesinde. Güney Savaşı’nda direnme durumunda olan arkadaşlara da bir kaç şey söylemek gerekir: Aslında onların ki kırk sekiz saatlik bir direnme idi. Ülke içi grupların da ardından düşman, “*Güney halledildi, Amed’de biraz var*” diyerek zaten yüklenmişti ve 1993’ün başında Amed gidiyordu.

Savaş gerçekliğimizi neden doğru değerlendirmeyelim? Bir çok birim de beklenti halinde, adeta ölümü bekliyor gibiydiler. Zele Kampına hakim olan anlayış ve kişilikler, bilerek ya da bilmeyerek kendilerini; “*Gerilla tasfiye oldu, acaba siyasi yönden Talabani'nin, Barzani'nin akıl hocalığında ve öncülüğünde Ankara'da masaya ne zaman oturabiliriz?*” şeklinde böyle bir havaya sokmuşlar. Eğer ABD plan sunarsa, işte Avrupa'da reformistler zaten bunun içinde, Güney'de işbirlikçiler onun hazırlığı içinde, bizimkilerden de buna alet olan çok. İşte bu Lübnan'da yaptıkları gerilla Arafat diplomasisi için ne kadar gerillaysa, bizim gerillamız da Güney Kürdistan'daki üslerimiz için öyle bir rol oynayacaktı, tabi Talabani'nin emrinde. Ve böylece biraz gerilla, biraz diplomasisi yürütülecek, tabi ABD ve TC buna ne kadar razı olursa. Özal'ın yaptığı hazırlık buydu. Demirel-İnönü bunu bile çok gördü ve yüklendi, tümünü teslim almak istedi, illa bir uzlaşmaya da gerek yok, teslimiyeti dayattı. Ve biz buna karşılık bazı tedbirler aldık. 1992 sonu, '93 başlangıcından itibaren yüklendik; gerek içimizdekilerin gerek dıştan işbirlikçilerin dayatmaları, gerekse her türlü yetmez yaklaşımlara karşı amansız bir savaşım verildi.

Hazır bir gerilla var, elini sallasan savaşı geliştireceksin. Biraz sağ duyulu olsan, gerilla ordusu işten bile değildir. Binlerce kişi birikmiş, hepsi de savaş istiyor. Bunu biz sağladık. Nereye çekiyorsun, kamplarda niye çürütüyorsun? Dikkat edilirse 1993'ten bu yana, bunlar halen devam ediyor. Siz hazır bir gerilla ordusuna ulaşmışken çok açık imkan olanaklarla, talimat ve yönetmeliklerle bu işe kendinizi vermeniz mümkünken, nedir bu oynadığınız? Sonra araştırdığımızda; “*Ben başından beri tam PKK'ye katılmamıştım, başından beri gerillaya açık değildim*” şeklindeki itiraflarla ucu 1985'e gider, '80'e hatta '75'e gider dayanır. Peki bunlar ne yapmışlar? Sadece kendilerini gizlemişler. Ben çoğunu tanırım, “*Şahsi bir onur diye biz kaçmadık*” kaçmayanlar bunu söylerken; kaçanlar zaten bunu açıkça yapıyorlar. Çok ilginç olan bir şey daha var, onu biraz açmam faydalı olabilir.

Yeni gelenlerin 12 Eylül yaşamından etkilenmesinden bahsediyoruz. Onlar yaşamak istiyorlar. 12 Eylül bir bütün olarak onları etkilemiş olabilir. Yeni katılımların ideolojik saldırı döneminde kişilikleri bozulmuş olup, partiden de beklentileri saptırılmış bir yaşamdır. Neden bu duruma geldiğini anlıyoruz, fakat anlamak yetmez. Eğitim ve deneme kabilinde eylemlerle bunları ordu kişiliğinde dönüştürmek, gerçek gerilla militanlarının görevidir. Yeni katılanların gerillalaşma, askerleşme ve partileşme sorununun bir bütün olarak örgütlenme sorunu olduğunu biliyoruz. Çözümlemeler bu konuda zaten epey değerlendirme içeriyor ve bu kadar anlaşılmayacak, anlaşılıp da gerekleri yerine getirilmeyecek bir çalışma değildir.

Parti Çizgisine Dayatılan Tasfiyecilik

Önemli olan aslında parti tarihimizin içinde gizli bir tarih, açığa çıkmamış bir tarih ve özellikle önderlik gerçeğinde fazla açığa çıkmamış bir gerçekliğin söz konusu oluşudur. Gafletle iç içe yaşayan, genel ihanet tarihiyle ilişkili bir gerçeklik. Ciddi olamamış, ciddiyet ve saygıyla en ufak bir ilişkisi olmayan bir kişilikle bağlantılı gerçeklik. Aslında kendini ne kadar insan yerine koyup koymadığı, bir amacın peşine, partimizin ideoloji ve politikasına kendini ne kadar kattığı belirsiz, PKK'li olmamış bir kişilikle ilişkisi, Önderlik gerçeğine yaklaşımlarında net bir biçimde kendini ortaya çıkarıyor. Ben buna epey tanık olduğum için daha açık anlatabilirim. Örneğin; Şahin Dönmez'i ve o alçağın Önderliğe yaklaşımını hatırlıyorum. Hatta birileri aktarmıştı, Şahin daha 1978'de ele geçtiğinde, "*Apo gidicidir, bundan sonra Şahin işleri götürecektir*" diyor ve nitekim bu yaklaşımın Şahin'i nasıl ihanete götürdüğü biliniyor. Şahin'in tasavvurunda olan şeydu; "*Ben ipi biraz ele geçirmişim, PKK'nin pratik yürütücüsü benim, Apo'nun zaten fazla ayakta kalma şansı yok*" bunu bizzat söylemiş ve "*Ben partiyi düşmana teslim edersem yaşarım*" hesabı yapmıştır. Dikkat edilirse bu anlayışın içinde şu var; "*Partiyi ele geçirdim, Apo'da ölmek üzere, ne istersem onu yaparım*" ve böylelikle Genç Kemalistler Birliğinin başkanlığını yaparak bu anlayış -zindanda tabi- düşmanda her türlü ihanetin dayanağı haline geliyor. Apo gidiyor yerine kalacak kişi de biraz ipleri ele aldı mı, kendine göre ayarladı mı gerisini götürür. Dışarıdayken de anlayışı bu, içerdeyken de ihanet, düşmanla işbirliği temelinde buna yürüyor. Hatta ölmeden önce MİT brifinglerinde de bunu açıkça söylüyor; "*Bu Apo ölmeden imkansızdır, adam taştan da adam çıkarır, ben bu işi başaramam, bizim yapabileceğimiz her çalışma o yaşadıkça fazla anlam ifade etmez. İşkenceyle de olmaz, reformistleşmeye başlayan partide de daha sonra Şener'in öncülük ettiği yaşamı esas alalım*" diyor.

Sanırım 1987'lerden itibaren gittikçe örgütlü bir hal alıyor, sert işkenceyle, imhayla değil de, PKK içinde reformizme yol açabilecek, reformizmi mayalandıracak bir zemin sunalım diyor. Bu önemli bir noktadır. Politika değişiyor, ılımlı yaklaşım, insani yaklaşım, insan hakları temelinde yaklaşım ABD'nin, emperyalizmin dünya çapındaki yaklaşımının payımıza düşen kısmı oluyor. Bunlara sahte yaşam belirtileri gösteriliyor; adeta tünelin ucunda bir ışık veya damla damla bir şeyler verme. Bu yaşam tarzına, Pavlov'un köpekleri gibi şartlanma dedim. Bu da bir öğrenme ve yaşam metodudur. Tabi bu onları parti zemininden, parti kişiliğinden bu yaşam tarzına çekiyor, düşman zemine, düşman düzenine doğru götürüyor. 12 Eylül düzeni de dışarıda bunu yapmış yaşamın kendisini değil de hayalini egemen kılmış, Pavlov'un köpekleri gibi bir yaşam alışkanlığını özellikle gençlikte yaygın olarak

oluşturmuş. Bir damlayla aslında herkesi oltaya bağlamış. Öyle bir ideolojik saldırı, öyle bir şartlandırma yaratmış. Kolay değil, emperyalizmin de dünya çapında yürüttüğü bir politikadır. Televizyon özellikle bu konuda çok büyük bir olanak sağlıyor. Özel savaş, o tip yöntemlerle gençliği düşürüyor, zindan da böylece düşürülüyor. Ben daha çok onun önderlikle ilgili kısmına geliyorum.

Şahin kendini öyle planladı, hayata geçirmek istedi. Tabi dışta da bu olacaktı. Semir'in buna benzer bir yaklaşımı vardı ki daha sonra bunların somut olarak ilişkili olduğu da ortaya çıktı, yani içeride de o yapıyor, dışarıda da başını Semir'in çektiği bazı öğeler. Ne zaman biz öleceğiz, o dışarıda ipi ele alacak. Özellikle Avrupa'ya adım atar atmaz bir grubu bağlıyor, Şeker şerbet oluyor dağıtıyor adeta. Gruba Avrupa yaşamını sunuyor, kadın-erkek ilişkilerini sunuyor. Yazısında belirttiği gibi bizim çalışma kapsamında yer alan öğelerin dörtte üçünü bağlıyor. Yazısında "*Onlar bizim anlayışa yattı ve tek bir kişi Hakkari'ye gitmez*" diyordu. Adam bunu çok çarpıcı söylüyordu. "*Tek bir adamı Hakkari'ye göndermeyeceğiz, hepsini Avrupa'ya çekeceğiz*". Bir ara benim tutuklandığım yayılmıştı, o zaman günü geldi, benden kurtuldu diye sevincinden hopluyor.

Bu bir eğilimi ortaya koyuyordu. Zindandaki ihanetle birlikte bir çalışma yapmış. Seher de rol oynuyor. O zaman Fatma'yı da karşısına almıştı ama büyük ihtimalle o da danışıklı dövuştü. Her yönden tamamen kontrole alma gibi bir durum ve böylece önderlik olayını, işte "*Ölüyor, ölürse mirası kime kalır*" şeklinde tartışıyorlar. Semir ve Seher Avrupa'da zindanda olan A.H. arkadaşı sözde öne çıkarıp, etrafında alçakça bir oyun oynuyorlardı. Diğer de(Fatma) sözüm ona benimle oynuyor. Bunlar sözde arkadan bizi kontrol eden iki kişi, iki kocakarı; ikisini oynatan bir erkek ve belki de üçü ajan da olabilir. O zaman durumu iyi anlamış ve A. H.'a; "*Bunlar görünüşte birbirleriyle amansız savaşıyorlar ama özünde aynı şeyi söylüyorlar*" dedim ve "*Aman bunların oyununa gelme*" diyerek uyardım. O zaman ailecilik biraz daha etkiliydi. Bunların oyununu boşa çıkartmamız gerektiğini daha 1983'de söyledik. Hesap şuydu; taş çatlasa '83 yılını ya kurtarıyoruz ya kurtaramayız, geriye liderlik boşluğu doğuyor, birileri onu doldurmalı. İşte Semir buna soyunurken Fatma'da sözde rakibi oluyor, belki de iş bölümüdür. Böylece daha Hakkari'ye tek bir adam çıkartmadan bu işi dışarıda bitirecekler.

Şahin sonrası Önderlik gerçeğine böyle bir yaklaşım var. Tabi biz bu anlayışlara karşı 1987'ye kadar amansız bir biçimde savaştık. Tabi bu saptırma girişiminin içinde yer alan bir yığın başka figüran da vardı. En değme kadromuz da bunların kontrolündeydi. Avrupa'nın kontrolü tam, Lolan'ın kontrolü tam; böylece hem bize karşı kışkırtıyorlar hem de kimisini yanlarına, kimisini karşılarına alıyorlar. Bizim cephe ilanına gidilmesi kararı ve 15 Ağustos Atılımı'nın gerçekleştirilmesi talimatı-

mızı da uygulamayıp bilinçli olarak ertelettiler. Cephe ilanı kitlesel bir kalkışma tarihine denk gelebilirdi ama bir saptırmaya uğradı, gerilla çizgisinden de saptırıldı. Kadınlı erkekli bazı oyunlara girildi.

Kadın erkek ilişkilerine zaten bunun için açıklık getirdim. En yakınımızdakileri etkileme; kadın-erkek oyunlarıyla bazılarını kaçırma, bazılarını kendine bağlama, bazılarını birbirine bağlama... bu tip şeyler epey geliştirildi. Semir, Seher ve Fatma olayında bu tip ilişkiler aslında çok etkilidir. Ayrıca üzerinde durmaya değer. Bunların hepsi taktiğin neden örgütlenemediği, önderliğin neden hayata geçirilemediğini biraz daha izah etmek içindir. Tabi bunun yanında bizim var olan diğer önderlerimizi de bağlamışlar. Ali Çetiner denilen unsur da bu işin içinde olup Avrupa'daki mahkemelerin aleyhimize gelişmesinde olsun, Güneybatı pratiğinde ve benzerleri olaylarda Terzi Cemal örneğinin bir kolu da odur. Güneybatı'da eğer gerilla halen güçlü gelişemiyorsa öyle bir kesitte de kaynağını bulur.

Bu kişiliğe yarım saat bile tahammül edemiyordum ama bir bela kişiliğidir, artık nasıl etkisizleştirirsin. Ortayolculuk üzerine dünya kadar teori geliştirdik. Militan kimdir, başlıca özellikleri nelerdir yaklaşımlarını geliştirirken Cafer'e (Ali Çetiner) bakıyordum ölü gibiydi. Aslında ölü değilmiş, büyük ihtimalle ajanmış, ki ajan olduğu daha sonra ortaya çıktı. Ölü kişilik; ilişkileri ölü, önderlik tarzı ölü, bir ülkeye giriyor birliği de anında dağıtıyor. Mardin'den giriyor, İstanbul'dan çıkıyor. O zaman "Alaaddin'in sihirli halısı gibi halıya bindi oradan oraya uçtu, gitti, ulaştı" dedim. Nitekim orada da polis onu dışarıya çıkartıyor. Buna benzer bir sürü kişilik var, hesapları aynıdır, bana bakıyorlar "Ne zaman ölecek, miras bize kalacak" diyorlar. Bu büyük ihtimalle MİT'in, örgütü içeriden ele geçirme yöntemidir. Çünkü KDP'ye de öyle yapmış, TKP'ye de, Türkiye'deki diğer sol gruplara da öyle yapmışlar. Yani dışarıdan ezerek değil de, etrafını kuşatıp ya teslim olmaya zorlamak ya da komployla götürmek.

Bazıları da öyle bilinçli ajan değil, figüran olarak bunların savaşına katılıyorlar. Bunlara rahatlık sunuyorlar güdülerini tatmin ediyorlar, örneğin Semir her zaman iyi sofru kurduruyor. Fu. İçin de "Sen evlisin, sana şöyle bir ev lazım" diyor. Şores vardı iyi bir militan arkadaşımızdı, "Senin için Zeynep'i Avrupa'ya alacağız" diyor. Tabi delikanlı, onunla başı dönüyor ve adam kendini yere attı. Ülkeye giderken Agit arkadaşına "Ben ülkeye girmem" diyor. Agit de onu tarıyor. "Çok iyi yaptın" dedim, o zaman. Halbuki çok iyi bir militandı, en güvenebileceklerimizden biriydi. Diğerlerini de benzer yöntemlerle bu hale getirmişler. Helen hatırlıyorum Agit arkadaş şehit düştüğünde, sözde ben yalnız Agit'e dayanıyorum, aynı provokatörlerin "Bundan sonra ne yapacaksın" diye bir soru sorduklarını hatırlıyorum. Yine Gözlük-lü Ali diye bahsettiğimiz arkadaş vardı, iyi bir arkadaştı. Düşman üzerinde oynadı

mı, oynamadı mı bilemiyorum ama büyük ihtimalle dürüstlüğünü korumak isteyen birisiydi. Onun da üzerine öyle bir oyun oynandı ve intihara gitti. O arkadaş bir ihtimalle dürüst olabilir veya kendini toparlayabilirdi, “Agit ölüyor şimdi ne yapacaksınız” diyerek onu kıskırtıp düşürüyorlar. Bunun gibi başka arkadaşlarda vardı, hatta F. üzerine de oynamışlardı. Böylece etrafımızda kimseyi bırakmama, olası önder tipleri etkisizleştirme ve bize bir şey olursa PKK’yi ele geçirme planlanmıştı. Ki o zaman “Apo vuruldu” diye yazdılar. Sol Birlik, Kürt gruplarının oluşturduğu birlikler gibi diğer örgütler var, hepsi MİT kuşatması altında. Haydar Kutlu 1987’de İstanbul’a geliyor, bunlar ellerinde valizleriyle Ankara’ya gelecekler -buna Burkey da dahildir- uzlaşacaklar. İçimizdekiler bizi buraya bağlamış. Bütün bunların özel savaşta önemli rolleri var. Gerillanın neden geliştirilmediğinin diğer bir cephesini oluşturuyorlar.

Bizdeki sağcılık ve ortayolculuk kaynağını nereden alıyor, ucu düşmana nasıl gidip dayanıyor, onu izah etmek için belirtiyorum. 1987’ye kadar bunlarla epey uğraştık. Çetiner’dir, Fatma’dır, Semir’dir, Avukat’tır böyle bir şebeke aslında ben onları idare ediyorum, onlar beni idare ediyor. Bizimki de bir politika tarzıdır. Tam bilinçli olmasa da zindanda hakeza öyle, arkadaşlar hayatını ortaya koyarak direniyorlar. Biz dışarıda olmasaydık kırıp dökerlerdi. Tabi bu konuda biraz esnek davranıyoruz. Sonuçta Hakkari’ye göndermeyiz iddiasını boşa çıkardık. O gücü Hakkari’ye ulaştırmamız çok önemlidir. 1986’da III. Kongre’yi yaptırmama veya boşa çıkartma yoluyla bir şantaj yapacaklardı. Fatma alçağı yine ayarlama yapıyor, o konuları onun için açtım, kadın-erkek, aile, cinsel ilişkiler, kendisini ayarlamış, bizi çok değerlendiriyor, tabi bizde kendisini değerlendiriyoruz, adım adım, nefes nefese hedefimiz durumunda. Sağa yatmış arkadaşlara, kadın oyunlarıyla el atıyor, bazılarıntı intihara sürüklüyor. Tabi biz de yakasını tuttuk, tedbirlerimiz vardı. En değme bir çok arkadaş onun yanında nefes bile alamıyordu.

Bir mücadele var, bir savaş var ama bizimkiler Allahlık, halbuki biz gerçek bir savaş yürütüyoruz. Militan adam, önder adam takip etmeli bilmeli. Sonra anladım ki bazı bayanların ve erkeklerin hepsini teker teker düşürmüş. Bizim en yakınımız olması gereken komutan diyebileceğimiz arkadaşların bile kafalarıyla oynanmış. Ve ben onun için, “Bir bayanı bizim komutanlarımızın içine bırak otuz tanesini bile düşürmeye yeter!” şeklinde bir cümle sarf etmiştim. Onun o zamanki pratiğini göz önüne getirerek söyledim. Yani eğitim yok, adam çok ilkel bir kadın anlayışına sahip, gelen kızların da durumu öyle. Hepsisi kocalık kızlar. Militanlığa göz diken fazla yok. Ve tabi bizi de işlemez duruma getirecekler. Şantajla, bu tip sorunlarla bizi uğraştıran geri bir dönemdi. Avrupa yaşamı yine öyleydi, Güney’e giderse KDP’nin

kuyruğundan çıkamama yaklaşımı, ülkeye girdiler mi ancak intihar edilir anlayışı yaşıyordu. Bütün bunların içinde düşmanın etkisi var demek istiyorum.

1987'ye kadar bunlarla böyle bir mücadele verildi ve bunlar bir anlamda dışlandı. Burada devletin özel savaşı karşısında onları yanılma durumumuz var. Çünkü devlet büyük ihtimalle '87'ye kadar bunlardan umutlu. Burası biraz önemli yani devlet dıştan direk bize saldırarak, mesela diplomatik yöntemle daha sonra başvurduğu gibi başvurarak bizim üzerimize gelmedi. Neden? Çünkü içimizde uzantıları var. 1986'ya kadar -tarihi biz bilerek biraz uzattık- devlet "*Adamı ben tutuyorum*" diyordu. Hepsi içimizde Ali Çetiner, Semir, Avukat, Fatma gibi daha bir sürü tip var. Devlet haklı olarak, "*Bunların hepsi merkez ve örgütü mutlaka yarı yarıya alabilirim*" diyor. Bir yandan yapının dörtte üçü bunların oyununda veya etkisinde; yaşanan o bunalıma, bozgunculuk, tıkanmaya neden olan nedir? Bunların adamlarıdır. Örgüt hattından, örgüt gerçekliğinden kopmuş kişiliklerdir. Kime çalışıyorlar? Düşmana çalışıyorlar. Kaldı ki, bu zemini de yaratan, düşmanın dolaylı veya direkt ajanlarıdır. Yetmez öğemiz, köle öğemiz bunlardan nasıl etkileniyor? 12 Eylül etkisi var, Avrupa etkisi, rahat yaşam filan diyorlar, o da gözünü biraz rahat yaşama diyor ve böylece yoldan çıkarılmış oluyorlar.

İşte onun için 1987'nin 1 Ocak perspektifi var, orada militan kimdir, özellikleri nasıldır, görevleri nedir, diye çok çarpıcı bir yaklaşım vardı. Yani bir yandan bunlarla uğraşırken, bir de militana hitap var. Militan ancak böyle olursa savaşılabildi dedik. Kim ne sonuç çıkardı, ne kadar hayata geçirdiler bu ayrı bir husus. Bulduğumuz kampta Terzi Cemal vardı; bir yandan o boşa çıkarıyordu, diğer yandan da o bayan boşa çıkarıyordu. İşte ülkede her bir bölgede adeta bir canavar var, bozgunculuk yapıyor. Böylesi çözümlenmeler aslında bu ortamda yapılıyor ki bütün bunları şimdi böyle açıklıkla söylerken tabii o zaman durumlar bu kadar net değildi. Ama bir mücadele var; partiye, örgüte, çizgiye bağlı, savaşçı özelliklere bağlı militanı eğer temsil etmezsek çok şey elden gidecekti.

1987'de daha sonra bir süreç çıkmıştı, aslında biz tasfiye ettik, geri adım attırdık. Az çok bu devletin denediği sistemin yürümeyeceği, PKK'yi içten ele geçirme sisteminin yürümeyeceği biraz anlaşıldı. Fakat 1988'de bunların son bir saldırısı var, onu da anlatmak gerekiyor. İçeride zaten Şener kontrolü ele almış. Avukat sözde Avrupa'da kontrolü ele almış, ERNK sözcüsü gibi geçiniyor. O Botan'da büyük ihtimalle bu bazı karışık Hogır, Metin benzerleri ya alet olmuşlar ya da aslında bu kişilikler PKK'lileşmemiş kişiliklerdir. Birisi hırsızdı, komplocuydu, birisi lümpendi. Belki içlerinden bazıları düşmanla ilişkili olabilir. Ama amansız bir biçimde bunlar Kör Cemal örneği gibi Botan pratiğine yüklenmişti, gerillaya fırsat vermiyordu.

Agit arkadaşımızın şahadeti, halen şüpheli. Bir küçük provokasyon grubu vardı, K r Cemal'in dayandığı ilk köy, Gohina k y yd , altı kişilik bir katılmıdı. O grubun daha sonra ajan çıktığını biliyoruz. Yanı başındaki bu köyden birkaç kişidir. Daha başlangıçta gider gitmez gerillanın içine öyle bir komplo birimi de sızdırılmış olabilir. Aslında Agit arkadaş da büyük ihtimalle öyle vuruldu. Düşmanla atışma durumu var ama yanında da o tip adamlar var. Çünkü o zaman oraya gelen adam Agit'in arkasında yer alan adam, 1987 Mart'ında intihar etti, bizim yanı başımızdaydı, ısrarla bana da sokulmak istiyordu, Ferhat adlı bu kişi Agit arkadaş şehit düştüğünde iki-üç metre yakınında olan birisi oluyor. Geldi, böyle yanıma sokuluyordu ve o sabaha kadar ısrarla yanıma gelmek isteyen bir kişilikti. Ama sonra baktık kleşle intihar etmiş. Büyük ihtimalle bu kampı gördü, ihanetini gördü, böyle bir komplonun başarılı olamayacağını anlayarak sonuçta böyle derin bir bunalıma girdi ve intihar etti. Belirtmek istediğim orada da dayanılan bir komplo zemini var.

Gerillayı orda öyle kuşatıyor ve büyük ihtimalle K r Cemal ve Metin gibilerini ucuz yaşatarak bağlıyordu. Ki daha sonra Metin'in dayandığı aşiretin devlet ajanları olduğu ortaya çıkıyor, dolaylı da olsa bunları yönlendirme ihtimali var. Her halde MİT'in oraya yerleştirdiği adamları var. Bunlara şu da verilmiş, işte direkt ajan olmasalar da, 'siz  nder oldunuz' pohpohlaması yapılmış. K r Cemal, "*Ben ikinci adam oldum*" diyordu. Biz burada Metin'i biraz gözlemledik, "*İplerin hepsini ele geçirdim, kontrol tamam*" diyordu. Hedefine ulaşmak için 1990 Ocağında gerçekleşen Hasan Bindal arkadaşın şahadetiyle engelleri temizleyerek ülkede de yaptıkları gibi, sırayı bize getirecekler. Tabi bu plana göre ben de gidersem PKK bütünüyle ele geçiriliyor! İşte bunlar bu tarzda  nderliğe oynuyorlar. Ve bu eğilimler daha çok 1983-'86 yılları arasında Botan'da oluşmuştur. Hogır, K r Cemal ve Metin en bilinen örnekleridir. Bazılarının da pohpohlamasıyla güya kendilerine göre  nder olmuşlar.

Metin'in buraya geliş tarzı da ilginçtir. Nasıl olduğu anlaşılmayan bir yaralanma sonucunda sedye üzerinde buraya getirildi. Düşmanın kontrolünde buraya geçtiğini biliyoruz. Herkesi kendine bağladığı kamp ortamını çok iyi değerlendirerek, bir sürü suçsuz insanı cezalandırmaya kadar gidiyor. Araştırılmaya değer bir husustur. Ve en son bildiğimiz kadarıyla bunlar objektif olarak g d mlenmiştir. Büyük  lde, ilkel milliyetçiliğin kışkırtıldığı Botan sahasından kaynaklanan, "*Biz  nderleşiyoruz, ele geçiriyoruz*" sevdasına kapılmışlardır. Avrupa'da Avukat ve Fatma şebekesi "* rg t  ele geçiriyoruz*" diyor. şener de zindanda bir çete kurmuş "*Ele geçiriyoruz*" diyor; böylece ayrı cephelerden birbirlerini tamamlıyorlar.

1988'de Mehmet Ali Birand gelmişti, büyük ihtimalle o da bazı gerçeklerin farkında ve bana adeta aslında daha 15 Ağustos'a gelmeden bitirileceğimizi s yl -

yordu. Yani kendisi bir arabulucu konumunda; *“Bizim kanalımızla Avrupa yolunda bazı haklar alabilirsiniz ama önce bu işleri bırakın”* diyor ve ardından *“Sen gerillayı geliştirebileceğine inanyor musun”* diyerek beni yokluyordu. Ben ki imkansızlıklardan yola çıkan birisiyim, 1988’de bunu nasıl geliştiremezdim diyerek güldüm. Ama tabii adamın bir bildiği vardı, yani adeta; *“Etrafın kuşatılmış, devlet tedbiri almış, sen ’88’de biteceksin”* demeye getiriyordu. Avukat bir şey söylemişti: *“Ben Avusturya Başbakanı’ndan izin aldım, seni Avusturya’ya davet etti”* diyordu. Avrupalı gazetecilerin dışında, yanında tercümanlık yapan Fransız bir adam vardı, o da görüşmeye gelmişti; *“Eğer sen buradan iki-üç ay içinde ayrılmazsan, başına kesin bir felaket gelecek”* diyordu. Belki de doğru söylüyordu, çünkü Fransız istihbaratı ona öyle bir şey söylemiş olabilir.

Ayrıca bizimkilerin yanına yerleştiği bir Long Mayn örgütü vardı. O örgütün de çok gözü kara, sözde Stalinci bir başkanı olduğundan söz ediliyordu. Aslında o da bu grupla Suriye’ye gelmek istiyor, fakat Suriye, güvenilir birisi diye hava alanında bunu geri çeviriyor. Böylece o gelmedi, gelseydi mutlaka beni almak istiyor. Avusturya Başbakanı’ndan Avrupa karar çıkarmış, Long Mayn zaten bizimkilere her tür yardımı yapıyor, dağlık bir alanda helikopter hatta silahlı eğitim imkanı vermişler. Sonradan tüm bunların sahte olduğu anlaşıldı. Ben yanlış bir karar verip oraya gitsem -ki normalde de gidebilirdim- aslında işimiz bitirilecekti. Bir o tehdit vardı, öte yandan diğeri de beni tehdit ediyordu; *“Gitmezsen seni gerçekten imha edecekler, ’88’de başına bir felaket gelecek”* diyordu. Bu aslında bir oyundu fakat biz fazla oralı olmadık.

Birand doğrudan TC adına olmasa da, deneyimli bir gazeteci gözüyle, *“Her şey ayarlanmış”* diyor. Belki de Avrupa bu konuda kulağına bir şeyler söylemiş olabileceği gibi, Evren veya Özal’la ilişkileri vardı. *“Seni öldürtmeyeceğiz ama kısaca teslim olacaksın”* demeye getiriyorlardı. Teslim olmazsam imha olacağım tehdidiyle sözüm ona yumuşak bir çözümü gösteriyorlardı. Avrupa’ya geçerek Avusturya, İsviçre, Fransa veya başka bir yerde uygun bir yolla bazı Kürt haklarının verileceği, kendimizi fazla yormadan bu işten sıyrılabileceğimizi telkin etmeye çalışıyorlardı. Geliştirilmeye çalışılan bu plan, burada olduğu gibi, gerillada, zindanda ve Avrupa’da da bu kapsamda uygulanmaya çalışılıyordu.

Biz tüm bu planlara, ustaca bir çalışmayla karşılık verdik. İşimizi aksatmadığımız gibi gerilla çalışmalarına daha da yüklendik ve o bilinen gelişmeler ortaya çıktı. Devletin kendisini bir yere nasıl oturttuğunu ve cephelelerde nasıl karşılık verdiğini somut olarak görmeniz için bunları belirtiyorum. Özel savaş, gerilla savaşı ve Önderlik savaşının ne olduğunu daha çarpıcı görmeniz için de bu bir katkıdır.

Ve böylece 1990'a doğru geldiğimizde, en son TV'de Cem Ersever'in adına konuşan birisi; *"Biz aslında 1990'ın başında Apo'yu kısıvrak bağlamıştık, Apo'yu sağ mı getirelim, öldürelim mi diye yukarıdan emir istedik, dokunmayın kontrolünüzde olsun dediler"* diyordu. Dolaylı olarak, Bitlis'i ve Ersever'i öldürenlerin bunlar olduğunu, talimatın üstten geldiğini söylemeye çalışıyordu. Bunun doğru mu, yanlış mı söylediği önemli değil ama bir gerçeği dile getiriyor ve Ersever cinayetiyle de bağlantılıdır. Bu adamın bize karşı çalıştığı; sekiz yıl boyunca tümüyle Güney sahasında bize karşı faaliyet yürüttüğü ve ona bağlı istihbarat şefinin kampa kadar sızdığı ortaya çıktı. Bizzat adamın kendisi *"Zaten biz içlerine sızmıştık"* diyordu. Bu anlamda bir sızma olduğu ve etrafı kuşatma altına aldıkları da doğrudur. Sözü ettiikleri içimizdeki adamları muhtemelen direkt veya dolaylı bu saydıklarım olabilir. Bahsettikleri suikast planı biraz Şener olayında gelişebilirdi. Ben defalarca onu yazdım. Şener'in o diğer aile fertleri ve küçük zibidi vardı, günlük olarak beni kontrol ediyor ve anı anına buradaki Türk Solu içine girmiş MİT'e de haber veriyordu.

Biz Hasan Bindal arkadaşaya yapılan komployu boşuna bir prova diye değerlendirmedik. Açık bir çatışma durumunda oyunları anlaşılıp boşa çıkacağından olaya kaza süsü veriyorlar. Denedikleri bu prova başarılı olursa, gerisi onlar için kolay olacak. Böylece Ersever'in buradaki çalışması da doğrulanmış oluyor. O zaman Barleas'a, Türk Elçiliği'ne gelip giden başka ajanları da tespit etmiştik. Bulduğumuz kampın içine kadar da geliyorlar, işte sızma budur. O sırada kampta bulunan Şener kendine göre ustaca bir ayarlama peşinde: Zindanı tümüyle kendisine tapar hale getirdiği yetmiyormuş gibi kampta da bunu geliştiriyor. Kendisine bağladığı iki yüz kişiyle bulduğumuz alanı ele geçirme planı yapıyor. Avrupa'daki kitlemizi zaten fazla sorun görmüyor, geriye bir ben kalıyorum; benim için de işte bilinen planı geliştiriyorlar.

Hasan arkadaşının şahadetinden sonra biraz tedbir aldık. Uygulamayı bütünüyle direkt kendimiz geliştirdik yani tedbirimizi kendimiz aldık. Çünkü daha sonra mevcut planı, IV. Kongre'de tamamlayarak özellikle gerillayı tasfiye ederek reformist siyasi bir hareket haline getirmeyi amaçlayarak komployu devam ettiriyorlardı. Nitekim Şener örgütlediği bayanlarla, *"Zehirleyelim mi, tabancayla mı halledelim"* şeklinde tartışmasını yaptırmış. Bu alandaki gençlerin çeşitli zaafalarını kullanarak, *"İstedığınız gibi yaşayabilirsiniz, Güney sizindir, ülkeye savaşı göndermeye gerek yok, buranın PKK'si tümüyle sizindir"* diyor. Avrupa'dakilere, *"Avrupa sizindir, orada yer içersiniz, üzerine kurulursunuz"* diyor. Ülkedekilere de, gerilladan dışlanma ve sivilleşme yoluyla, Haydar Kutlu'nun yaptığı gibi düzenle bütünleşmeyi dayatıyor.

Tüm bunların, TC'nin "1990'da bu işi bitiriyorduk" dediği, ağırlıklı olarak Cem Ersever'in üzerinde yoğunlaştığı faaliyetle birlikte olduğunu düşünüyoruz. Sanıyorum Şener onların en önemli bir ögesi olarak işlev görürken, diğerleri de piyon olarak bu işe karıştırılmış. Bu şekilde içimizde yapmaya çalıştıkları bu çalışma böylece boşa çıktı. Bizim aldığımız tedbirlerin buna yol vermesi mümkün değil. Partiyi, gerillayı oluşturmaya yönelik muazzam çabalarımızla bir gitse yerine on kurulacağı bir düzeye getirilmiş. Çözümlemeler herkesin ne olduğunu ortaya koyacak kadar ayrıntılıyken Ersever, Özal veya Şener nasıl başarılı olabilir?

1988 yılını nasıl kazandıysak, 1990'ı da böyle arındırarak kazandık ve gerilla-ya biraz daha açılım şansı verdik. Bu da örgüt, Önderlik gerçeğine ilişkin bir başarıdır. Bunları o dönemde bildiğimiz halde bunlar provokatördür, ajandır, yani gözünün üstünde kaşın vardır, diyemedik. Ve eğer bunlar dürüst olsalardı gerçekten ikinci adam olabilirler diyorduk. Yani o havayı veriyor, potansiyeli onu hissettiriyordu. Tabi sürekli 'acaba' diyorduk. Keza Terzi Cemal için de öyleydi; potansiyeli kırk tane Che Guevera'yı cebinden çıkaracağı halde "Ama bu neden iki kelimecik hayırlı iş yapmıyor?" diyorduk. Şener istese, her çalışmanın altından müthiş çıkabileceği halde neden tek bir propaganda bile yapmıyor? Tabi bunlar, aydınlatılması gereken sorulardır. Yani bir kişi çok bilip de hiç uygulamıyorsa, bu soru işareti yaratmalı. Kapasitesi var, istese en iyisini yapar ama yapmıyor, yaptırmıyor; demek ki fırsat buldu mu başka iş yaptırıyor. Ondan kuşkulananacaksın.

Tabi biz böyle bir yöntemle yaklaştık ve sonuç: Bunların oyunlarının fazla etkili olamayacağı ve içten ele geçirmenin boşa çıkarılması oluyor. O da dört gözle bizim tasfiyemizi beklerken yalnız şunu kararlaştıramıyor; kullanılanı ne zamana kadar kullanma ve komployu ne zaman gerçekleştireceği ayarlamasını sanırım tam kesinleştiremiyor. Gerçi elinde her imkan yok, iyi niyetimizi kullanmaya çalışıyor, fakat biz de herhalde iyi niyet adına tedbiri elden bırakacak değiliz. Onun için zaman kazanmaya çalışıyor; "Biraz daha sizin yanınızda, sahanızda kalayım" diyordu. Büyük ihtimalle bazı şeyleri tamamlamak istiyordu. O kendine göre platform yaratmak istiyor, biz de onu açığa çıkarmak istiyoruz ve sonuç: Açığa çıkan kendisi oluyor.

Önemli olan bir de şudur; devletin 1990'a kadarki umududur. 1986'dan, hatta 1984'ten itibaren, büyük zindan şahadetinden sonra zindanı ele geçirme umudu eğer gerçekleşirse, 1988'den sonra da PKK'nin bütününe ele geçirme umudu geliyor. Neden '88'den sonra? Çünkü '88'e kadar devletin daha önceki provokatörlere güvenme durumu vardı. Fatma ve Avukat tasfiyesi tamamen '88'dedir, '88 Temmuz-Ağustos ayındadır. Şener, ondan sonra dışarıya çıkarılıyor. Yani büyük ihtimale ondan sonra PKK için yönlendirme ona bırakılıyor. Bu yönüyle, özel savaşı ve gerillayı biraz daha anlamamızda yarar vardır.

Eyaletler çapında da buna benzer bir yığın durum yaşanmıştır. Ben, hepsinin hikayesini anlatacak değilim. Her alan somutunda ve ayrıca de ilgili gündemlerde tartışılabilir. Burada bu genel çerçeveyi çiziyorum, daha iyi düşünmeniz ve yaşadıklarınızı daha iyi bilince çıkarmanız açısından belirtiyorum.

Askeri Çizgimize Dayatılan İşbirlikçilik

Şimdi gerilla savaşımızda, özel savaşla bağlantılı olarak vurgulanması gereken diğer bir husus 1990 sonrasının durumudur. Bu konuda Talabani'nin biraz devreye girdiğini görüyoruz. Ankara'ya çağrılması durumu var. Talabani'nin bizimle ilişkileri ve bize yazdığı mektuplar var; sanırım '90 yılının Kasım ayında, yine 1991'de çağrıları, bize yönelimleri vardı, ki bunların daha önce de bizi kendi alanına çekme çabaları vardı. Bu çabalarının emperyalizmle bağlantıları var, bizi de kendilerine bağlayıp koz olarak kullanma istemleri var. 1972'lerden, 1980'lerden günümüze kadar halen Talabani'nin bu tip faaliyetleri devam etmektedir. Talabani İngilizlerle, ABD'yle ve bütün irili, ufaklı Avrupa devletleriyle zaten ilişkili. Sosyal demokrat geçiniyor, yani onların adamlığına soyunuyor. İşbirlikçi mi denir, ajan veya diplomat mı denir, adına ne denirse densin; yeter ki işi yürüsün, yeter ki çıkar sağlasın her şeye varım diyen biridir. Tabi bizim de politik olarak imkanımız, kıymetimiz gelişince, doğal olarak '80'lerden itibaren kurulan ilişkilerle, biz onu değerlendirmeye, kullanmaya çalışıyoruz; o da bizi kullanmaya çalışıyor. Bu ilgisi 1990'larda, Körfez Savaşı'nda daha da gelişir. 1991'lerde daha fazla gelişir. Biz ilişkiyi dostane götürmek istedik fakat o asla yanaşmıyor, bizi bir fırtına gibi görüyor ve dindirmek için tedbir almamız lazım diyor.

Daha 1977'de bizi böyle değerlendirdiğine göre kim bilir daha sonra nasıl değerlendirir ve tedbirler alır? Bildiğimiz kadarıyla, en son Demirel-İnönü Hükümeti ile -ki Özal ile de öyleydi- ilişkiye geçiyor, “PKK'yi teşhir ve tecrit etmede ben görev alırım, fakat siz de benim Güney Kürdistan'a yönelik politikama destek olacaksınız” diyor. Büyük ihtimalle 1990'larda karşılıklı söz alıp vermeler kesinleşiyor. Ki yanımıza geldi bizimle de bir iki sahte protokol imzaladı. Bizi kullanmak amacı ile 1988'in başında bunu yaptı. '90 yılı Ocak ayında bir araya geldik, kampa getirdik. Orda da böyle yaptı ve daha sonra bizim ilişkiyi koz olarak ileri sürdü. Yaptıkları artık onun işidir, burada mühim olan onun amaçları ve ilişkileri nasıl kullanmak istediğidir. Bir de bizim bu ilişkiyi nasıl kullanmak istediğimizdir.

Talabani, Ankara'ya gitmesini önemli bir diplomatik adım olarak değerlendiriyordu. Özal'la ilişkisi, Türkiye'de büyük sarsıntı yaratmış belki de Özal'ın sonunu

getiren bir ilişki olmuştur. Bu çerçevede '90'lardan itibaren PKK'yi etkisizleştirme, özellikle de terörizm adına; gerillayı ve askeri faaliyetini bir bakıma teşhir ve tecride alma, terörist diye damgalama esas alınmıştır. Zaten gidişinde Talabani'ye "*Sen PKK'nin terörist olduğunu söyle ve böylece bunlar da kabul etsin*" diyorlar. Avrupa'ya, Amerika'ya bunu kabul ettirmelerinin büyük ihtimalle birlikte yürüttükleri bir faaliyet olduğunu iyi biliyorum. Yalnız siyasi varlığı kalsın temelinde anlaşmışlardır. Yani '90'lardan itibaren gerillayı aşma, siyasi olarak da PKK'yi aşma planlanıyordu.

En son Çiller'le Clinton'un da anlaşmışları nokta budur. Zaten Şener de, Şahin de bunu sağlamak istiyorlardı. Onlar o zaman basit bir ajan olarak bunu amaçlarken, Şener biraz daha etkili bir biçimde yapmak istiyor. Talabani bunu biraz daha diplomasi adı altında geliştirmek istiyor; "*Kürdistan devrimi tehlikeli gelişebilir, bazı reformlar yaparsanız, biz PKK'yi yumuşatırız*" diyorlar. Hatta kendisi için; "*Yumuşatarsak benim şansım artar*" diyor. Aslında bu bir ilişki biçimi olup, ABD ve Avrupa'yla yoğun yürütülüyor ve biraz başarılı olacak gibi görünüyor. Bizim, girdiğimiz esnek yönelimlerle onu kullanma ihtimalimiz artıyor. Gerillayı sınırlama değil, gerillayı yaygınlaştırmakla cevap veriyoruz. Gerilla 1990-'91-'92 yıllarında hem de korunç bir gelişmeyi yaşıyor.

Fakat belirttiğim gibi yapımızın bu bilinen durumu, gerillaya tam hakkını vermemesi, gerilla savaşını geliştirememesi, Güney Savaşı'ndaki tıkanma durumu ve tasfiyesinin eşliğine geli bu süreci ağırlaştırdı. Ardından Fe.'in sözümlerine ona iradesini, bireysel inisiyatifini kullanarak -ki ne kadar bireysel inisiyatifdir, o ayrı bir şeydir etrafı da vardır, diğerlerinin imha durumu da var- kendine göre her şeyi kaybetmekte, adeta kalan sağlar bizimdir veya işte ne kurtarıldıysa kardır, denize düşen yılanın sarılır mantığıyla kendisini işbirlikçiliğe bağlıyor. Tabii bu, aynı zamanda emperyalizme de, sömürgeciliğe de dolaylı yoldan bağlanmadır. Dikkat edilirse burada uygulanan gerilladan uzaklaştırma biraz daha farklıdır. Gerilla adı altında derinleşen bir tür sağcılık, gerillayı geliştirmeme, gerilla kişiliğini, savaşımını, örgütlemesini, komutanlığını geliştirmeme yaşanıyor. Diğer yandan Güney Savaşı, TC'nin çok iyi hazırlanmış bir imha seferi var. Zaten önceden de denemesi var ama bu sefer tam sonuç alacak düzeyde donanımlı yükleniyor. Zaten Talabani'nin de biraz hesapları var, çünkü tümüyle imha edilmiş bir PKK kendine göre iyi değil. En iyisi, ideali sığıntı bir PKK'dir ve sığıntı bir PKK yaratmak istiyor. Bu savaş ona bu şans veriyor. Daha önce bizi de o durumda değerlendirmek istiyor ama biz bu şans vermiyoruz. Ancak Güney faaliyetlerinin içine düştüğü durum bu şans veriyor. Zele Kampı dediğimiz olay biraz böyle ortaya çıkıyor. Zaten diğer kampların da durumu pek bunu açacak nitelikte değil. Ne oluyor? Sonuçta; bir anlamda adım adım değişik tarzda gerilladan uzaklaşma oluyor.

Bizim geçen yıl özellikle Ateşkes adına geliştirdiğimiz ‘siyasi çözüm de düşünülebilir’ taktiği bu yaklaşıma biraz daha can veriyor. ‘Demek ki yaptığım daha doğru, siyasi çözüm yoluna girdik, hatta ben öncülük ettim’ kanısına kapılıyor. Aslında yaklaşımımız çok farklı. Yani ben bir günü kurtarmak için, gerillaya biraz daha hazırlık imkanı vermek için fırsattan istifade buna yöneliyorum. Talabani’nin otuz yıllık diplomatlığını kullanıyorum. Yoksa biz de fark etmiştik, Talabani, “*Ateşkese yanaşır mısın, bunu Ankara’ya duyurabilirim*” dediğinde hiçbir sakıncası yok dedik. Bize, “*Özal şöyle sevinmiş, bu gece ilk defa çok iyi uyudum demiş*” dedi. Biz de hazırız dedim. Yaptığımız o toplantılar ne sağladı? Dikkat edilirse, Güney Savaşı’nın olumsuz sonuçlarının giderilmesinde muazzam bir katkı rolü oynadı.

O süreçte Türk devleti ilk defa bir kafa karışıklığıyla yüz yüze geldi, siyasi çözüm tartışmalarıyla askeri çözüm tartışmaları gündemleşti. Bir yandan Özal ve yandaşları var, diğer yandan bu Demirel-İnönü ekibi “*Oyun oynuyor, Talabani de bir oyun bozandır, sözüne güvenilmez*” diyorlar. Bir yandan da güvenilir diyenler... böyle bir kafa karışıklığını yaşamaları tabii önemlidir ve Güney Savaşı’nın olumsuz etkilerini gidermek, o gücü ülkeye aktarmak, ülkedeki gücün eğitimini biraz geliştirmek ve yaza biraz daha sağlam ulaştırabilmek önemliydi. Nitekim daha sonra Evren bile “*En büyük tarihi hatamızı bir de burada yaptık*” diyordu ve 1993’ün biraz geliştirilmesinde bu taktiğin çok belirgin bir yeri vardır. Bizim o zaman ki çözümlenelerde, hatta basın toplantısında gerillayı geliştirme konusunda nasıl yaklaştığımızı görmemiz zor değil.

Başta Fe. olmak üzere bazılarının bundan çıkardığı sonuç ise biraz daha farklı oldu. Siyasi çözüm yolunun; o süreç açısından sağcılığın yolu, tasfiyeciliğin objektif olarak ortaya çıkardığı bir yol olarak anlaşılması yerine, Talabani’nin yaptığı gibi, bu çıkışımız diplomatik bir maharet, çok büyük bir politikacılık olarak yutturulmak istendi. Aslında vurguladığım gibi o anlaşma bir teslimiyettir ama imha olmaktansa öyle bir duruma da girmek benim de taktik açıdan uygun gördüğüm bir husus oluyor. Güneyde üç bin kişi imha edilecek, 1993 başından itibaren başta Amed olmak üzere diğer alanlardaki gerilla birlikleri de imha edilecek dolayısıyla böyle bir uzlaşma uygundu ve hemen kabul etmekte tereddüt bile geçirmedi.

(...)

Talabani, nasıl diplomatlığı kurtarmak için her şeyini ortaya koyuyorsa ve oldukça büyük bir hüner sahibiyse, Zele Kampında işbirlikçiliğe yatan anlayışta adeta her şeyini ortaya koyuyor, ayarlama yapıyor, İşte bulunduğum sahadan nasıl çıkmayacağımı veya çıksam da fazla etkili olamayacağım diye güya beni planlıyor. Ülkedeki gerillayı geliştirme sevdasında olan bazı arkadaşlar nasıl etkili olamazlar, bunlar ne kadar yaşayabilir diye bunları kestirmeye çalışıyor. Ve böylece kötü bir

hesap tarzının içine giriyor, bu açık! Bu hespla “Ze’le’den ayrılmam” diyor. Kültürel, sosyal eğitim devreleri açıyor, gerilla adaylarını kültürel ve sosyal eğitime tabi tutuyor. Yapılan bir kongreyi 60 güne kadar uzatıyor. Orada bulunan bayan gücünün kafasını evlilik işlerine yatırıyor. Hatta bizi düşürecek kadar alicenap kesiliyor. Tabi bizi de hesaplıyor, bir yandan adımızı kullanmaya çalışırken, diğer yandan acaba bizden sonra ne olabilir diye hesap yapıyor. Tabi fukara, yani iradesi dışında da olsa içine girdiği durumun sonucu budur. Kendi yolunu siyasi parlak yol, benim yolumu da pek parlak, sağlam olmayan gerilla yolu olarak görüyor. Böyle düşüncelere daldıkça dalıyor, diplomatlığa bir iki ay daha süre istiyor, “*Barzani’ye yaklaşmayın, hudutta hiçbir eylem olmasın, hatta Hakkari’de eylem olmasın*” diyor ki bunlar KDP aracılığıyla MİT’in dayattığı talimatlardır. Yine Talabani’nin dayattığı talimatlar var; biraz diplomasi yoluyla sonuç alacağız, diyor. Biraz Amerika’nın talimatları oluyor. Ankara da Fe. için diğerinden(Apo) biraz daha akıllı demiş. TC’ye güvence veriyormuş, yavaş yavaş ılımlaştıracakmış... Buraya geldi, herhalde beni de bu yolla bağlamaya gelmişti ve tabi o bizi bağlamaya çalışırken, biz de onları gerillaya bağladık. Şimdi elindeki güç kayıyor, sözüm ona kendi gücü, birliğimizi bozmayalım, gücümüzü koruyalım diyor. Talabani; PKK’yi ele geçirdiğini ve dolayısıyla bir tek benim kaldığımı sanıyor. Güya tatlı diliyle beni çekecek, bir tören havası yaratılıyor, tabi ben de hiç olmaz demiyorum, yani havalar çok iyi gidiyor. Sonuçta kim kime bağlanıyor? Özal çok rahat. Tabi Türkiye’deki o büyük gümbürtü, kargaşa bu temelde gelişiyor.

Sonuçta gerillaya yolu biraz daha açtık, mühim olan elde ettiğimiz kazanımdır. Talabani yerinde oturamaz bir durumda, ne olursa olsun! Özal gidiyor, gitsin. Çünkü 1993’ün önünü açmak, o kadar kolay değil. 93’teki özgürlük atılımını mümkün kılmak aslında büyük bir olaydır. Siz tabi askeri-siyasi açıdan gerisiniz. Tarihi bir kazanım yılı nedir? Bunun imkanı olanağı nedir, nasıl ortaya çıkarılıyor? Büyük iddia sahibi olamadığımız için bunları bilemezsiniz ama nefes nefese yerine getirilişi vardır. Özal gibi bir adam, “Ben ilk defa bu gece rahat uyudum” diyorsa ve ardından gülmeye başlıyorsa, bunun insana hissettireceği bir şeyler olmalıdır(...)

Özal’a ne yaptık ki bu kadar sevin sin veya ölsün? Biz, militanlık görevlerimizi yerine getiriyoruz. Talabani’nin de homurdanmasına gerek yok. Bir yandan bize sevdalanıyor, bir yandan bütün Avrupa devletleriyle ve Ankara’yla ‘teröristtir boğalım’ planını geliştirmeye çalışıyor. Talabani imzalı bir fotoğrafımı istiyordu, verdim.

Gerilla Çizgisinde Zafer Demokrasi ve Sosyalizmden Geçer

Gerillacılarımız biraz savaştıklarını sanıyorlar. Bana göre ise bu, imkanları çok sınırlı değerlendirmedir. Evet, gerilla savaşının yolu, özellikle 1993'te oldukça açıldı. Düşünün ki yıllarca süregelen tuzakların en sonuncusunu da böyle yağdan kıl çeker gibi boşa çıkartıyoruz. Güneyi de kullandık, ki orası bize mezar edilecekti, tasfiye yatağıydı. Ama mükemmel kullandık. Kurşun sıkmadan baharı değerlendirdik. Zaten düzeni çatlatan da biraz budur. Yoksa bizim gerillacılar başa bela olmaktan öteye fazla bir şey yapmadılar, savaşmadan her gün grupların imha haberini yoldadılar. Yaman gerillacılık nerede gelişti, imkanlar açılıyor ama onlar ucuz ucuz kullanıyor. Artık bir şeyler anlamayı bilmeniz lazım. Yani bir işin yolu nasıl açılır, bu yoldan hakkı verilerek nasıl yürünür, bunları anlamak gerekir. Bunları anlamadan siz rol sahibi olamazsınız.

Ben kendi çalışmalarımı böyle ortaya koyuyorum. Siz nasıl koyacaksınız? Varlığıyla yokluğu bir olan gerilla! Ben yine iddiayı fazla abartmıyorum, benim yaptığım dar bir sahada savaşımdır, ben, dar saha savaşçısıyım. Çünkü muazzam bir kuşatma geliştiriliyor ama buna rağmen diplomatik, siyasi, askeri imkanı nasıl kullandığımızı görüyorsunuz. Dahası da var, düşünün ki bu sahaya yüklenim vardı, buranın ilişki durumu vardı. Buna rağmen, her ay -ki '93'te 1500 kişiyi çıkardık-direkt kendi çalışmalarımızla bağlantılı olarak Ortadoğu ve Avrupa'dan o kadar kişi çıkarttık, böyle bir sürü faaliyet yapıldı. Bir devrimci kendini değerlendirirse nelere yol açabileceği ortadadır. Tabi bütün bunlar birbiriyle irtibatlıdır ve günlük yüklenimlerle ortaya çıkmıştır. TC'yi bu kadar kudurtan, onu çöküşün eşiğine getiren nedir?

Gerillacılık, her gün bir grup imha ettirme, her gün bir sürü silah kaybettirme midir? Hazır olan birlikleri bile işletmiyorlar, ondan sonra da siyasi önderlik, gerilla komutanlığı hesabı yapıyorlar. Bölgeden nasıl vazgeçmem, birliğin komutanlığından nasıl vazgeçmem, nasıl merkezim diye hesap yap! Bunlar yanlış hesaplardır.

Özet olarak da şunu vurgulamak isterim. Bu önderlik gerçeğine ilişkin olarak çok yanlış ve yanlış olduğu kadar da edepsiz seviyesiz bazı hesaplar içine girerek benim ne olacağımı, sözde benden sonra neler olacağını değerlendiriyorlar. Bu iyi niyetli bile olsa çirkin bir hesaptır. Yani sözde uzlaşma yolunu dayatmakla beni kurtarmaya çalışıyorlar. Ağlanacak hallerine, "Kurtarmalık şansı var" diyorlar! Güya ileri gelen birçok arkadaşın da yaklaşımları bunu fazla aşmıyor, ben, morallerini bozmak için söylemek istemem veya herkes böyledir de demiyorum. Önderlik yaklaşımları şudur: "Ne kadar kullanabiliriz, bağlılığımızı nasıl gösterebiliriz" şeklinde

biraz gözü yaşlıdılar. Fakat bunun altında da benim tespit ettiğim diğer bir husus, aslında her şeyi iyi hesaplıyor: “Bir şey olursa biz ne oluruz” hesabındadır. Daha sonra bazı iyi niyetli arkadaşlarımız bu havaya girdi, bazıları da hiç farkına varmadan bu oyunun içindeydiler ve birçok militan da böyleydi.

Çoğunuzun gerillaya katılmaması, gerilla savaşına hakkını vermemesi ne anlama gelir? Benimle oynamaktır. Ne de olsa işlerinizi ben yapıyorum, ne de olsa onurunuzu biz kurtarıyoruz, sen de üzerinde yaşa! “O götürür, o yapar” de! C. arkadaş: “*Bütün ordu, gerilla işlerini de size yaptırma bende çok köklü gelişmiş bir anlayış*” diyordu. Tecrübeli arkadaşlarımız, çoğunuzun durumunu ele veriyor. Yoksa bu dava için kendini ortaya atıp, bazı gerçeklere doğru katılıp da gerilla savaşını geliştirememeye, gerilla ordusunu geliştirmeme düşünülemez. Yanlış hesaplar, ‘benden öncesi, sonrası’ şeklindeki hesapları saçmadır. Ben önce mi de, sonra mı da yapmışım. Tarihi bir roldür, bütün yönleriyle oynanır. Sen dürüstsen doğru ve yeterli katıl, bütün bu sorulara cevap verirsin. Burada bu köylü sığılığını, bu küçük burjuva entrikacılığını veya objektif, subjektif bütün geri konularımızı biraz aşın ki, gerçeklere katılımı gerçekleştirebilesiniz.

Kendinize bakın, bu halinizle başaracağınıza inanıyor musunuz? İşte size bu tarihi anlattım: O saplantılı, ortayolcu, provokatörce yöntemlere itibar ederek, alet olarak veya sessiz kalarak kendinizi kurtaracağınızı mı sanıyorsunuz? Bunun mümkün olmadığını bu örnekler size anlatmıyor mu? Bunların boş bir hayal ve beklenti olduğu, esas olanın doğru savaşım tarzı olduğunu, yaşamın ve başarının da onda gizli olduğunu çok büyük bir açıklıkla önümüze koyuyor. Gerçekler bu kadar yakıcıyken, niye katılmayacaksınız? Esirgeyecek neyiniz var? Veya kendinizi bütün yönleriyle katmadan neyi yaşayabileceksiniz, neyi bekleyeceksiniz? Sizin ki boş hesaplardır, diyorum. Sizin gibilere yazık! Kendini boş beklentilere, boş hayallere, kuruntulu yaşam hayallerine terk etmek size yakışmaz. Bu kadar hesap sahipleri var, başaramadılar, sizin gibi yetersiz, beklentili durumda olanlar mı başaracak? Yanlış yolda yürümeyi veya eksik, yetersiz katılımı mı başarı haline getireceksiniz?

Çıkaracağınız sonuç; PKK’nin savaş tarihi ve önderlik tarihinin çok önemli olduğudur. Ve bunu doğru değerlendirmek, ona doğru katılmak yaşamın biricik yoludur. Doğru yaşamının, savaşarak yaşamının, onurlu yaşamının yolu budur. Burada öyle kölece katılımdan da bahsetmiyorum. Tek yol; demokrasi yolu, bağımsızlık yolu, sosyalizm yolu budur; bu yolla oynama, sağa sola çekiştirme, geriye çekiştirme ve intihara götürmenin de hiçbir anlamı yok. En önemlisi de varolanı işletmeme ve hazır değerler üzerine konma hesaplarını çok denediler ama hepsi tarihe karıştı veya en olumsuz biçimde gittiler. Bu durumlara düşmemek, tam tersine zafer yoluna girmek için tarihi iyi bileceksiniz. Zaferin emredici, başarılı yoluna girmek ve gerçek

kişiliğini burada bulmak, tarihi rolünü böyle oynamak size en yaraşanıdır. Bütün tarihimizin akıllı ve dürüst olana öğrettiği budur. Ama halen birileri bunu tercih etmek yerine başka yolu tercih ediyorsa, ben ona bir şey demem. Ama biz, yolumuzda yürüyeceğiz ve eze eze bu yolun başarısını sağlayacağız. Bu yolda yürüme seni de ezdiğinde ağlama, sağa sola çekiştirme, önümüze de dikilme. Bu yol bizim yolumuzdur. Bu yolun gönüllü bir savaşçısı, itirazsız, yaman bir savaşçısı olmak istiyorsanız sonuna kadar yeriniz vardır. Gurur, onur yoludur; herkesin buna ihtiyacı ve çabası oranında hakkı da vardır. Halkın yoludur; kendini halktan kabul eden herkes gelip katılabilir. Ama bu yolun bir kanunu, gerçeği ve uygulaması da vardır. Buna bağlı kalmayı bileceksiniz.

13 Şubat 1994

PARTİ SAFLARINDA DÜŞMANI ONAYLAYAN KİŞİLİK KAYBETTİRİYOR

Her devrimcinin bir damla kanının hesabını soramazsanız, tarih sizi affetmez .

Düzeğinizden pek emin olmamakla birlikte biz yine kendimizi anlamlı bir biçimde vermeye devam edelim. Açıkça belirtmek gerekir ki, sizleri tanımakta güçlük çekiyoruz. Sözlerinizin çocukça hatta ondan daha geri bir anlam ifade ettiğini vurgulamak gerekir. Tabi bunu, yürüttüğünüz mücadele ve savaş çizgisine ilişkin belirtiyoruz. Hiç şüphesiz bazı gelişmeleri yaşadığınız belirtilebilir ama alt yapınız o kadar bozuk ve devrime o kadar yanılığılı, yetersiz yaklaşmışsınız ki; bunu ayıklamak, düzeltmek gerçekten büyük bir sorun. Daha öncekileri de bu anlamda sürekli bir çözüm gücü haline getirmek istedik ama maalesef fırsatlar, tanınan şans ve olanaklar hiç kullanılmadı denilebilir.

Düşmanı bir tarafa bıraktık, bize göz açtırmayan sizin gerçekliğinizdir. Erken iktidar hastalığından tutalım, devrimciliğin ABC'sine bile anlam verememe durumu yaşanıyor ve hepsi birbirine girmiş. Bütün çözümleyici çabalarımıza rağmen bu sınırlı kalıyor. Bir kişinin bunu böyle yıllarca nasıl sürdürdüğüne anlam vermek gittikçe güçleşiyor. Bunlar nasıl insan, kimin için insan demekten kendimizi alıkoyamıyoruz. Niçin ve nasıl yaşadığına, yaşama gücünün ne olduğunu anlamaya bile yanaşmıyor. Şimdi dikkat edilirse, bu aynı zamanda bir halk trajedisidir ve onun ağır etkisi altında yürüyorsunuz. Toplumsal bir gerçeklik oluyor.

En erken yaşlardan beri bu gerçeklikten neden hem kaçarcasına isyan ettiğimi, hem de etkisine girmemek için neden bu kadar savaş verdiğimi şimdi daha iyi anlıyorum. Sizin durumunuz da böylelikle daha iyi anlam buluyor. Suçlamaktan ziyade yine de sizi çözmek önem taşır. Zaten düşman karşısında yiyeceğiniz kadar darbe yiyorsunuz, öleceğiniz kadar ölüyorsunuz, bir darbe de bizim size vurmamız pek de anlamlı değil. Tabi siz öyle alışmışsınız, sizin en özgürce sandığınız günler bile boşa geçen günler iken, zorla geçen günleriniz ise dayaktan beter darbe yediğiniz günler olarak anlaşılır. Siz başka türlüünü, yaşamın bir de özgürce savaş tarzının mümkün olabileceğini akıl edemiyorsunuz veya bu alanı en sorumsuz alan olarak görmek,

değerlendirmek, yaşamak istiyorsunuz. Ya hamalca çalışma ya da özgürlük fırsatı doğduğunda onu en havai, en keyfi ve sorumsuz biçimde yaşamak gibi bir ikileminiz var. Halbuki ikisini de kabul etmemek devrimciliğin özüdür, temelidir.

Devrimcilik teknik bir mesele olsaydı işler belki daha değişik götürülürdü ama nasıl besmele ile bütün ayetlere, bütün yaşama başlanıyorsa; besmele ile başlar gibi bir işe başlama ihtiyacınız var. “Rahman ve rahim olan Allah’ın adıyla başlarım” sözünün anlamı nedir? Somutlaştırırsak; çok yüce, derinlikli olan ve kurtuluşu temsil eden bir çizgi ile işe başlıyorum biçiminde de tercüme edilebilir. Bismillah budur. Sizin bismeleniz yok, bismillahınız yok. Kurtuluşa gücü yeten çizginin gerçeği ile başlamalı ve öyle yaşamalı.

Mesela kendimi oldukça eğittiğim söylenebilir ama halen bu konuda kendime gösterdiğim özeni sizin gösterdiğinizi söylemek zordur. Kendini eğitime gereğine gerçekten inanmıyorsunuz veya verdiğiniz yer çok az. Açık, onu aşmak istiyoruz, başka çareniz yok, siz neyle devrim yapacaksınız? Bırakalım devrim yapmayı nasıl yaşayacaksınız? Ölmek bir çare değil, kaba savaçılık hiç çare değil ama siz bütün bunları kendinize, çevrenize hatta bize kadar yakıştırdınız. Size göre her şey olur, mubahtır. Halbuki İslam dininde bile mubah olan, günah olan, hayır olan son derece ayrıntılı bir biçimde incelenmiştir. Bizim için çok haram, mubah ve helal olan şeyler görülmek bile istenilmiyor. Dini açıdan değerlendirsek, bu durumunuz din değil, dinsizlik anlamına gelir; çizgi değil, dağınık ve isyancı, şaşkın ördek misali kendini orta yere atan kişi anlamına gelir.

Düşünce ufku çok dar olup, iyi niyeti ne olursa olsun bir işi planlama ve makul tarzda yürütme hiç gelişkin değil. Birbiriyle iş yapma değil, hep birbirini boşa çıkarma esas yan oluyor. Yaşam tarzınızda, çalışma anlayışınızda neden bu böyle sürüyor? Erken iktidar hastalığına, ucuz kariyer sevdasına kendini kaptırma neden bu kadar hoşunuza gidiyor? Gerçekten insan bunu da anlamakta zorlanıyor. Bir yandan iddialı, diğer yandan kendini iddialı görmeme, yani bir yandan yersiz aşırı bir iktidar hastalığı diğer yandan ise işler konusunda kendini iddialı görmeme aslında bir çelişki de olsa gerçektir. Yıllardır kendinizi ne kadar ölçüp biçtiğiniz bile belli değil. Belli olan boşa çalma, karıştırma ve işleri ağırlaştırma. Kendinizle ilgilenmediğiniz oranda etrafı bozuyorsunuz. Yoksa kendini gözden geçirmenin doğru tarzını yakalaysaydınız böyle kalmazdınız. İç dünyanızı gözden geçirme de yok. İç muhasebe, derin bir takım anlayışın sahibi olma, derin bir doğrunun sahibi olmadan hiç haberiniz yok. Kendinizi gözden geçirdiğinizde bile, kandırmacı, düze vuran, hastalık yayan bir sonuç söz konusudur.

Aslında siz gerçekten devrimin bir cahilisiniz. Günümüz devrimleri bilince dayanan, bilimsel devrimlerdir. Çağdaş devrim bilincinin bize ne kadar gerekli oldu-

ğunu kendine soran, mesele yapan hiç kimse yok. PKK'nin artan savaş olanaklarını devrimin bilgisiyle değerlendirme aklınıza bile gelmiyor. Zaten erkenden, emekten habersiz kendini iktidar gibi görme de bu işi daha da olumsuzlaştırıyor. Şimdi mutlaka sizi akıllandırmak gerekiyor. Mutlaka aklın yolunu bulmalısınız, hem de en incesini. Sizi zorla devrime sürükleyen yok. Kendi canınızdan bıkmaya da gerek yok, yaşamının devrimci yolunu bulmalısınız.

Bir düşmanınız var ki sizi hiç yaşatmak istemiyor ama siz kendi saflarınızda sadece bunu onaylayan bir kişilik sergiliyorsunuz. Ve bu anlamda elimizde bir avuç sorunsunuz. Aslında öyle olmamalıydı, çoktan bunu aşmalı; kurtuluş gücü, savaş ve başarı gücü olunmalıydı. Bu devrim yalnız benim için değil, gerçekten herkese gerekli, herkesin işi. Fakat kültürümüz bir işi o kadar havale edici ve sorumluluktan kaçmaya o kadar meyillidir ki; aynı zamanda körce ve sonuçsuz bir yaşamaya o kadar mahkumdur ki, başka türlü mesele edinmiyor. Ben herhangi bir yoldaşta ister olanağı az olan, ister çok olan, ister fırsatları olan, ister olmayan, ister zor, ister kolay koşullarda olsun iyi bir yaklaşım gücü göstereni göremedim. Hemen her koşulun zebunudur*. Kolay koşulun daha belalısı oluyor, zor koşulun daha zavallısı oluyor.

(...)

Sorumluluktan kaçışı bir metot bilenler asla gelişemez, ciddi bir çalışmanın sahibi olamazlar. Bu sahadan gidenlerin, bu kadar öğrenmelerine rağmen partiyi nasıl yanlış dayattıklarını, aldıkları gücü nasıl kötü kullandıklarını siz kendiniz söylediniz. Sizin de böyle olmayacağını ne malum. Botan'dan, birçok alandan gelenler var, burada öğreniyor ve hayret ediyorlar; “Gelenler bize nasıl bu partiyi tanıtmadı, Önderlik gerçeği başta olmak üzere bunu vermedi” diyorlar. Bunu söyleyenlerin kendileri acaba aldıklarını doğru yürütebilecekler mi? Buna hiç olmazsa belli bir ciddiyetle anlam verebilecek, ciddi birkaç adımın sahibi olabilecekler mi? Yoksa aldıkları gücü bir kez daha bastırarak, dağıtarak, kaçırarak mı kullanacaklar? Söz verme bu anlamda yığıtlıktır. Düşünün ki siz; “Uygulanmasa ne olur, ben de biraz kendimi konuştursam” diye diye zaten siz insanlıktan çıkmışsınız. Bu mantıkla, keyfi yaşam düşkünlüğüyle, ciddiye alınacak hiçbir yanınız yok. Ciddiye alınmak için ciddi bir işin sahibi olmak gerekir. Ciddi bir takım başarıların takipçisi olmak gerekir.

Devrim kesin bilinç işidir, bilimsel bilginin bilinciyle yürütülmesi gereken bir iştir ama çoğunun devrimde bilincin gerekli olduğuna inandığı bile tartışmalıdır. Hatta bilgiyi, bilinci fazla görenler, zararlı görenler içinizde az değil. Öyleyse nasıl

* Zebun: Aciz, çaresiz, perişan, zayıf olan.

devrim yapacaklar? Bırakalım toplumu kurmayı bunlar kendini yapamıyor, kendini bile etrafa göre ayarlayamıyor. Bir tanesi rahatlıkla birçok şeyi bozabiliyor. Sizin Önderlikten anladığınız, güç almaktan anladığınız etrafı bozmak. Bütün bunlar eski Kürt belası, Kürt düşkünlüğü, Kürt serseriliğidir. Toplumumuzda çok yaygındır, biraz ağa oldu mu bastırır. Etkiden, güçten anladığı bir düzenleme, bir yaşamı ilerletme biçiminde değil, daha da içinden çıkılmaz hale getirmedir. Siz de böyle anlıyorsunuz, maalesef pratiğiniz bunu kanıtlıyor.

Buraya ciddi okullardan geçerek gelmemiş olabilirsiniz, yüksek seviyeli terbiye ocaklarından gelmediğiniz de söylenebilir, öyleyse burayı bizim halkın kurtuluşuna göre en iyi eğitim yeri olarak görmekten başka çaremiz yok, hatta burası bile fazladır. İmkan olanakların sınırlılığında şikayet etmek doğru değil, fazla bile demek gerekiyor. Olmayabilirdi de, olmadı diye biz kurtuluştan vazgeçebilir miydik? Kaldı ki, böyle imha sürecinde olan halkların önderliklerini, kendilerini fazla rahat koşullarda yetiştirme güçleri de yoktur. Aksini beklemek, iddia etmek yanılıdır. Avrupa'daki insanın yaşam felsefesi neden geri oluyor? Rahatlıktan ötürü geri oluyor. Zordaki insanın başarıma şansı daha yüksektir ama eğer zavallılıklarını bilince çıkarırlarsa, ondan kurtulmayı esas alırlarsa bu böyledir. Kolay koşullarda hiç kimse sağlam, büyük başarıları beklememelidir.

Düşmanın üzerinize geliş tarzıyla, bir de sizin kendinizi rahatça süreci karşılama durumunuza baktığımda çelişki görüyorum. Düşman iktidardadır, dünyanın en güçlü ilişkilerine sahiptir. Ama ondaki şiddet, ondaki yoğunluk karşılaştırıldığında kesinlikle sizinkiler yürekler acısıdır. Yani sanki iktidar gücü sizsiniz, sıkışan da düşmandır. Bu doğru değil, ölüm çarmihına gerilen sizin durumunuzdur. Çarmıha gerilmişken, kendinizi bu kadar rahat hissetmeniz ancak köklü bir yanılıyla izah edilebilir. Peki bunun nedeni ve bu anlamda Önderlik gerçeğine ulaşmamak nedir? Koca bir ikiyüzlülüktür aslında. Çünkü eğer biz bu savaşı doğru değerlendiriyor, doğru pozisyon ve tavır takınıyorsak sizinki daha fazla böyle olmak zorunda. Zira siz daha fazla sıcak savaşımın yüz yüze olan kadroyu temsil ediyorsunuz. Bunu anlamıyorsanız gafilsiniz, yani derin bir yanılı içindesiniz. Bu yoğunluk, düşüncenize ve ruhsal atmosferinize hakim değilse kendinizden kesinlikle kuşku duymalısınız. Kendinizi mutlaka gözden geçirmeli ve en azından düşmanı karşılayacak gerçekçi bir düzeyi yakalamalısınız.

Bu birimlerin neden imha olduğu ve neden etkili olamadığının çözümlemesini hiç yaptınız mı? Bunları gözden geçirmeden hiçbir işi beceremezsiniz. Bir imha psikolojisini, gafleti, bir imha tedbirsizliği ve yetersizliğini çözmeden kendinizi başarılı kılamazsınız. Ben bile işleri nereden ele alacağımı şaşıyorum. Tek bir kişi bile savaş dersini anlamaya yanaşmıyor. Gerçekten çok anormal bir durum. Belirtti-

ğim gibi, işin içinde bir de iktidar hastalığı var, kendini bir şey sanma var. Biz can derdindeyiz, arkadaşlarımız neredeyse et derdinde. İşte iktidar hastalığı, kendini rahat hissetme olsa olsa buna benzetilebilir. Benim can derdinde olma durumumla karşılaştırıldığında birçok arkadaşın durumu; her şey güzel geliyor, sıkışan düşmandır, hatta zafere giden biziz! Ben kesinlikle bu kadar rahat değilim. Ne demek, ne alakası var, neden bu yanlıgıyı yıllardır yaşadığımızı kendinize soracaksınız.

Çizginin Kişide Egemen Olması Halkın Hafızasına En Yüksek Düzeyde Karşılık Vermektir

Bizim halkımızın hafızası silinmiş, aklı yitirilmiş; dolayısıyla cehalet egemendir. Sizin de aklınızın, şuurunuzun önemli oranda dağıtıldığı, dumura uğratıldığı söylenebilir. Anlıyorum, bu nedenle fazla düşünce gücünüz yok. Gelişkin bir ulusun ferdi neden çok akıllıdır? Mesela; çoğunuzun tanıdığı Almanlara bakın, adamlar son derece akıllı, disiplinli, planlı ve tedbirli. Bir de bize bakalım, halkımızın buradaki durumuna bakalım; şuru yitirilmiş, bilinci dağıtılmış, habire şuraya buraya günü birlik koşturmaktan öteye bir mecali yok. İşte sömürge halk, köle halk gerçeği böyle ortaya çıkar. Karşı taraf mutlak egemen mantığıyla, onun sistematik olarak pratiğe yansıtışıyla, bizzat iktidarıyla egemendir. Bizse sadece gözyaşıyla, bol şikayetli, oraya buraya koşturulan köleler durumundayız.

Özgür olmanın ilk koşulu bunun aşılmasıdır. Kendini toparlayan kişilik, kendini mantığa, şura ulaştıran kişilik sizde ne kadar var diye sorduğumda, bunu anlamaya gelmiyorsunuz. Benim delilik teorime göre, buna gelememe sizde çok tehlikeli bir boyuttadır. Şuru, hafızası yüz yıllardan beri tahrip edilen bir halkız. Şimdi biz bu şuru, hafızayı aslında tekrar iade etmek istiyoruz. Bu halk için tarihi yaratma, halk için siyaset yaratma, gelenek yaratma; bu halkın şuurunu, hafızasını yeniden oluşturmadır. PKK bir yerde halkın tarihi, halkın hafızası, şuru, bilincidir ve kadro bunun temsil düzeyidir. Hafızasız, şuursuz bir insan günlük olarak yaşayabilir mi? Nasıl ki hafızasız, şuursuz bireyler için bir bardak suyu içmek bile sorun ise devrimler için, halklar için bu daha fazla böyledir; bunlar olmadan ne halk ne de bir örgüt yol alamaz ve tabi militan kişi de başarılı olamaz.

Sözünü ettiğim delilik teorisine göre siz bunun tersini iddia ediyorsunuz. Hafızasız, şuursuz, plansız kişilik en doğru kişiliktir dercesine tavır sergiliyorsunuz. Çizgisiz devrimcilik nedir; hafızasız kişilik, şuursuz kişilik demektir. Biralım devrim gibi en çetin siyasal incelik isteyen faaliyeti, en kabasından bir insan yürüyüşünün bile hafızasız olamayacağı, denendiğinde görülecektir. Bu nedenle bilincin bü-

yük gereğine inanacaksınız. Çizginin kişide egemen olması, halkın hafızasına en yüksek düzeyde karşılık vermektir. Sizler de buna talip oluyorsunuz. Militan olmak, önder olmak bu anlama gelir. Ama bu söylediklerimi kavram olarak bile anlamak istemiyor, ondan sonra da savaştığınızı sanıyorsunuz. Bunları diğer önemli bir nedenden ötürü söylüyorum, zamanımız gerçekten önemli; düşman öyle fazla zaman tanımıyor. Düşmanın klasik bir anlayışı; bahar gelmeden bizi şaşırtmak, bizi bocalatmak, bizi anlamlı başlangıçlar yapmaktan alıkoymaktır ve yine her sene olduğu gibi bu yıl da öyle yapıyor. Kaldı ki mesele yalnız bahara ulaşmayı böyle çarpıtma değil; yazı da böyle yapıyor, güzü de, kışa girişi de böyle yapıyor. Bizi çok iyi izliyor.

Düşman, akli selimin ve mantık yapımızın bir türlü oturmamasından faydalanarak, kışa girerken çok hazırlıksız yakalıyor, yazın yine çok uğraştırarak sağa-sola bizi böyle kendi tarzına çekerek; sonuçta doğru bir savaşı oturtmama ve baharı boşa çıkartmak için kafa karıştırıcı birçok yöntem dayatıyor. Her yıl bütün süreçleri biraz daha planlı götürebilmek için çözümler geliştirdim. Mesela; III. Kongre sonrası durum, hatta II. Kongre sonrası durum da aynı bu şekilde ele alındı. Hemen hatırlatmak gerekir ki, V. Kongremiz de bitti sayılır. Bunun aydınlığı altında ve derslerin ışığında bahara doğru hızla her günümüzü düzenliyoruz.

1982 güzü ve kışına doğru, ülkeye yönelim hazırlıklarını geliştirme görevleriyle yüz yüzedik. Bayağı da iş yapmış, birkaç yüz kişiyi eğiterek daha kış gelmeden ağırlıklı bir bölümünü ülkeye ulaştırmıştık. Böylece baharı güçlü bir atılımla başlatmak istiyorduk. Ama gel gör ki kadroda bilinç diye bir şey yoktu, yoksa gerçekten o dönemin eğitiminde verdiklerimize bakarsak aslında iyi gerillacı olabilirlerdi. Bazı broşürlerimiz, ülkeye dönüş yazımız vardı; halen de yol göstericidir ve güncelliğini koruyor. Ama anlam veren çıkmamıştı. En üst düzey de dahil olmak üzere kışın zorda kalmışlar, birkaç çuval un almak için KDP'nin kuyruğuna yapıştıkça yapışmışlar. Tıpkı şimdi birçok birliğimizin durumu gibi. Ağustos böceği bile kışı düşünür, yazın yiyeceğini hazırlar. Karınca da öyledir, kışı yeraltında geçirmek için yazın harıl harıl çalışır. Yani bir karınca, bir Ağustos böceği kadar bile bizim gerillanın yazı değerlendirdiğini sanmıyorum. O zamanki durumları öyleydi, ağalara yanaştıkça yanaşiyor, baharı unutupuyorlar. Tabi ağası işbirlikçidir, ağası TC'nin uşağıdır; devrime nasıl yaklaşmamız gerektiğini iyi planlayarak, tedbirini alarak engelliyor ve tıpkı kışta sıkışan köylünün bir gününü kurtarma hesabı gibi, bizimki de un derdine düşüyor. Bir yılı o şekilde boşa harcadığımızı hatırlıyorum.

1984 Atılımı'nın çok daha planlı bir gelişimini aslında 1983'de yapabiliirdik. Ama ağanın kuyrukçusu, köylü anlayışı veya kendine güvenmeyen devrimci anlayış ağanın gücüne sığınıyor. O zamanın gücü de işte karşısında "Olur ağam" dedikleri

Güney'deki ilkel milliyetçilik, 1993'de de aynı durumu yaşattı. Bizimkileri gaflet uykusundan uyandırmak; yutulduklarını, KDP'nin düşmanla üzerlerinde pazarlık yaptığını anlatabilmek aylarımızı aldı. Aynen o 1983 baharındaki gibi on yıllık bir arayla aynı hikaye tekrarlandı. Sözüm ona ucuz, rahat yaşamı kurtarmak için vermedikleri taviz yok. Daha güneye doğru gitmelerini söylediğimizde de bu sefer bütünüyle oraya bağlanıyor ve yaşadığını sanıyorlar. Yani iyi ki biz varız, duruma el koymazsak aslında çoğu düşmanın bir iki sabotajı, bir iki darbesiyle gidecekti. Yapılan plan buydu ve adım adım geliyordu ve bunları zor bela bu gaflet uykusundan çekip çıkardığım çok açıktır, biliniyor. Hemen her yıl böyle geçiyor, onlar ise orada yaşadıklarını sanıyorlar. Bir çuval un, sözüm ona biraz rahat yaşamla kendilerini avutmaları büyük bir yanılgıdır. KDP gerillayı eylemden çekmek için; "*Hakkari'ye yaklaşmayın, hududa yaklaşmayın gelin burada un vardır*" diyerek bu yolla biraz daha güneye, biraz daha kendilerine hizmete çekmek istemiştir. Bilinen klasik anlayış, ağanın yanaşmaları konumundan öte değildir. Bizimkiler de buna gelerek zaten kendi elleriyle kendilerini mahkum etmişlerdir.

Özgürlük ve devrim bilinci fazla yok, laf kalabalığı altında ayrıntılarla uğraşmaları şimdi sizin durumunuz gibiydi. Birbirini suçlama, boş işlerle uğraşma ve böylece darbe günü geldiğinde nefessiz kalarak, o zaman Önderlikten müdahale isterler ama artık biz de gücümüzü bu şekilde veremeyiz. Bu duruma düşmek nedir, doğru mudur? İnsanda biraz haysiyet olursa bu dağlarda kendini bu durumlara düşürür mü? Niye Ağustos böceği kadar kışı hiç düşünmedin? Aylar geçtiği halde, "Buranın kışı şöyledir, böyledir" diye hiç düşünmediniz mi? Peki sıkıştığınızda kimi kullanacaksınız, sıradan köylü bir ağayı kullanabilir misiniz? Ağayı kandıracağınızı sanıyorsanız, o en kurnazdır, insanı en kandıran tiptir. Senin bağımsız alanın olmadan, savaş alanının olmadan hangi ağayı kullanacaksınız? Ama felsefenize bakıldığında aynen bu görülüyor. Kendinizi kandırdığınız yetmiyormuş gibi bu yılları boşa harcadınız.

Bir iki yıllık hazırlığımızla gerçekleşen müthiş bir çalışmaydı. Ama onlar hiç gerillacılık yapmadı, gerillacılığın yanından bile geçmediler. Böylece 1985'e geldiğimizde ülkeye gönderdiklerimizden, yirmi-otuz kişilik bir grup ya kaldı ya kalmadı. Üstelik bu süreçte halk ayağa kalkmıştı, ordu kurulabilirdi ama gafil, sorumsuz kişilik; hamalca, körce yaşayan, eşkıya kişiliği bunu boşa çıkardı. Sonuçta iflas etmiş bir şekilde buraya gelerek kendilerini üzerime attılar. Bu size göre alışılmış bir Kürt felsefesidir: Günü birlik yaşarsak ne ala, yaşayamazsak kendimizi bir yerin üstüne atarız ve vuran vurur bizi, ölen ölür. Bunun dışında bir seçenek yaratamıyorsunuz. Hemen hemen bütün yapımızda yıllık olarak gözlenen durumlar böyledir. Gerçek böyledir. Şimdi bu kader midir, peki ben de size göre boyun mu eğeyim? En akıllı sizler mi oluyorsunuz. Eğer akıllıysanız hatırlatıyorum; bu yaklaşım sahiplerinden

veya sonuçlarından eser kaldı mı? Ben nefes nefese, sabırla, büyük bir anlayışla sorumluluklarla hiç olmazsa bu güne gelmeyi sağlamakla akılsızlık mı ettim. Siz çok akıllıysanız bunun sonuçlarını niye bana gösteremiyorsunuz? Çok iyi yaşadığınızı, mücadele ettiğinizi sanıyorsanız niye kaçıyor, kendinizi örtbas ediyorsunuz, kaçacak yeriniz var mı?

Günlük olarak TC'nin yayın organlarından şöyle spotlar dinliyoruz; “*Dağdaki militan; çok acıktığını biliyoruz, çok üşüdüğünü biliyoruz, çok kötü bir yaşam olduğu kesindir, gel devletin sıcacık kucasına gir, bu kötü yaşamdan kurtul*” diyor. Evet, dağdaki sıkışan gerillaya böyle sesleniyor. Peki bana neden böyle bir çağrı yapmıyor? Dolaylı yollardan bir iki defa bana el uzatmadı, çağrı yapmadı değil; benim PKK'leşmeye başladığımdan beri bu tür yaklaşımları vardı ama benim de bir kullanma tarzım var. Örneğin; bana bir kaç yıl devletin olanaklarıyla Ankara'da yaşam sundu. Bu yolla bizi bağlama planları geliştirdi. Hatta Özal bile benzer şeylere yeltenmişti ama müthiş kullandık. Demek ki en alt düzeyinden en üst düzeyine kadar bizim de onlara karşı bir yaklaşımımız var, ya sizin? Bu noktada kendi pratiğinizi inceleyin. “Gel sana bir çuval un vereceğim, bir çay vereceğim...” diyenlere, böyle ördek gibi başını sallaya sallaya gitmişlerdir ve bütün birimler imha olmuştur.

Düşmanı izlemek, düşmanın dolaylı direkt tedbirlerini boşa çıkartmak böyle mi olur? İçinizde akıllı davranan kaç kişi var? Pratiği değerlendiriyorsanız tartışın niye anlamaktan kaçırıyorsunuz; akıllı, bilinçli devrimciler olmak istemiyor musunuz? Düşmanı akıllıca kullanan, bir güzel tuzağa düşüren kaç kişi var içinizde. Tam tersine halen her gün sorundur; Mardin, Amed, Dersim'e kadar her yerde gözü basit şeylerde. Buna namussuzun gözü derim. Çünkü sadece “Köyde ne var ne yok, rahatlık var mı, köyde çay, sigara var mı? Köyde dedikodu var mı?” diye bakıyor. Felsefesi bu kadar. “Lanet olsun köye, burası bir tuzak” demiyor, “Orası zaten dağıtılmış, benim yaşamımın yeri doruklar, benim yaşamımın yeri düşmanın ulaşamayacağı yerler” diyerek bunu mesele yapacağına, hepsi daha fazla rahatlık peşinde.

En rahatlık peşinde koşan işte bugün savaştan Güney güçleridir. Kendilerini her gün aç bırakıyor sonra da olmadık yerden yardım istiyorlar. Düşünün ki; sözüm ona en zengin, en lüks yaşayan gerilla gücü, öncü güçler onlardır. Oysa bu ülkede hiç rahatlık düşünülebilir mi? Düşmanın ajanı için bile olsa söz konusu olabilir mi? Bizimkiler birçok karargahımızda “Ben de bir komutanlık işgal ettim” diyerek, neyi ayarlıyor; “Getir yiyeceği, giyeceği, bilmem şunun bunun iyisini”! Akıllı bir komutan savaş ortamında bunu hiç aklına getirebilir mi? Ama maalesef bütün komutanlarımız şimdi böyleymiş. Ben buradayım, gerçekten sizin düşündüğünüz anlamda belki her şey var ama eskiden böyle mezar kadar bir yerde bulduğum rahatlığı veya tattığım bir yemeği arıyorum, bulamıyorum. Çünkü sorumluluklar artmış, artan bu so-

rumluluk bana nefes bile aldırmıyor. Bu açıktır, gerçekten ne doğru dürüst bir uyku, ne de rahat bir nefes alma imkanı bile yok.

Bizim bu komuta tarzımız, üstelik en üst komutamıza kadar yetki eşittir rahatlık ve daha rahat yaşamdır anlayışındadır. Nereden çıkarıyorsunuz, bu olsa olsa namussuzluğun, sorumsuzluğun komutanlığı olabilir. Gerçek bir komutan başını kaşıyacak vakit bulamaz. Nitekim böyle komutanların her biri birer canidir. Onların pratiğinin her biri bir cinayet gibi kayıplarla doludur, ki buna savaş kaybı da demiyorum, en zavallı kaybediş tarzıdır. Nerede devrimci namus, onur, nerede anlayış? Bu soruları kendinize sormazsanız siz neyin devrimcisi, hangi yaşamın sahibi olacaksınız. Düşünmeye, anlamaya gelmiyorsanız neye gelirsiniz?

Yiğitlik açıklıkla özünü olduğu gibi ortaya koymakla başlar. Bu durumunuzu ancak belirttiğim delilik teorisine göre izah edebiliriz, o zaman o teoriye göre yaşayın. Kendinize bunu layık görürseniz yaşayın ben ne yapayım. Her gün vahşice katledilen sensin, işkencenin alasını yiyen sensin, rahat yaşam dediğin yerde boğdurulan sensin; işte bu sizin deliliğinizdir. Anlayışa, ciddiyete gelmezsen başına bunlar gelir. Kendinizi çok cesur sandığınız noktada aslında delilik var. Çok imkan olanak sandığımız yerde, sadece büyük yoksulluğunuz var. Sizi iktidar sahibi, zenginlik, cesaret sahibi görmeye ben cesaret edemiyorum. Çünkü sizin kadar kör cesaretim yok, sizin kadar kendimi iktidar sahibi saymıyorum. Sizin kadar rahat uyuma durumum hiç yok, yaşamaya böyle cesaret etmek aklıma bile gelmez. Bunun nedenini hiç düşündünüz mü? Bence ben biraz anlayışlıyım, siz delisiniz ondan. Çok akıllı olsaydınız böyle zorda kalır, böyle kaybeder miydiniz; kolay düşer, kolay ölür müydünüz, bu kadar yanlış yapar mıydınız? İşte bu nedenlerden dolayı, biraz anlayışlı olma gücünü göstermelisiniz.

Gerçeklere saygılı olmalı, en az düşman ciddiyeti kadar kendi planlamamıza bağlı olmalıyız. Böyle olmamak için hiçbir nedeniniz yok. Kendini üzerimize atmaya artık bırakın diyorum. Bize zeki insanlar, sözden anlayan insanlar gerekir. Sizin istediğiniz tarzda ben her gün sizinle kavga mı yapayım, sizinle ayrıntılara mı boğulayım. Sizin bu tarzınızla bırakalım önderlik yapmayı, bir cemaat bile olunamaz. Bir ahbap çavuşluk grubu veya benim o çocukluktaki arkadaş gruplarım bile böyle olmazdı. Sözüm ona devrimin kurmaylığına özeniyorsunuz. Bunun için eğitimin önemini sürekli vurguluyorum. Mutlaka bir şeyler anlamalısınız, anlamadan, bilinçlenmeden olmaz. Yeterli bilinç, doğru bilinç devrime ve gerçeklerimize bağlı bilinçten bahsediyorum. Yani şu sonuca yol açmamalıyız; “İyi güç aldık, gideriz şöyle kullanırız veya iyi cesaretlendik şöyle oluruz” bizim verdiğimiz bu değıldir. Biz bütün bu söylediklerinize amansız karşıyız.

Hiçbir şey yapamaz durumda değilsiniz. Kesin bir şeyler yapmak, savaşmak istiyorsunuz, hem de en sıcak sığınağına ama bu halinizle gerçekten savaşabileceğimize fazla kani değilim. Sizde çelişki ve yanlışlar oldukça tehlikeli boyutlarda. Değiştirmek için tüm gücümü kullanıyorum. Sopyalla halledilseydi her gün birinize birkaç sopa indirelim, acaba doğru olabilir mi? Veya her bir arkadaşı durumuna göre, özgürlük yaşamından bir şeyler anlayabilmesi için bir yerlere mi koyalım? Ben kendim özgürlüğün büyük anlamını, örgütün anlamını, kolay kolay kendimi ele vermemeyi biraz zindanda kavradım; orası ders verdi bana ve bir daha yakalanmadım. Acaba sizi de böyle aylık zindan pratiğine sokmak yerinde olur mu? Bana göre çok kaba bir yöntem bu ama anlayabilmek için her birinizi gönüllü zindana koyalım. Deneyimli olanlar zindanın ne anlam ifade ettiğini birbirine anlatsın.

Zindandakilerin tecrübesini anlatmalarını bekledik ama onlar daha tehlikeli olmuşlar. Dağdakiler dağın zorluklarını anlatırlar dedik, onlar daha da baştan çıkmış. Kişiliklerinizle yansıttığınız durumlar aslında adamı yerinde duramaz hale getiriyor. Biz yine de gökten adam isteyecek değiliz, kendi içimizden çıkarmak zorundayız. Dünyada hiçbir ulus ne kadar hayrınıza çalışırsa çalışsın bize istediğimiz önderleri vermez. Onu içimizden çıkartmaya mecburuz ve başka türlü de yakışmaz, hakarettir. Öz gücünüze güvenmez, öz gücünüzle kendinizi adam etmezseniz kim sizi adam edebilir, ancak baştan çıkarır. Benim bunları belirtmem 'tekrardır' diyeceksiniz ama buradan giden bütün devrelere bakın gidip yanlış uygulayan kimdir? Gelen raporları inceliyor, kendiniz her gün değerlendirme yapıyorsunuz. Bu kadar hatanın sahibinin kim olduğu sır mıdır, hiç anlaşılacak mı? Yani içinizde tek bir saygıdeğer kişilikte mi çıkmaz, hep böyle güç aldıkça daha da beterin beteri hale mi geleceksiniz? Biz bu kadar kendimizi açarken sizin bizi ters uygulamanız ne demektir? Gerçekten hayırlı bir iş yapacak hiçbir imkanınız yok mu? Bunu da yapamıyorsunuz, doğru dürüst bir iki sözün sahibi de mi olamıyorsunuz?

Sınıf mücadelesini anladık, sizde bir küçük burjuvasınız ama küçük burjuva olarak bile kendinizi yaşatmak istiyorsanız onun ölçülerini tutturun. Bu kadar ölçüyü zorlayarak siz kendi içinizde hangi küçük burjuvaziye yol aldıracağız. Gerçekten burada artık söz bile yetmiyor. Özellikle sizin örgüt içi yaşamı çok yanlış ele aldığınız anlaşılıyor. Örgüt özgürlüktür, imkandır, örgüt; çok zor kahredici yaşamdan kurtulmadır, ben bunu anlıyorum benim için de örgüt budur, örgüt olmazsa ben yaşayamam. Örgüt benim için havanın solunduğu atmosferdir, balığın yüzdüğü sudur. Ama kurallara uymak kaydıyla bu böyledir.

Örgütün bütün kötülüklerden de koruduğu, örgütün bilinç ve aydınlık olduğu, imkan olduğu doğrudur fakat bunu sadece fare misali kemirmek, sadece kendinden yana yontmak en geri yaratıkların düzeyine düşmek olur. Düşünün ki; sizin için ek-

mek, aşk, özgürlük olan yahut her şeyinizi borçlu olduğunuz bir organizmanın asgari kuralına uymuyor, bozuyorsunuz. Kısaca sizi yaşatan temel değerleri kesiyorsunuz. Hem “Örgütsüz olamam, partisiz olamaz” deniliyor, hem de kurallara gelinmiyor. Örgütün amaç ve işleyiş esaslarına gelememek demek, onu bozmak demektir. Ama hemen “Ben örgütsüz yaşayamam” diye tutturuyorsunuz. Yani “Olanaklarına dayarınım, yaşarım ama verdiklerim hiç mühim değil, ben sadece onunla yaşamasını bilirim” anlayışındasınız.

Halbuki örgüt içinde yaşamak en zor yaşamdır, çünkü orada çok ince kurallar var, çok ince tarzlar söz konusu. Bu birçoklarının aklına bile gelmiyor. PKK'nin şu andaki ortamı onurdur, şereftir, bir gün yaşamı bir ömre bedeldir; olanaktır, başı dik olmaktır, namustur ve rahatlıktır, bunu hepimiz yazıyorsunuz. Bunlar doğru ama neyin karşılığında oluyor? Bir aşiret üyesi bile olsan aşiretin bazı kuralları vardır, buna uyarsan sana yer verirler. Şimdi bizde bozulan diğer bir husus da burası, mühim olan sonuçlardır; bu da hırsızlıktır. Bir emekçiye sorsanız, ağacı kaç yılda meydana getirmiştir, o ağacın o yıllık meyvesinin verilmesi için ne kadar hizmet sunulmuştur? “Burası beni ilgilendirmez” dersiniz, işte sizin örgüt anlayışınız budur. Bunlar değişmek zorunda, örgüt işi hassas işlerdir.

Ben her zaman söylerim, bir bahçıvanın bahçesine gösterdiği itinaı, bir çobanın sürüsüne gösterdiği itinaı siz şimdiye kadar örgütünüze gösterdiniz mi? Sergilediğiniz sadece; Kürt işi eşkıya işi, Kürt işi mahkum işi, Kürt işi serseri işi olmuş, yaklaşımlar bunu fazla aşmamıştır. Bunun neden böyle geliştiğini anlıyorum, kendinizi bu anlamda akıllı sanıyorsunuz ama hırsızın aklı nedir, hırsızın psikolojisi nedir? Bunu bence kendinizde biraz açmalısınız. Hırsız bir yana bırakalım, eşkıyanın, serserinin veya lümpenin psikolojisinin ne olduğu, aklının ne olduğu, değerlere nasıl yaklaştığı açıktır. Bilemiyorsanız ben size söyleyeyim; değerleri kimin, nasıl ürettiğini, ne kadar emek verildiğini hiç düşünmez. Akli hep elde etmede, yani sizin o tasarrufluk dediğiniz olaydadır; sadece sonuçlarını cebe indirme. İşte bir lümpen, serseri, hırsız veya eşkıya hep böyle düşünür. Bu doğru bir tarz mıdır? Diyelim ki Kürt tarzı doğru ise o zaman en büyük eşkıya kimdir? Kuşkusuz devlettir, işte en büyük eşkıya olan devlet de halkın her şeyini alıp soyup soğana çeviriyor. Onun yanında diğerleri küçük hırsızlardır. Bizim görevimiz küçük hırsızlar olmak mıdır? Kaldı ki bu halkın içinde öyle fazla çalınacak bir şey de kalmış mıdır?

Kendinizi terbiye edemezseniz, yaklaşımlarınız sizi böyle ele verir. Onun için “*Kişiliği kapalı, kendini fazla açmadı, kendisini bilmem çok farklı dayatıyor, özgün dayatıyor...*” gibi sözlerinizin hepsi araştırılırsa, görülecektir ki basit bir örgüt hırsızlığı, basit bir serseri, lümpenin davranışlarını gizliyor. Tabi sizin anlaşılmayacak, kapalı, ortaya çıkarılamayacak hiçbir durumunuz yok. Yüksek bir felsefemiz olmasaydı

aklı ermiyor derdim. Büyük bir tarih bilgini olsaydınız derinden haber veriyor derdim, bir kahin olsaydınız geleceği kestiriyor derdim. Ama hiçbiri değil; ne bir tarihçi, ne bir bilgin, ne de bir kahinsiniz. Allah'ın zavallısı, düşünceyle fazla alakası olmayan, yaşamın kör kütük bağladığı zavallılar durumundasınız. Neden anlaşılamayacaksınız? Kendinizi nasıl gösterirseniz gösterin mantaliteniz budur.

İnsan gerçekçi olmalı; kendini oldukça iyi anlayabilmeli, anlatabilmeli ve mümkünse devrimle değiştirerek başkalaşımı istemeli, ulaşmak istediğine ulaşmalı. İşte örtbas edilen burası, kapalılık dediğiniz olay buna yönelmemedir. Ondan sonra da çeşitli numaralar sergiliyorsunuz. Lümpenlerin, eşkıyaların diğer bir özelliği var; eşkıyalar kendilerini ya çok sert gösterirler ya da çok duygusal tavır takınırlar. Aslında hepsi kendini örtbas etmedir. Ben bu konuda hemen hepinizi inceleyebilirim; ne kadarı zavallı, ne kadarı köylü, ne kadarı eşkıya, ne kadarı serseri hepsini tek tek ortaya koyabilirim. O açıdan diyorum ki, kendinizi gizlemeye gerek yok.

Yiğitlik açıklıkla, özünü olduğu gibi ortaya koymakla başlar. Ama iyiye, doğruya, emeğine, çabalarına, yiğitliğine bağlı yürüyüş olursa böyledir. Bunun da anlaşılacak yanı yok. Anlamadığınız, kendinizi çok farklı, çok dertli sandığınız için bunları söylüyorum. Hepsi yalan söylüyor, hepsi incir çekirdeğini dolduramaz savunma tarzlarıdır. Karşınızda benim geri çekileceğimi, beni yıldıracağınızı mı sanıyorsunuz?

Bizim parti içindeki şişkinlikler için söylüyorum; kendini cesur veya tehlikeli göstermek için birden bire bakarsın şişinirler, kirpi de ne kadar tehlikeli olduğunu göstermek için bütün dikenlerini mızrak gibi açar. İşte sizdeki kişilik gösterileri bundan ibarettir. Bu tip gösteriler ilkel yaratıklara mahsustur. Bağırıp çağırımlar, köy kavgaları hep bunun işaretidir. Birden bire nara atarak, kendini ortaya atar; cesur olduğundan mıdır? Birkaç zavallı birbirini vurur, ondan sonra jandarma gelir hepsinin kulağından tutar, bir tekme sallar bir köşeye atar. En cesurun başına gelen budur. İnim inim inleyenler, ağlayanlar gider bir hastanenin köşesinde bile bir yer bulamazlar. Bütün bunlar yanlış.

Kendi gerçekliğinizi doğru dile getirmeyi becermelisiniz. Bu konuda sizden talepte bulunmak aleyhinize bir şey değildir. Bunlar sizi biraz daha doğru yaşama çekme talepleridir. Amaç daha sade, daha yerinde yürüyebilmeniz, daha sağlam bir başlangıç sahibi yapmak içindir. Bundan da ürkmemeli, korkmamalısınız, hiç olmazsa buna yönelik cesaret ve anlayışınız olmalıdır. Bu da fazla bir talep değil ve kendim için istemiyorum; sizin için istiyoruz. Eğer insansanız, bu yolda yürümek istiyorsanız, sizden onun ciddiyetini istemek, uygun adımını beklemek neden zorunluza gitsin? Yetişme ve büyüme tarzınız, kavga tarzınız sizi iflas etmekten kurtarmıyor. Biraz iş yapanın bizim tarzımız olduğunu görmüyor musunuz? Yani siz ben-

den daha mı hak, hukuk, yetki sahibisiniz de zapturapta, temel bazı anlayışlara gele-meyeceksiniz? Sizin öyle durumunuz var mı; padişah, prens veya bir mirin, ağanın çocuğu musunuz? Hayır, hepiniz iflas etmiş toplum kişiliğisiniz.

Zaten Kürt ailesinin bilinen felsefesinde; “Oğlum büyür büyür paşa olur” de-nir. Bu sadece bir edebiyat şeklidir; hiçbir şeyi olmayanların, iflas etmiş olanların kendilerini sahtekarca büyütme tarzıdır. İçinizden hiçbirinin ninniyle büyüye büyüye paşa olduğu yoktur, maşa bile olamazsınız. Somut durumunuz bunu gösteriyor. Ben-den öğrenin, benim hayat tecrübem var, yoksa bu tarzda maşa bile olamazsınız. Bizi biraz ciddiye alın, bazen şaşırıyorum; bir yönüyle benim kendime gösteremediğim ciddiyeti siz gösteriyorsunuz, o konuda maşallahınız var. Ama özellikle benim önemli gördüğüm hususlarda rahatlığa, sigaraya gösterdiğiniz ilgiyi bile gösteremi-yorsunuz. Bu da çok vahim bir çelişki oluşturuyor.

Sizde kendi tarzınıza göre müthiş bir bağlılık çok gelişmiştir. Son derece il-ginç bir önderlik bağlılığı gösteriyorsunuz. Ama benim istediğim tarza gelince hiç yanaşmıyorsunuz. Bu çelişkiyi çözmek gerekir; sizin istediğiniz önderlik tarzı ile benim istediğim militanlık gerçeğine ulaşmayı sağlamak lazım. Başka çareniz yok. Demin söylediğim TC'nin size yönelik çağrısı da bir çaredir. Zafer kazanılır bunu fazla mesele yapmamışım, benim mesele yaptığım direndiğini, savaştığını sanıp bu kadar zavallı olmalarıdır. Hatta içimizde bana bağlı olduğunu söylemek yerine be-nimle çatır çatır savaşırsanız ben ondan da hoşlanırım, nitekim öyleleri de var. Her türlü yüklenmeyi yaptılar, onlardan fazla sıkılmadım hatta rahatladım. Fakat en çok zorlandığımız sözüm ona önde gelen önder, militan konumundayken, en değme pro-vokatörden bile daha sorumsuz seyretmeniz, bizi daha fazla zorluyor, öfkeliendiriyor. Madem dürüstsünüz bunları siz çözmelisiniz. Bağlılığınızdan da kuşku duyulamaz ama o zaman tarzınızı düzeltmeniz, bunun gücünü göstermeniz gerekir. Kendi keyfi eğiliminizle değil, bu ön gördüğümüz tarzda da bir yiğitliğiniz varsa, gücünüz varsa onu göstermeniz lazım.

Sanırım bir şeyler anlıyorsunuz ve gerekirse üzerinde tartışmayı derinleştirin. Çünkü ben sadece genelleme yapmadım, yıllardan beri içeriğini de epey açtım. Hiç olmazsa bir inceleme kabiliyetiniz olmalı. Eğer illa güçlü çıkmak istiyorsanız bunu doğru bir incelemeyle, hiç olmazsa yüz yüze tartışmayla sağlayabilmeliyiz. Kendini-ze biraz saygınız varsa, hiç olmazsa bu sefer tam başarabilmeliyiz. Çünkü benim diğer bir endişem de, öyle sandığımız gibi yaşatılmayacağınızdır. Düşman büyük bir ihtirasla, büyük bir öfkeyle, büyük bir intikam tarzıyla yaklaşıyor. Siz bu halinizle onun karşısında bir kuzu bile sayılmazsınız. Bunlar açık gerçeklerdir, söylemekten ürkmemeliyiz. Düşmanı yenmek isteyen, bir kurbanlık kuzu gibi olmadığını göster-mek isteyen varsa, bu söylediklerimize biraz dikkat etmelidir. Gereken her şeyi söy-

ledik, bir devrimi götürecek tekrarlamayı da yaptık, neden anlamadınız? Gerçekten bunu ileride kendinize soracaksınız.

Sizin sandığınız PKK ile bizim öngördüğümüz PKK arasında büyük farklar var. Genelde sizin sandığınız devrimcilik ile bizim öngördüğümüz devrimcilik arasında büyük çelişkiler var ama doğru olan bizimkidir. Sizin hayalleriniz, sizin heveslerinizle devrimcilik hiç bağdaşmıyor. Ben mi kendimi düzelteyim, siz mi kendinizi düzelteceksiniz? Bizim ayakta olduğumuz ve sizi yaşattığımız açıktır. Biz tarihi ilk defa kendi lehimize çevirdik. Ben de vazgeçsem kimsenin elinde bir şey kalmaz, o zaman niye dönüşmeyeceksiniz, niye bazı temel ölçülere güç yetiremeyeceksiniz? Sizden hiç kimse mümince itaat istemiyor. Sizden istenen büyük bir inisiyatifle istediğiniz kadar bir tarz ve temponun sahibi olmanız ve bunun anlayışının, terbiyesinin gereklerine ulaşmanızdır. Açıkçası kendinizi bir ölü gibi, bir bela gibi kılmanızı istemiyoruz. Bu yüzden gidin ölümünüzü başka yerde arayın diyorum. Ben yaşamın adamıyım, ucuz gerçekleşen ölümlerin değil. Ama bir de kendinizi görün; siz kolay ölümün, ucuz yaşamın adamlarısınız. Ben de bunu kabul etmiyorum. Ölünüzü, cesedi andıran kişiliklerinizi bana zorla mı taşıttıracağız?

Ben yaşamak isteyenlerle savaşmam, birlikte savaşmak için yürümek istiyorum. Ölünecek yerler çok ama onun yeri bizim yanımız değil, burası gerçekten ölümsüzlerin yeridir. Bela olmuşsunuz, kendinizi bize temizletmek istiyorsunuz. Benim babam bile; “Ben ölsem bile benim için bir damla gözyaşı dökmezsin, seni tanıyorum” dedi ve bu doğrudur. Her gün gözyaşları içinde boğarcasına bize ölünüzü taşıtmak istiyorsunuz, benim karakterimin böyle olmadığını bilmelisiniz. Ağlamamız, bu zavallılığınız, gözyaşı dökmeniz kendinizi bana acındırmak içindir ama yanlış yer seçmişsiniz. Bir Kemal Pir’i hatırlayın, o büyük direnişi gösterdiğinde işkenceciye; *“Bana of bile dedirtemezsiniz, seni rahatlatacak tek bir sözcük bile ağzımdan çıkartmayacağım, sana bu keyfi tattırmayacağım”* demişti. Evet, işte bizim hakiki militanımız budur. Gerçekten bu sözünün sahibi olmuş, düşmanı hoşnut edecek tek bir sözcüğü ağzından çıkartmamıştır. Bir de kendinize bakın; düşmanı hoşnut kılacak ne kadar tarzınız, kelimeleriniz, tavırlarınız var. İşte farkınız bu. Direndiğinizi, devrimcilik yaptığınızı sanıyorsunuz öyleyse hem babamın son sözünü, hem de Kemal Pir’in ifade ettiği önemli gerçeği anlamalısınız ve ona göre kendinize yer, konum belirlemelisiniz.

Geçen gün burada olanlardan biri ajan çıktı. Ben ajan olduğunu söylemedim, o kendisini ele verdi. O, hiç değilse bilinçli bir ajandı ama çoğunuzun durumu objektif ajan gibidir. Henüz üzerinize gelmiyorum ama içimizde olup, hem de iyi niyetlice ajan gibi kalmak ne demektir? Aslında objektif veya subjektif olmasının bir farkı yoktur. Dehşet içinde ölümü beklemenizi söyleyen ben değilim. Biz yaşamın sahibi-

yiz, insan biraz yoldaşını anlamalıdır. Doğrusu sizde yürek de yok, aslında sizin sergilediğiniz duygusallık, acılı, duygulu gibi gözükən şeyler aslında yüreksizliğin ispatıdır veya yürekli olmanın inkarıdır. Çünkü yürekli insanın tavrı değişiktir, yürekli olsaydınız hiçbir zaman bu tavırları göstermezsiniz. Yüreklilik; zavallılık, acıyı kabul etmez. Yüreklilik çok dayanılmaz koşullarda kendini bırakmaz ve ucuz gözyaşı dökmeye, ucuz kaybetmeye yer bırakmaz. Biz de yürekliyiz, işte bunu anlamalısınız, neden anlamaktan kaçınacaksınız?

Bu tutumlarınızın sınıf mücadelesi olduğunu söylüyorsunuz, öyleyse sonuçlarına katlanın. **Örgüt içinde sınıf mücadelesi açık yürütülürse yeri vardır ama gizli kapaklı yürütürseniz bu sizi komploculuğa götürür** ve en sonunda da mahva sürükler. Böyle sınıf mücadelesi olmaz. Kaldı ki, partiden ve cepheden yana kesin tavır aldığınızı açıklıkla belirtiyorsunuz. Eğer böyleyse o zaman onunla çelişmeyin; partiden yana olmak, cepheden yana olmak demek gereklerine hakkıyla sahip çıkmak demektir. Bu da iyi bir söz, kendinize iyi bir yakıştırmadır. Hiç olmazsa bu anlamda sözünüzün adamı olursanız, biz yine her türlü sıkıntınızın, her türlü geriliğinizin aşılması için tabi ki yardımcı oluruz.

(...)

Yanlış anlamayın kimse sizi hamalca çabalara çağırıyor. Devrim işi ince işlerdir, hamallıkla fazla alakası yoktur. Tamamen düşünce işidir; şuur, dikkat, sorumluluk ve yeterlilik işidir. En önemlisi de düşmanı gözetleme, kendi zayıflıklarını anı anına giderme işidir. Devrim budur, uyduruk tanımlamalarla ne kendinizi ne de beni aldatmayın. Geri zekalı olduğunuzda, adam olmayacağınıza inanmamı mı istiyorsunuz? İnsaf edin, düşman bile sizi kendisi için dört dörtlük adam haline getiriyor. O Kürt, gerçekten PKK için çalışsaydı büyük bir zafer kişiliğiydi. O Kürdün düşman için nasıl o kadar çalıştığına hayret ediyoruz. Ve böyle binlerce adamı var, örneğin korucular bile sizden daha iyi çalışıyor. Şimdi köyde koruculuk yaparken askeri esasları sizden daha iyi uyguluyorlar mı?

Kendimizi bazı değerlerle mukayese etmeliyiz. Buradan ülkeye her giden “*Gittik bastırdık*” diyor. Sanki buradan giden ya bastırmak ya da bastırılmak zorundadır, bunları nereden çıkarıyorsunuz. Neden bastırıyor, bastırılıyor? Doğrular var doğrular! Onlar ölümüne uygulanmayacak mıydı? Ben bile olsam, bu doğrular önünde engel teşkil etmemeliydi. Neden bu sözlerden bir şeyler anlamıyorsunuz? Yine buradan gideceksiniz, hem de bütün doğruların canına okuyarak; “*Oranın komutası bizi böyle etkisizleştirdi veya uzlaştık*” diyeceksiniz.

Çok alıştığınız, kullandığınız bir deyim de budur; ‘uzlaştık’! Ne ile, hangi yanlışla uzlaştın? Hiç oralı bile olmaz veya fırsat buldu mu bastırır, “*Önderlik Sahası’ndan aldığım güçle gittiğimde ben de bastırdım*” der. Bize hiç mi saygın yok, ne-

den bastırın? Özumsemen gereken, düzenlemen gereken bir çok doğru politika varken; “*Unuttum, hiç aklıma bile getirmedim*” dersen, o zaman sen kimsin? Bu tutumlarınızla hiç partililik, hiç militanlık yapılır mı? Bu konuda biriniz çıkıp; “*Ben yeterli, doğru cevabın sahibiyim*” diyemiyorsunuz. Çünkü ya uzlaşmıştır, ya bastırılmıştır, ya da bastırılmıştır. Kısaca, bu şeytan üçgeninin dışına hiçbirinizin çıkamaması kader midir? Kendi canınız size mahsus bir şeydir, bana değil. Ben şimdiye kadar ki bütün tuzakları bozduğumu söyleyebilirim ama sizin bu tuzağınızı bozamıyorum. Demek ki burada vicdan ve anlayış yok.

Örgütü düzenlemek, üslendirmek veya mevzilendirme işleri başka türlü düzenlenemez mi? Örneğin; bu kışın kendinizi sağa sola vuracağınıza erzağınızı temin etmenin yolu ve zamanı vardır. Yeter ki biraz düşünün. Helikopter geliyor, sizi rahatça tarıyor. O dağlarda helikopter kolay vuramaz, düşman o dağlara öyle kolay hiç giremez. Bu kadar silahlı kuvvetlerin olduktan sonra gerisi sadece düzenlemedir. Bunların hiçbiri akla gelmiyor ama; “*Güçle kendimi nasıl yaşatayım, gücü nasıl kullanayım*” akla geliyor, alttaki de fukara; “*Nasıl kendimi komutana kabul ettireyim*” diye düşünüyor. Doğrular varmış, talimat varmış, görevlerde başarılı olmak varmış; bunlar hiçbirinizin aklına gelmiyor.

Ne öğrendiğiniz önemli değil, öğrendiğinizi uygulayıp, uygulayamayacağınız önemli, ben sizinle bunu tartışıyorum. Dünya kadar bilgi küfesi olsanız da, istediğiniz kadar bilgi küpü olsanız da uygulamayı bilmedikten sonra bir yükür. Bir eşeğin sırtına kütüphaneyi kurabiliriz ama eşek yine eşektir. Kütüphaneyi taşıyorum diye bir eşek böbürlenebilir mi? Yani eşeğin yürüyüşü iyi bir yürüyüş müdür? En doğrusu, bilgileriyle uygulamasını birleştiren değil midir? İnsana özgü olan, doğru olan da hiçbir şeyden sakınmamak değil midir?

PKK Önderliği doğruların önderliğine inanan bir önderliktir. Yani ben de doğruların amansız takipçisiyim, bunu size göstermedim mi? Her şeyi bu temelde ele alıyor, gecemi, gündüzümü buna göre ayarlıyorum. O zaman neden başka önderlikler varmış gibi davranıyorsunuz? “*Çekindim, güç getiremedim, çabalayamadım, bilmem önemini göremedim*” diyorsunuz, militanlıkta böyle tabirlere yer yoktur, bunlar bir militana hiç yakışmıyor, derhal terk edeceksiniz. Talimat diyorsanız talimat, çözümleme diyorsanız çözümleme; aklınızdan zorunuz yok, doğruya geleceksiniz. Çünkü bu, hiç olmazsa yaşamınızı imkan dahiline sokmak için gereklidir. Her an düşmanı göz önünde tutan doğru bir yaşama ihtiyacınız var. Bunun için de savaşmayı, mücadele etmeyi ve örgütü bileceksiniz. Size “*Destan yaratın*” veya “*İğne ucuyla kazıyın, değer biriktirin*” diyen de yok. Hazır olanla savaşın diyorum, hiç olmazsa hazır olanaklarla yaşamayı bilin.

Bizim ülkemizde savaştan daha beter kendini işe verenler vardır ama bir kuru ekmeği kurtaramıyor. Yüzde sekseni bu anlamda işsiz güçsüz ve çaresizdir. Kan ter içinde ölümüne çalışsa da herkes aç ve perişandır. Bunu bilmemek, gereğin bu olduğunu anlamamak düşünülemez, bu affedilemez. Hemen hepimizde çok köklü olan bu yanlışlardan öyle sürece yayararak da değil, derhal kurtulmalıyız. Çünkü yaşam bununla başlar, savaş bununla başlar. Ben yanlışlara, sizin bu yaşamınıza fazla alet olmak istemiyorum. Ben yine sizinle yaşayayım, komuta da edeyim ama biraz doğru anlamını bulalım. Adeta bir çocuk gibi şen şakrak kendimi size kattığımı biliyorsunuz ama hiç olmazsa siz de bunun ne anlama geldiğini bilmelisiniz.

Biz PKK'yi başlangıçtan itibaren böyle oluşturduk. Kemal Pir yoldaşımız, yarım saatte bir tek değerlendirmemizle -ki o zaman birkaç doğruyu ya söylüyor, ya söyleyemiyordum- büyük bir katılım gösterdi ve büyük sözün sahibi oldu. Size derya kadar veriyoruz, bunu bile alamazsanız o büyük kişilik veya o militanlık her gün, her saat sizi lanetleyecektir. Şehitlere bu kadar duyarsız kalamazsınız; buna hiçbirinizin hiçbir gerekçeyle hakkı yoktur. Şehitlere göre yaşamak başarılmak zorunda. Şehitlere göre yaşamayanın bizde yeri yoktur, bir takım kutsal eğerlere bağlı kalmayı bileceksiniz.

PKK'de İç Provokasyona Karşı Mücadele Vermeden Düşmanı Karşılamayız

Dün çocukluk arkadaşım Hasan Bindal'ın şahadetinin beşinci yıldönümüydü. Bir kazayla mı veya çok acımasız bir komployla mu olduğunu, neden içimizde öyle bir şey geliştiğini halen düşünüyorum. Kaza yapan devrimci kimdir veya komplocu kimdir; içimizdeki feodal, küçük burjuva kişilik kimdir diye yaşanan durumu her zaman kapsamlı bir değerlendirmeye tabi tuttuk. İşin içinde hepsi vardır.

1990 bizim tarihimizde de çok ileri bir adımın gerçekleştireceği bir yıldı. Zor bela da olsa gerillayı ve halkın katılımını tekrar ileri boyutlara çekebileceğimiz bir yılın başlangıcıydı. Bütün işaretler bir atılımın güçlü bir biçimde gelişeceğini gösteriyor, tabi düşman da boş durmuyordu. Özellikle, Cem Ersever'in yayınlanan anılarından bizim çıkaracağımız sonuç buydu. Nitekim şebekesini ta kampımızın içine kadar yaymıştı. Jandarma istihbarat TİM başkanı olarak, kendisinin ölümü üzerine birkaç kişinin yaptığı itirafları, ben de bizzat TV'de izledim. *“Biz kampa kadar ulaşmıştık, imha da edebilirdik. Fakat üstün anlayamadığımız nedenlerle bunu onaylamaması sonucu bu işi başaramadık”* diyor. Adeta *“Neden devlet bizi yargılıyor,*

neden Ersever öldürülüyor” dercesine bir şikayette bulundular. Bu onların bir iç çelişkisidir ama mühim olan bir gerçeği dile getirmesidir. Yani adamlar aslında bize yönelik yoğun çalışmışlar ve kampa kadar da etkilerini yaymışlar.

İşte bu süreçte kaza mı, komplo sonucu mu olduğu belli olmayan bir şekilde Hasan Bindal arkadaşın şehit düşürülmesi olayı meydana geliyor. Biz değil bir yoldaşımızı cezalandırmak bir kelimeyle üzmek bile istemeyiz. Bu kazaya yol açan kişiliğin, artık ne kadar bilinçli veya bilinçsiz olduğu, komplocu mu, bir provokatör mü ya da sorumsuz bir kişilik mi olduğu konusunda kesin bir şey söyleyecek durumda değiliz ama önemli olan objektif sonuçları ve daha da önemlisi bu sürecin kendisidir.

Düşman böyle bir hamle yılını ulaşmamamız için tüm gücünü seferber etmiştir. Ersever’in daha sonra kendi içlerinde karşı çıktığı için vahşi bir cinayetle öldürülmesi de esasında adamların yaşadığı gerçekliği, çelişkilerinin büyüklüğünü gösterir. Ayrıyeten, kendi hatalarına karşı bile yani başaramadıklarında birbirlerini nasıl temizlediklerini gösterir. Bu açıdan o süreci anlamakta yarar var.

PKK’de bütün süreçler böyledir. Ben bazılarını anlattım: 1990 hamlesini başlatmamızın nedeni, Sarı Baran provokatörü, Mehmet Şener ve Şahin Baliç provokatörüdür. O zaman üçü de yönetimdeydi, hatta her şeye hakim kılınmışlardı veya o yetkiyi vermiştik. Ve ben de çok umutluydum, oldukça derinlikli çalışmalar vardı. 1 Ocak konuşmasından 25 Ocak’a kadar ben kamptaydım. Kendimizi tam başarıya gidiyoruz havasına kaptırırken, bir kaza olmuş dediler. Savaşta her gün şahadetler olabilir, biz buna bir şey demiyoruz ama daha sonra düşündüğümüzde, bu neden böyle oluyor biçiminde insanı gittikçe kemiren, soru üstüne soru sorduran hiç olmaması gereken bir kaza. Araştırınca böyle bir kazanın olmaması gerektiği açığa çıkıyor. Eğitim grubunda ne bir silah atış eğitimi söz konusudur, ne de milyonda bir kaza denilse, onun da belirtisi fazla yok. Daha o zaman bile “Bu bir kaza değil, başka bir şey” dedik. Yine de doğru düşünmeyi geliştirmek zorundayız. Kaza yapan nasıl bir kişilik ki biz devrimin başında tutuyoruz? Onu kamp pratiğimizin başında tutuyoruz, bu nasıl bu kadar kazaya yatkın bir kişilik ki en değerli arkadaşımızı bile inanılmaz bir biçimde katledebiliyor. Kaza bile olsa bunu tahlil etmek gerekirdi. Ben “Bu kaza yapan kişilikle devrim yürümez, bunlarla devrim yapamayız” dedim.

Bu kişilik, halktan suçsuz insanları, sıradan köylüleri, 15-17 yaşındaki gençleri bile küçük bir eksiklikleri oldu diye kurşuna diziyormuş ve halen birçok yerde buna devam edilmiş. Savaşçıya hiçbir şey vermiyor “*Amansız zorluktan ötürü kaçtı*” diyerek her gün anında kurşuna diziyor, halktan suçsuz insanlara da aynı şeyi yapıyor. Demek ki bu kaza filan değil, bu canı bir kişiliktir. Kılıf, devrimci kılıftır. İşin bir yönü bu olurken, diğer bir yönüyle etrafımızdakilere bakıyoruz tınmıyorlar bile.

Onlara kalsa, en ufak bir hesap sormaya hiç gerek bile olmaz. Bizim diğer bir değerlendirmemizi daha sonraki gelişmelerle karşılaştırdığımızda, düşmanın; “*Biz kampa ulaşmıştık, aslında tam da sonuç alınıyordu*” demesiyle, yani bu olay bu açıklamalarla çakişti.

O zaman yakalanan bir-iki kontra o hafta sözüm ona kaçırılmıştı. Yine benzer bazılarının çevremizde dolaşip durduğunu biliyorduk. Yani bütün belirtiler aslında bunların hepsinin birbirleriyle bağlantılı olabileceğiydi. Muhtemelen çok bilinçli ve kaza değil bilinçli bir eylemdi. Çünkü bu bir provaydı, eğer sonuç başarılı olursa, tabi sıra bana gelecekti. Kamptaki ilişkileri tam denetim altına almak için böyle bir şahadet hayli önemli rol oynayabilirdi. Adamlar belki de PKK’yi yağdan kıl çeker gibi hakimiyetleri altına alma yolunu denemişlerdir. Çünkü daha sonra bunlar kaçtı ve pratikleri ortaya çıktı ki, dürüst değillerdi. Bu üçlü, PKK’yi bambaşka bir örgüt gibi yapabilirler miydi? Yapabilirlerdi. Eğer biz bunu çözemeseydik, yüzde doksan PKK birikimlerine sahip olabilecekleri çok açıktır. Bunların bir şeye ihtiyacı vardı ve ajanın şaşırdığı nokta burası oluyor; açıktan bana yönelmek yerine bir kazaya gitmiş süsünü vermek.

Hasan Bindal arkadaşımız nasıl bir kazayla gitti? Eğer ben onun kaza olduğunu kabul ederek, normal görseydim belki de ikincisinde, gece yürürken silah patlayacak ve ben de öyle bir kazayla ortadan kaldırılacaktım. İşte o zaman PKK, dört dörtlük TC’nin eline verilmiş olurdu. Büyük ihtimalle bu tez daha doğru. Zaten 1990’da ajan “*Biz niye öldürmedik, çünkü bize öldürülmesi söylenmedi*” diyor. Demek istediği açık bir öldürme ortalığı karıştırır ve PKK’nin kontrolü ele geçmezdi. Böyle bir öldürmeden ziyade, kaza süsü vererek öldürtme ve böylece PKK’yi ele geçirme planlanıyordu. Aslında bunun için adamlar çalışmış ve bir hafta daha beklese belki sonuca da gidebilirler.

Adamlar hayli güçlü. Sarı Baran, Güney’de KDP ile çalışmış, yani bir yerde MİT’le çalışmış ve halen Behdinan’da olumsuzluklarını gideremiyoruz. Diğer, yağdan kıl çeker gibi zindanı ele geçirmiş, bütün zindan kitlesi ona bağlı. Öyle bir ayarlama yapmış ki, halen biz bile üstesinden gelemiyoruz, olumsuzluklarını aşamıyoruz. Diğer de Botan’ı ele geçirmiş. Botan demek: Metin yani Şahin Baliç demektir. Bu da dört dörtlük sağlanmış. Geriye ne kaldı ki? Avukat zaten o zamanlar: “*Avrupa bizim, Avrupa devletleri zaten her şeyi hakimiyetleri altında tutabilirler*” diyor. Düşman demek ki daha bu yılda -ki bütün belirtiler biraz bunu gösteriyor- PKK’yi aşmayı planlamış. Özal “*Anayasa’yı biraz delsek ne olur*” diyordu, ki bu zindanlar için söyleniyordu herhalde, çünkü adam güveniyor. Anayasa eğer PKK’yi biraz aşmak için delinecekse delinsin, mühim olan devletin çıkarıdır şeklinde tartışmalar vardı.

Tüm bunları birleştirdiğimizde ortaya çıkan; kendilerine göre en akıllı tarzda PKK silahını en tehlikeli bir biçimde PKK'nin mirasına, davasına karşı kullanmak için komployle ele geçirmeye çalışıyorlardı. Şimdi bütün ihtimaller bunun böyle olduğunu gösteriyor. Çünkü daha sonra ki çalışmaları gördüm. Provokatörlerin hepsinin pratiği incelendiğinde, bilerek ya da bilmeyerek buna alet olanlar da değerlendirildiğinde, bu anlayışın düşmandan başka gidecek yerinin olmadığı ortaya çıktı. Kaldı ki, bilinçsiz de değil, çünkü Ersever olayı bununla bağlantılı. Ersever, sekiz yıl üzerimizde çalışmış, Güney sahasında çok ileri düzeyde bir birikimi var. Güney Savaşı'nı neredeyse o yürüttü ve tam bir sonuç alamadığı için gitti. Neredeyse yapının yüzde doksanının alet olması söz konusuydu.

Şener, gözyaşı dökerek numara yapıyordu. “*Mazlum Doğan beni halifesi seçti...*” diyerek, Güney kişiliği başta olmak üzere tüm yapıyı inandırmaya çalıştı. Yapı benden daha fazla onu dinlemeye, ona duygusal bağlanmaya çalıştı. Yapının duygulu oluşunu, işte bu kendinize uygun gördüğünüz zaafı kullanıyordu. Mesela halen zindanda olan kızlardan biri, “*Biz ona adeta köpekçe bağlandık*” diyor. Zaafını tespit etmiş. Şener, zaten zindanda en direnen kızımızla da sözüm ona bir aşk ilişkisine yönelmiş, bu konularda büyük bir usta. Burada da Güney kişiliği kendisine tapıyor.

Hasan Bindal, eski çocukluk arkadaşım, bana bağlı kalabilirdi; “*Bunu da götürürsek kimse kalmaz*” diye düşünmüşler. Bu neden böyle geliyor, demek eski özellikleriniz, geri duygusal düzeyiniz provokatöre bu kadar zemin sunmuş. Kızları ben yedirip içiriyordum, besliyordum, gidip arkamdan her türlü ucuz duygular da dahil her türlü numarayı çeviriyorlardı. Yani ben bu duygu çözümlemelerine kendiliğinden ulaşmadım. Bunlara ne oluyor dedim, yani bunların insan olmalarına bile bu kadar hizmeti sunan, emniyetlerini, güvenliklerini sağlayan ve yıllarca bunun hazırlığını yapan benim, Şener ise yeni gelmiş ve ne olduğu belirsiz bir kişi. Peki bu kızlar neden buna tapıyor, adeta ölümüne bağlılık duyuyorlar diye kendi kendime sordum. Biraz kandırarak, biraz da nabza göre şerbet vererek bunu başarmış.

Semir de öyleydi, aynı şeyi 1982’de yapıyordu. Beyrut’ta bir ev bulmak için nefes nefese bir-iki kimlik, bir-iki ihtiyaçlarını sağlamak için belki de yıllarımı veriyorum. Bir baktım ki, Semir yine bulmuş serserileri, bir grup serseri delikanlı ile kızı eve getirmiş, dümbelek çalıp, şarkı söylettiriyor buna da “*Ne güzel yaşam*” diyor. Hatta “*Parti Önderliği bize deniz kıyısında birkaç tane daha iyi ev tutsun*” demiş. Kendisinin yazdığı bir mektup vardı, “*Yapının dörtte üçü bana bağlı*” diyordu ve bu doğrudu. Gizli çalışmış, adeta kişilerin zaaflarını okumuş. Bizim o zamanki en değerli militanlarımıza sahte yaşamın yolunu gösteriyor.

Avrupa’ya gitti, orada da aynı şeyi yürütmüş. Bir baktık ki örgüt elden gidiyor. Gerçekten daha 1982’de örgüt elden gidecekti. Adam hem de en militan arka-

daşlarımızı ayarlayarak başarmış. Yaşanan sığılıklar, zorluklar var, süreç tarihi ve mutlaka aşılacak zorunda. Ben bunu temsil ediyorum, o ise “Hayır, tek bir kişi Hakkari’ye gitmemeli, zaman uygun değil” diyor. Sonra gördük ki, bu tamamen TC’nin planı. TC’nin meclisinde “Hakkari’ye adam giderse en büyük darbeyi yeriz. Bu iş biter” deniliyor. Semir de bu talimatı uyguluyor. Ve onun için Avrupa’daki yaşamı överek, burada birçoklarını düzen yaşamına çekerek planlarına alet ediyor. Zaten ruhunda bir defa ona alet olan tekrar kolay kolay kendisine gelmez. Buna tenezzül eden, ona onay veren bir daha kendine gelemez.

Davut ve Şoreş adlı kişiler vardı o zaman. Bunların birisi teorisyenimiz, birisi de en ileri gelen militanımızdı. İkisinin de nişanlıları var, Semir onları Avrupa’ya çıkaralım dedi. Avrupa’ya çıkarmak için, II. Kongre’de merkezin çoğunluğunu elde edelim, çoğunluğu elde edersek karar gücü oluruz diyordu. Böyle bir karar çıkarılırsa ülkeye gidiş olmayacak, Avrupa’ya gidiş esas alınacaktı. O zaman Dev-Yolcu’lar da öyle yapmıştı onunla birleşmiş, dediğim gibi aslında bu düşmanın bir kararı. Bu kararları uygulayabilmek için; kongreyi ele geçirelim, bütün bu genç militanların, savaşçıların aklını karıştıralım deniliyor. Dörtte üç meselesi de o zaman doğdu. Tabi bizim de yerimizde ağırlığımız var, çalışıyoruz; bize göre devrim, bize göre ülke esastır.

Sonuçta baktık ki adam bizimle savaşıyor, çok şey götürmüş. Yapının yarısı zaten hastalıklı hale gelmişti. Diğer bir sözü de şuydu: “Bu sefer ülkeye gidenlerin yüzde doksanının kafası karma karışık, sen o kafayla onları savaştıramazsın.” Ben daha sonra fark ettim, bu sözü de doğruymuş; yapının yüzde doksanının kafasını karıştırmış, tali meselelerle onları oyalamış. Kafası hasta olan, karmaşık olan savaşır mı? Nitekim o yapıdan hayır gelmedi. Eğer 1983-’84 hamlesi bu kadar zayıf geliştirse, bu provokasyonun payı belki de yüzde elliden daha fazladır. Onu daha sonraki süreçte karşımıza aldık, çözmek istedik. Tüm Avrupa üzerimize geldi, halen sancıları çekiliyor. Dediğim gibi, PKK bir de o zaman ele geçirilecek, dörtte üç ele geçirilmiş, beni de elde etmek istiyordu. Ziyat diye bir diğeri vardı, o da, “PKK’yi paylaşma konusunda anlaşalım” diyor. Yani paylaşmadan şunu kastediyor; devrime karşı kararlar çıkarmak. Bunun için oy pusulalarının altında isim olmayan bir oylama sistemi geliştirecekler. Niyetleri buydu. En iyi arkadaşlar bile buna alet olabiliyor. Yani demek isteğim düşmanın her yıl böyle niyetleri vardı.

O (Semir) çok iyi eğitilmiş, bir PKK’yi ele geçirme uzmanıydı. Bence 1982-’83’e kadar o görevliydi ve yurtdışına çıkan PKK’yi ülke içine göndermişti, küçüm senemez bir çok iş de becermişti ama sonuçta bizim de çok kapsamlı bir mücadeleimiz vardı. En başta o zaman **Kürdistan’da Kişilik Sorunu** kitabı, **Ülkeye Dönüş** broşürü yazıldı. **Ülkeye Dönüş** broşürü; ülkeye dönüşü engellemek isteyenlere karşı,

Kürdistan’da Kişilik Sorunu kitabı ise militan kişilikle oynayan anlayışa karşı yazıldı. Bunlara karşı bir çok değerlendirme ve bir de günlük olarak, kıyamet kadar pratik çaba gösterildi. Nihayet bir grubu ülkeye taşırabildik ama kendi deyişiyile kafası karma karışık ya da felçli bir durumda.

Partideki ilk eylemi yapanlardan, Şoreş adında bir delikanlı vardı. 1977’de kendi eliyle yaptığı bir eylemde üç yüz bin Türk Lirası getirmişti. Bize o parayı teslim eden gençti. Onun da bir kızla ilişki durumu vardı. “*Ben ülkeye gitmem*” dedi, kendisini yere atıp bir sürü hastalık numarası yaparak kendini dayattı. En son Şehit Agit arkadaş hududa geliyor, bu “*Ben ölsem de hudut ötesine adım atmam*” diyor, Agit arkadaş orada onu tarıyor ve çok iyi bir karar. Semir’in eğitip kendisine dayanak yaptığı bir adam da oydu. Eğittiği bir bayan vardı, o da sonradan Şah İsmail adındaki en güvendiğimiz merkezi bir arkadaşı kaçırttı. Semir’in tüm çabası, ‘En büyük zararı biz PKK’ye nasıl veririz’ konusuydu.

Bunları düşmanın çalışmalarının daha 1982’de bile tam zafere gidecek kadar etkin olduğunu anlatmak için söylüyorum. Şimdi siz sözüm ona PKK tarihini okuyorsunuz ama sonuç çıkarma nerede! Bizim bu yıllarda yürüttüğümüz mücadelenin önemini; ülkeye, örgüte, militanlığa bağlı yönünüz ve vicdanımız varsa anlayabilirsiniz. Yoksa kuru bir tarih bilgisiyle kendinizi alet olmaktan bile çıkaramazsınız. Bu büyük bir mücadeleydi, adam kazanabilir, PKK’yi 1982’de bitirebilirdi ve zaten karar oydu.

Diyarbakır zindanından bin kişinin itirafa doğru gittiği haberi geliyordu ve zaten Mazlumların direnişi, ardından Kemal ve Hayrilerin direnişi bu büyük ihaneti durdurmak içindir. Zindanda, Kemal Pir, Ferhat Kurtay ve pek çokları “*İhaneti durdurmak için kendimizi yakmaktan başka çaremiz yok*” diyor. Mazlum, “*Nevroz’da böyle şahadete gitmekten başka çaremiz yok*” diğeri de “*Ölüm orucuna girmekten başka hiçbir çaremiz yok*” diyorlar. Dikkat ederseniz 1982’de dağa daha adım atmamışız. Buradaki Semir provokatörü de neredeyse tümüyle yapıyı kazanmış, Avrupa’ya bağlıyor. Ben tüm gücümle bir adım atabilmek, birkaç gurubu sağlam ülkeye ulaştırabilmek için ve PKK’nin yönünü ülkeye yöneltebilmek için kıyamet kadar çaba harcıyorum. Yaşananlar böyle, ancak en değme militan kendini dahi koruyamıyor. Eğer o dönemin çabalarının anlamını bilen iyi bir militanlık olsaydı, biz daha 1985’e gelmeden belki de TC’yi oradan atmıştık. Kendini alet olmaktan bile kurta ramayan kişilik esassa, o zaman nerede militan kişilik.

1986 yılı, daha tehlikeli bir biçimde gözü kara bir biçimde bize pahalıya patlatılmak isteniyordu. ’86’da; “*Bitti, düşman zaten sonuç almış, bir küçük grup kalmış*” dedi. Yani başımızdaki provokatör, ölümüne kendisini ortaya koymuş, “*Adım atmazsınız*” diyordu. Avrupa’nın bilinen yaklaşımları da vardı, bu da aşıldı. Yani ’86

Kongre süreci işte bunun aşılması ve tekrardan bir başlangıç anlamına geliyor. Grup 1975-1976'da daha başından itibaren düşman tarafından denetime alınmak istendi ve hatta büyük ihtimalle bizi nasıl kullanacaklarını planlıyorlardı. 1976-'77-'78'e kadar inanılmaz bir mücadeleleri var ve sonuçta nasıl bir çıkış yaptığımız biliniyor.

1990'a doğru gelirken adam çok daha planlı. MİT bütünüyle bizi kontrol altına alma deneyimini veya TC'nin bilinen o tarihi özel savaş güçleri, 1975'den itibaren bütün bu deneyimlerini özetlemişler, sonuçlandırmışlar. Bu sefer 1990 başından itibaren "*Cudi'ye adım attırmayacağız*" diyorlar. Sözüm ona plan mükemmel ve bu iş bitecek. Düşman biraz kendinden emin. Hapishaneler politikası Anayasa'yı deldirecek bir anlayışla ele alınıyor. Şahin Baliç dağdan gelmiş, karmakarışık. Sıradan on beş yaşındaki çocukları katlettirecek kadar gözü kara. Nasıl yaralandığı, bu yaralanmayla birlikte nasıl geldiği bile inceleme gerektirir, ne malum onun da bu planın parçası olarak dağdan gelmediği?

Şener zaten içeriyi tamamlamış, dışarıya geliyor. Benim "Eğer gerçekten dü-rüstse Kemal Pir kadar bile çalışabilir" dediğim akıllı bir tipti aslında. Adam kendini jilet gibi hazırlamış, tabi benim karşımdayken böyle, arkamda tam bir dümen hazırlığında. Büyük bir ihtimalle Şahin de öyle, Baran da öyle. Düşman bütün bunları ayarlayarak 1990'ı planlıyor. Sanırım taktik tıpkı 1975'lerde olduğu gibi, -ki TKP'yi ve bu diğer Türkiye Sol gruplarını da öyle yapmış- provokasyonla bitirme taktiği bizim için de öngörülüyor, '90'da "*Bu sefer başarırım*" diyor, fakat yanıldılar. İşte o zaman biz bu kazayı çözülemeye tabi tuttuk. Bu bir kaza mıdır, bir kasıt mıdır, bir plan mıdır, yoksa kendiliğinden gelişen bir olay mıdır? Öyle de olsa, böyle de olsa çözümlenmesi gerekirdi. Mutlak kapsamlı bir çözülemeye ihtiyaç var, yoksa biz bu kaza yapan yapıyla, kazaya yatan yapıyla devrim yapamayız. Bu çözümlenmelerin anlamı budur.

Sonuçta tedbirimizi aldık o zaman bir karar çıkardım. Bir eğilimi gösterdim; öyle sınıf kişiliğindeki birisi değme ajandan daha tehlikelidir dedim. Öyle bir kişilik ki, sık sık kaza yapıyor, yok yere kaza adı altında ölüme götürüyor. Bir defa bunu çözmeliyiz. Yarı feodal, yarı küçük burjuva mıdır, lümpen, serseri, eşkıya kişiliği midir? Ne olursa olsun bu kişiliği çözümleneceğiz. Yoksa bu cinayetlere göz yummak bizi suçlu konuma getirir. Bir o, diğeri de içimizde gerçekten geri, köle kişilikten tutalım her türlü feodal artıklar gırtlığa kadar gelmiş. Biz, partinin iç ortamını bu feodal artıklardan arındıracağız dedik. Böyle genel bir eğitim denilebilir. Ve son beş yıldır bu eğitim parti içinde işletiliyor. Partinin içini sağlamlaştırmadan, dışını sağlam götürmek mümkün değil. **PKK'de iç arınmayı, iç sınıf mücadelesini ve her türlü provokasyona, köleliğe, her türlü örgüte, kurala gelemeye karşı müca-**

dele vermeden düşman karşılanamazdı. İlkeyi böyle uygulayarak biz bugüne geldik.

Örneğin; son ajan, parti içini arındırmayla ortaya çıktı, yani PKK'nin artık arı, özlü kişiliğinin ana çizgileri, bir de buna uymayan kişilik özellikleri ortaya çıkmıştır. Hiç kimse bunu değerlendirmekte zorluk çekmez. Ajanın da, hainin de kişiliğini ortaya çıkaracak kadar arı bir parti ortamı var. PKK'nin kişilik özelliklerine dikkat edilirse hiçbir ajan kendini gizleyemez. Eğer vahim bir gaflet içinde değilseniz, ne ajan provokatör kendini dayatabilir ve ne de köle, bozguncu kendini dayatabilir. Hepsi anında yakayı ele verir. Nitekim bunun bir sonucudur ki, bu ajan açığa çıkıyor.

Planladıkları; bahar gelmeden gerillanın işini bitirmek. Ki bazı grupların işini bitiriyor. Örneğin; Mardin'de altı kişilik grubu düz yolda helikopter taşıyor, Amed'de cephe gerisinde dört kişilik terzi birimi şehit oluyor. Hem de cephe gerisinde ve büyük ihtimalle köyün içinde dört kişilik bir gerilla biriminin terzilik yaptığı görülmüş müdür? Düşman bunları imha eder. Düşmanın bu alanlarda bütün birimleri imha edecek gücü var. Biz bunları önceden bildiğimiz için, şöyle üs alanları, yer altı sistemleri, böyle mevzilenmesi deyip durduk. Bunları ihlal eden kişiler imha olur, onun sorumlusu da bir gün hesap verir. Nitekim V. Kongre'de bazıları bu hesabı veriyor.

Ajanın büyük ihtimalle doğru olan itiraflarından ne anlaşılabilir? Önemli dönemleri boşa çıkarmak için düşman geleneksel olarak tedbir alır. O zaman düşmanın Ankara'sı vardı, 1982'de Beyrut vardı. Beyrut'tan çıkarmama, daha sonra da bizi Mahsum Korkmaz Akademisi'nden çıkarmama, bu sefer de galiba buradan çıkarmama gibi bir planı düşünüyor. Gücü yeter mi, yetmez mi bu ayrı bir mesele. Buna gücünün yetmeyeceği gönderdiği ajandan biraz belli oluyor. Çünkü en iyi hazırladığı bir ajan bile çok kısa bir süre içinde açığa çıkarılmaktan kendini kurtaramıyor. Gizli bile kalsa belki bir takım zararlar verebilirler ama parti içinde yürüttüğümüz işleyiş buna fırsat vermiyor.

Partiye ve bize sıradan bağlı kalabiliyorsunuz ama tam bağlı kalsanız aslında tek bir ajan bile nefes alamaz. Eğer herkes kendini çalışmalara doğru katarsa objektif veya subjektif hiçbir ajan kişilik, parti içinde barınamaz. Düzeyiniz ve tedbirleriniz geri olduğunda ise bunlar her şey yapar. Adam burada bir gün dama çıkıp, dört-dörtlük bir plan yapmış. Kaç tane tim getireceği, her timin nereden kampa saldıracağıнын hesabını yapmış. Kamp dediği bir ev. Buna kendini tam yatırabiliyor. Yapar mı yapmaz mı, yürür mü yürümez mi, o ayrı bir şey ama mühim olan düşmanın niyetleri ve planları. Beni bile sağ ele geçirmeyi planlıyor. 1990'da da güya beni sağ tutacaklardı. Belki yalan söylüyordu fakat mühim olan yine niyetleridir. Ama dikkat ederse-

niz kendisini akıllı, sizleri ise son derece aptal yerine koyuyor. Şimdi bu sıradan bir ajan, peki diğer provokatörler? Bir Şener'i düşünün, bir Sarı Baran'ı düşünün; bunlar PKK tarihinde çıkmış. Düşünün hepsi kendini en akıllı sananlardır. Ve hepsi de bizim kadroları, militanlarımızı, özellikle de kızları suya götürüp susuz getiriyorlardı. Neden? Sanırım halen biraz yeterlilik sınırında kendini götüren benim durumum. Anlayabiliyorum, dürüst olmama noktasını görebiliyorum, yerinde ve zamanında tavır geliştirebiliyorum.

Bu son olay da çok ilginçtir; *“Bir hafta içinde kaçacaktım, haber verecektim, planımızı uygulayacaktık, bahara ulaşmadan burada, Avrupa’da, ülke içinde bazı planlarımız var”* diyor, bu TC’nin bilinen kurmay planıdır. Bir kez daha önceki gün yine Milli Güvenlik Konseyi toplanıyor ve *“Dış hedeflere aktif yönelmeliyiz”* diyorlar, umut bağladıkları nokta ise bu marifetlerini sergilemeye çalışma oluyor. Ülke içinde, gafil birimlerin olduğu yerleri vurma operasyonlarını yürütüyorlar. Düşman her zaman imha planlarını düşünür ve yürütmek ister. Bunu ne ağzı açık dinlemek, ne de olmadığını düşünmek gerekir. Sanki düşman anı anına içinizdeymiş gibi çaba yürütecek, kendinizi hazır tutacaksınız, yeterli tutacaksınız. Bunun başka yolu yok. Sizler, yaşayıp gördükten, her şey elden gittikten sonra akıllanabiliyorsunuz. Mesele önceden görmektir, tehlike başa gelmeden fark edebilmektir.

Belki de kazayla birkaç kişi gitti, birkaç arkadaş şehit verdik -ki, onlardan da biz anında hesap sorduk- bunun dışında pek bir kayıp vermedik, düşmanın planlı bir saldırısıyla tek bir kayıp bile vermedik, hem de en önemli çalışmaları, en uzun vadede burada sürdürmemize rağmen. Birçok arkadaşımız düşman burnunun ucuna geldiği halde tedbirini almanıştır. PKK’nin tarihine, Önderlik gerçeğine saygılı olmak demek, biraz da bu gerçeklerle kendi pratiğini mukayese etmek demektir. Biz de bazı sonuçlara ulaştık, bir kaza oluyor ve biz beş yıldır onun anısına göre bir iş geliştiriyoruz. Bir Mazlum’un, Agit’in, Haki’nin şahadeti oldu, bizim bunlara verdiğimiz sözler ve gerçekleştirdiklerimiz var.

Sizin yanı başınızda yüzlerce şahadet ve kaza oluyor ancak anlam çıkaramıyorsunuz. Bunların sonucu olarak neler yapılmalı, hiç orali bile olmuyorsunuz ve bu neden başaramadığınızın diğer açık bir nedeni. Eğer biz üzerinde durmazsak, çoğunuzun duyarsızlığı ölüme götürür; *“Ben de öyleyim”* dersiniz ya da hemen unutursunuz. Ama o durumda acaba PKK kalır mıydı? Ben bu kazayı incelemeseydim, üzerinde önemle durmasaydım acaba ben ayakta kalabilir miydim? Size onlarca örnek sunuyorum. Bütün bu kritik süreçlerin, kritik olaylarını çözümlenmeden ve çok zor olan bazı sorulara cevap vermeden acaba bir yılı bile kurtarmak mümkün olabilir miydi? Hatta tek bir birimimizi sağlam tutmak mümkün müydü? Ben olmasaydım,

acaba tek biriniz ayakta kalabilir miydiniz? Biz bunu her olay üzerine düşünmekle, soruşturmakla ve en önemlisi de dersleri çıkarmakla sağlayabildik.

Partinin özellikle iç ortamını netleştirmek için beş yıldır amansız bir savaş yürütüyorum. Böyle bir mücadele sizin aklınıza gelir miydi? Bunun gibi yüzlerce kişinin, -ki bunlar yaşayan örneklerdir- yüzlerce kazanın, kaybın hepsinin çözümlemesini yapıyoruz. Sizler ise “*Etkilendik, uzlaştık, bastırıldık*” dediniz. Bu militanın dili midir? Bu Önderliğe bağlılık mıdır? Bol bol sigaraya dayandık, dağda keyif çatıp zaman öldürdük diyorsunuz. Bu bir yiğitlik midir? Yani burada fazla mesafe alınır mı? Almadığınızı ortaya çıktı. Ben de sizin gibi çaresizliğe yatsaydım veya bir kazadır olan oldu, kaderdir, bir provokasyondur uzlaşılır, oyuna gelinir deseydim veya bir zaafımdır deyip kendimi kaybetseydim, şimdiye kadar elde bir şey kalır mıydı? Bazı gerçekleri anlayabilmek gerekir. Siz “*Biz fazla düşünceye, fazla öğrenmeye gelemeyiz*” diyerek yaşadığınızı sanıyorsunuz.

Ben de ispatlıyorum ki, aslında siz bizim sayemizde yaşıyorsunuz ama nasıl yaşadığınızı bile bilmiyorsunuz. Hikayenin doğrusu budur ve bunlar belgelidir. Bu parti buraya böyle geldi, savaş böyle yürüyor. Sizin tarzınız sadece bitiriyor. Siz halen dolambaçlı ifadelerle, eveleyip gevelemekle veya zavallılık sergileyerek kendinizi kurtaracağınızı sanıyorsunuz. Yirmi yıl da geçse doğru doğrudur, öyle dile gelir. Bunları bilmek çok zor değildir, bilip de gereklerini yerine getirmek çok mu büyük yiğitlik, dahilik istiyor. Hayır, sorumluluk anlayışı, sıradan bir yükür.

Sizin de yanı başınızda kazalar, kayıplar oluyor. “*Benim bir yoldaşım neden gitti*” diye düşünebilir, düşündürtebilirsin ve en önemlisi de tedbir geliştirebilirsiniz. Çünkü benden daha az tehlikeyle karşı karşıyasınız ve daha da dirisiniz, neden yapamıyorsunuz? “*Bana lazım olan sigaranın dumanıdır*” diyorsunuz. Bununla bırakalım eylem adamı, tarih adamı olmayı, bu tarzınızla çoban bile olunamaz. Çoban, sürüsü konusunda sizden kırk kat daha duyarlıdır, koyununu, keçisini kolayca kurda kaptırmaz. Oysa siz, düşmana bölük bölük adam kaptırıyorsunuz, bir çobanın duyarlılığını bile gösteremiyorsunuz. Neresi burası? Ne de olsa PKK'dır! Bu büyük bir sorumsuzluktur.

V. Kongremizde, geçmiş pratik konusunda bütün yapı güya kendini lanetlemiş. Bir çok komutan; “*Lanet olsun benim geçmişime ve ben taze bir başlangıç yapacağım*” diye özeleştiri vermiş, son söz bu. Böyle mi olmalıydı, neden geçmişinizi lanetleyeceksiniz? Neden gurur duyulacak bir geçmişin sahibi olmayasınız, derdiniz nedir? Binlercesi var ki, eğer biraz doğru yönetim gücü gösterseydi hepsi kahraman bir halk ordusunun komutanı olurdu. Daha geçen yıl eğer özverili, sorumluluğu idrak eden bir tarzda yaklaşılsaydı, o sahalarda yüzlerce kayıp yaşanmaz, her birisi belki de büyük bir komutan olurdu; yaşar ve savaşırdı. Eğer biraz hızlı çalıştırsaydık ki,

1989’da bunu söyledim belki de bu insanlar kurtulurdu. Komutan dediğinin yanına kolay ulaşılamaz deniliyor. Bir kişiyle doğru bir diyalog geliştirmeye, bir toplantı yapmaya tenezzül bile etmiyorlar. Bunlar büyüklüğü benim sırtımda böyle taslıyorlar, böyle uyguluyorlar. Kendinize ‘yanınıza ulaşılamaz adam’ başta olmak üzere her rolü yakıştırıyorsunuz ancak pratiğiniz ortada. Kahrolsun benim lanetli geçmişim demekle bu işin altından çıkılır mı? Mühim olan kahrolsun geçmişim dememek; “Yaşasın benim şanlı geçmişim” demek, bu daha doğru. Bunun gerçekleştirilmesi ise yaşamınızın anı anına doğru değerlendirmesini yapmak, görevlere amansız bağlı olmak, çizginin gereklerini gerçekten uygulama gücü göstermekle olur.

Anlaşılmayacak hiçbir yönü yok. Kendini oldukça disiplinli kılıp, adam gibi bu işe kendini yatırmakla bu başarılıdır. Ben kendimi biraz ortaya koydum. Yani ben de sizin gibi gafleti esas alsaydım, bu halktan eser kalmazdı, bu ülke çoktan bitmişti, insanlığı da gitmişti. Siz tehlikenin büyüklüğünü biliyor musunuz? Ne de olsa önemli olan sigara dumanıdır. Önemli olan o mudur, yoksa tarih, halkların kurtuluş iradesi midir? Yoksa mühim olan sen, senin çalımın, kıvraklığın mıdır. Çalım da çalım olsa, kişiliği de kişilik olsa, kendinizden utanmıyor musunuz? Sözüm ona komutan ve PKK’li geçiniyorsunuz, ben bile bu yaptıklarımı yetersiz görüyorum. Siz nasıl bir öndersiniz ki, bu kadar durumlarla karşı karşıya kalabiliyorsunuz hatta bu tehlikelerle iç içe yaşıyorsunuz. Halk önderleri bu kadar olmamalı diyorum ama yine de kendimi yaşıyorum. Siz ise burnunuzdan kıl aldırılmıyorsunuz. Tehlike var, tedbir gerekir, onlar da size göre hiç mühim değil.

PKK’nin temel özellikleri nedir, bu partinin bu savaşın bazı gerekleri nasıl yerine getirilir diyebiliyor musunuz? Bu konuda vicdanınız ne kadar ayaklanıyor? Hiç kimseden ucuz bağlılık istemiyorum. Benim söylemek istediğim; yarın şuraya buraya gideceksiniz, kendinizi yaşatacak kadar sağlıklı, emeğinize dayalı bir çaba sahibi olabileceğiniz misiniz? Yoksa “*Bu örgütü kullanayım, biraz bastırırım, biraz uzlaştırım olur biter bu iş*” dersanız, bunun yol olmadığını bileceksiniz. “*Benim gücüm buna yetmez, benim gücüm lanetli geçmişimi ortaya çıkarmaya yeter.*” Öyleyse sen bir ikiyüzlüsün, sen bir yalancısın; hem rahatlığım, benim komutanlığım diyeceksin hem de geçmişin lanetli olmaktan öteye bir değeri ifade etmeyecek.

Kaldı ki bunu söyleyenlerin çalımından geçilmiyor, biz olmazsak kimse yarıncıdan bile geçemez. Kendilerini, geçmişlerini lanetlediklerine de inanmıyorum. Bu halleriyle devam ederlerse ki sadece fırsat kolluyorlar, daha da lanetli bir gelişmeyi yalnız kendilerine değil çevrelerine de dayatırlar. Bunun karşı çalışma olduğunu, bir direnme ve tasfiyecilik olduğunu ve bırakmalarını belirttik. Bunlar hepsi de iyi niyetli ama sonuçta kişilikleri, kendinize yatıştırdığımız o tarz nereye götürüyor. “Gücümüz yok” diyorsanız burada ne arıyor, hangi komutanlık ve devrimcilikten bahsediyor?

yorsunuz? Ben direnmek istiyorum, silahı seviyorum diyenin insanı nasıl seveceğini de bilmesi gerektiğini anlamak gerekiyor.

Ben de PKK'yi seviyorum, ben de silaha ilgi gösteriyorum; ama insan bunu çabayla kanıtlayabilir. Yani halen bize böyle yirmi yıllık devrimciler olarak "Oğlum okul okur mektep okur" misali bir elif be'yi sökmemek pek akıllı olduğunu göstermez. Yani bu okuma düzeyinin elif be'yi bile sökmemekten öteye bir değeri var mı? Yine de kendilerini akıllı sanarak; "*Komutanlık güç demektir, komutanlık bastırma, komutanlık rahat yaşamak demektir*" diyenlerin hali işte ortada. Gidin görün hallerini rahat mı yaşıyorlar anlarsınız.

Ben kendimi yanıltmamakta halen çok iddialı birisiyim. Bu hareketin yemeğini bende yiyorum, ona dayanarak ben de yaşıyorum ama yarın birisi bana hesap sorsarsa, ilk yaptığım iş kusursuz olduğumu kanıtlamak için sergileyeceğim tutumu belirlerim. Bu benim şiarımdır çünkü; "Sen bizim yemeğini yedin de işte karşılığında pek verdiğin bir şey yok" sözlerini çok erken yaşlarda çokça dinledim. Başıma kakmamaları için amansız çalışmam gerekirdi ve nitekim o gündür bu gündür kusursuzum. İşte biz kendimizi böyle yetiştirdik, çabam beni her yerde, her zaman savunmaya yeterlidir. Doğru olan budur, düşmanım da, dostum da benim direnişimin büyüklüğünü kabul eder.

Peki sizin tutumunuz niye böyle? Madem çok bağlı olduğunuz bir Önderlik var, geçmişinizi lanetli diye yargılayacağınıza başarılarla doludur diye sunalım. İnsan gururlandıracak bir çabanın sahibi niye olamayasınız? Bunu istemek kötülük müdür? Bunu istemek çok fazla şey mi ister? Hayır, doğal olanıdır. Biraz kurallara dikkat etseydin, biraz önderlik esasları temelinde bir çalışma tarzının, temposunun sahibi olsaydın ne olurdu? En az kendiniz kadar o gencecik insanları koruyabilseydiniz, sahte önderler gibi kendinizi yaşatacağınıza, acımadan ölüme terk ettikleriniz veya büyük bir gayrete gelip de sahiplik edeceğiniz o değerleri, o silahları, o mevzileri korusaydınız kıyamet mi kopardı? Doğru olan bu değil miydi? Ufkunuz yok dediğim, görüşünüz yok, hafızanız, şuurunuz yok dediğim olay burada.

Fakat düşman da boş durmuyor ve her zaman sadece bahar atılımını saptırmak için değil, bütün mevsimleri, bütün süreçleri işlemez duruma getirmek için her şeyini ortaya koyuyor. Sıradan ajanı bile sizin en değme militanlığınızdan daha fazla militanca içimizde bir rol oynamak istiyor. Gerek parti tarihinden ve gerekse güncel gerçeklikten çıkaracağınız dersler müthiş olmalı amansız olmalı. Veya hiç olmazsa düşmanın bir planını boşa çıkartacak kadar olabilmelidir. Ben düşmanın bu sahaya yönelik planlarını hiç önemli görmüyorum, hatta yönelmesini bile başarı olarak görmüyorum. Mühim olan ülkedeki savaş cepheleridir, mühim olan oradaki savaş plan-

larımızın yürümesidir, ki bunların da yürümesi için bütün imkanlar hazırlanmıştır. Düşman istediği kadar plan kursun bu dağları artık tutamaz.

O dağlarda, o birimleri başarısızlığa uğratacak tek neden kendinizsiniz. Yoksa sıradan doğru bir savaşım zafer için yeterlidir. Bizim asıl mesele yaptığımız burasıdır. Çünkü kazanılmış çalışmalardır. En az sorunu olan ve olsa da iyi çözüme götürebilecek yerlerdir ama bakın bizi tehdit eden nedir? Lanetli geçmişi olan dolayısıyla doğru yaklaşıp yaklaşmayacağı belli olmayan ve böylece en tarihi gelişmelerden bizleri alıkoyacak sahte militanlık tarzı, sahte komutanlık, kendini aldatan komutanlıktır. Bizi korkutan budur, yoksa düşman plan yapmış, ben ciddiye bile almıyorum düşmanın planlarını, rotamı bile değiştirmiyorum, değiştirmeyeceğim.

Ama arkadaşlarımızın dayattığı bize en çok ürküntü verendir. Delilik, zırdelik teorisine göre yaşıyorlar. Terzi birimi, lojistik birimi vb. bunların köyde ne işi var? Hem de düşmanın her tarafı kuşattığı bir köyde birden bire kendilerini çatışma ortamında bulmuşlar! Gel de bu gerilladan korkma. Bunu yapmamalısınız, gerilla kendini bu kadar düşüremez ve benim talimatıma göre böyle gerilla olmaz. Ben olsam hangi komutanlık dayatırsa dayatsın; ona şerefsiz derim, PKK kurallarına göre olmayan bir gerillacılığı sen bana nasıl dayatırsın, bunun doğrusunu yapacaksın derim. Benim verdiğim söz bu. Şimdi böyle yaşanan şahadete öfkelenmemin ne gereği var, kolaylık istemiştir. “*Git erzak bul, git biraz yiyecek bul*” denmiştir. Sen onu yazın hazırlayacaksınız. Çok gecikmiş bir tedbirdir ve içinde ölüm var. Ağustos böceği bile bu kadar ahmak değildir. İşte benim sizde görüş yok, hafızanız yok dediğim olay burada. Düşünceye gelemeyiz, plana gelemeyiz, tedbire gelemeyiz dersiniz sonuç budur. Buna da hakkınız yok, kaldı ki düşünmeyi bilmeliyiz; zamanında planınızı yapmalı, kışın planını yazdan düşünmelisiniz, yazı da kıştan. Ben biraz böyle yapmıyor muyum? Kurtuluş tarihimizi başarıyla ilerleten bu değil midir? Peki o zaman sen neredesin? “Ben kendimi yaşıyorum, ben zevkime bayılıyorum”! Yani sen bir sadist misin? Ölümüne bir savaşı yaşıyoruz, kaldı ki bu arenada sende varsın ve aslan gelip seni de parçalayabileceği ortadayken niye bakıp duruyorsun?

Auschwitz Kampı'nın Kızıl Ordu tarafından kurtarılışının ellinci yıldönümü olduğuna dair bu sabah bir değerlendirme duydum ve çağrışım yaptı; insanlık tarihinde bir buçuk milyonu aşan en büyük toplu katliamdır ve katliamın, soykırımın en vahşice gerçekleştirildiği yerdir. O kampı hatırlamalısınız ve bilen varsa orada sergilenen o vahşeti size anlatmalı ve orada vahşetin ne olduğunu, orada ölümün nasıl geldiğini anlamalıyız. Çünkü o kampın bir benzeri ülkemizde de var. Hatta ülkemizin birçok alanında da inşa ediliyor. İnsanlık, ellinci yıl dönümünde bu kampın vahşetini değerlendiriyor, hafızasını yenilemeye çalışıyor. Korkunç!

Siz de yaşadığınız bu vahşeti anlayamazsanız, sizin için tümüyle Auschwitz'dir. Anlayamazsınız insanlığınızdaki geriye ne kalır? Bu özel birliklerin hepsi SS kıtaları gibidir. Faşist Türkes'in özel birliklerinin nasıl öldürdüklerini biraz biliyorsunuz. Eğer farklı bir dünya durumu olmasaydı, Türkes'in özel birliklerinin katliamı Hitler'in SS kıtalarına taş çıkartırdı. Günümüz koşulları artık uygun olmadığı için sınırlı uygulayabiliyor. Peki sizin bu katliama karşı duruşunuz nerede? Kendi elinizle kendinizi SS kıtalarına sunuyorsunuz. Ama oradaki dehşeti, o ölümü mutlaka anlamalısınız. Ölen o kadar insanın anısına gösterilecek tek bağlılık, o ölümleri bir daha tekrar etmemektir. Ama unutmayalım ki, bu ölüm şimdi en çok bizim için öngörülüyor.

Dünyanın belki de hiçbir halkı öyle bir ölümü bilmez ama biz bu ölümle günlük olarak karşı karşıyayız. Bunu önlemek sorumlu devrimcilerin başta gelen işidir. Kaldı ki dünya bize yapılandı duymuyor. Nasıl ki o kampta SS kıtaları bütün insanlıkla bağlarını kesip de öyle ölümü hazırladıysa, düşman da çok genel bir kamp için dünyanın ilgisini dağıtmayı başararak, yalnızlaştırarak aynı şeyi uygulama isteminde. Bunu anlamazsanız o zaman siz neyi anlayacaksınız? Kaldı ki Nazilerin götürdükleri o insanlar savunmasız ve çaresizdi. Topluyorlar ve oraya götürüyorlardı, sizin ise elinizde silah var. O insanların kamplarda da korkunç bir direnişi vardı. Nasıl da yaşamın peşindeydiler!

Sabahki muhabir "*Kar yiyorlardı*" diyor, "*Kar içiyorlardı*" demiyor, açlık için "*Kar yiyorlardı*" diyor. Bir Amerikan yarıbayı on gündür, yalnız eriyen kar suyuyla yaşamını idame ettirmiş, -kaçmış mı, bir provokasyon mudur, gündemi saptırma girişimi midir pek anlayamadık- doğrusuysa tabi, belki de doğrudur, kendini öyle eğitmiştir. Bir insan on beş gün boyunca, yalnız kar suyuyla kendini yaşatabilir. Bu olay bana sizin durumunuzu hatırlattı. O adam yaşamı için bu kadar çaba harcarken, bizim dağdaki militan sigarası eksilince canı sıkılıyor. Aslında her türlü yiyecek imkanı var, çünkü koşullar onu gösteriyor. Ama yine de canı bir şeye sıkılıyor; "*Hele bir köye ineyim, terzihane nasıl çalışıyor*" diyor. Bu; yaşama saygısızlıktır, yaşam hakkına ihanettir!

Bütün katliam süreçleri, yaşama saygının önemini vurgular, yaşamın kıymetinin çok iyi bilinmesini esas aldırır. Ama göz göre göre yaşama saygısızlığı gösterirseniz başka türlü anılırsınız. Ben kendimi öyle ahım şahım saymıyorum ama en değme adamlarımız, komutanlarımız, hatta savaşçılarımızın yaşama saygıları yok. Yaşama saygı mı önemli, terzinin düşmanın ölüm kapısında elbise biçmesi veya köyde bir iki erzak toplama mı önemli yoksa yaşamın kendisi mi önemli? Üstelik elbise de, yiyecek de var kaldı ki açlıktan ölen, soğuktan donan gerilla da yoktur.

Eğer biraz Amerikalı yarbay kadar kendilerine saygıları olsa hiçbir şey olmaz. Bu emperyalist bir ordunun yarbayı, ya siz?

İmha sürecinde olan ama mutlaka yaşama çekilmesi gereken Kürt halkının, ona önderlik edilmesi gereken halk kurtuluş ordusunun gerillaları böyle mi olur? Niye mukayese yapamıyorsunuz? Anlamaya gelmeyişiniz, hafıza ve şurudan yoksun oluşunuz veya keyfiyetiniz tam delilik teorisine göredir. Nereden çıkarıyorsunuz bunları, izah edilecek hiçbir yanı yok. İnsansınız, bir beyniniz de vardır, biraz kendinize gelin. Yüce yaşam hakkından niye böyle kolayca vazgeçiyorsunuz? Bunu, V. Kongremizde geçmişini lanetleyenlere söylüyorum. Bu kadar mı düşmüş, kendinizden vazgeçmişseniz o zaman yanımızda işiniz ne? Yaşama saygısızlığı bu kadar geliştirmek düpedüz soytarılıktır, namussuzluktur, düşkünlüktür ve ne dersiniz deyin odur. Yoksa bir devrimci kolay kolay kendi geçmişine lanet yağdırmaz.

Bu şekilde karşımıza çıkmaya, PKK saflarında, ordumuzun içinde yer almaya hakkınız yok. Ya kendinizi doğru adam eder katarsınız ya da yerin dibine girersiniz. Biz böylesine bir soykırım peşinde olan düşmanla karşı karşıyayız. Bunun anlaşıl-mayacak hiçbir yönü yok. Başarılı bir baharı mümkün kılmamak için size örneği de gösterdim. Nasıl Ağustos böceği kıştan baharı yakalamak için elinden gelen her şeyi yapıyorsa, biz de işte böyle baharı yakalayacağız dedim, ki onu da ben yürütüyorum. Niye bütün partililer, özellikle on yıllık, yirmi yıllık ahım şahım militanlarımız bunu görmüyor? PKK'de olanak var deyip, iktidar hastalığına yakalanmışlar. Ben karşınızda ağır sözler sarf etmek istemiyorum ama boyun eğecek halim de yoktur. Belki sizler birbirinize boyun eğebilirsiniz ama ben öyle olmamakta ısrarlıyım. Ne bastır-mayla, ne uzlaşmayla idare edilmem imkansızdır. Ne yalvarmayla, ne yakarmayla, ne de komployla benim önlenmem mümkündür. Ne incelterek, ne de kabaca yapılan uygulamaları göz ardı etmem, görmemem imkansızdır.

Ben yine sözden anlarım, inanılmaz bir biçimde arkadaş tutkunuyum ve gözle-rinizle bunu görüyorsunuz. Aranızda bir ayırım da yapmadık ama bildiğiniz arkadaş-lık ve ahbap çavuşluk veya köhnemiş kardeşlik, yarenlik, hemşehrilik ve çoğunuzun kendinize yakıştırdığınız yakınlıklarla değil, militanca bağlılık. Sonuna kadar buna varız ve bu konuda hizmet noksanlığı olacağını sanmıyorum. Ama tek istediğimiz şey, asgari gereklerine göre varsanız varız deyin, yoksanız yerinizde oturun. Ben açıkça söyledim; bazıları yapamıyorsa, mesela bireysel keyfi yaşam istiyorsa onları gönderin dedim. Bir sürü kadın var orada, erkek de var, onları evlendirin ve bir yere koyun dedim. Bazıları zindandan çıkmış, bazıları dağda yıpranmış bunların ekmeğini de suyunu da temin edin, orada yaşasınlar, keyfi olarak birbirlerine ne yapıyorlarsa yapsınlar dedim. Kesinlikle bir şey de yapmayacağız, haklarıdır, öyle de yaşayabi-lirler, bir PKK sempatzanı gibi kalabilirler.

Ama hem komutanlıktan, militanlıktan dem vuracaklar, hem de ikide bir işleri bozmaktan bahsedecekler işte bunu yapamazlar. İnsanlara nasıl hizmet ettiğimi iyi bilirim, gücüm bunu kanıtlar, pratiğim bunu dünya aleme göstermiştir.

V. Kongre gerçeğine, bizim sergilediğimiz diğer bir tavrımız da budur. Bundan hepimiz kendisi için gereken sonucu çıkarır. Kaldı ki, diğer yandan bizim hazırlıklarımız var, bunları da gördünüz, büyük hazırlık yapıyoruz. Biz her zaman kendi yaptıklarımıza güvendik, iki kelimeyle yola çıkarken de güvendik, meteliksiz çıkarırken de güvendik, şimdi de güveniyoruz. Bu bize iş yaptırmıştır. Doğru güven, doğru iş yapma sonuç almıştır. Bunu anlayacak ve biraz namusunuz varsa, buna uyma gücünü göstererek kanıtlayacaksınız. Söze bağlılığın değeri varsa, hiç olmazsa bundan sonraki adımlarınızda ne anlam ifade ettiğini biraz kendi kişiliğinize uyarlayarak, özümseterek kanıtlayacaksınız.

26 Ocak 1995

TASFİYECİLİĞİN TASFİYESİ KADRO SORUNUNU ÇÖZMEKTEN GEÇER

Ne demek istediğimi anlamayanlar, sadece giderek başlarını daha fazla taşa vurur, vurur ve kaçıklarında bile yarasalar gibi gün yüzüne çıkamazlar.

Kadro sorununu doğru çözemezsek diğer tüm çabalarımızın boşa çıkacağı; sizlerin düşmanın en işbirlikçileri, emek düşmanlığı konumuna düşecek kadar kötü kullanılacağınız ve hatta aleyhimizde kendilerine mal edileceğiniz, onları güçlendireceğiniz görülmektedir. Kişiliklerinizi çözmeye çalıştığımızda, kendi halinize bırakıldığında, başarıdan başka her yere götüreceği, bütün inanılmaz özelliklerin mevcut olduğu görülüyor. Bu kişilikle savaşı sonuçlandırmadan, daha ileriye adım atma, bana pek tutarlı ve mümkün gelmemektedir. Gerçekliğiniz üzerindeki yoğunlaşmamız halen bizi tatmin etmiş olmaktan uzaktır, dolayısıyla diğer konulara giriş yapamıyoruz.

Ben kendimi kolay yanıltmamak için çok özen gösteren birisiyim. Buna dayanarak, bu kişiliklerinizin fazla umut vermediğini görüyorum. Yaptığımız inanılmaz hatalar, en temel doğruya bile anlam vermeme, onunla oynanmasına zemin sunma; bir halk adına en büyük talihsizlik oluyor. Nasıl olup da kendinizi bu duruma düşürdüğünüzü çözmeye çalışıyorum. Bu nedenle sosyalizm veya sosyoloji, psikoloji gibi bilim dallarında en derin bir yoğunlaşma ihtiyacını hissediyorum. Çünkü karşımızda devrimci bir vaka gibi değil, tam bir klinik vaka gibi duruyorsunuz, yani bir hastalık olayı. Tabi sizin şahsınızda gözükən, halk gerçekliğinin bireyde ne kadar yansıdığı ve hastalık haline geldiğidir.

Dikkat edilirse, tamamen bir yöntem değişikliğiyle karşı karşıyayız. Eskiden devrimci yaklaşımlarımız, öfkelerimiz; ulus, sınıf, parti ve örgüt doğrularına ilişkindi. Böyle özgünleştirmeyi, süreci çözümlmeyi aslında pek gerekli görmüyorduk. Devrimin genel çözümlmeler ve doğrularla, böyle düz çabalarla sonuca gidebileceğini sanıyorduk. Ama sonra görüldü ki, bu yaklaşım en vahim ve gafil olan bir durum oluyor. Dolayısıyla bu sefer son yılların bütün çabasını tersine çevirerek, yani tekil olandan yola çıkmaya; bir kişide çözmeyi gittikçe daha derinleştirmek mecburi-

yetinde kaldık.

Bir halk adına en büyük talihsizlik, bizim gerçekliğimizde talihsizlikten de öteye, öldürülmüş, yenilmiş gerçekliğinin sizdeki ifadesi oluyor. Fakat yıllardır mücadele içinde olanların az çok bir şeyler anlayacağını ve belli bir silkinişle; umut, azim, irade ve diğer kavramlara anlam vereceklerini sanıyordum. Kolay yenilme konusunda, bir direnişin ne anlama geldiğini, onun nasıl böyle anlamlı gelişmelere yol açacağını esas alırlar diye bekliyordum. Ama ortaya çıkan, karşılıklı çıkarla git-tikçe daha fazla sinen, hiçleşen ve tam bir bela haline gelen kişilikler oldu. Bu reel sosyalizmde de biraz yaşandı. Çözülmemeyen sosyalist kişilik, daha sonra en tehlikeli hastalıklar haline gelerek; olgunlaşmış bir sosyalizmi, kendiliğinden bir çö-zülmeye ve yozlaşmaya terk etti. Bu nedenle, hastalığın kaynağını bulup mutlaka doğru çözüme götürmek gerekiyor.

Hayret ettiğim diğer bir nokta ise; kendi iç arayışlarınızın neden bu kadar bitik olduğu ve hatta buna gerek bile duymadığınızdır. Bu kişilikle yaşanamayacağı açık da, peki siz neye güveniyorsunuz. Belki şuna sarılabilirsiniz: “Biz çoktan ölmüşüz!”. Ulusal ve toplumsal anlamında çoktan öldüğünüz doğrudur. Ama biz kendimize ‘diriliş hareketi’ adı veriyor, ‘sıra kurtuluşa geldi’ diyoruz. Eğer bu kavramlar bir yalandan ibaret değilse, kendinizi mutlaka sorgulamanız gerekiyor. Ölüyseniz, kal-kın söyleyin. Tam bir hasta, komalık halde iseniz, onu da söylemelisiniz. Ama görü-len tam tersi; müthiş örtbas etme, korkunç yalancı kişilik! Politik, ideolojik, örgütsel ve eylemsel yalancılık sizde müthiş gelişmiş. Yalancılık adeta yaşamın bütün temel özelliği olmuş. Güçlü bir doğrunun güçlü ifadesi olmak yerine, onu müthiş sağdan soldan yontarak, adeta fare gibi kemirerek yaşadığını sanmakla nasıl kendinizi kabul ediyorsunuz, şaşırdığım bir nokta da odur. Güçsüzlük, çaresizlik diyeceksiniz ama güçsüzlerin ve çaresizlerin de savaşta ayakta durma diye bir sorunları olmaz, çünkü onlar zaten ölüdürler. Ama PKK sayesinde tam bu noktada bir sahtelik daha ortaya çıkıyor; “PKK ortamında direniyoruz, dolayısıyla yaşıyoruz”. Altı eşildiğinde, aslında direnişin de yaşamın da başına bela olduğu görülür. Artık bunu anlamamız, teşhis ve tedaviyle bir çare bulmamız gerekiyor.

Acıyla görüyorum ki; kişilikleriniz tamamen düzenin en iflas ettirici, en anlamsızlaştırıcı, hiçleştirici etkisi altında şekillendirilmiş. Buna şekillenme denebilirse tabi. En iddiasız bırakılan, en boş işlerle uğraşan ve bu nedenle de en tehlikeli insanı temsil ediyorsunuz. Özüne karşı, varsa bazı temel doğruları, ona karşı tehlikeli ve çok belalı bir kişiliği temsil ediyorsunuz. Hele hele PKK'deki bu sahte önderlik gerçeği geliştikçe, açık söyleyeyim; düşmandan korkmadığım kadar sizlerden korkuyorum. Bu nedenle son süreçlerdeki bütün çalışmalarımızı, bu yönüyle kişiliklerinize yoğunlaştırdık.

Savaşı bu kadar kişiselleştirmek istemiyorduk ama öyle ürkütücü tavırlarınız var ki, kendinize karşı biraz saygınız varsa veya bir şeyler yapmaya dair inancınıza bağlılığınızı sürdürmek istiyorsanız, kesinlikle sizinle hesaplaşmamız gerekir. Ben yıllarca önce ortam elverişli değil, olanakları yetersiz, tecrübeleri yetersiz diyordum. Daha sonra meselenin bunlar olmadığını, her şey en elverişli halde sunulduğunda bile daha tehlikeli olmaya yüz tuttuğunuzu gördük. O zaman, işte bu yeni çözme ve yoğunlaşma sürecine girdik. Peşinizi bırakmayacağız, çünkü bu halinizle bırakalım vatan kurtarma veya toplumu yeniden örgütlemeyi, düzenin en tehlikeli bir dayanağı oluyorsunuz. Hatta düzen bize karşı belki de en pahalı masraflara girişir. Örneğin; bizi dağıtmak istedi, suikast ekipleri kurdu, birçok psikolojik savaş yöntemleri geliştirdi. Karşılarında fazla çaba harcamadan, kendiliğinden boşa çıkarttı. Ama düşünün bütün çabamızı size yönelttiğimiz halde; siz halen kurnazca, sinsice kendini kandırdıkça kandıran, hastalandıkça hastalanan, çaresizleştikçe çaresizleşen bir biçimde kendinizi dayatıp gidiyorsunuz.

Amerika'nın halklara dayattığı kişi hakları gibi size göre bu da kişi hakkıdır. Onun en tehlikeli temsilcileri oluyorsunuz ve aslında kişi haklarına da en büyük darbeyi indiriyorsunuz. Bunu çözmek istiyoruz. İnsan kendini mücadele meydanına bu kadar hazırlıksız atar mı? İnsan bir güreşe, bir düğüne bile kalkarken bu kadar laubali, gayri ciddi olur mu? En basit oyunlara, bir futbol oyununa bakıldığında en basit kurallarına bir iki sefer uymayanın saha dışına atıldığı görülür. Düşünün ki bunlar en basit oyunlar. Savaş gibi oyunların şahı veya kelle koltukta mücadele edilen bir ortamı siz bu kadar kuralsızlığa ve hatta tersi dayatmalara açık bırakırsanız, o zaman siz kimsiniz diyeceğim.

Haklı olarak dehşet içinde; *“Biz ne yaptık”* diye şimdi fark ediyorsunuz. Ya çok büyük bir kara cahil olduğunuzu veya kendiliğinden hiç hazır olmadığımız bir duruma getirildiğinizi ya da bu işin size göre olmadığını en başında söyleyecektiniz. Ama bütün bunlar doğru da olsa, insan hiç olmazsa belli bir süre sonra, ne olduğunu anlamaya çalışır. Diyelim ki kara cahildiniz ama öğrenmeliydiniz, savaşın yakıcı ateşi niye size öğretmiyor? Veya biz sizi taktik icabı savaş meydanına çekmişsek, *“Hazır değiliz”* deyip kaçın meydana ya da artık meydandaysanız, kurallarını öğrenin.

Savaş sahasında atılan her adım taktik icabı atılır. Ama neden bizi hep yenilme, hep kurallarla oynama ya da bir anlam vermemeye karşı karşıya bırakıyorsunuz? Şu anda en önemli sorunumuz komutada ısrar etmek oluyor. Yoksa bu haliniz ne olabilir? Serserilik ve lümpenlik teorisine göre; *“Biz hiçbir kurala gelemeyiz”* dersanız bu da eşittir yaşamı inkar etmek olur. Çünkü yaşam kurallarla yönetilir, yaşanılır. Kör bir kaosa düşenler belki; *“Fırtınaya tutulmuşuz, düşünecek halimiz*

yok” diyebilirler. Eğer müthiş bir fırtınaya tutulmuşsanız, o zaman “Fırtına bizi alıp götürüyor” deyin ki biz fırtınayı durduralım; savaş rüzgarını estirmeyelim veya mücadele yelini savırmayalım. Fırtına dinler ve siz bir köşede oturup dinlenirsiniz. Ama bütün bunlar için, bir isteminizin olması gerekiyor, o halde neye varsınız? Acaba ben mi buna yol açtım diye tabi kendime de öfkeleniyorum.

Biz fırtına estirmek, savaşı geliştirmek istiyoruz, buna kararlıyız ve sürdürmek için şüphesiz çabalarımızı gittikçe geliştireceğiz. Kaldı ki, az üretilmiyor, savaş araçları az sunulmuyor. Bunlara anlam veremeyen siz oluyorsunuz. Bir kargaşa yaşadığımız, çaresiz ve zor durumda olduğunuz belli, tabi bu da yiğitlik gerçeğliğiyle bağdaşmaz. Bu durumda yapabileceklerimiz ne olabilir? İşte burada onu yapmaya çalışıyoruz.

Öğrenme, en önemli bir çıkış yolu olabilir ama öğrenme kabiliyetiniz çok zayıf. Ortaçağdaki kara cehaletten bahsedilir, sizin kara cehaletin de ötesinde, yalanı öğrenme gibi bir durumunuz var: Öğretilen her şey yalanı geliştiriyor. Bu da tabi sömürgeciliğın gelişim düzeyiyle bağlantılıdır. Zaten toplumumuzun en büyük talihsizliği veya uğradığı en büyük tahribat; *“Yalancı, içeriği olmadan yaşayacaksınız, incir çekirdeği kabilinden değerler için yaşayacaksınız, sen asla genel doğruyu, temel toplumsal doğrularını görmeyeceksin, asla soylu yaşayan, çalışmasından bir şey anlamayan birisi gibi olmayacaksınız, yaşamayacaksınız. Hatta sömürge halklardan daha ötede, işsizlikten daha ötede hatta bir hayvanın bile yaşam koşullarınının daha ötesinde bir konumda yaşayacaksınız”* şeklindeki düşman dayatması olmuştur; sömürgecilik gerçeği biraz da budur.

Aslında bilinçsiz bir sömürgeciliktir. Ama barbar olduğu, sömürgeciliğın kara cehalet tarzını uyguladığı için, kontrol altında tuttuğu nesneyi veya insanı ne yapacağını bilemiyor. Bazen vahşice öldürüyor, bazen “Bir binek veya yük hayvanını kadar belki bana yararlı olabilir” diye ahırda tutuyor. Bazılarına çok gerekli olduğu zaman bir iş veriyor; örneğın koruculuk gibi, Avrupa’ya gönderilen emekçiler gibi veya askere alınmaları gibi. Bazen de hepsini katledeyim, bütün köylerini, evlerini başlarına yıkayım diyerek böylesine çelişkili bir durumu temsil ediyor.

Bu gerçeğlik içinde, sizin durumumuz ne olacak? Sizin savaşçılığınız adeta ringde her an yediği sert darbelerle sersemleyen birisine benziyor. Bir sağdan, bir soldan yumruk yiye yiye, sürekli sersemliyor, bir türlü kendini toparlayamıyor. Bırakalım karşı atağa geçmenin fırsatını yakalamayı, neye uğradığını bile anlayamıyor. İşte siz de biraz bu gerçeğliği yaşıyorsunuz. O kadar sersemlemişsiniz ki, bir karşı saldırı konumunu yakalamıyorsunuz. Gerilla da taktiğın bir türlü tutturulamaması, en temel bazı örgütlenme görevlerinin yerine getirilemeyişi bu durumunuzdan kaynaklanıyor.

Metropolden gelen bazı raporları okuduğumuzda; ezici bir çoğunluğun, düzenin basit, sersemletici etkisi altında boğulup gittiğini görüyoruz. Şöyle bir sonuca ulaştık: Bunların zindanlık olmaktan başka bir çareleri yok. Zindan, bildiğiniz anlamda bir tutuklanma değil, bizde sosyolojik bir gerçekliktir. Siz bu halinizle ancak zindanlık olabilirsiniz. Bu kavramı biraz işlemek gerekiyor. Düşmanın bir el kaldırmasıyla, zindanlık oluyorsunuz ve ezici çoğunluğunuzun bunu aştığını sanmıyorum. İsyancılığınız çok kısa bir süre içerisinde zindanla sonuçlanıyor. Belki bazılarınız girmemişsiniz ama bizim yanımızda da zindanlık konumdasınız. Mesela sıkıntılarınıza, rahatsızlıklarınıza bakıldığında burası da sizin için adeta bir zindandır.

Bunun sosyolojik izahı şudur: En ufak bir başkaldırı ihtilalini geliştirmede için için, mesela kısa bir süre bile olsa dayanamayacağınız ve bir de düzeni zorladığınız için tabi tecrite alınacaksınız. Bunun diğer açık bir ifadesi, saha çalışmalarına yöneldiğinizde bütün pratiklerinizin ağırlıklı olarak suç pratiği gibi karşımıza çıkmasıdır. Bu durum, bir kuralı yürütme gücünden bile yoksun olduğunuz anlamına geliyor. Nitekim hemen hepsi karıştırıyor, kurallarla oynuyor. En önemlisi de özgür yaşam tutkusunu köreliyor veya çarpıtıyor. Şaşkınlık içinde kalıyor, kısa bir süre içinde bozuyor. Ve kendine göre bir zindanlık durumu ortaya çıkarıyor. Dağ olduğu için belki düşmanın eline kolay geçmiyor. Ama dağda da yaşadığı bir zindan konumudur, özgürlük değil.

Daha fazla açma gereği duymuyorum. Size anlatmak istediğim, acaba bütün bunlara rağmen, belli bir anlayış gücüne sahip misiniz? Sağlam bir anlayış, doğru bir görüş ortaya çıktığında ona anlam verme, ona uyma, onu uygulama gücünü gösterme şeklinde bir karşılığınız olabilir mi? Ben burada her an kuralı bozarlar diye sizden korkuyorum. Sorgulama gerçeğimizin aslında ortaya çıkardığı en önemli bir sonuç da bu; kuralı anında bozma. Neyi ifade ettiğini, neden böyle olduğunu halen tam izah etmiş değiliz.

Sorunu daha köklü ele almak zorundayız. Yaşama niyetlerinize baktığımda; bununla yaşam için gerekli olan hiçbir mücadeleyi gerçekleştiremeyeceğinizi görüyorum. Çünkü kişilik yapısı zayıf, esas aldığı hiç bir kuralı yok ve kandırmacası da, yalanı da çok. Bu kişilerle ancak bilinen Kürt oyunu, bilinen Kürt yenilgisi, kargaşası, sefaleti, kahrolası gerçeği ortaya çıkar. Tam bu noktada erlik, yiğitlik dayanma gücünü ifade ediyor. Bu noktada sizden doğru görmeye, mümkünse doğru yapmaya dayanmanızı istediğimizde; “*Canımızı al, bize bunu dayatma*” diyorsunuz. Bu ilginç bir durum olduğu kadar korkunç bir oyun aslında; “*Canımızı al ama oyunun kurallarını bize dayatma.*”! Peki neden böylesiniz? Halbuki sizin çok sevdalandığımız yöneticilik, komutanlık tamamen kurala dayanma gücünden ibarettir. Ve aslında önderler onu en azimli, en iradeli ve en istekli temsil edenlerdir. Bu noktada sıkıntınız başlı-

yor, kaçıyor ve dağıtılıyorsunuz ondan sonra; “*Bırak biz bildiğimizi yaşayalım!*” Peki bildiğiniz nedir? Bir hiç! Neyi, ne kadar yaşayabileceksiniz, sadece bir hiçten ibaret olan en tehlikeli kölelik alışkanlıklarını dayatılıyorsunuz.

Ben buna karşı direniyorum. Son yılların en büyük direnişini ben bu temelde götürüyorum. Korkunç bir mücadele ile de olsa size dayanmalıyım. Hiç kusura bakmayın, bu da bir savaş tarzıdır. Ben buna yol açmadım, ısrarla siz dayatılıyorsunuz. Kendinizi böyle çok akıllı sandığınızda ve işleri de bu kadar çığırından çıkardığınızda tabii ben size karşı dayanmalıyım. Bazı doğrularımızın olduğuna ve bunun en önemli ifadesinin de kurtuluş olduğuna halen inanıyoruz. Aslında yiğitlik siz bunu yerle bir etmeye çalıştığınızda size karşı dayanmamdır. İsteddiğiniz kadar “Yerim dardır, ben oynayamam” deyin, istediğiniz kadar lümpenlik, istediğiniz kadar zorbalık, istediğiniz kadar sahtekarlık yapın; her türlü oyunlarınıza karşı benim uyanık olmam, anlamam ve size geçit vermemem sanırım yapmam gereken en doğru işlemden birisidir.

Bu kavgayı ben başlatmadım, siz ısrarla dayatılıyorsunuz. Ben hiçbir hareketin tarihinde görülmediği kadar genel doğruları size verdim ve imkanlarını da gösterdim. Onu kendine göre anlamsızlaştıran sizler oluyorsunuz. Meydanı size bıraksam, bu halkın umut ettiği bazı olumlu gelişmelerin canına okuyacaksınız. Bütün bu gelişmeler bu kadar şahadetin sonucudur. Zaten somut adanmışlıklar var, emekler var. Bunlara bir çırpıda son veremeyiz. Yaşamayı bilmiyorsanız, yanlışa mı geçit vereceğim? Savaşı, mücadeleyi bilmiyorsanız, her türlü yenilginize mi geçit vereceğim? Hani düşmanın bir deyişi var: “Bu bela nerden çıktı!” Şimdi sizin için de, o anlama geliyoruz. Dille ifade edemiyorsunuz ama sıkışan kişiliklerinize baktığımda, “Bu bela nerden çıktı?” diyorsunuz. Bizim köylüler de ilk günlerde öyle diyorlardı. İlk başkaldırılarına geçtiğimizde biz hep bu deyimle karşılanıyorduk. Şimdi sizde bunu genelleşmiş olarak görüyorum. Bize bela diyenlerin kendileri acınacak durumda. İki taşı bir araya getiremiyorlar, keçi güdemiyorlar. En ufak bir güç olma imkanını sağlayamıyorlar. Ama biz bunu kanıtladık, bizim en büyük ispatımız budur.

Sizde kesinlikle şunu sağlayacağız: Canınız çıksa da, bir doğruya canı gönülden bağlanma ve gereklerini yapma. Bunu sağlamayınca kadar, sizi sağ bırakmamız mümkün değil. Karşı koyabilirsiniz, zaten koyuyorsunuz; her biriniz bir hizip gibisiniz. Ama savaşamıyor, hizbinizi fazla geliştiremiyorsunuz.

Dikkat edilirse, şu anda sizlerle olumlu temelde bir kadro konuşması yapmıyorum. Tehlikeli eğilimlerinize karşı savunma, direnme ve mümkünse doğruya çekme ısrarını sürdürüyorum. Ben aptallığa, avanaklığa kesinlikle geçit vermem. Kendi sorumluluklarınızı çok dikkatlice kullanacağım. Zaten beni mutlaka bazı noktalarda tanımak zorundasınız. Kendinize kıymamak için, kendinizi tehlikeli konumlara ge-

tirmemek için tanımak zorundasınız: İşleri ele alış, ilişkileri ele alış, mücadele süreçlerini ele alış. Gerçi bizim bütün yaşam süreçleri öyledir ama sizi en çok ilgilendiren konularda, hiç olmazsa en zayıf olduğunuz konularda anlamaya şiddetle ihtiyacınız var. Çünkü sizin tüm tarzınızda egemen olan, kendini kesinlikle yenilgiden kurtaramamadır. Bütün kadro yapımıza gereken imkanlar verildi. Hemen hepsinin bırakalım yengiyi yani başarıyı dayatmayı, baş aşağı gittiği, yenilgiye ardına kadar açık oldukları ortaya çıktı. Hepinizin tarihçesine bakılsa, durumu böyle olmayan tek bir kişi bile yoktur. Bunların nedenini kendinize soracaksınız. Yalancı, yenilgili kadro olmaktan çıkmak istiyorsanız; savaş konusunda böyle olduğunuz gibi, yaşam konusunda da böyle olduğunuzu, bütün yaşam ilişkilerinizin tahripkar, bitirici olduğunu görmelisiniz.

Biz tarih huzurunda, “Böyle gelmiş, böyle gitmeli” diyemeyiz ki. Ben artık biraz tarihi iş yaptığıma inanmak istiyorum. Kırk yıldır uğraşıyoruz, artık “Yaptığımız tarihe uygundur”, demekte kendimi haklı görmek istiyorum. Ama sizin yapmak istediğiniz, bunu gülünçleştirmek, bunun pek de öyle olamayacağını kanıtlamak! Ne kötü bir kanıtlama.

Sorgulanan gerçeğinizin belli başlı tipleri incelendiğinde gördüğümüz, bana göre hepiniz için az çok bir ölçüdür. Yani o aynada kendinizi rahatlıkla görebilirsiniz. Devrimle, özgürlükle, yengiyle en ufak bir alakası olmayan yaşama duyulan ilgileri şiddetlidir. İşte en büyük yalan dediğim bu! Kendini bile görmeyi istememek bir fukaralıktır. Sözüm ona en tecrübelileri, kendini bir şeyler sananlar böyle olduktan sonra, siz ne olacaksınız?

Bunları nereye atayım veya neresinden tutayım diye düşünüyorum. Tamam bunlar hiç yaşamadılar ama karşımızda halen ayakta gözükyorlar. Öyleyse nereye koyalım? Düşman olsa, “*Ya yerin dibine, ya sürgüne, ya da satın alma*” der. Biz bunların hiçbirisini uygulamıyoruz; ne ölümü, ne sürgünü, ne de satın almayı. Çünkü yoldaşlıkta bunlara yer yoktur. Doğrusuna gelin diyoruz; yıllardır direniyor, tek bir doğruya bile anlam vermek istemiyorlar. Güçleri yok, bir bebek kadar zavallılaşımlar. Söyledikleri her şey bana gülünç geliyor. Mesela en çok bağlı oldukları yetki uğruna, güç uğruna, yaşam arzuları uğruna söyledikleri her şey bana o kadar zavallıca geliyor ki, bebekler bile bu kadar olamaz diyorum. Neden böyle oldular, neden bunlar yaşıyor veya bunlar neden yaşamasını bilmiyor diye de kendi kendime soruyorum? Savaş diyeceğim, savaşın kenarından geçemiyorlar. Savaş adı altında yaptıkları her şey kocaman basit bencillikleri için; halk yok, ulus yok, özgürlük yok. Tek bir yoldaşı bile yok yanında, korkunç bir bencillik savaşı!

Bunları söylerken abartmıyorum, sanırım haksızlık da yapmıyorum. Gelişmeler yoğunlaştıkça, belki vicdana geliyorlardır. Görebildiğim kadarıyla kavgacılık

temeli yedi yaşında edinmiş oldukları kendilerine göre çok basit bir hırsları ve öfke-leridir. O da ne içindir; “Ana bana biraz mama ver” ya da “Ana bana bir parça ek-mek fazla ver.” Bir milim bundan ötesini ifade edemiyor. Bütün kişiliğin bunun üye-rine şekillendiği bu koca bebekleri bu amansız savaşta nasıl değerlendirebiliriz?

O zaman nasıl bir çare bulmalıyız? Size, içinde bir yiğit militan adam yok mu diye sıkça sormam bunun içindir. Eğer, bildiğimiz gibi olmadığımızı iddia edi-yorsanız er meydanında belli olur. Hepiniz az çok deneyimden geçirildiniz. Hangini-zin sesi yüksek, yerinde ve geçerli olabilirdi? Mesela ben sorumluyusam, onayımdan geçebilen kaç davranış sahibi söz konusudur. Benim ölçülerim önemli ve şu anda fiilen, resmen, başka takipçisi olmadığından veya bana yüklendiği için mecburen bu işi ben temsil ediyorum. Sizin açınızdan, temsil etmek şu demektir: Bir planı varsa, bir söz vermişse sahteliğe başvurmadan, kandırmadan gereklerine göre ne yapıldığı-nı açıkça ifade etmek. Bu ifade gücüne sahip fazla kişi yok. Hani sorumluluk iste-yen, bizimle olmak isteyen sizdiniz?

Bizi yeni yeni anladığımızı söylemenin fazla anlamı yok. Madem bir şeye bağlı olmak, ona dayanarak yürümek istiyorsunuz, verilen tek bir sözün gereğine neden sahip çıkamıyorsunuz? Yalanlarımız adeta diz boyu, neden kendinizi bu duruma dü-şürdünüz? Gücünüz yetmediyse neden kendinize “*Askerim, komutanım*” dediniz, bunun hesabını nasıl vereceksiniz? “*Bildiğimizi okuduk*” dersiniz, hiçbir komuta kitabında, hiçbir ordu prensibinde bunun yeri yoktur. Kendi kendinize icat ettiğiniz, uydurduğunuz açıktır. En önemli saptamalara, çizginin gereklerine doğru bir pratikle karşılık veren kimse yok. Her şeyi kendinize göre ele alıyorsanız, partileşmeyi ve ordulaşmayı, temsil düzeyimizi inkar ediyorsunuz demektir. İşte yalan dediğim, iki-yüzlülük dediğim burası. Öyle açık, kurnaz yalancılar değilsiniz; gücünüz yok zaval-lının, çaresiz yalancısı gibisiniz. Ama komutanlık, askerlik de şu demektir: Yiğit-lik, sözünün sahibi olmak, paylaşılan ortak inanç, karar ve görüşe sonuna kadar bağlı olabilmektir. Tabi bu sizin sandığımız gibi, 'sözü farklı, pratiği çok farklı' anlamında olamaz.

Bağlılık demek, pratikte ana hatlarıyla kazandırmaya doğru götüren bir sava-şım tarzının sahibi olmaktır. Bu noktada bir hiç olduğunuzu iddia ettiğinizde, bir yalancı olduğunuz söylenecektir. Disiplin bu yüzden çok gereklidir, çünkü başlı ba-şına yapmak olayıdır. Burada benim olup olmamam da önemli değil. Bir halk adına bu anlamda herhangi bir şey yapılmak istendiğinde, bir bostan bekçisini de yerime koysanız bunu emreder, bunu bekler. Buna karşı aldığımız tutumun ordu teorisinde kesinlikle yeri yoktur. Doğru olan, zor olsa da bu noktada mutlaka gerekli olanı ka-bul etmek, yakalamak ve gerçekleştirmektir.

Bazı gerçekleri daha nasıl anlatacağımın, size gerekli olanın ne olabileceğinin

üzerinde çok düşünüyorum. Daha doğrusu, eğer kurtuluşa inanıyorsak, bu işte gerçekten varız diyorsak sizi ne yapalım; bu büyük çaresizlikten çekip çıkarmak için ne gerekiyor? Unutmayınız ki, bu halinizle ben sizi ancak aşiret usulü bir yere kadar götürebilirim. Bizim akrabalar, bizim hemşehriler, işte biraz idare edeyim! Durumunuz ancak bu kadarına elveriyor. Yoksa bunlarla orduyu geliştireyim, savaşı geliştireyim diyemiyorum.

Günlük davranışlar, ilişkiler diyorsunuz; nasıl bu kadar rahatsız, şaşırıyorum. Bu ülkenin en tecrübeli, en savaştan insanıyım ama yine de çatlıyorum. Siz en hafif halinizle, çifte telli oynar gibi ortalıkta sallanıyorsunuz. Savaş kişiliği hiç böyle olur mu? Aslında hatanız şurada; özellikle bulunduğum konumda sizi anlayamayacağımı veya bunun işim olmadığını sanıyorsunuz, halbuki öyle değil; biz diğer komuta kişilikleri gibi değiliz. Onların benimsediği bir tarza sahip değiliz ama yine de gittikçe gelişen bir tarzımız var ve bu baştan beri böyledir. Halen hatırlıyorum; köyün çocuklarını kontrol altına almak için, tam bir oyuncu düzenindeydim. Düşünün ki, daha o zamandan beri etrafımdakileri bir araya getirmek için, oyun üstüne oyun geliştiriyoordum. Ama nasıl? Kuş avlamaktan tutalım, yemiş toplamaya kadar, küçük küçük bazı işlerle onları alıştırmaya çalışıyordum. Daha o yaşta bu işlerin peşinde olan bir adam, sizi anlamaz olur mu? Sizi yürütmek için plan geliştirmez olur mu? Sizi başı boş bırakabilir mi, hele bu kadar ağır savaş ortamında sizi kendi keyfinize göre düzenin etkileriyle yalnız başına bırakabilir mi? Burada tam bir gafil durumundasınız.

Tabi benim sanatımdır; örgütü dağıtmadan, güçlendirerek yönetmek için sürekli taktik deneyeceğim. Ama siz bunu kolay sanıyorsunuz: “Biz biziz, ben giderek ben oluyorum, kendim oldukça yaşayabilirim, kendimi oldukça güçlü hissedebilirim.” Aslında bunları biz size veriyoruz. Sorgulamadaki kişiliklerinizi göz önünde bulundurun. Aslında kendilerini bir şey sandıklarında ve bunu da çok tehlikeli biçimlere vardırıdıklarında, biraz gerçeği görmeleri için, Önderlik gerçeğini veya parti gerçeğini hissettirdik; kendilerini dünyanın en zavallı insanı, hatta bebek gibi gördüler. Bu ne anlama geliyor; çoğunuzun durumu öyle sanıldığı gibi güçlü değildir.

Aslında dikkat ederseniz, hepinizin güçlenmesine gerçekten büyük bir içtenlik, tutkuyla bağlıyım ve gereklerini de yerine getiriyorum. Ailelerinizde sizi böyle yetkinleştirecek adam var mı? En güvendiğiniz dostlarınız bile, sizi böyle güçlendirmeye imkan bulabilirler mi? Yoktur ama ben güçlendiriyorum. Daha da güçlendirmek istiyorum fakat bakıyorum ki, benim karşımda bazı doğruları güçlü bir şekilde temsil edecek adam yok. Bebek durumunda kalmanızı ben istemedim, doğru ulusal, toplumsal boyutlarda güçlenmeniz için her şey verildi ama bunu kendi özgücüne dönüştüremeyen siz oldunuz. Ne yapabiliriz, sizi bıraksam; çok hatalı bir büyüme

şekline kendinizi kaptırıyorsunuz.

Mesela benim bir ihtiyatım var; hiçbir zaman sizin kadar kendimi büyüklüğe kaptıramam. Zaten kaptırsaydım bir gün bile yaşayamazdım. Oysa her biriniz şu anda bir büyüklük belasısınız. Serbest bırakılsanız zaten halk sizden ‘el aman’ diyor, bütün yönetim birimlerimiz, meşhur bastırma teorisi gereği bela kesilmiş, tabi bana dayanarak, benim sıkıntım burada. Kendi haline bıraktığımda bir koca bebek, belki de kimse merhaba bile diyemez. Ama bize dayanarak, insanların canına bile okuyabilir. Bu noktada doğru olanı; kendinizi bağlı hissettiğiniz ve size güç kaynağı, dayanak olabilen kişinin, kimliğin bütün gerçeklerini bilince çıkarmaktır. Kendini bana göre ayarlamayı, kendinizi realize etmeyi yani gerçekleştirmeyi yapamıyorsunuz. Yaptığımız tam bir köylü kurnazı gibi gücü çalmaktır.

Çoğunuzun durumunu Kayseri tüccarlarına benzetiyorum. Kayseri tüccarı ne yapar; babasının eşeğini alıp boyayarak babasına satar! Vardığım en önemli sonuç sizin açınızdan inanılmaz gibi görünse de doğrusu budur. Yazdığımız bütün raporlarda; “*Önderlikten aldığımız gücü, Önderliğe ve partiye karşı nasıl kullandık*” diyorsunuz. İşte bu Kayseri tüccarlığıdır, hiç değilse normal tüccar olun; bir şeyi al, karşılığında bir şey ver. Arkadaşlarımız belki utanacaklar ama siyasi güç olayında yaptığımız en sığ bir tüccarlıktır. Sizin toplumsal anlayış düzeyinizi yakalamaya çalıştığımızda hepinizde vardığım bir sonuç bu oluyor. Halbuki bu gücü ben böyle oluşturmadığımız gibi, biz sizi de böyle büyütmedik.

İddia ediyorum ki; bir kelimeden turalım, yetki dediğiniz en önemli olaya karşı her şeyi büyük bir bilinç ve sorumlulukla size verdik. Kaldı ki ben de aldım, gücümü halktan aldım, sizden aldım ama benim tarzım ortada. Bilinçli, planlı, örgütlü ve korumalıdır. Üzerinde tir tir titreniyor, en ufak bir hatalı adıma fırsat verilmiyor. Bir de bu güç sürekli üretiliyor, büyütülüyor. Kendinizi benimle ne diye yalancı bir biçimde karşılaştırıyorsunuz; buna ne hakkınız var, bu yalancı niye ısrarla uyguluyorsunuz? Güç vermek bizim boynumuzun borcudur ama doğru kullanmayı niye bilmiyorsunuz? Kayseri tüccarı olmaya gerek yok ki! İnsan çırak da olsa, ustasına bakıp; “*Ben de bu dükkanı büyütüyüm, güce biraz güç katayım*” der. Nereye, hangi konuma bakarsam bakayım, böyle tüccarlarla dolu. Gerçekleri söyleyeceğim ama yüzüm tutmuyor veya söylersem oyun bozulur veya kim bilir hangi entrikalara başvururlar? Onun için diyorum ki; bu oyun zor, öğreneceksiniz. Bu konuda en iddialı olanlar kalksın, onun gerçekliğini bütün yönleriyle ortaya koyayım. Oyunu nasıl kurallarına göre oynamadığı, gücü nasıl doğru kullanmadığı, hakkını vermediği, onunla çok kötü oynadığını şahsınızda tek tek kanıtlayabilirim de.

Bu yüzden eğer siz bizimle varsanız, işte öğrenelim, benimle tartışım diyorum. Hatta benimle kavga da edebilir; “Neden bizi kandırdın, ben bu oyunda yer almak

istemiyorum” diyebilirsiniz. “Ben bu savaşta yokum” diye protesto da edebilirsiniz. Düşman da her gün sizi kandırıldığını söylüyor. Sizi kandırmış olabilirim ama gerekçelerim ortada! Peki sen niye kandırıldın, niye bugüne kadar kendini kandırarak yaşadın? Senin hiç sorumluluğun yok mu? Ben düşmanımı da kandırıyorum. Sizi yaratan düşmandır. Dolayısıyla tabi sizi, yani sizin şahsınızda düşmanı kandıracağım. Bu benim görevim, işinize gelmiyorsa, kendinizi savunun. Aslında kendinizi savunmuyor değilsiniz, savunuyorsunuz; işte bu Kayseri tüccarı tarzında. Güya uyanıklar böyle yapıyor, tabi diğerleri de alttan yürütüyor ki, bunların bir şeyden haberleri yok. Yani onlar ezel ahir öyle gelmiş öyle gideceklerdendir. Oysa siz sözüm ona, bize çok bağlısınız, halen beni dinliyorsunuz; peki ben neyim, ben neyin peşindeyim, neyin savaşçısıyım? Yıllardır yaptığımız çözümlmeleri de güya okuyorsunuz, neden bir gün olsun şunu söylemiyorsunuz; “Bağlı olduğumuz bu adam ve yol arkadaşı diye beklediğimiz bu adam bizim bu yöntemleri kabul etmez.”

Yoldaşlık; ortaklaşa yaşayan ve savaşanların birlikteliğidir. Bizim önde gelen birçok yol arkadaşımızın, onları anlamadığım iddiasında oldukları kanısındayım; “Sen de bizi anla, parti benim.” Buna da saygı duyuyorum, parti sizsiniz, zaten ona dikkat etmiyor değilim. Yüzde bir partileşebilecek yanlarınızdan hepsine dikkat ediyor, gereken ortamı veriyorum, benden daha fazla yetkili duruma da sokuyorum. İşte Ana karargah buna tipik bir örnektir. Orada bulunan hemen hemen bütün birim yönetimleri ne yaptılar? Ortada partililik diye bir şey bıraktılar mı? Yetkisinin canına okumayan tek bir yöneticimiz nerede var? Ve ben bunlara rağmen nasıl resmen ve fiilen PKK genel sorumlusu oldum? Partiyi aşındıra aşındıra, tanınmaz hale getirenlere, ben de biraz tersini dayatıp; “*Parti ilkesi budur, doğrusu budur*” diye ısrar ede ede bu konuma geldiğim açıktır. Yoksa bunun için ben sizden yetki çaldım mı, kendi kendimi dayattım mı? Tam tersine, siz bütün yönleriyle örgütü tanınmaz hale getirdiğinizde, benim yaptığım, sadece doğrularda ısrar etmektir. Doğrular, beni bu kadar güçlendirdi. Demek ki; parti siz değil, benim. Eğer siz parti olsaydınız, güçlü kalırdınız. Hiçbiriniz, sen gücü benden çaldın diyemezsiniz. Böyle olmadığını, bütün yaşam süreçlerimizde sizi sürekli ayakta tutmaya çalıştığımızı ispatlayabilirim.

Güçlü olmanızı, partili olmanızı bir yana bırakalım, kendi şahsınızda ezici bir biçimde değerleri tükettiniz. Partiyi temsil ettiğim, var olan gelişmeye fiilen, büyük bir ispatla bu karşılığı verdiğim sonucu ortaya çıkıyorsa; artık zorunuza da gitse resmen, fiilen bağlı olacağınız gerçekliği bütün yönleriyle kendiniz için yaşam belleyecek, ona göre yaşam gücü göstereceksiniz. Partileşme ancak böyle olur. Yoksa yetkiyi, partinin silahlarını ve değerli olanaklarını bir hırsız gibi ele geçirip oynamak değildir. Bu olsa olsa vahşiliktir, ilkel toplumdaki avcılıktan kalma kişiler ancak bunu böyle yapabilir.

İç dünyanızı biraz daha fazla çözersem, inanılmaz durumlar ortaya çıkıyor. Fazla derinleştirmek benim için zor değil ama sizin bir yerde, “*Yeter anladık*” demenizi bekliyorum. Bunu söylemedikçe, birbirimizin yakasını bırakamayız. Başka türlü de önderlik yapılamaz. Bazı şeref sözleri ve değerlere sahiplik etmemiz gerekiyor. Hiç kimsenin ucuz yoldan adam geçinmesine izin vermeyeceğiz. Anam bile bana; “*Seni bu kadar büyüttüm, bana şunu bunu almayacak mısın*” dediğinde kurala göre uygun değil diyerek kabul etmiyordum. Böyle ilginç inatları olan bir kişiyim, kesinlikle kimseyi zoraki tutmuyorum ve kimseyi de kendi sahamdan kovmam. Fakat kandırılmaya müsait değilim, ikiyüzlülüğü hiç kabul edemem. Benim gerçekten amansız mı amansız ilkelerim var. Şimdi bu artık az çok resmileştiğine, halk düzeyine taşırıldığına göre bir yolunu bulup buna saygılı olacaksınız. Kendinizi çok kabadayı sanmanıza üzülüyorum, bana göre bunlar yanlıştır.

Bu kavgayı geliştirirken kendime ve dolayısıyla insanlarımıza güvenmeseydim bu adımı atmazdım. Bunun müthiş bir hikayesi olduğunun farkında değilsiniz. Örgütlenmeyi hiçe sayanlar, örgütlenmenin tek bir kuralına anlam veremeyenler yalancı ve inkarcıdır. Bu ayakta duruşunuzu neye borçlusunuz? Ben Allah’ın en zavallısı bile olsam; beni o kadar hiçe sayıp kendinizi konuşturmanızı görmezlikten gelebilir miyim? Benim ve sizin bir PKK’li olduğumuzu bir tarafa bıraksak, sıradan bir araştırmacı gibi ele alacak olsam bu yine böyledir. MİT’in bazı görevlileri vardır, içimize gelip bizi her yönüyle anlamak istiyor, bürosu vardır her gün bizi takip ediyor. Hiç olmazsa onlar kadar inceleyin ve artık ya durun ya da çıkıp gidin.

Ben kendimi sizin başınıza bela kılmak değil, sizinle amansız bir savaş geliştirmek istiyorum. Hatta kendimi bir sempatizan düzeyinde de görebilirim ama militansanız, sempatizanın sizden beklentileri vardır. Sempatizanın amaçları vardır ve güçlü olmadığı için, militan daha güçlü olduğu için ondan bazı umutları vardır. O militan onu gerçekleştirmezse, sempatizan da olmaz. Önderlikten bahsedeceğim ama olmuyor, sizin durumunuz buna el vermiyor. Bana burada kanıtlanmak veya belletilmek istenen şeylerin ne olduğunu iyi biliyorum. Üstelik Merkezimiz başta olmak üzere bütün yıllarını bunun için harcamışlar: “İyiyiz, sağ ol, ölürüz de gerekirse ama boş ver, ince eleyip sık dokumaya gerek yok. Bildiğimizi okusak da, razıyız bu işlerden.” Bunun altında yatan kocaman bir tarihle oynamaktır. Bu halk için belki yapabileceğimiz bir şeyleri sıfırlamaktır.

Sizin gerçekliğiniz temelinde ele alacak olursam, ahım şahım yaşadığıma veya çok becerikli, marifetli olduğuma inanmıyorum. Bunları açıkça belirtirken, içine girdiğim pozisyonu kötü harcamamaya da kesinlikle büyük özen gösterecek, kendimi kullandırtmayacağım. Sizleri kullandığımı söylerseniz, bazı amaçlar için kullandığımı bilmelisiniz ve kullanmanın büyük ustalığını sürdüreceğim de. Peki beni kim

kullanıyor? Tarihte bir halk adına acaba benden daha fazla kendisini kullanan oldu mu? O zaman madem kendimi bu halk için kullanıyorum, bu halk içinden gelen sizleri de kullanmak tabii ki benim boynumun borcudur. Sizi başka ne yapacağım, bu halk için kullanmayıp da, düşmana mı kullandırtacağım?

Sizin sahte büyüklükleriniz karşısında oldum olası ben kendimi zavallı görüyorum ama bu yaşa geldim, artık kendimi savunmayayım mı? Sizin sorunuz eğer tecrübe, hatta eğitim olsaydı, daha fazlasıyla verebilirdik. İş biraz başka noktaya gelmiş. Üzerinde oynanılan o değerlerin bizim için doğru ele alınan ve artık tarih çarkının lehimize döndürülmesinin önüne taş koymak olduğu ortaya çıkmıştır. Çarkı döndürmemek! İşte buna göz koymuşsunuz, çünkü sabrınız yok, en basit hafifliğinizi yaşamak için homurdanıyorsunuz. Öyle ki İnsan sizden korkuyor. Hiç utanmadan söylenen sözler, içine girilen davranışlar, tutumlar var. Ben bu tutumlarınıza ilişkin sizi sürekli uyarmadım mı? Peki her zaman bu uyarılarımızı hiç ciddiye almayanlar kimlerdir ve gerekçeleri nedir?

Sizi zora soktuğumu anlayabilirim ama ben de zordayım. İnanın ki, mezar kadar yerde büyük oyun oynuyoruz. Size bütün bunların gerekçelerini söyledim. Ve çalışabileceğiniz en geniş alanlar da size verildi. Peki bu noktada metelik kadar değer vermeyen kim? Siz beni enayi, kendinizi de çok akıllı sandınız ama olmadığımız ortaya çıkıyor. Şimdi bu durumda ne diyeceksiniz? İş ağlamaya, sızlamaya homurdanmaya getirmek; “*Ben yokum*” veya “*Ben çok tehlikeli birisiyim*” anlamına gelmiyor mu? Neden yoldaşlığı bu kadar zorladınız? Bir gün olsun sonunu hiç hesaplamadınız mı, ben bir şey söylemiştim; “Mezarda da olsa hesap vermeyi bilmeliyiz.”

M. Hayri Durmuş yoldaş şahadete giderken; “*Biz borçlu gidiyoruz, en büyük üzüntüm bu!*” demedi mi? Peki, bu değerli söz ne anlama gelir? Şehit Zilan'ın çağrılarına hangi biriniz uydu? Bu çağrılar hiçe sayacak ve benden izin isteyeceksiniz. Benim en ufak namusum varsa, bunu görmezlikten gelebilir miyim? Biraz değerlere bağlılığım varsa, sizin bu yalancılığınıza göz yumabilir miyim? Ölüm orucunda almış gün, kemikleştiği ana kadar direndi ve halen diyor ki; “*Ben borçluyum.*” Ve gerçek duygularını ifade ediyor, çünkü onlar büyük savaşçıdır; bütün özlediği, borcunu ödemek için yaşamak, başka hiç bir şey istemiyor. Doğru olan tutum bu değil mi? Bu bizim için temel bir ilke düzeyinde ele alınmayacak mı? Diğeri gencecik bir kız! Biraz bizim değerlerimizden etkilenmiş ve o bildiğimiz hem doğru anlamayı ve hem doğru yapmayı büyük bir güçle ortaya koymuştur.

Siz bütün bunlardan kendinizi muaf tutacak kendinizi hak ve yetki sahibi göreceksiniz ama hiç bir kuralın gereklerine borçlu görmeyeceksiniz, çok olanaklı olduğu halde gereklerini yapmayacak ve bunu bana dayatacaksınız. Ben süper namussuz bile olsam buna boyun eğer miyim? Siz hiç bunu düşünmediniz mi? Utanmadan,

beni böyle çok zavallı sandınız. Ama bir yerde benim de muhtemelen bir şey olabileceğimi, bir refleksimin gelişebileceğini hesaba katmalıydınız. İlkel yaratıklar gibi desem, belki sizin için en af edici gerekçe olurdu. Bilinçli yaptığımızda, beyninizi dağıtmak gerekir. Şimdi bizim karşımızda duracak kadar ne gücünüz var. Biz bir halk adına bu değerle oynayabilir miyiz? Şimdi bu değerleri ben temsil ediyorum ancak ben çaptan düştüğüm, güçsüz düştüğüm zaman kendinizi konuşturabilir hatta bir komplo örgütü de kurabilirsiniz. Ben korkmuyorum ve dayanabileceğim kadar dayanırım diyorum. Ama gözünüzün içine baka baka böyle değerlerle oynamak, kurallarla böyle oynamak olmaz. Bunları önceden uygulayacaksınız. Ben bunları size daha fazla hissettirmek istemiyorum. Yoksa gücüm var, istersem kıyamet koparabilirim.

Buraya gelmişsiniz, fırsat bırakıldıkça halen kendi basitliğinizi yaşamaya cesaret ediyorsunuz. Büyük ilkeden, büyük savaş sorunundan haberiniz yok. Halklar bu yüzden kökleşti. Bizim için en kötüsü bu nedenle ortaya çıktı. Biz bir imkan yakaladık, bunu önünüze serdik. Şimdi bakıyorum, bütün kavganız bunu yerle bir etme kavgası oluyor. Kendimi savunmak durumunda değilim ama beni buna mecbur ediyorsunuz. Beni bu kadar güçsüz, aptal yerine koymayacaktınız. Bu kadar gafil, bu kadar cahil olmayacaktınız. Biraz büyüklüğü kendinize yakıştırıracaktınız. Niye sağa sola bükülüyorsunuz? Bu halk için, bazı doğrular ve doğruların sahipleri gerekiyor. Biraz böyle olsanız kıyamet mi kopar? Her zaman ölüm var ama ölüm, bizim için en ucuz olanıdır. Bu yol dışında, bizim için sosyolojik açıdan ölümü öldürme varsa, o da bu yolla mümkündür. Bunu sağlıyoruz ve bundan daha iyi olan ne var?

Bütün bunları; kendi ülkesinde, kendi yoldaşları içinde, kendini çok akıllı sanıp, tüm değerleri bile bile altüst eden veya çok önemli görevler karşısında anlayışsız, duyarsız davranma cüretini gösterenler için söylüyorum. Eğer halen bir bebekseniz, ona göre sizi büyüteyim. Yok, “*Bayağı adam olduk, delikanlı haldeyiz, iş yapabiliriz*” diyorsanız, sizi o temelde karşılayayım, zorlama yok. Size, işin daha ABC'sini öğretiyoruz, gerçeğin içine girseniz haliniz ne olacak? Bütün silahımız; “Biz ya davulcuya ya zurnacıya kaçarız” misali düşmana gitmekle tehdit etmektir. Ben tedbirlerimi almışım. İstedığınız yere gidebilirsiniz. Ben vicdanen rahatım ya, yeter bana.

En tehlikeli kaçış da, parti içinde durduğu halde bu tutumda ısrar etmektir. Sonuna kadar duyarsız, sonuna kadar kuralsız, içeriksiz, hassasiyet ve dikkat olmadığı halde; “*İşte biz varız karşınızda*” diyorsunuz ama oyununuza gelmem. İstedğiniz kadar yapın, benim kadar ifritleşen yani şeytanlaşan birisi de yoktur. Açık söyleyeyim; insanları oyalama sanatımda, sanırım derslerimi müthiş almışım. Kendimi her zaman iyilikler perisi gibi görürüm ama iş şeytanlığa geldi mi, ifrit de kesilirim.

Ben kendi konumumu bu kadar niye güçlendirdim, bu halkı neden bana güç verecek bir biçimde bağladım? İntikam almak için! Öfkelenmediğim, doğru bulmadığım, çirkin bulduğum her şeyden intikam almak için. Bunu yeni mi anlıyorsunuz veya daha anlamadınız mı? Bende güç biriktirmenin felsefesi nedir? Bu soruyu kendinize hiç sormadınız mı? Bu adam neden bu kadar çabalıyor, neden bu kadar kendini güçlendiriyor diye biraz düşüneceksiniz.

Buraya kadar geldiniz, hiç olmazsa şimdi öğrenmeye başlayın. Neden ben kendimi yiyip bitiriyorum? Ne kadar ders verdim, sözüm ona gücü alıp bizi yerle bir etmek için kullanmaya çalışıyorlar. “Niye böyle yaptın” dediğimde kocaman adamlar ağlıyorlar. Bu ikiyüzlülük ve rezalettir. Yaşamak istediklerinden bahsettiler, inanılmaz derinlikte yaşam teorisini geliştirdik. Bazıları arzularından, sevgilerinden bahsetti; bunun için aşk teorisi geliştirdik. Peki siz savaş veya aşk teorisinin neresindediniz? Bunu söyleyemezseniz sizi yaşatamayız Bu önderlik kuralıdır, hiç anlamadık, duymadık demeyeceksiniz. Kendinize göre teoriniz varsa, derhal başka yere gideceksiniz. Benim maskem altında olmaz, ben yalancı birisi değilim ki!

Düşmanıma göre halen ayaktayım ve ben bu PKK’ye ne kadar bağlıysam, sizi de o kadar bağlı olmaya çağırıyorum. Bu halkın hem teorik, hem pratik gerçekliklerine ne kadar bağlılık gösteriyorsam, siz de o kadar gösterin; sosyalizm bu değil midir? Emek ortaklığı, emek paylaşımcılığı bu değil midir? Şimdi korkak olduğunuzu söylesem kabul etmezsiniz, benden daha fazla ölüme varsınız. Kara cahilsiniz desem, her şeyi bildiğinizi sanıyorsunuz. Peki kimin adına işlerle bu kadar oynuyorsunuz? İçtenlikle; *“İnanmıyoruz, aslında bu bir oyundu, sen bizi düşürdün”* diyorsanız, o zaman bu oyunu bitirelim. En azından kim bu kanıdaysa onun için bitirelim.

Artık kendimden kuşku duyuyorum. Binleri aşan eğitim devreleri oluşturduk ve hepsi için büyük çaba gösterdim. Bir tane dahi dişe dokunur adam çıkmadı. Nasıl adam olamayacaklarını veya kendilerine göre bir efelikleri olduğunu İspatlamak istiyorlar. Sizin efeliğiniz bir jandarma karşısında kaç para eder? Kendinize dair çok sahte yargılarınız var. Parti tarihini hiç anlamak istemiyor, gerçekten gergef işlercesine işlediğimiz PKK’yi hiçe sayıyorsunuz. Sanki öyle bir PKK tarihi yokmuş gibi davranmanız söz konusu. Zaten bu yüzden tehlikeli bir hal alıyorsunuz. Tarihimizi, sırat köprüsünden geçirilen bütün süreçleri artık öğrenin! Bunun sivil gücü, dayanma gücünün nasıl oluşturulduğunu, bunun bilinç, ölçü ve denge gücünün nasıl sağlandığını öğreneceksiniz. Başka türlü parti tarihi öğrenilir mi? Bu, sahte kabadayı biçiminde eline silahı alıp güçlenme anlamına gelmiyor. Tekrar vurgulamalıyım ki, en benim diyenler kendini zindanlık olmaktan öteye götüremiyor. Hazır orduyu önüne koyduğumuzda, onu dağıtmaktan öteye bir rol ifade edemiyor. Ama bir PKK tarihi var; benim organize ettiğim bir tarih var. Öğrenmiyorsunuz, çünkü sizin kendi sınıf

doğrularınız, kendi kişilik doğrularınız var. Öğrenseniz kendi oyununuz bozulacak.

Ulusal toplumsal gerçekliğimize halen inanmıyorsanız, gerçekten halen bir kıpırdanma, bir canlanma yoksa; yazıklar olsun size. Bu halinize üzülüyorum ama kendimden memnunum, çünkü ne de olsa bir şeyler yaptım. En azından çelişkimle boğuştum. Sizin gibi kendimi kandırmadım, zor da olsa boğuşmanın sonuçlarından şu anda daha rahatım. Sizleri gerçekten fazla zorlamak istemiyorum ama açık söylemeliyim; insan çocuk yaşta ne ise odur, diyelim ki en çok anasına, babasına göre olur ama ben o zamandan beri kendime göre olmaya çalıştım.

Çocuk yaştan beri bir kavgam vardı, şimdi de tabi ki öyle olacağım. Yani bu yaşımda böyle olmasam, ne zaman olacağım? Size göre olsam olmuyor. Size göre olmak istedim; tarihinde hiç görülmediği kadar bu halkın her yaştan bütün insanları için olmaya çalıştım. Anlamak istemediğim tek bir insan kalmadı; bütün insanlarımızı anlamaya, hepsinin gerçekliğini öğrenmeye çalıştım ve bazı gerçekleri buldum da. Bunu inkar edemezsiniz. Siz de biraz anlayın ve benden bulacağınız bazı saygıdeğer düşünce ve tutumlar varsa umutla onları bulacaksınız. Niye hep düşmandan öğreniyorsunuz da bizden öğrenmiyorsunuz, bu kadar yalan dolana değer veriyorsunuz da neden bizim bazı doğrulara değer vermiyorsunuz? Biraz mütevazî olun. Ben halen bir çocuk heyecanı ile öğrenmiyor muyum? Süreci takip etmiyor muyum ve hepimize büyük bir ilgiyle yaklaşarak hepimizle paylaşmak istemiyor muyum? O zaman neden bu kadar bencil, duyarsız ve sığlaşıyor; bu denli kaskatı ve oldukça tutucu oluyorsunuz?

Gördüğünüz gibi, sorunlarınızdan ötürü adeta başımı kaldıramıyorum. Bu durumunuzu aşincaya kadar da bu böyle olacak. Acaba bizden bir şey anlayabiliyor musunuz? Gerçekten bir gelişme var mı? Mevcut düzeyi öğreneyim ki, bir şeyler yaparsak yapalım. Durumunuzu bile anlatamıyorsunuz. İçinizde akıllı olan bir kişi varsa bana bir iki şey söylesin.

(...)

PKK İçinde Zarar Verme Özgürlüğü Yoktur

Zeki beni çok düşündürüyor. Hatta şu düşünce bile aklıma geliyor: Acaba Zeki'nin bu büyük bireyciliği, daha doğrusu tarzı giderilir mi? Diğer adam(Sırrı Sakık) hakkında zindandan gelen bir mektupta; Yeşil'le görüştüğü, Ankara'da çok görkemli bir bürosu olduğu söyleniyor. Hem de en yakın arkadaşları tarafından bunlar rapor edilmiş. Yeşil, Sırrı Sakık'a daha bir kaç yıl önce; "*Seni devletin içinde en önemli kişilerle buluşturabilirim*" diyormuş ve her gün bürosuna gidip geliyormuş, tartışıp

konusuyorlarmış. Düşünün ki, ‘Yeşil’ bugün TC tarafından bile gayri meşru duruma düşürülüp dışlanmak isteniyor. O ise politikacılığını veya kişiliğini bu tip ilişkilerle sağlama almak istiyor. İşte ne kadar tehlikeli olduğu ortaya çıktı. Tabi ‘Yeşil’in biliyorsunuz, o üçgende birçok marifetleri var. Belki sizi kandırmış haberiniz yok. Adam onu kullanıyor, orada ona politikacılık yaptırarak. Hatta şunu da söylemiş ona; “*Ben savaş süresince şunu kurtardım, bunu kurtardım.*” Adam da en az sizler kadar orada bir savaşıklık yürütmüş, haberiniz yok. Bunu şunun için söylüyorum; eğer müthiş partileşemezsen, düşmanın en tehlikeli kontrası senin üzerine hesap kurar. Senin o tarzın üzerinde ben bunun gölgesini gördüm. Daha doğrusu o ailecilik üzerine düşman hesap yapıyor. Neden o adama uzanıyor? Biliyor ki, onun yoluyla seni, dolayısıyla senin yolunla da partiyi zorluğa sokacak ve sonuç en tehlikeli bir gedik açma olacaktır. Bu bir izlenim, yani seni düşündüğüm için, daha da üzerinde durmak gerekiyor.

Zaten kendi ailenin içinde seni yenik düşürdükleri yetmiyormuş gibi, PKK ailesinde de senin yüzünden PKK’yi yenik düşürmeye çalışıyorlar. Bunu da düşman yaptırıyor. Sen halen bunu bile anlayamamışsın. Partileşmeye gelmemek, doğru örgüt kurallarına gelmemek demek, işte ailedeki o müthiş yenilmiş gerçeği PKK ailesinde de tekrarlamak anlamına geliyor. İnsan sana hayret ediyor, nasıl bu kadar olabildin diye düşünüyorum. Neden kendini bu kadar yanılttığın ve PKK tarihini inkar ettiğin, neden kendi insanlarıyla birleşemediğin üzerine düşüncelerimi daha da derinleştirmek istiyorum. Tabi bütün bunlar kuşkuları daha da geliştiriyor. Hatta kendi başına savaş teorileri kurmaya çalışmışsın, ki yazdığın raporda geçiyor. Yaşam teorilerini de geliştirmişsin. Safsın, kesinlikle ben çok kuşkulu bakmıyorum sana ama bu cüreti nasıl edindin? Ve en önemlisi de, “*Bütün dayanağım Önderliktir*” dediğinde, en ufak bir şeyi anlamadan, kendini hem teorik gibi gösteriyor, hem de pratikleştiriyorsun. Sana bu gücü, cesareti kim verdi diye düşünüyorum. Ailecilik desem, orda da yenilmiştin, kuru ekmeğe bile muhtaç bırakılmıştın. Her şeyini PKK’de aldığın halde PKK’nin hiçbir şeyini ciddiye almama gibi bir duruma düştün. Gel de bu işin içinden çık!

Meşhur bir söz vardır; “İnsan bir kahvesini içtiği dostu kırk yılda geçse unutmaz” derler. Her şeyini PKK’ye borçlusun ama bir şükretmeyi bile yediremiyorsun kendine. Adeta burada anlaşılması en zor bir kişilik durumuna geliyorsun. Birde bunu dediğim gibi anlayış düzeyine getirmeye ve hatta amansız kılmaya çalışıyorsun. Bunlar doğru olabilir mi diye kendine hiç sormadın mı? Bayağı düşünüyorum, yani dikkat et seni kazanmak istiyoruz. Mesela kendi haline bırakırsak ne sen kimseye bir şey bırakırsın, ne de kimse sana. Çok tehlikeli bir durum. Sen çok büyük bir vicdansızsın desem, bu söylenen şeylere göre seni yakmak gerekir, ki bu yazık olur.

Ama bu yöntemlerinle de sonuç alamazsın, kesin batırırsın. Bunlar, biz sorumlu olduğumuz için bizim uykularımızı bile kaçırıyor. O kadar safça, toyca girişimler yapmışsın ki; insan dehşete kapılıyor.

Yaptığın siyasi değerlendirmeler, gerilla değerlendirmeleri, pratiğin bazı sonuçları olabilir. Ama PKK'nin ideolojisinin, büyük politik savaşımının yanından bile geçmiyor. Benim yürüttüğüm örgütselliğin kenarından bile geçilmiyor. Sen bununla ne yapabilirsin? **Zaten sonuçta yaşama ilişkin söylediğin cümleler her şeyi ele veriyor. Hızla bir kontra durumuna gelmen işten bile değil.** Ne kadar vahim bir şey, genel tedbir olmazsa korkunç olacaksın! İyi niyetin var, öyle kasıtlı yapacaksın demiyorum; ben bu özelliği çok iyi tanıyorum. Zor bela yapıyla savaşmaktan alıkoydum. Biraz daha fırsat bulsaydın, biraz daha kendini konuşturacağın imkanların olsaydı, her şey bitmişti. Şimdi gel de büyük endişe duyma! İlginç buluyorum aslında. Yani umut da kesmek istemiyoruz veya halen savaşabileceğine, başarabileceğine de inanıyorum ama bunları da göz önüne getirmezmlik edemiyorum. Bu kadar bencil karar verme ve bu kararlarını böyle amansız, tereddütsüz uygulamayı sen nereden öğrendin, kim sana bu gücü verdi? Gerçekten şaşırıyorum. Kendini bu temelde sorguluyor musun Zeki?

Zeki: Başkanım, yapılan değerlendirmeler ışığında özetlemek istiyorum: Doğrudur, yani benim parti içerisinde bireysel duruşum üzerinde düşmanın bir gölgesi vardı.

-.: Gölgesi de var. Acaba bunun üzerinde ne kadar hesap yapıldığının farkında mısın?

Zeki: Ben ilk günden beri farkındayım ve partiye değişik biçimlerde de yansıttım. Ben aslında...

-.: Ama yansıtmak ayrı, değiştirmek ayrı.

Zeki: Kendime ve Önderliğe olan güvenden dolayı biraz da bu gölgenin de altında kalmak istiyordum. Biraz düşman benim hakkımda bazı kuşku, umutları olsun diye düşündüğüm de oldu.

-.: Fakat bu(Sırrı Sakık) ilişki kuruyor. Bu ilişki milyonların başına bela olacak, sen burada hoşgörülü olabilirsin, hoşuna da gidebilir ama o gözükara. Şimdi biz bu adamı sorgularsak, cezalandırırsak ne diyeceksin?

Zeki: Başkanım, Sırrı için deniliyor. Ben ilk günden beri onun parti ile ilişki kurması önünde engel olmaya çalıştım, başaramadım. Gitti Avrupa'da ilişki kurdu. Bunun ilk çocukluğundan günümüze kadar izlediği çizgi ve bizim yaşadıklarımız ve izlediğimiz çizgi farklıdır. Bizim aramızda herhangi bir bağ yoktur.

-.: Çizgi değil, o kontraya umut vermiş. Kontrayla her gün tartışıyor. Sanırım başka türlü ilişkileri de var. 'Yeşil', en azılı katil. Biliyorsun, o adam gözünü kırp-

madan köylüleri imha eden birisi. Bingöl, Elazığ, Dersim üçgeninin en azılı katili. Bürosuna gidip sık sık görüşüyor. Böylesine bir katille ne görüşülebilir? Mesut Yılmaz bile Çatlı'yla görüşmemiş. Görüşmesinin kanıtlanması onu en lekeli durumuna getiriyor. Bu açık söylüyor; “Yeşil’le ben her gün görüştüm, ne olacak” diyor. Basite almamak açısından belirtiyorum. Mühim değil, yani diyeceksin ailecilikten bana ne? Bir kültür olayı olarak bunların derin etkisi altındasın. O da önemli değil. Senin PKK tarihi içindeki duruşun, yani onun teorik, pratik şekillenmesiyle irtibatı yok. Zaten irtibat da kurmak istemiyorsun. Kaçıyorsun sürekli. Ama ona dayanarak da süper güç olmayı en temel hak gibi görüyorsun. Çok tehlikeli değil mi? Bunun ne anlama geldiğini düşünüyor musun?

Zeki: Başkanım, ben düşüncelerimi raporda izah ettim; savaşa, yaşama yaklaşımımı ve nedenlerini de koydum. Ben şu anda getirdiklerimin bütünüyle doğru olduğunu iddia etmiyorum. Fakat pratikte uygulananlarla Önderlik çözümlenmeleri arasında ciddi bir uçurumun olduğunu tekrar iddia ediyorum.

-.: Tamam, bunun en seçkin örneklerinden biri de sensin. Ama sen Botan’dan, Amed’den kendini nasıl soyutlayabilirsin? Ki eyaletleri en çok gezenlerdensin. Bu pratiklerden en çok kendini sorumlu tutması gerekenlerden olduğunu nasıl unutabilirsin?

Zeki: Ben kendimi dışlamıyorum, Başkanım. Ben bundan kurtulmak istiyorum.

-.: Kendin yazmışsın, senin yöntemin sadece; “Botan’a gitmem, Botan’ı Botan’dakilerin başına yıkarım!” biçimindedir. Öyle kurnazlık mı olur? Bir nolu ben sorumluyum diyecek, işin özüne girecektin. Sen onu görmemek için çılgınca bir çaba içine girdin. Hatalıymış, peki bunu bana mı yıkacaksın şimdi? Onu bırak hata falan hepsi benim, ben sorumluluğunu üstleniyorum. Peki, bu PKK’deki gelişmeyi neden hala göremeyeceksin? Sizin o savaşıklık dediğiniz, senin o bilmem ‘kazanım’ filan dediğin şeyin üzerine ben çok düşünüyorum. Ki bir cümlede kendin söylemişsin, benim söylememe bile gerek yok. Senin bütün savaşıcılığın basit bencillik sınırlarında mıydı? Bütün savaşıcılığın PKK’nin imkanlarıyladır. Peşinden çok koştuğun ailedeki bazı beklentilerin var ya, onun kazanılması diyorsun ya! “Botan’da durmak istemiyordum, illa Muş’a gideceğim. Muş’ta da Zengok’a gideceğim.” Nedir bu arayış? Senin köyde bir hesabın var, bir küçük köylü hesabın var. Bütün bu PKK’yi almış bunun için kullanıyorsun onun peşindedin, kendin yazıyorsun. Dediklerine biraz anlam ver. Neden Zengok? Neden Muş?

Zeki: Başkanım, on beş yıl öncesinin düşünce ve yaklaşımıdır. Şu anda...

-.: Ama sen o kadarsın yani.

Zeki: Evet, oradan geliyor. O noktadan geliyor.

-.: Bir diğerk özellik daha var: Eğilim olarak uzlaştığın bir tek insan bile yok. Bunun farkında mısın? Seninle basit bir kelime uyuşmazlığı olanı bile, affetmez bir kinle karşına alıyorsun. Peki bu Önderlik nasıl bu kadarına tahammül ediyor diye hiç düşünmüyor musun? Dikkat et, sen tek bir kelimeye tahammül etmediğin gibi bazıların da canına okudun, bu da bir tarz; art niyetlisin demiyorum. Bu nereye götürür? Sen bu tarzla bırakalım PKK'yi temsil etmeyi; kendi aileni, kendi yanına bir kardeşini çekebildin mi?

Zeki: Hayır, Başkanım.

-.: Bir köylünü bile çekemedin.

Zeki: Tarzımın yenilgi tarzı olduğu ortaya çıkmış.

-.: Niye itiraf etmeyeceksin bunu, ortada tabi.

Zeki: Ben onu inkar etmiyorum, Başkanım. Yalnız benim üzerimde oldukça kuşku bulutları oluşturuluyor. Ben bundan da kuşku duyuyorum.

-.: Hangisinden?

Zeki: Gelen raporların bu kadar kuşku uyandırmalarına kuşku duyuyorum.

-.: Ama senin tarzın buna yol açıyor.

Zeki: Şimdi ben Önderliği temsil edemedim.

-.: Bırak temsil etmeyi de, bu o kadar önemli değil; yine de ben değer veriyorum, o ayrı bir şey. Şimdi sen niye bu kadar bu kuşkulu duruma yanaşacak zemin sunuyorsun? Bunun gururu var, büyüklük tarzı var. Düşün yani, merkezde bile kimseyle geçinmeye fırsat vermemek, en ufak bir eleştiriyi böyle karşılamak, korkutucudur. Ama diğer yandan kendini böyle etkili yetkili hissetmek, bunların hepsi tehlikelidir, kuşkudur. Kuşkuyu sen burada gör, kendi yöntemlerinde gör. Kuşkuyu başka yerde arama. Zaten bir de bu senin için bir sığınak oluyor. Böyle gerçekleri göz önüne aldığımızda senin tavrın şu: “Demek ki benden kuşkulaniılıyor.” Bu senin için bir sığınmadır, kendini ele veriyorsun. Burada kuşkulananacak hiçbir şey yok. Olsaydı, herhalde parti ortamındayız, senden mi korkacağız. Mesela doğruları neden cesaretili görmüyorsun? Çok safça, mutlaka bir yere sığınmak istiyorsun. Hayır! Cesur bir şekilde gerçeklerle karşı karşıya gel. Varsa inançların, varsa parti iddian, gerçeklerle karşılaş, niye kaçamak yapıp olumsuz bir karşılık veriyorsun? Bunlar senin insanların, bunlara bir şey vermeyenler neden bunun üzerinde o kadar savaşıklık yapsın? Sen kendinde bu hakkı, yetkiyi nasıl bulabilirsin? Merkezi işlerini halledemeyenler partili olabilirler mi? Merkezinle işleri sağlamlaştırmayınca niçin PKK'de görev aldın? Merkez olmazsa, beyin olmazsa bacaklar ne işe yarar? Bu sorular bizim için çok önemli, işin özüdür.

Unutma ki; sen ikinci bir kişiyi bile beğenmedin. Haklı da olabilirsin, hepsinin durumlarını ortaya koyduk; biraz zavallı ve iradesizler. Ama bunları önce çözecek-

sin. Sen çözüme şurada kalsın daha da yerle bir ederek, görmezlikten gelerek sıyrılmayı tercih ettin. Burada kazanacağına hiç inanıyor musun? Bunlardan kaç kaç nereye gideceksin? Bu olmayınca da büzülüyorsun. Tabii ki çözümleyip doğruya çekeceksin. Ben durumlarınızı, günlük gelişmelerle kıyaslıyorum. Tavırlarınız, olgunluğunuz, gerçeklerle kuracağınız bağlantılar oranındadır. Gerçeklere anlam vermeyenler, gerçeklerin gereklerine göre kendini yenilemeyenler, kendini disipline edemeyenler hiçbir bahaneyle sığınmazlar. Gerçekleri göremeyenler kendi konularını açıklığa kavuşturamazlar. Anlıyorsun değil mi bütün bu söylediklerimizi?

Zeki: Başkanım, ben bugüne kadar insanlar için yaşadım, ben bunu tekrar izah etmek istiyorum. Benim savaştaki arayışlarımdan tutalım, yaşamdaki arayışlarıma kadar durumumun bireysel şeylerle ilgisi yoktur. Ben bu insanlar için olmazsa, o kadar yorulmaz, yıpranmaz, bir şey yapmazdım. Bu konuda gelen eleştirileri alamam. Bunu kabul etmiyorum.

-.: Sana yine haksızlık etmeyelim. Bir hayale kendini kaptırmışsın. Bu hayalin içini deş. Kesin yani, belki ütopyik bir sosyalist de olabilirsin. Bu da zamanla anlamını yitirir. Yine bu kişiliğinle fazla bir şey olacağını sanmıyorum farzet ki şartlar elverdi, katı bir Kürt ağası olmaktan ileriye gitmez. Senin kültürün bu kadar. Bütün kültürün kaldığın o ailedir. Sen, söyle bakalım, hangi felsefeye inanıyorsun, hangi büyük bilinçlenmeyi yaşadın? Düşünce savaşın var mı? Senin aile ortamında yaşadığın şiddetli bir çelişki vardı. PKK'yle buluşmayı büyük bir fırsat bilerek onunla kendini büyük bir çıkışa zorladın. Bu kadarsın, başka PKK'nin oluşum hikayesini biliyor musun sen? PKK'nin bir oluşum hikayesi var. Tekrar söylüyorum, yani sen o tarzınla iyi bir eşkiya olabilirsin, iyi bir bey de olabilirsin ama PKK'li olamazsın. Hatta bir kaç tane savaşçı kazanabilirsin de. Gerçi bu mümkün değil. Çünkü o tabancayla da olsa ne elde edilebilir?

Şimdi sen gerçekten, “Çocukluğumu çözmek istiyorum” diyorsun da o tabancayla ne elde edebilirsin? Sen o tabancayı fazla büyüttün. Takmışsın tabancayı beline işte bu her şeyi yapmaya muktedir diyorsun. Öyle bir durum yok. Şimdi kendi tarzın, tamam PKK'lilerin çoğunu böyle bir ortama bırakalım. Şimdi diyeceksiniz; artık “PKK'siz ortam yok.” Bu doğrudur, bizim savaşımızdır. Nereye giderseniz PKK oraya sızmıştır, kontra da sızmıştır. Sen üçüncü bir yolu nasıl bulacaksın? Bu şunu kanıtlar; PKK'nin Önderlik gerçeği artık, belli tarihi bir süreci işgal etmiştir, diğer taraftan da düşmanın özel savaşı işgal etmiştir. Onlarca örgüt, bu durum ne zaman sona erer diye bekledi. Onlarca parti kuruldu, onlarca kişi, sıranın kendisine geleceğini bekliyor. Böyle daha neler var, bunun hikayesini hiç uzatmaya gerek yok. Olsa olsa durum bu kadar olur. Bunların hepsi problemlili olabilir, hiçbirisi sağlam PKK'li olmayabilir ama bu demek değildir ki, PKK yoktur. Ben sana iddia ediyorum

ki, halen PKK tarzı bir kurmay söz konusudur. Mesela en son ben varım. Ben yapıyorum, beni inkar mı edeceksin? Beni esas alma gücün var mı? Beni esas alabilir misin?

Zeki: Başkanım, yapılan değerlendirmeleri anlamamak gibi bir sorunum yoktur.

-.: Gerçekten anlıyor musun?

Zeki: Bir sorunum yok.

-.: Anlıyorsun ama bildiğini de okumakta ısrarlısın.

Zeki: Başkanım, benim için çok önemli bir nokta; ben ruhumu bitiremem.

-.: Senin ruhun ne ruhu?

Zeki: Ben birçok şeyi bilinçli yaptığımı kabul edersem, ben biterim. Ben parti için çalıştım.

-.: O, zavallı bir üslup. Tamam anladım seni. Eğer parti için çalışmadın veya çalışmaların parti için olmadı desem felç olacaksın. Seni anlıyorum, o ruh senin olsun. Ama o PKK'nin ruhu değil. Benim de öyle bazı ruhlarım vardı, cinlerim vardı hepsini attım. Tamam, "O ruh giderse bende can kalmaz" diyorsun, anlıyorum. Ama bu ruh kolektif bir ruh değil, bu ruh özgürlük ruhu değil. Bu, hepimizin ruhu değil. PKK ruhu bir yerde bu halk için genel bir ruhtur; hepimizin paylaşması gereken bir ruhtur. Sen illa ayrı ruhum var diyorsan bütün bunlar ne? Şimdi iyi anla, kendini müthiş öz savunma refleksi içinde tutuyorsun. Bu, seni hiçbir yere götürmez.

(...)

-.: Genel ruh, bir defa şehitlerin ruhudur, halkın kolektif ruhudur; ben onu biraz ifade ediyorum. Aynı zamanda özgür ruhtur. Neden insanlar bu kadar senden korkuyor? Senin ruhun halkın ruhu olsa, bunlar senden bu kadar korkar mı? Haydi birisi suçlu, ikisi, üçü seni anlamadı. Demek ki senin ruhunda tehlikeli yanlar var. Senin dayattığın ruh korkutucu bir ruh değil miydi, çok iyi biliyordun. Ki, "*Beni sevmiyorlardı*" sözü senindi değil mi? Neden sevmiyorlar, çünkü sen korkutuyorsun. Korkunun olduğu yerde sevgi olmaz. Ve onun içinde egemen sınıfın her türlü tehlikesi vardır. Neden biz burada bireyselliklerden öte kimseye fazla şans vermiyoruz? Veya diğer bir deyişle neden ben; "Halkın genel ruhu" gibi şeyle değerlendiriliyorum? Sizin de öyle olabilmenizi isterdim. Ama şu anda halkın genel ruhu olabilecek kişilik, bütün çabalarımıza rağmen kendini fazla ortaya çıkaramamış. Sen ne zaman halkın genel ruhu olduğunu kanıtladın?

Zeki: Başkanım, ben kendimi ifade edemiyorum.

-.: Bütün bunlar öz savunmadır. Kendini ifade edemiyorsan, doğru ifadeye anlam ver, bırak kendini. Biz Fu.'la yirmi beş yıldır savaştık, bıraktı kendini artık, şimdi genelleşmeye başladı. Zaten başka türlü de olmaz, yani bu kadar kendisinin olan

resmiyete gelmez, politikaya gelmez. Çok ilginç, iyi niyetli ve safsın. Ama sana söyleyeyim; bununla da PKK'nin sınıfsal gerçeğini, hatta ulusal, savaştal gerçeğini tehdit ediyorsun. İyi de olabilirsin ama bir tehlikesin. Bu arkadaşlar gibi olacaksın, bunların mütevazı bir örneği olacaksın. Bunun olmayanlar, bunların büyüğü olamaz. İfade edemiyormuş kendini, o zaman beni anla. Onlar gibi olmadan, onların komutanı olamazsın. Bütün zaaflarıyla, gerilikleriyle onların dili olamadın mı, bunlara önderlik edemezsin. Zaten sizin asıl sorununuz burada ve bir de öğrenmeye de çalışmıyorsunuz. Hepsi, kendine göre diyor, kendine göre diyen bir baş belası olmaktan öteye gidemez. Benim büyüklüğümün sırrı nedir? Sen bizi hiç anlamadın mı? Neden bütün bu karşı çabalara rağmen örgütsellikte halen güçlüyüm? Az çok herkes için olmayı bildiğim içindir. Bu da neyle olur? Tamamen onlardan birisi gibi olmakla. Mütevazı ol. Sen en merkezi arkadaşlarla bile bir şey paylaşmıyorsun. Düşün, benim kadar bunlarla savaşıyor musun? Yok! Şimdiye kadar yoruldun mu, yıprandın mı? Yok! Ama buna rağmen, paylaşıyorum. Paylaşmazsam bunları, ben bir günde ya senin gibi bunları öldürürüm ya da kaçarlar. Bunun başka yolu var mı? Şimdi senin durumuna göre bu ülkeye asker olmaz, senin tarzına göre bu ülkeye bırak parti olmayı, sen eşkıyalık sürecindeyken kaç kişi vardı yanında, kaç kişi sana inanmıştı?

Zeki: Bilmiyorum, görünürde herkes yanımdaydı ama şimdi...

-.: Yani PKK'ye gelmeden önce senin ordun var mıydı? Kaç kişi vardı, kaç kişiye komuta ediyordun?

Zeki: Hayır, tek başınaydım.

-.: Tek başınaydın tabi. Özellikle köyünün kadınları için, “*Bir kesimin gönlü benden yanaydı*” diyorsun. Bütün zayıf kadınların gönlü senden yana olabilir. Ama bu, onların özgürlük militanları olduğunu göstermez ki. Objektif olarak bu şunu kanıtıyor: Sen örgütlenemiyorsun. Sen kalkmış çocukluğunu çözüyorsun, iyi bir şey ama çocukluğumu ben de çözüyorum; senin ki ile yüzde yüz ters! Bütün çocukluk savaşımım köyde birlik kurmak ve bir yolunu bulup mutlaka bunlarla toplanmaktı. Bunun için verdiğim kıyamet kadar savaş var ve bunları başardık. En büyük ifadesini en son PKK gerçeğinde buldu. Sen bunun anlamını bile hiç fark etmiyorsun. Kürdistan'da direnen güçlü kişiler çoktur; destansı eşkıya veya mahkum hikayeleri var bizde. Ben de tanıyorum bazılarını. Bizim köyün yanı başında bir Osé Xacuré vardı, adam müthişti. Sen biraz ona benziyorsun. Ama o çağdaş ulusal kurtuluşçu anlamında neyi ifade edebilir? Eşkıya Hamido vardı, en çok gitti koruculaştı. Şimdi bazı şeyleri doğru çözmeliyiz. Sahte büyüklük teorileri insanı felakete götürür. Başlangıçtan itibaren kendini yanlış konumlandırmışsın. Konumlanmayı şimdi doğru yapacaksın. En çok bana bağlı olduğunu söylüyorsun halen, dediklerimi yüzde kaç anlıyorsun, ne kadarına varsın?

Zeki: Anlıyorum, Başkanım.

-.: Paylaşmaya var mısın? Rahat ol, bunun ilk ilkesi mütevazî olmaktır.

Zeki: Başkanım, ben sadece katılmadığım bir hususta eğer bir komutan olarak kuşku yaratırsam bu konuda ben ne kadar çaba sarf etsem de edeyim...

-.: Ben yıllarca ajanlarla yattım kalktım, neden gocunuyorsun?

Zeki: Benim sorunum yok, Başkanım. Ben bir önceki toplantıda da belirttim. Ben şimdi mütevazî olmayı, alçak gönüllü olmayı, insanlarla biraz yan yana gelmenin...

-.: Biraz değil, bütün yönleriyle olmalı. Neyini?

Zeki: Mutluluğunu.

-.: Tamam, mutluluğunu, onurunu.

Zeki: Gerçekten insanı rahatlatan bir yan oluyor. Üstte kalmak işkence gibidir.

-.: O hatalı üstte kalmadır. Doğru da olsa ateşten gömlek gibidir. Zaten kavrulmaman için seni bu temelde yapılandırmaya çalışıyoruz. Sen güvenmiyorsun ama ben sana güven veriyorum. Peki Önderlik demek ne demektir? Artık kafana yedir, çok bağlı olduğun için söylüyorum, Önderlik demek; en temel güven kaynağıdır. Ondan güven alındıktan sonra, ki tutarlıysan, ucuzca kullanmak istemiyorsan diğer her şeye gülüp geçersin. Hem bağlıyım diyeceksin, hem kuşularım, endişelerim var diyeceksin. İşte bu ikiye bölümlüktür. Önderlik bağlılığını sen ne sanıyorsun? Bir bağlandıktan sonra, Önderlik sana güvenini belirttikten sonra geçer, bu yetmiyor mu sana?

Zeki: Yeter, Başkanım.

-.: O zaman, ne diye ikide bir, “Endişem var” diyorsun. Onu söylersen, sen yeni bir büyüklük peşindesin derim. Ve bunu ben hemen anlarım zaten, akıllıyım. Bu insanlara kendini ucuzca kabul ettirmek istiyorsun, istemeyecek; bunu kanıtlayacağım diyeceksin. Benim de eskiden tarzım buydu. Benim hakkımda bitmez tükenmez değerlendirmeler vardı. Ama ben kendime güveniyorum. Ve sonuçta hepsini mahcup ettim. O zaman “İnancıma göre” diyordum. Şimdi siz; “Önderliğe göre.” diyorsunuz. Öyleyse hepsi birbirini tamamlar, gerisi sıradan bir çalışma işidir. Bütün bu insanları canı gönülden benimseyebilirsiniz. Hem de bu büyük tecrübelerinize dayanarak, bütün borçlarınızı ödeyecek kadar kendinizi güçlü, zengin hissedebilirsiniz. Bazı şeyler var ki, halen çok ters. Önderlikler tarihinde çok önemli bir husus var. Mesela siz, sanıyorum önderliğin bir askeri olmaya bile karar vermişsiniz Fu.?

Fu.: Önderliğin askeri olabilirim.

-.: Yani bu kararı verdim, diyorsunuz.

Fu.: Doğrudur, Başkanım.

-.: Sen de baştan beri öyleydin herhalde Zeki?

Zeki: Halen öyleyim.

-.: Asker veya komutan, o kadar önemli değil. Eğer öyleyse mükemmel bir yoğunlaşmayı yaşamalısınız. Yani yalancılık etmiyorsunuz. Ben size yalancısınız demek istemiyorum. Tersine bütün imkanlarımla her birinizi tamamlamaya, paylaşmaya yürütmeye çalışıyorum. Ama bu çok önemli. Benim askerim değil, benimle ortak yürüyen bir yoldaş olmalısınız. Eşitiz, aramızda bir mevki farkı da yok. Beraber yürüyoruz. Olan fark da, ben eşitler içinde birinciyim. Bunun o kadar kuralları, nezaketi, hassasiyetleri var ki, kendinizi yanıltmamanız için bunları söylüyorum. Unutmayın ki; siz benimle bir saatinizi bile paylaşmıyorsunuz. Ben size talimat üstüne talimat verdim. Bir tanesi üzerinde düşünmediniz.

İyi ki ben astığı astık, kestiği kestik birisi değilim. İçimizde halen çoğu böyledir, bizim adımıza komutanlık yaptığını sanıyorlar. Bunlar yarın karşımızda ne diycekler? Düşünün, siz iyi bir şeye öncülük edeceksiniz. Bunu doğru anlamadan bir kez daha çıkış yaparsanız ne olacak? Tarih adına kaybederiz. O çok sevdiğinizi askerlik falan altüst olur. Ben sizin beklentilerinize az çok cevap verdiğime inanıyorum. Ama siz defalarca buyurduğum, çözdüğüm veya anlayış haline getirdiğim çok haklı istemimize karşılık veremediniz. Burada bir yanlışlık var. Onun için acaba şimdi birbirimize bağlılık olayını doğru yürütebilecek miyiz diyorum. Bunu önemli görüyorum, hiç şaşırmanın, değer vermek istiyorum. Dışlama, küçültme filan aklımdan bile geçmez. Sizleri anlamlı, başarılı ve çarpıcı kılmak istiyorum. Ama biraz beni dinleyin, zaten kural gereği beni dinlemek zorundasınız. “Bana göre ruh, prensip” dediğiniz an biter, bütün ordulaşma esaslarımızı bozar.

Neden sizi burada en disiplinli, en özlü, ölçülü ve bağlı birisi gibi tutmak istiyoruz? Çünkü biz ordunun ciddiyetine inanıyoruz. Ben halen bütün olup bitenlere rağmen, eski arkadaşlarımı terk etmek istemiyorum; sahip çıkıyorum açıkçası. Ama bunun ne anlama geldiğini artık bileceksiniz. Bunların hiçbirisi karşısında, bizi mahcup durumda bırakmayacaksınız. Veya bizi zorladılar demeyeceksiniz. Tam tersine ne kadar usta, ne kadar becerikli adım attığınızı kanıtlayacaksınız. Önderliğe bağlılık budur. En amansız, hem de büyük tecrübe bağlılığı. Anlaşıldı mı şimdi?

Zeki: Anlaşıldı, Başkanım.

-.: Senden öyle kuşku falan duyma yok. Öyle bir düzen içindesin ki, hemen hepsine öğretiyorsun. Tam da önderlik emirlerine göre. Bir yetmezlik var, baktın bir yerde bocalıyorsun geri kalırsın, doğrusunu bulup gelirsin. “*Şu noktada tereddütlüyüm, şu noktada doğru bulmadığım durum var. Bana yardımcı olur musun?*” İster komutan, ister yoldaş, ister başkan de. Biz bu konuda zaten şimdiye kadar hiçbir şey esirgemedik. Şimdi bu iş böyle yürür. Söz veriyorsunuz, büyük ciddi söz veriyorsunuz. Ben de size bunun tarzını, yöntemini gösteriyorum. Kendinizi biraz daha buna

yatırın. Keşke bunu şöhretli yapsanız, keşke savaşta rol oynamak isteseydiniz ve kendinizi biraz daha hazırlasınız. Görevler neredeyse bomboş, şu anda bizim bütün komuta kademesinde boşluklar var. Geçici olarak filan kese idare et, filan kese müdahale et diyorum. Bana göre hiçbirisinin fazla komutanlık yeteneği yok. Sizin gibilerini hazırlıyoruz değil mi? Bu anlamda da sizi biraz ciddi hazırlamış olmuyor muyuz burada? O zaman mütevazî olacak ve kendinizi bir göreve göre hazırlayacaksınız.

Savaşı isteyen siz, mücadeleye sonuna kadar bağlıyım diyen sizsiniz. Bunun hazırlığı, bunun ölçüleri çok önemlidir. Bunun en başta geleni mütevazî olma, sabırlı ve öngörülü olma, iyi noktalara parmak basmadır. Bunların muazzam yetersizliği var. Çoğu hayatın vurgununu yemiştir. Hadi siz biraz kendinizi derli toplu, iddialı görüyorsunuz. Ama sonuç ne oldu? Seninle yürüebileceklerin de hazır olmalı. Bunların üzerinde ucuz komutanlık yapmışsın kaç para eder. Nitekim bitikler ve ne hale düştüklerini biliyorsunuz. Başarılı komutan, bütün bunları görür ve tedbirlerini alır. Büyük gücünü doğru konuşturur. Partinin, verdiklerini bile doğru dürüst göremezseniz, onların canını çıkarırcasına çarçur ederseniz; bırakın komutanlığı, bir ordu bozandan öteye gidemezseniz. Ben seni anlıyorum. Ben, seni senden daha fazla, hatta kardeşlerinden daha iyi anlamıyorum muyum? Onlardan hiç hayır olmadığı ortada değil mi? Sen, senin yönetiminde olsaydın sağ kalır mıydın?

Zeki: Kesin değil.

-.: Kesin değil. Demek ki, ben seni senden daha iyi anlıyorum, koruyorum ve değiştiriyorum da.

Zeki: Benim bu konuda hiçbir kuşkuym yok, Başkanım.

-.: O zaman büyük bir saygıyla, büyük bir değerle buna anlam vereceksin! Ki bunu benim için de değil, benim olup olmamam da o kadar önemli değil. Çünkü ben belli değerler adı altında bunları yapıyorum. Bunlar, babamın bana bıraktıkları değil. Bir halk adına bu tutumları gösteriyorum. Siz de ona göre olacaksınız. Bu halkın öncü gücü var, ona göre olacaksınız. Madem ben bu kadar zavallı, çok zor durumdan alıp buraya getirildim, bin defa minnettarım, ben bunun biraz karşılığını ödeyeceğim demelisin. Demin size M. Hayri Durmuş'u boşu boşuna anlatmadım. Biz ona bir şey vermedik. M. Hayri'ye benim verdiğim çok sınırlıydı. Ona ilk elden duruşu biraz verdik. Daha sonra onu biraz sağa sola gönderdik. Çok zor ortamlarda, başarı imkanının çok kısıtlı olduğu ortamlarda, bir görevini çözdük. Ama onun telaşı şurada; "*Ben borcumu ödeyemiyorum*" diye sıkıntılıydı. Canı erimiş gidiyor, halen diyor ki, "*Borç kaldı.*" Bu doğrudur; PKK'yi biraz anlayanın, biraz vicdanlı olanın pratik tutumudur. Şimdi size, çok daha fazlası verilmiştir. Artık vermeye de gerek yok, kendiniz borçlusunuz. Eğer tutumlar doğruysa, bu kadar cevap verecek duruma gelmişseniz sorun çıkmaz. Nereye giderseniz gidin iş sağlam ele alınır. Bağlılık budur. Bunun dışında

ölçü filan kabul etmem. Keşke kudretli olabilseniz. Kendinize de güvenebilirsiniz, öyle “Endişeliyim, kuşkuluuyum” gibi sözler de laf. Böyle ucuz laflara hiç gerek yok. Ortam o kadar müsaittir ki, gelişmeler o kadar anlamlı bir komutaya ihtiyaç gösteriyor ki, yeter ki siz hazır olun. Gerçek budur. Başka türlü yapay gündemlerle veya tali yaklaşımlarla, bu çok ciddi hazırlığı zayıflatmayalım. Bu temelde herhalde iyisiniz?

Zeki: Layık olmaya çalışacağım.

-.: Rahat ve mutlu değil misin hala?

Zeki: Rahatım, Başkanım. Fakat bu nokta beni rahatsız ediyordu. O da çözümleniyor.

-.: Önderliğin büyük gücü sayesinde o da çözümleniyor. Bu konuda kendini bırak. Onu ben hallettim diyelim. Bu çerçeveye biraz kendini tam ver, büyük sıçrama yapabilirsin. Sağın solun dediğine göre değil, benim dediğime göre yap. Sağ sol Allah'ın zavallısıdır. Bunlar çare olsa, kendi kellerine ancak merhem olabilirler.

Zeki: Önderliğin yaklaşımı benim için esas olacak.

-.: Gayet, tabi. O fukaralar ancak kendine faydalı olabilirler, onlardan fazla bir şey bekleme. Hatta kendin vermeye çalış. Sen ki başarmayı çok istiyorsun, biz bu şansın var olduğunu söyleyeceğiz. Sana yol yöntemlerini iyi öğreteceğiz. Bu sefer eskisi gibi değil; çok daha köklü, derinlikli, dört köşe dinlemeye çalış. Bir potansiyelelin var, biz onu patlatabileceğiz. Zaten biz bütün çalışmalarımızı ona göre hazırlıyoruz. Bu büyük sabır da onun içindir. Endişelerin, telaşın olmasın. Tam tersine istediğine yol açıldığı için de büyük bir moral, azim içinde olmak kadar, onun gerçek saatleri geliyor biçiminde bir heyecanın da olsun. Fakat tekrar söyleyeceğim, hayat sürprizlerle doludur. En köklü bir biçimde tekrar başa gelmek istiyorsak, bu hazırlığı derinleştir. Ne gelirse “Vay! bu da mı gelecekti başa” diyeceğine, “Geleni aştım, geleni yendim sonuçta bazı önemli başarılarla gidiyorum” diyeceksin. Benim hayat felsefem bu, yararlanın diyorum. Bağlı olma gücünü herhalde gösterirsiniz. Bağlılık gücünü göstermede herhangi bir tereddütün var mı?

Zeki: Hiç yok.

-.: Tamam, yüzde yüz Önderliğin emrinde bir değer olarak, kendini hazır görmeye doğru gidiyorsun.

Zeki: Ben her zamankinden daha fazla inanıyorum.

-.: Tamam, yani çerçeveyi iyi çiziyorum. Ben kendimi şundan ötürü kabul etmiyorum; “Bunlara neden fazla öğretmedik” diye. Bugün senin bir hareketin beni de sorumlu kılar. Sen ki bütün PKK'ye kendini dayatanlardan birisisin, buna rağmen seni kabul ettik. Artık PKK'ye kendini yatırıyor; “*PKK bir yana ben bir yana*” bu senin sözüdür ve bu beni çok ilgilendirir. Bu sözü söylemek büyük bir cüret ister, iki ayrı PKK'liliği bana dayatmak anlamına gelir. Bunun ne kadar ağır bir sorumluluk

luk olduğunu, bunu çözümlen ne kadar büyük bir çaba gerektirdiğini şimdi daha iyi anlıyorum. Yoğunlaş, kendini rahatlıkla da affettirebilirsin de, kendini son derece de sürükleyici bir çıkışın sahibi de yapabilirsin.

(...)

Yapıyla olsun, benimle olsun iç içe sağlam bir yoğunlaşma gelişirse kimsenin buna diyeceği olamaz. Gerçekten de düşman önemsiz, kesin en önemli olan görevler bundan sonra hepimizin olabilir. Bir an önce hazırlıklarınızı yetkinleştirin. Elinize bir yetki, bir görev verildi mi onu gerçekten tarihi bir biçimde gerçekleştirin. Herkes için bu şans var; yarışırasına, kim yaparsa alkışlanacak olan da odur. Zoraki veya bireysel, ferdi tavırlarla olmaz. Bu yoğunlaştıracağımız tarzın kişilikte sağlam temsiliyle, önemli bir çıkışa yol açabilirsin. Bu halkı, dünya da halen oldukça dikkatle değerlendiriyor. Bundan daha mutluluk getirecek, heyecan verecek bir yaşam olacağına ben inanmıyorum. Halen de bunun heyecanı ile kendimi yaşıyorum. Büyük vuruş böyledir, büyük yaşam da bunun arkasından gelir.

En büyük savaş görüyorsunuz ki; bizim temel amaçlarımızdır ve bizzat amaç olmaktan alıkoyan, ‘Ağacın kurdu ağaçtandır’ deyimindeki gibi, bizi kemiren bu kurtlardan kendimizi kurtarmaktır ve burada bunun savaşını veriyoruz. Sizin kurtlarınız fazlasıyla var, çok kemiriliyor ve kemiriyorsunuz. Zaten düşman bizi çürük bir ağaç durumuna getirmemiş mi, bu ağacın kurtları kendi içinde değil mi? Bunu inkar edebilir miyiz? Haini bol olan bir halk isek, ihanet en ücra yerlerimize kadar sızmışsa, eğer biz bunu içinizden çıkaramaz ve bu kurtları öldürmezsek bizden hayır gelir mi?

Gerçekçi olalım, ne mutlu bize ki; bu utanılası tarihimize çarpışma anını yakaladık. Yine ne mutlu bize ki; hem de bu sefer eskisi gibi isyan edip ölecek, daha kötü duruma düşecek değiliz, belki de bin yılların intikamını alabilecek olanaklara da sahibiz. Bunlar heyecan veriyor, başka türlü bizde kişilik gelişmez. Ben yaşam gerçeğini çok inceledim ve halen bunun en yoğun savaşımını verenlerdenim. Gelişmenin, büyümenin tek yolunun bu olduğuna kesin ulaştım, zaten kanıtlanmış. Siz de, çok yoksul, her şeyden yoksunsunuz. Zenginleşmeye, büyümeye mutlaka ihtiyacınız var. Tanınan bu şansa güveneceğiz ve edineceğiz.

Karşımızda öyle bir düşman var ki; sizi hiçbir şeyin sahibi olarak görmek istemiyor. Ben onu da bıraktım, hiç düşman tanımlamasına gerek yok, kendimize bakalım; karşılıklı olarak hiçbir yanınızı ciddiye almak istememe gibi bir talihsizliği yaşıyoruz. Hem de parti içinde ve en ileri kadrolar arasında bu böyle oluyor. Kurtlar gibi kendi kendimizi kemirmeye doğru bile gitmişiz. Bundan daha tehlikeli bir şey olabilir mi? Siz bunları günlük olarak yaşıyorsunuz. En büyük saygısızlık ve tehlike budur. En yüce değerler için bu yol arkadaşlığını benimseyenler, hiç böyle olur mu?

Hepinizin yüzünden okunuyor; “Ben böyle olamam, ben şununla edemem” der gibisiniz. Mevcut birliktelikleriniz son derece bencilce, ahbap çavuşçadır. Temel kuralardan kopmuş, görevler çiğneniyor farkında değil, gelişmeler görülüyor veya hakkı verilmiyor. Daha kötüsü birçok gelişme imkanı çarçur ediyor ama bizim militanımızın hiç umurunda bile değil. Biz bunları yakıştıramayız. Bizim burada sizden istediğimiz en önemli bir şey.

Sizi yorduk, belki zorladık, hazır olmadığımız bir savaşa da verdik. Şehitlerin anısına bağlılığın da bir gereği olarak, çok çilekeş zindan tutuklularına ve hatta bugün dağlarda, savaş pratiği içinde olanlara karşı da özellikle sizin gibi hazırlanma imkanları yetkin olanlar, artık bu işi sağlam ele almayı, bu değerlere bağlılığın da bir ifadesi olarak mutlaka başarmalılar. Burada sakın bir kafayla düşünmek kadar, kendimizi yeniden yapılandırmanın bütün özelliklerini kazanabiliriz. Bizi bundan alıko-yacak bir düşman yok ve bu, mükemmel bir fırsat. Buradaki sayımız bile, bir Kürdistan Devrimini on kat yapabilir.

Düşünün ki; ülkemizin her parçasından gelen bu kadar tecrübeli insanların böyle bir partileşmeyi yaşaması, böyle bir komutanlaşmayı yaşaması önemsiz bir kazanım değildir. Bu kısa sürede devrimde zafer demektir. Ama bir devrimizin daha boşa çıkarılması veya devrimizin şahsında bu yeni dönemin partileşmesine anlam verilmeyerek herkesin yine bildiğini okuması ne demektir? Bu; tarihi kaybetmek, tarihle, bin bir emekle elde edilen bu çok önemli gelişmeyle alay etmek demektir. Düşman bizi bir çeyrek asırdır amansız takip ediyor. Yalnız PKK olayını değil; bir de ulusal varlık adına, sınıfsallık adına ne varsa asırlardır takip ediyor.

Burada, faşizmin halka dayattığı en çekilmez yaşama karşı bir cevap olduk. Bunu başlı başına en büyük heyecan kaynağı görerek dedim ki; bu, beyni de, yüreği de çalıştırır. Sonuç, eskisi gibi görevlere yaklaşmak bir yana eğer iddia kadar kendini keskinleştirme de varsa bütün işlere yeterlidir. Bunu adeta nefes nefese ciddiye almak da büyük yarar var. Karşı taraf da çalışıyor, hem de müthiş çalışıyor. Biz gen-ciz, neden çalışmayacağız. Neden amansız bir biçimde çalışmak yerine aciz, çaresiz kalmayı kendimize yakıştıracacağız? Bunun hiçbir gerekçeyle savunması olamaz. Ama en tecrübelilerinizin durumunun bu olduğunu unutmayın. Diğerlerini ise, her türlü hafifliğe kendini yatıracak kadar iddiasız görüyorum. Bunlar vahimdir. İçinizde en sorumluluk duyan, en zorlanan benim ama gördüğünüz gibi kendimizi an be an cıva gibi hissetmekten geri durmuyoruz ve öyleyiz de. Doğru Önderlik, böyle icra edilir. Benim sizin kadar savaşıma alanım, zeminim yoktur ama gördüğünüz gibi daracık bir yerde de savaşın gereklerine göre mükemmel mücadele etmeyi bildik. Siz de bunu kendinize mal edeceksiniz.

Bana göre yine tarihi bir bahara doğru yürüyoruz. Bahar, yine her anlamda bir

baharlaşmaya gideceğe benziyor. Bu kiş zaten hafif geçti. Bu ne anlama gelir? Düşmanın dayattığı bütün o kişlerin artık anlamını yitirdiğı, baharları her zamankinden daha fazla bütün ruhumuzla, bilincimizle baharlaşmaya dönüştürüyoruz. Bu da ne anlama geliyor? **Ulus olarak, halk olarak yüzyıllardan beri ilk defa kendimizin olabilecek bir baharı yakalıyoruz.** Bunlar önemlidir, çok ciddiye almak gerekiyor. Bu anlamda değerli bir çalışma yaptığımıza eminiz. Zorluklar yine olur, kayıplarımız da olabilir. Ben de kaybolabilirim, bunların hiçbir önemi yok. Mühim olan böyle bir sürece hakkını vermektir. Hiçbirinizin endişesi, tereddüttü fazla olmamalıdır, tam tersine akıl gözünüzü, yürek gözünüzü artık derinliklere doğru çevirin. Projektör gibi en karanlıkta kalan olumsuz yanlarınızı görün ve aydınlatın.

Güvensizlik düşmandan kalmadır. Kendine itimatsızlık, başarısızlık duyguları düşmanın hep vura vura sizi getirdiğı noktalardaki yenilgi psikolojisidir. Kesinlikle böyledir, doğal değildir diyorum. Çoktan vurulmuşsunuz, kendinize güveninizi yitirmişsiniz. Ama biz burada yenginin sahibiyiz. Bizim gerçeğimizde yenilgi yoktur, yenildiğimize inanmıyorum. Dolayısıyla buradan alacağınız ruh, yengi ve başarı ruhudur. Bu da doğru beyinle bağlantılıdır, çünkü başarıya karar veren en nihayetinde beyindir, kendi içindeki faaliyetlerin yoğunluğudur. Gerçeklik budur, bunu hiç kimse, hiçbir gerekçeyle başka türlü göstermeye yeltenmesin. Yeltenirse karşısında şiddetli bir savaşı görür. Benim burada yaptığım bu yenilgi psikolojisini, dolayısıyla beyindeki yenilgiyi yıkmaktır. Kim hangi gerekçeyle kendini dayatırsa dayatsın, bunun önünde hiçbir sınırı kabul etmem. O açıdan zorlanacağınıza, kendinizi çeşitli kılıklar altında gizleyeceğinize başarı ruhunun, dolayısıyla bunun arkasındaki beyin gücünün sahibi olun!

3 Şubat 1997

YÜRÜTTÜĞÜMÜZ SAVAŞ; DUYGU SAVAŞI, İDEOLOJİK VE ÖRGÜTSEL SAVAŞTIR

Parti içi sorunları ve sınıf savaşımını, düşmanın özel savaşı karşısındaki uzlaşma ve zemin olma çabalarını bütün yönleriyle değerlendirirken; tutarlı bir parti kadrosu olmanın gereklerini derinden anlayalım ve yerine getirmeyi tüm başarıların esası olarak görelim.

Kürdistan gibi, bir ülke olarak bile kabul edilmek istenilmeyen bir gerçeği zor bela bir teorik ve pratik çabayla başta Kürdistan halkının kendisine kabul ettirmek ve giderek uluslararası siyasi hatta ondan önce bilimsel çevrelere ve halk kimliğinde, hatta birey kimliğinde de bunu kabul ettirmek için büyük savaş yürütüyoruz. Uzun bir süredir devam etmekte olan bu savaşın iç ve dış cephesindeki ideolojik-siyasi-askeri boyutlanması tüm karmaşıklığıyla, zorluklarıyla yürürken; ondan daha yoğun, ince ve mutlaka yürütülmesi gereken iç savaş cephesi sorunları, engellemeleri, çözüm yolları büyük bir anlayış derinliği ve tarz ustalığıyla birlikte yürütülmeden, bu savaşta ciddi başarıdan bahsetmek mümkün olamaz.

Birçok devrim, gerçek kahramanlarının kanı daha yerdeyken, hatta önderleri yaşarken bile münafıkça veya güncel deyişle oportünistçe ve çok yönlü kendilerini devrimsel gelişmeye göre ayarlayıp dayatanların yol açtığı tehlike, o devrimlere dış cepheden yönelen saldırılardan ve hatta aldığı darbelerden daha büyüklerine maruz kalarak; saptırılma, başkalaşma ve özüne çok ters bir dayatmayla da karşı karşıya gelebilir. Hele devrimin bilinçsiz kitlesi ve savaş sanatında yetkin olmayan militanları, duyarsız ve gaflet içinde olup savaştaki ustalıktan yoksun olduklarında, bu devrim çok kısa bir süre içinde özüne ters düşürülebilir ve düşmanları tarafından rahatlıkla ele de geçirilebilir.

İslam Devrimi'ni düşünelim; daha Hz. Muhammed'in cenazesi yerdeyken Muaviye hareketi çok güçlüdür. İktidar savaşında İmam Ali'nin çok önemli militan gücü olmasa, aslında cenaze defnedilmeden ele geçirilecek. Ve bilindiği üzere kısa bir süre sonra da, İmam Ali'nin bütün bilincine ve militanlığına rağmen ele geçirilir. Günümüze kadar gelen bu sağ yaklaşım, aslında tarih boyunca büyük tahribata yol açan çarpıtılma başarıya ulaşmış ve tüm olumsuz etkilerini bin dört yüz yıla sığdırarak günümüze kadar gelebilmiştir.

Fransız Devrimi'nde Robespierreler giyotinde katledilmiştir. En gözü pek militanları veya çok ünlü temsilcileri giyotinde can verirken, burjuvazi en gerici bir tarzda bu devrimi ele geçirir. Bolşevik Devrimi'nde de yetmiş yıllık süreç içinde başından beri öyledir. Uğrunda yirmi-otuz milyondan fazla insanın kan döktüğü bu devrimin, neredeyse bugün adını bile söylemek utanç vesilesi durumuna gelebilmiştir. Devrimlerin muhalifleri tarafından veya görünüşte dost özünde dost olmayan kesimler tarafından saldırıya uğraması, çarpıtılması ve ele geçirilmesi, sıkça görülen olaylardandır. Bu, birçok ülkede böyledir.

Kemalist Devrim çok dar ve güdük gelişmesine rağmen bu devrimin gelişmesinde çok büyük rolleri olan Çerkez Ethemler, -hatta bu devrimde epey komünist de savaştı- bizzat Mustafa Kemal'in en yakın arkadaşları Kazım Karabekir, Ali Fuat Cebesoy ve Kuva-i Milliye hareketini örgütleyen eski ittihatçılar esasta bu devrimin başarısını hazırlarken, hatta Mehmet Akif gibi İstiklal Marşı'nı yazan; Kürtler gibi Antep, Maraş, Urfa cephesini başarıyla kazananlar, bu devrimin başarısı için en temel rolü oynarken; sonradan gelen ve aslında Padişah'ın bir Müfettiş'i olarak bu devrimleri bastırma göreviyle yola çıkan Mustafa Kemal, halk direnişine karşı fazla etkili olamayacağını anlayıp bir manevra yapıyor. Daha önce de vurguladım: Mustafa Kemal'in bir özelliği, eğer o dönem Doğu'da Kürtlerde bir milli kurtuluş hareketi gelişse, onun başı olmaya hazırlanıyor. Padişah'ın adamı olarak bastırmaya geliyor, bakıyor ki halk hareketinin kazanma ihtimali daha yüksek; bu sefer Padişah Müfettişliği'nden vazgeçip, Anadolu İhtilali'nin başına geçme planları yapıyor ve çok kısa bir süre içinde de ele geçirmekle birlikte devrimin bütün hazırlayıcılarını imha ediyor. Kazım Karabekir bile idam alıyor. Daha sonra zorbela bundan kurtuluyor. Kürtlerin yoğun katliamı, Müslümanların tasfiyesi ve İttihatçıların imhası ile sonuçta bilindiği gibi tek diktatörlüğe kadar sınır tanımaksızın gidebiliyor.

Bırakalım Kemalist deneyimi, Mustafa Barzani deneyimini bile göz önüne getirdiğimizde binlerce aydının geliştirmek istediği çağdaş Kürt ulusal hareketini, gücü ve o geri ilkel aşiret kafasıyla, yalnız Güney Kürdistan'ın aydınlarını değil, Doğu ve Kuzey Kürdistan'da ne kadar aydın varsa hepsini tuzağa düşürüp çatıştı- rıyor. Onların kanını Şah'a ve TC'nin emniyetine satıyor. Oradaki örgütlenmeleri bağlayıp boşa çıkararak otuz yıl bu oyunu oynuyor. Biz bunu ancak çok kapsamlı bir çalışma ve hazırlıkla durdurabiliyoruz ve bu halen şiddetli bir savaşımın konusudur. Binlerce aydının, devrimcinin katledilmesini; Kürdistan ulusal kurtuluşcu- luğu adına, Kürtlük adına yapıyor. İşte bugünkü bu Kürtlüğün ne menem Kürtlük olduğu, TC'nin tank ve topları eşliğindeki kılavuzluk rollerinden daha iyi anlaşıl- maktadır. Bu hayli öğreticidir: Neyin Kürtlüğü, neyin Kürtçülüğü, kimler adına ve nereye doğru? Tabi bütün bunları bilinçli bir ajanlık olarak izah etmiyoruz, bunlar sınıf eğilimleridir. Sosyal, ulusal kapsamı da olan eğilimlerdir ve bu tip çelişkili toplumlarda savaş zaten diyalektiğin bir gereğidir. Neden böyle oluyor diye hayıf- lanmak, öfkelenmek veya kendini kaybetmek yerine; mücadelenin gereklerine göre neresinde, nasıl yer alacağını iyi kestirerek cevap vermek tek doğru yol oluyor.

Çağdaş ulusal kurtuluş hareketlerinden bazı çarpıcı örnekleri daha da vermek mümkün: Afrika'da, Latin Amerika'da, Asya'da ve bilindiği üzere en kapsamlı ulusal kurtuluş hareketini yürüten Çin'de bile Şan-kay Çek bir eğilimdi ve o da Çin

devletini istiyordu, milyonluk orduları da vardı ama işbirlikçiydi. Vietnam'da da benzeri gelişmeler çarpıcıdır.

Afrika'da ve Angola'da, silahlı savaşı başlatan ve başarıya doğru giden bir MEPLA hareketi vardır ama bir de, MEPLA'ya karşı çıkan UNİTA gerçeği vardır. Ve yine Güney Afrika Cumhuriyeti'nde bir Afrika Kongresi ve Önderliği vardır, bir de Zulu Hareketi gibi oldukça uğraştırıcı, işbirlikçi hareketler vardır. Hatta bir Nikaragua gerillası vardı, bir de ondan ayrılan bir sürü sözüm ona gerilla komutanlarının oluşturduğu işbirlikçi kontrgerilla, ki yarısı da şimdi iktidardadır. Güney Amerika'nın birçok ülkesinde başarıya tam gidemeyen gerilla hareketleri vardır, fakat yozlaşan, kaçan veya içinde yer alıp da sağa yatan birçok gerilla komutanlarının oluşturduğu işbirlikçi ve rejimle uzun süreden beri anlaşan çok sayıda gerilla kalıntısı hareketler de vardır.

Che Guevera'nın çizgisinden sapan ve halen Nikaragua, Salvador, Kolombiya ve buna benzer birçok yerde uzlaşma çabalarında olan, hatta biraz da dağda kalıntıları olan gerilla hareketleri vardır. UNİTA ile MEPLA arasındaki çelişki halen devam ederken ilginç olan, bunların bir kısmının CIA'nin yönlendirmesine dayanmasıdır. Resmi sicilli ajan olmasına gerek yok, yönlendiriyor sadece; sağa yatırıyor, zemin sunuyor ve dolaylı yollardan da maddi olsun, manevi olsun destek sunuyor. Örneğin: Bir Nikaragua'da Sandinistleri iktidardan böyle düşürmüşlerdir. ABD'nin dolaylı desteğinde Sandinistlere karşı kışkırtılanlar Sandinistler içindeki kesimlerdir ve MEPLA da öyledir. Savaşın bütün kahrını çeken, gerçekten emperyalizme, sömürgeciliğe karşı savaşan MEPLA'nın içinden çıkan bir önderleri de vardı, Sawimbi tüm geri özelliklere dayanan, tüm gücünü biraz bu işbirlikçiliğinden alan bir kişilik olup onun hakkında MEPLA'nın; *"Portekiz sömürgeciliğine karşı verdiğimiz kayıpların yanında bunlara karşı verdiğimiz kayıplar onda dokuzdur. Bu kadar bizi uğraştırdı"* sözü bilinir. Klasik aşiret tabanına dayanan Zulu Hareketi Güney Afrika'da halen bir tehlikedir.

Bu örnekleri bir tarafa bırakalım, Kürdistan somutunda Barzani hareketinin; ABD, İsrail ve Türkiye tarafından çok açık ve diğerlerinin de çok dolaylı bir biçimde nasıl desteklediği çok çarpıcıdır. Belki de günceldir, ABD emperyalizmi onların yenilmemesi için bütün dünyayı ayağa kaldırıyor. Irak'a yönelik bu tavrın altında yatan temel neden, Barzani'yi kurtarmaktır. Şu anda dünya ajanslarının bir nolu haberidir. Barzani neden kurtarılmak isteniliyor? Tabi biraz daha desilirse kırk yıldan beridir bu aşiret ağalığı, bu feodal molla işbirlikçilerini çok beslemiş ve onlar da Ortadoğu'da çok önemli bir kilit bağ kurmuş. Bağ çözülünce, ne denli önemli bir devrimsel gelişmenin olacağını çok iyi biliyor ve hatta bunu tüm Ortadoğu açısından, günümüzün en önemli zayıf halkası olması nedeniyle zincirleme etkilerinin

büyük olacağını kestirdiği için, böyle son dönem atağını geliştirmekten çekinmiyor. Gerekirse bölgesel savaşı da göze alıyor.

14 Mayıs Operasyonu sırasında bir değerlendirme yapmıştık: Hedef, PKK'nin devrimsel hamlesini hızla kesmek ve bölgeye dayalı en gerici statülerden birisini oluşturmaktı. Bu, teorik bir tespitti. Varolan siyasi duruma dayanarak yapılmıştı ama daha sonraki somut bilgiler bunu çarpıcı bir biçimde doğruladı. Aslında biz de somut olarak tespit etmiştik. Operasyonun ilk haftasında, Avrupa'da bir-iki gezintinin yapıldığını, örneğin; HADEP'ten birkaç yöneticinin izin almaksızın kendi başlarına tüm Avrupa'yı dolaştıklarını öğrendik. Ahmet Türk başta olmak üzere bir kesim oraya gidiyor. Bir de Şerafettin Elçi, zaten partisi var, o da aynı hafta içinde hemen çıkarılıyor. Sırrı Sakık ve onunla birlikte birkaç kişi Güney'e gönderilerek, orada bir cephe girişiminde bulunuyorlar. Diğerleri Avrupa'da cephe için toplantı yapıyorlar, ki bunlar basına da yansdı. Geçtiğimiz günlerde birisi, bize daha somut bilgi verdi: *"Açıkça biz bunu tartıştık, bir cephe kuralım dediler, hatta cephenin de başına benim geçmemi söylediler"* dedi ama tabii o, biraz bizi tanıdığı için cesaret edemiyor, herhalde imhayı bekliyor. *"Biz on beş gün bekledik. Eğer PKK öldürücü bir darbe alırsa biz cephemizi ilan edecektik"* diyebiliyor. Şimdi bu cephe ilan edilmedi ama belirtileri ve çalışmaları çok yoğun. Tamamen MİT yönlendirmesi ve çok somut desteğiyle yürütülüyor. Bu, sadece 14 Mayıs Operasyonu'na dayalı bir gelişmedir. Ondan öncesi de var.

PKK tarihinde, ilk çıktığı günden beri hep bizim imhamıza, ölümümüze dayalı senaryolar vardır. DDKD bunun ilkini daha 1976'da gündemine sokmuştu: *"Bu tarzla ömürleri üç aylıktır miras bize kalıyor"* diye beklenti içine girmişlerdi. Bu temelde DDKD'yi kullanmak istiyorlardı. Beş Parça Hareketi, KUK hareketi çıktı. İşte aynı "PKK gidiyor miras bize kalıyor" beklentileri. Şimdi bunların hepsinin direkt PKK içi birçok saldırıda da rolleri var. Haki Karer'in katledilmesinden tutalım yüzlerce yurtseverin katledilmesine kadar. Özellikle 1978'de KUK -Sol- Birlik oluşturdular. 1977-'78-'79 Hilvan-Siverek deneyiminin sonrasında güçler hazırlanmıştı. Çıkışları yine KDP bünyesine dayalıydı ve bilindiği üzere istedikleri sonucu alamamışlardı.

Biz Ortadoğu'ya geri çekilmişti. Buraya da geldiler ve bizden daha fazla Ortadoğu sahasında komünist partilerine de dayanarak -ki o zaman onları işbirliğine sokmuşlardı- tecrübeleri ve imkanlarının fazla olmasına dayanarak Ortadoğu'da da bir komploya giriştikleri çok somuttu, hatta bizim peşimize de takılmışlardı. Komünist partiler vasıtasıyla Filistin hareketlerine sızmışlar ve çizgiyi Ortadoğu'da da tasfiye etmek için ellerinden geleni yaparak birliği bozmuşlardı. Biz ise, bir birlik geliştirmek istiyorduk. Avrupa'da 15 Ağustos Atılımı'ndan sonra yine komünist bir

partiyle birlikte tekrar Sol Birlik adı altında -ki bu oluşuma komünist ülkelerin desteğini de elde etmişlerdi- bir araya gelmişlerdi. TC onlara adeta açık çek vererek: “PKK'nin bu atılımına karşı çıkan Ankara'da size legaliteyi tanıyacağım” demesiyle, bildiğiniz gibi Haydar Kutlu, TKP sekreteri Türkiye'ye gitti. Gittiği yerlerin de valizleri elindeydi. PKK, birinci yılında biter mi, bitmez mi konusunda emin olmadıkları için; O çanta ve valizlerini havaalanından geri çektiler. Yani Ankara'ya bu kadar hazırlıklıydılar ama tek şartı bizim bitişimizdi!

Daha sonra gelişmeler var; 1977-'78'de Avukat Hüseyin Yıldırımların bu sefer zindana dayalı geliştirdikleri provokasyon vardı. İçerde Şener, dışarıda kendileri ve yine Fatma vardı. Onların birlikte 1988' de kesin sonuçlandırmak istedikleri bir hareket vardı: Halen hatırlıyorum, o “Apo'nun gitmesi” meselesi o zaman çok çarpıcıydı. Bana bile söylemişlerdi, “*Bu eğilime gelmezsen ömrün iki-üç aylıktır, iki-üç ay içinde öyle bir bomba patlatılacak ki*” deniyor ve halen ayakta kalmama şaşılıyordu. Şunu da söylüyorlardı: “*Bırak silahlı direnişi, kültürel özerklik talepleriyle yetin ve bir de Avrupa'ya çekil veya savaştan çekil*”. Bunlar ne konuşuyor diye şaşmıştım fakat daha sonra hazırlıklarının güçlü olduğu anlaşıldı.

Zindanda zaten Mehmet Şener tamamen ipleri ele geçirmiş ve militan kesim tamamen etkisiz kılınmış. Avrupa'da hakeza böyle. Avukat Hüseyin Yıldırım'ın yürüttüğü ve bizden bazılarının da oldukça içinde rol oynayarak geliştirdikleri bir ele geçirme; en önemlisi de Ortadoğu'da ilk defa o ciddi suikastler de dahil olmak üzere provokasyonlar düzenlendi. Birçok ekip gelmişti. Böyle kapsamlı bir ayarlamaydı. Ekiplerin tam başarılı olamamasının nedeni; PKK'yi topyekun işbirliğine çekme, yani dikkat edilirse bir imha değil, PKK'yi ele geçirme planı vardır. Zindanda 1984'lere kadar devam eden imha hareketi, 1987'ye kadar dışarıda da sürdürüldü fakat imhanın fazla gerçekleşmeyeceği anlaşıncaya taktik değiştirildi. PKK bünyesinde çok güçlü bir işbirlikçi çizgi geliştirmenin hazırlıkları çok yoğundu ve epeyce de mesafe alınmıştı. Bunun gerçekleştirilmesinde, yine bizim varlığımız önemliydi.

Bizim de bir savaş tarzımız var: Baştan itibaren PKK adına, Ankara'da 1975-'76'dan itibaren giderek grubu geliştirirken içten sızan o Pilot'la, Fatma önemlidir ve bunu çok işledim. Bir kez daha özetlersek bizim bunlarla taktik savaşımız vardı. Bu taktik savaşın birçok boyutu var ama en dikkate değer olanı Ankara'dan sağlam çıkabilmek, grubu sağlam çıkartabilmek için her tür ilişki ve tarzı denemekten çekinmemektir. Onun etkilerini yaklaşık bir yıl boyunca olumlu bir biçimde değerlendirdik. Diğerinin psikolojik savaşı, PKK'yi ideolojik-siyasi bir çizgi olarak geliştirmemenin olağanüstü provokatif ve bitirici davranışları yeterli görülüyor, yani '77-'78'lerde bu çabanın sonuç vereceği düşünülüyordu.

PKK yoktu, daha adını bile kendine koymamış olan sınırlı bir gruptu. Zaten etrafımızda çok az sayıda kadro olması psikolojik bir savaş yöntemiydi. Psikolojik oynamayla, duygularıyla oynanarak tanınmaz hale getirilmiş böyle bir sürü militan vardı, halen de var. Bunların psikolojik, moral ve duygu düzeyleriyle oynandıktan sonra bunlar bir daha kendilerine gelemediler. Beni bile neredeyse gruptan kaçırta-cak düzeye getirmişlerdi. Yani tehdit ve provokasyon beni bile geçici olarak kaçirt-mıştı. Bir defa grubu, bir defa da evi bıraktım. Sonra kendimi toparladım ve tekrar mücadele etme gücünü gösterdim ama öyle sıradan, basit bir mücadele değil; bunun yöntemi, tarzı, sabrı ve biçimi çok önemlidir. Çünkü bu bir Kürdistan savaşçılığıdır. Özelliklerine hakim olamazsanız bu savaşı veremez ve anında yenik düşersiniz.

Ben de yenik düşmek üzereydim. Öyle kendimi fazla abartarak yansıtmıyo-rum ama yenilmedim. Biraz şansım, biraz kendi irademe hakimiyetim, bilincime ihanet etmemem, can kaygılarını, bireysel endişeleri engel haline getirmemem o dönemde sınırlı da olsa bu büyük beladan kurtulmamı sağlamıştı. Ama tam olabil-mesi için daha epey çabaya ihtiyaç vardı. Kemal Pırlerin, Cemil Bayıkların; “Vura-lım işte kurtulalım” sözleri bilinir. Hatta bir provokatör, “Neden Pilot’un durumu açıktı da vurulmuyor” diyordu. Hem eleştirileri olan hem de içimizde artık taham-mül edemez durumda olan arkadaşlar işi böyle halletmek istiyorlardı. Benim eğili-mim bu değildi tabi. Pilot’un açığa çıkarılmasından sonra aşağı yukarı bir sene onunla tekrar ilişkiye geçmemiz önemliydi; belki de düşmanın daha sonra hata yapmasının en temel ilişki tarzıydı.

Onlar öldürülseydi biz kendimizi belki rahat hissederdik ama buna karşılık devlet de çok etkili tedbirler alırdı. Bu bir tarzdır, yani biz bunları tutarak daha iyi sonuç alabileceğimizi düşündük. Yoksa bunların tahribatları az olmadı değil. Gerek psikolojik uygulamalar gerekse bizzat provoke ederek, hatta içimizde işkenceyi yöntemini bile uygulayarak, örneğin; bir Fatma’nın neden olduğu yüzlerce şahadet vardır. En yakın beş-on arkadaşın intiharına veya intihar girişimine yol açan, yüz-lercesinin kaçışına neden olan ve bazılarını da işkence altına aldırmanın ilk kararını verendir. Bunların çoğunun üzerinde duramıyorsunuz, halbuki çok önemli. Çünkü orada tahrik edilen kişi değil, PKK’nin militanlığıdır ve işkenceye alınan hata yapan bir yoldaş değil; zayıf da olsa savaşa cesaret eden bir savaşçıdır. Kaçırılanlar, bazı zayıflıkları da olsa Kürdistan savaşçılığına niyet eden kişilerdir.

Düşman senin evinin içine girmiş her şeyini alıyor. Ülkeni tanımaksızın, is-mini bile kabul etmeksizin işgal halinde tutuyor, halkını zaten sınırsız bir imhada tutuyor. Ruhunu satın almadık tek bir kişi bile bırakmıyor. Burada benim durumum tabi ilginç, tekrar açıklayayım: Tutarlı olanlarla, olmayanlar giderek netleşir ve her-kes üzerine düşeni yapmaya çalışır. Benim o zamanki tüm yiğitliğim ruhumu sat-

mamamdır. “Ya, bu çok önemli bir şey mi” diyeceksiniz, önemliydi tabi, yani bu yıllarda benim ruhumu satmamam ve bilimsel gelişmemi bir TC memurluğuna yatırmamam çok önemlidir ve daha sonraki gelişmeler bunun üzerine bina edilmiştir. Bu kadar gelişme, bu ruh ve bu irade üzerine boyutlanıyor. İşte bunların öncelikle yapmak istedikleri; ruhumu, hem maddi hem manevi yolla TC’ye zincirlemez. Birisinin (Pilot) parası çoktu, diğerinin (Fatma) de manevi yanı, yahut duygusal yanı güçlüydü. Ama ikisine de yenik düşmemek çok önemlidir. Çünkü açık söyleyeyim; siz bir sigaraya bile yeniliyorsunuz ve çoğunuzun serbest bırakılması halinde, ruhunu nereye, ne kadar peşkeş çekeceği belli değildir.

Ben sizden emin değilim ama burada; “Bilinçli işbirliğine gidiyorsunuz, ruhunuzu satıyorsunuz” diyen yok. Zaten bunu ayırt edecek gönül gözünüz de yok. Ruhunuz belki de çoktan işgal edilmiş, satılmıştır. Biz burada bunu biraz netleştirmeye çalışıyoruz. Çünkü ortam size serbest bırakıldığında, nerede duracağınız belli değil. Tüm raporlarda basit ve keyfi yaşamları yansıtan sizensiniz. Bu, ruhunuzun çoktan satılmış olduğu anlamına gelmektedir. Ama ben öyle değildim. Karşı tarafın maddi zorlukları vesile bilip benim ruhumu satın alma emelleri korkunçtu ve üstelik ben tektim; beni arkadan destekleyecek ne bir halk, ne bir parti, ne de bir maddiyat vardı. Manevi olarak da çok zavallıydım ama buna rağmen kendimi ayakta tutma gücünü gösterdim. İşte benim büyüklüğüm budur aslında. Yoksa kaba anlamda hiçbiriniz kadar savaşımadığım biliniyor.

Benim yürüttüğüm savaş; duyu savaşı, ideolojik ve örgütsel savaştır ve herhalde bir savaşta belirleyici olan da budur. Savaşların esası bizde çok gerekli olan bu temel özelliklere dayanarak gelişebilir. Savaşın bu cephesini ben yürütmemem, bütün PKK varlığı yirmi dört saat dayanamaz ve eminim ki bir tek kişi bile kısa bir hamleyle her şeyi boşa çıkarabilir. İşin acı olan yönü, bu kadar yiğit ve namuslu kesiliyorsunuz ama açıkçası büyük bir gaflet içindesiniz. Sizin savaş cephelerinden haberiniz yok. Hatta TC’nin öyle hesapları var ki; kandırılmış çocukların nasıl yola getirileceğine dair büyük beklentileri ve attığı adımlar var.

Ankara çıkışı bu anlamdadır. Tabi grubumuz bu süreçte bu ilişki tarzından dolayı benden kuşkuluydu. Ama sırf onların midelerini doldurmak için olsa bile bu ilişki gerekli, çünkü parayı onlardan alıyorum. Sırf onların can varlığını korumak ve ömürlerini uzatmak bu ilişkiyle bağlantılıydı ama bunlar daha sonra benim aleyhimde kullanıldı. Mühim olan amacın gereklerini yerine getirmeydi, ki onu da kısmen başardık. Diyarbakır’a adım atmamız önemliydi ve bilindiği gibi orada da yaklaşık bir yıla kadar dayanabildik; ki öyle sıradan bir yıl değil, PKK’nin resmi ilanıdır. Bu, büyük bir çabayı göze alma ve adeta binde bir ihtimal, ya olursa kabilinden adım atmaya cesaret etmedir. Bunları sıkça vurgulamamın nedeni, gönül gözünüz

ve bilinciniz o kadar körelmiş ki; ben size binde bir, belki de on binde bir ihtimalin gerçekleşip gerçekleşmeyeceğinden bahsediyorum. Ama buna rağmen bu önemli adımları atıyorum. Bunlar sonuçsuz veya yüreksiz atılan adımlar değil; hele çabasz atılan adımlar, ustalıktan yoksun adımlar hiç değil.

Hiçbir imkan yokken inancı beslemeyi, ilişkiyi ve örgütün maddiyatını beslemeyi o zaman halen kuşkulu olan bu kişileri değerlendirerek yürütüyordum. Tabi, ben de o zaman onların elinde bir kuş gibiydim. Hikayeyi size anlattım: Bizim ajanlar beni çantada keklik sanıyorlardı. Bir ara da Pilot'la o tuzluk hikayesi vardı, bana şunu söylüyordu: “*Bu nedir*”, ben diyordum; “*Bu tuzluktur*”. “*Bununla ne yaparlar*” diyordu, ben de; “*Tuzlama yaparlar*”, diyordum. Karşılık olarak “*Evet kuşları pişirirler, bununla tuzlarlar*”! Ben de saftım o zaman, bizim ajanın bunları niye konuştuğunu bilmiyordum. Çok sonra fark ettim ki; bana, işte kafesteki bir kuş, istediğinde kesip, pişirip, tuzlayıp yenilecek kuş gözüyle bakıyormuş! Tabi çok ilginçtir, gerçekten kafesten uçtum o zaman. Bu hikaye çok meşhurdur ve keklik kafesten nasıl uçtu diye şaşkınlığa uğradılar. Diyeceksiniz ki; “Kocaman bir hareketin önderliğine soyunan birisi nasıl kafesteydi”? Evet, onların kafesteki kuşu olma oyununda veya çabasında başarılıydım. Ama emin değillerdi ve ikide bir ayaklarımı bağlayıp “Kuş kafeste sağlam kal, uçma, bak seni böyle yeriz” gibi tehditvari davranışları çok yoğundu. Ben hissediyordum, iliklerime kadar titriyordum. Titremeyi belki siz korkaklık olarak değerlendirirsiniz ama nasıl ki bir kuş kafeste akıllı durmazsa sahibi onu keser, yani “Uçup gideceğine kesip, pişirip yiyelim” derse, benim durumumda aynıydı. Bunun anlaşılmayacak hiçbir yönü yok, o yüzden de çok uslu durmam ve bir açığımı bulup uçmam gerekiyordu. Ama uçarken bir de biliyorsunuz yani büyük kafes de var. Çünkü bütün sınırlar da bir kafestir, bütün kentlerin de etrafı tutulmuştu; o da bir kafestir, kafes içinde kafestir. Bir tanesinden uçup kurtulmak yetmez, iç içe sayısız kafes kurmuş; bütün dünyada kafes kurmuş. Çünkü ağırlıklı olarak dünya da onun egemenlik sahasıdır.

İşte siz kendinizi özgür sanıyorsunuz ama sizin özgürlük anlayışınız köle özgürlüğü olup, uçmayı çoktan unutmuş ve tavuklaşmış keklığın özgürlük anlayışına benziyor; bütün kafeslerin kapıları açılrsa da uçacak fazla gücünüz yok. Hem özgürlük için yüreğiniz çarpacak, hem de gerçekten ufak bir kapıyı araladığınızda uçma gücünüz olacak. Bir kanat çırpması değil, daha sonraki birçok kafesi peş peşe hem de açıkları çok iyi gözeterek uçarsan, o kafesten kurtuldum diyebilirsin. 1970'lerin sonları ve 1980'lerin başlarına kadar bizim hareket de böyleydi. Sürekli uçmak isteyen, özgürlüğe doğru umudunu güçlü tutan birisinin uysal kuş rolüne girmesi anlaşılır bir şeydir. Nitekim böyle yaptık ve sahiplerim güya beni deniyorlar, ara sıra serbest bırakıyorlardı. O anlarda uçmadım mesela. Ben Ankara'dan ne zaman uç-

tum, Diyarbakır'dan ne zaman uçtum? Kürdistan'dan ne zaman uçtum? İşte bu kararlar için bilinç ve plan gerekli, yoksa bunlar olmadan seni havada yakalarlar. Doğru çalışma tarzı işte bundan dolayı çok önemlidir. Ben bunları size anlatıyorum ama sizin yüreğiniz çoktan vurulmuş. Bir defa uçabilmek için, yürekte büyük özgürlük duygusu içinde olmak gerekir. İkincisi; bilinciniz karartılmış, bütün kapılar açık olsa bile görececek gözünüz yok.

Demek ki bu hareket çok önemli ve tarihi olan binde bir ihtimalli gelişme şansını böyle değerlendiriyor. Peki acaba koştum da tam kurtuldum mu? Ortadoğu sahasına çıktım; anti-Amerikancı, anti-Siyonist ve anti-Kemalist bir alandır. Ona rağmen yine sahibimin gölgesinde kalmaya devam ediyorum. Çünkü düşmanımı hiçbir zaman küçümsemiyorum, mutlaka sağdan, soldan beni bulurlar diyorum. İhtiyatlıyım; yersiz tek bir adım atmıyorum. Ne olur ne olmaz, savaşta ihtiyat ve ayrıyeten zamanı kullanmak çok önemlidir. Sahibim günlük olarak örgütü tahrip ediyor, bana en bağlı olan arkadaşları bitiriyordu ama ben de korkunç örgütçülük yapıyordum. İnanılmaz bir ustalıkla her ilişkiyi örgüt için değerlendiriyordum. Böyle bir örgütsel yarış vardı.

Düşman ruhumu bastırmaya çalıştıkça, ben de büyük bir özgürlük tutkusunu derinleştiriyordum. Mesela oyunun o zamanki bir özelliği de şuydu; “*Ruhunu sat kurtul, satıl bana kurtul ne istiyorsun*”. Tehlike büyük, ki baştaki amacı da buydu; “*Allah'ın zavallısı, köylüsü, işte para istiyorsan bu kadar, Ankara'da istediğin gibi apartmana yerleş, kadın diyorsan benden daha iyisine zaten sen takılmışsın. Haydi sat ruhunu kurtul*” diyordu. Evet oyun bu kadar çarpıcı ve aslında oyun değil gerçek! Benim her şeyimle kendimi böyle sonuçlandırmak istemeyeceğime dair, vicdanım farklı konuşuyor. O zaman tipik ikili bir ruh halim olduğunu itiraf etmek gerekir: Deneyeyim mi, denemeyeyim mi, Ankara'da yaşayayım mı, yaşamayayım mı? Para geliyor, paraya dayalı yaşamı göze alayım mı, almayayım mı? Bir de kadın var, kadınla yaşayayım mı, yaşamayayım mı? Büyük bir kuşku ile yaklaşıyordum.

Çocukluktan beri, özellikle din ve felsefe meselesinde, tipik bir kuşkucu yaklaşım tarzının sahibiyim. Kuşkuculuk giderek bilimselliğin temeli haline de getirilmiştir. Dogmatizmin panzehiri kuşkuculuktur ama tabii bilimsel kuşkuculuktur. İşte bunu çok gelişmiş bir düzeyde kullanıyorum. Nitekim bu olayda da, kuşkulu ikili özelliklerimi muhafaza ettim ve sonuçta dediğim gibi satılmadım; tam tersine büyük bir taktik ustalığa dönüştürdüm. Bu benim önemli bir kişisel savaşımıdır, savaşta gücümü buradan alıyorum. Yoksa sizin savaşçılığınızdan fazla güç almıyorum, siz benim gücümü tüketiyor ve zorluyorsunuz.

Beni ben yapan tarihin böyle çok kritik dönemleri vardır. Çocukluğumda ailenin kafesinden de kurtulmak için savaş verdiğimi ve daha bunun gibi bir sürü,

kurtuluş kişiliğimi sağlam tutma savaşı verdiğimi size anlatmıştım. Sizi daha yakından ilgilendiren örgüt savaşıçılığının en büyük aşaması böyle aşıldı. O zamanki militanların savaşıçılığını inkar etmiyorum; bir sürü arkadaş savaştı, şehit de düştü ama onları ayakta tutan ve yönlendiren çabanın özü budur. İdeolojik ve moral direnme, maddi bireysel yaşama kesinlikle yer vermeme; bu savaşın temel belirleyici kanunudur ve daha sonra da devam ettirdim. Ruhumuz üzerindeki o büyük baskıyı ve siyasi oyunu da bozmaya çalışmamız kesin olarak '80'lerin ortalarından itibaren başlar. İşte 15 Ağustos Hamlesi, bu temel üzerinde gerçekleşen bir çıkıştı.

Ortadoğu'da mevcut dayanakları denedim ve basabileceğimi, örgütün savaş deneyiminin biraz sağlamlaştırılabileceğini gördüm. Tabi aynı zamanda özgürlüğün nasıl geliştirilebileceğini de sadece görme değil, uğruna birçok çaba gösterdim. O bakımdan çok kızgın bir savaştır. Kuruluş Kongresi'nin ne anlama geldiğini hatırlattayım. Kuruluş Kongresi ilginç bir deneyimdir. Diyarbakır'da Fis köyünde adı tam konulmamış da olsa çok cüretkar bir girişimdi. Çoğu zaten anlamını bile kestiremedi. Devletin de bunu tam kestirdiğini sanmıyorum. Bizimkiler de bunu kestiremedi, hay huy derken işte biz de Ortadoğu'da hamle yaptık. O zaman meşhur Semirler vardı. *“Senin kadrolarının yüzde yetmişini ben ayarlamışım, savaşıçılarını ayarlamışım. Aslında benim eğilimime yatkınlardı”* diyordu. Gerçekten örgütlenmişti, iki de bir *“Amca oğlu”* diyerek bu anlayışını bana direkt dayatıyordu. Açığa çıkmaması için doğrudan söylemeye kendisinin cesaret edemediğini sonradan anladım.

Bir yaşam tarzı öneriyor, izlediği yöntemde çok usta. Beyrut'ta bir ev bulmak için bin bir emekle adeta savaş yürütüyorum ve bulabildiğim bir sene içinde ancak bir iki ev. Ben Filistin kamplarında bulunan arkadaşların eğitimine koşarken, duyduğum kadarıyla kendisi o eve yerleşmiş ve yanındaki bir grup bayanla şöyle bir olay geliştirmiş: Davut diye şişko bir adam vardı, onun eline evin leğenini koymuş *“Bu dümbelek görevini görür”*, bazılarının eline tencereyi vermiş *“Bu da tef rolünü oynar”* demiş kendisi de şarkı söylüyormuş. Kızlara da koro halinde şarkı söyletmiş. Bir arkadaşımıza da *“Sen evlisin, sana kesin özel bir ev gerekli. Ne diye sen bu battaniyeye sarılmışsın, altın gibi karın var, neden onunla evde yaşamayacaksın”* demiş.

Bizimkilerin can güvenliğini sağlamak için kılı kırk yarıyordum, her bir dağ köşesini elde ettiğimde, direnişin bir mevsisini elde ettik diye havaya uçuyorum; onlar da arkamızdan bunu yapıyor. ‘Yaşam planları’ diyorlar buna. Mesela çok ilginçtir; değerli bazı militan adayları vardı, onların hepsi neden istedikleri gibi yaşamıyorlarmış(!) diye isyan halindeydi; çoğunun aklına Avrupa'yı sokmuşlardı. Biz tarihin en ölümcül anında 12 Eylül faşizmine karşı bir grubu örgütlemek istiyoruz. Onlar ise *“Bırak artık biz yaşamak istiyoruz”* diyorlar. Maalesef bir avuç delikanlı

ve kızlar niyetlerini, duygularını bozmuşlar. Yüzde yüz onları ben besliyorum, kimliklerini ve örgütsel emniyetlerini de ben sağlıyorum, arkamızdan geliştirdikleri tutum yalnız bu oluyor.

Ben, II. Kongre olduğunda müthiş adımlar atıyoruz diyordum. Ülkeye adam yolladığımızda yine tarihi adımlar atıyoruz diyordum ama meğer çoğunun ruhları satılmış. Bunlardan meşhur bir tanesi, Bese adında bu sürecin en düşkün tiplerinden birisiydi. Halen de yaşıyor herhalde. Bizim şanlı Agit'le birlikte aynı seviyede dedigimiz, Şah İsmail gibi bir merkez adamımız vardı. İşte en kritik bir dönemde sözde birbirlerini ayarlıyorlar! Bizim yedirdiğimiz Bese, Antep'te de kalmış, orada komiserin biri -sanırım Kemal Yazıcıoğlu'dur- o zaman buna bir ev tutmuş ve "*Sizin işiniz gücünüz kızlar olarak apartmanda kalacaksınız, sadece ayda bir bize telefon edeceksiniz iyiyiz diyeceksiniz o kadar, başka bir şey istemiyoruz*" demiş.

Mühim olan onları böyle bir yaşama alıştırmalarıdır, ki bu kızlar bir daha kendine gelemediler ve o yaşam anlayışıyla bizim militanı da Avrupa'ya kaçırdı. Bunlar: "*Parti Önderliği bilir nasıl büyük bir darbe yediğini*" diyordu. Ben de gerçekten bravo diyorum, çünkü böyle büyük bir darbe. Semir bunun yönlendirici gücüydü o zaman ve yardımcıları da az değildi. Hem de içimizden en sağlam militanlarımız ve benim en eski arkadaşımıza oynuyorlardı, onlara kadın ve kızları gösteriyordu, tabi ne de olsa bütün çaba benden. Beni enayi gibi beni çalıştıracak, Avrupa'ya kadar sırtıma binip yaşayacaklar!

Önderliğin öfkesinin ne olduğu veya hangi duygularla savaşı yürüttüğü hususları çok önemlidir. Biz yine sakindik, yani mızrak çuvala sığmasa bile ben bir türlü görmek istemiyordum. Bunları II. Kongre'ye aldık ama bunların derdi kongre değil ki! Onların başına ateş düşmüş. İnsan bir defa ruhuna ve amacına ihanet etmeyi yaşarsa, niyetini böyle cidden bozanların iflah olması çok zordur. Ben yine de çıkmayan candan umut kesilmez anlayışıyla bunları ıslah olurlar diye yaşatmak istediğimi, halen hatırlıyorum. II. Kongre sonrasında toplantılar yaptık. Davut, Semir, Fatma ve Baki'nin tüm çabası, Kongre veya ülkeye yönelik hamle değil, esas yöneldikleri şey basit yaşam endişeleri, güdüleridir. En iyi niyetli militan da diyordu "*Bırak bir uçak kaçıralım, işte kurtulalım. TC'ye şart dayatırız*". Halbuki kırk tane uçak da kaldırırsan; kırk tane militan terörist öldü, işte ortaya çıktı diye sadece sevinir. Yani en iyileri böyleyken, bu süreci bu biçimiyle götürmeye çalıştık.

Dikkat edilirse biz bunlardan korkmuyoruz, kontrol da elimizdedir. Bunları vermüyor veya kovmuyorsak örgütün esenliği ve siyasi savaşım tarzı bunu gerektirdiği için sabretmemizdendir. Örgütsel tedbirler alarak daha çok örgüt gücü oluşturuyor, yüklendikçe yükleniyorduk. Onlar bir bozuyor ben on yapıyordum. Benim en büyük silahım budur, onlar boşa çıkarmayı dayattıkça benim korkunç çalışmam söz

konusudur ve halen de bu tempomu düşürmüş değilim. Bunların öyle bilinçli hain olmadıklarını söylemek gerekir ama adam ruhunu satmış. Mesela şunu söylüyorlardı; “Bırak saat 12’ye kadar yatalım, bırak istediğimiz gibi kahvaltı yapalım. Yumurthanın akı gitsin, sarısı kalsın ne olacak, biraz da militanlar böyle yaşasa”! İşte bunları bana dayatıyorlar. Tabi çıldırıyordum adeta ama sabretmeye çalışıyordum. İşin içine kadın erkek ilişkisi de girince, felaket daha da büyüyor adeta çılgınlaşıyorlardı. Artık sabretmek ve iradeye daha da yüklenmek, zamana oynamaktan başka çaremiz yoktu. Çünkü bunları o zaman karşıma alsaydım “Örgüt dörde, beşe parçalandı” diyeceklerdi. Zaten düşmanın da planı buydu. Mesela; Seher’i ailesi yoluyla öyle ayarlamış ki, A. H. dürüst, öl desek ölür peşimizden ama Semir çoktan herkesi öyle tanımış ve ayarlamış ki, işte bu Dersim’i götürür; Davut Bingöllüdür, onun da aynı durumu var, o da Bingöl’ü götürür; Şoreşgiller vardı, bazıları dağıldı ve ayrıca Şener’de vardı, onlar da Batman’ı götürür, Diyarbakır’ı götürür; Seyfettin arkadaş vardı onun da ailesi üzerinde oynanıyordu, işte birisi Urfa’yı götürür; Pazarcıklılar vardı, onlar da Antep’i götürür, Maraş’ı götürür. Ortada zaten kimse kalmıyor. Dolayısıyla bizim savaşı klasik tarza göre kavgaya dökmememiz gerekiyordu.

Yaşam üzerine klasik bir kavga anlayışı değil, benim aldığım tedbirler çok daha farklıydı. Nitekim bu sayede Fatma ilişkisini büyük bir savaş ilişkisine dönüştürdüm. Erkek kadın ilişkisinin, bizim koşullarımızda korkunç bir savaş ilişkisi biçiminde olacağını gösterdim. Bireysel yaşam koşullarında o zaman hiçbir umut ve olanak yokken umudun savaşçılığını, örgüt savaşçılığını yürüttüm ve yaşanılacak durumu yarattım. Tabi bunlar da düşkün tipler, ben olmasam karınlarını bile doyuramazlardı. Dikkat ederseniz, benim tüm örgütçülüğümde etrafimdakileri yaşatmak çok önemli. Onlar sadece yiyici, art niyetli veya düşkünlerdi ama zayıflıkları da tam burada; bensiz olamazlar. Mesela Fatma’yı ve bazılarını ideolojik açıdan değerlendirsem, özel ilişki yollarıyla neden adeta taparcasına bana bağlanıyorlardı. Çünkü bazı umutları vardı; bir şeyler yükseltiyorum, değerler birikimini temsil ediyorum, bağlandıkları odur.

Birey olarak benimle nasıl yoldaş olunur, benimle nasıl yükler paylaşılır diye herhangi bir endişeleri yok. Kendi tarzına göre bazı beklentileri var: Sınıfsal kaybetmiş, ulusal kaybetmiş, aşiret içinde kaybetmiş, kaybettiklerini benden alacak. Devlete sülalece kendisini sonuna kadar satmış fakat; “Ben tekrar büyük olacağım” şeklinde bir hayali var. Ailece öyle büyütülmüşler; köylünün başındaki ağa, tarikatın başındaki şeyh, aristokrat ama dibi oyulmuş. Dört yüz yıldır, Osmanlı’dan beri bunların iktidarı oyula oyula meteliksiz ağa, şeyh oldukları açıktır.

Bunların halen içimizde birçok çocukları var. Bunu onun için söyledim; aileler kızlarını, oğullarını büyütürken “Oğlum büyür büyür paşa olur” der. Aslında

maşa bile olamaz ama kültür böyle. Hiçbirisi köleyi kölece büyüttüğünü düşünmez. Yaygın yaşanan bir oyundur ve aslında kültür haline gelmiştir, halen egemendir. Bunlar gerçekten gidip bir kapıcılık bile yapamaz. Yalvarsa bile beş yüz kişiden beş kişi ya kapıcılık bulur ya bulmaz. Bu, Türkiye'nin realitesidir, bunu ben icat etmedim ama adam halen “*Ben paşa gibi yaşayacağım*”, kız “*Ben melek gibi yaşayacağım*” veya “*Benim paşadan geri kalır yanımda yok. Tam özgür gibi yaşayacağım*” diyor. Bazı gereklilikleri hatırlattığımızda; “*Hiç öyle değil, ben böyle büyütülmüşüm*” diyor. Çelişkinin acımasızlığı burada; özünde hiçbir şey yok ama biçimde dört dörtlük, hazırdan adam olmuş, kadın olmuş biz farkında bile değiliz. Öyle sanıyor kendisini.

Etrafımdaki böyle her şeyini kaybedenlerin paşalığı korkunç bir yük haline gelmiş, bir veriyorlar yüz istiyorlar. Hatta işleri güçleri kemirmek, hırsızlık; var olan her şeyi istiyorlar. Hırsızın, eşkıyanın emek harcamadan her şeye el koyma alışkanlığı var. Hiçbir erkek evi bırakmaz, kaçmaz ama Fatma olayında ben evi de bıraktım, kaçtım; yine beni bırakmadı. Çünkü bütün Kürdistan'ı istiyor bir ev ne ki, zaten ona ihtiyacı da yok. Gerilla da böyle birkaç kişi daha vardı; “Bana Botan yetmez Botan krallığı da benim”, başka birisi; “Garzan yetmez, Amed yetmez” diyordu. Gerçekten bunları TC'ye bıraksaydık ancak siyasi anlamda işbirlikçi küçük memur olabilir, en akıllısı belki ajan olabilir. Kaldı ki ajanlık büyük rütbe sayılıyor, TC onu herkese vermez, öyle bir Kürde hiç vermez. Daha çok maşa gibi, kukla, piyon biçiminde kullanılır.

Bütün bu yıllarda biraz umut geliştirmem veya PKK'nin ölmeyeceğini göstermem üzerine, bunlar bu sefer daha büyük oynamaya başladılar. 15 Ağustos Hamlesi oldu, dört gözle ne zaman biteceğini bekliyorlardı. TC, önce “*Taş çatlasa üç gün*”, sonra; “*Üç ay*” dedi. Bitecek, gerisini ben ne yapacağım. Beklediler ve III. Kongre'ye doğru tekrar geldiler. İçlerinden birisi “*12 Eylül gibi oldu ve biz de geldik*” diyordu.

Sanırım şimdi Amanos grubunun da öyle kelimeler kullanması söz konusu. Büyük bir gaflet! “Ne 12 Eylül'ü, 12 Eylül'ün üzerinden 6 yıl geçti” dedim. Sözüm ona bana yutturmaya çalıştılar. III. Kongre süreci tamamen bir dağılma sürecine dönüştürülmek isteniyordu. Avrupa'nın yolunu tamamen açıp, II. Kongre'yi de ülkeye dönmeme kongresi olarak boşa çıkarmak, o zaman plan oydu. III. Kongre'de “*Artık bu gerilla yürütülemez*” deniyordu. Sanırım Amanos grubunun da böyle bir iddiası var, “*Orada gerilla filan olmaz*”. Bunlar tabii büyük ve tarihi iddialardır, anlamını çok yönlü değerlendirmeye alacağız.

Sizin yaptığınız platformları çok zavallı ve çözümsüz görüyorum. O zamanki çok daha anlamlıydı, hatırladığım kadarıyla Merkezin tümü belalı olmaya niyetleni-

yordu. Zaten Fatma son oyunu oynuyor giderek tehlikeli oluyordu. Bir gün odada tek başıyım, durup dururken; “Korkma ben seni zehirlemem” deyince, bu ne laftır diye irkilmeye başladım ve bunun aklımdan böyle bir şey geçtiğine göre dik-katli olmalıyım dedim. Tabi yaptığı daha başka şeyler de var. Yanımdaki bazı şoför-lerin de büyük oranda ruhunu satın almış. Erkeği nasıl elde edeceğini, oyunu bili-yor, birkaç tane aptal kızı da iyi tanıyor ve onları nasıl iyi kullanacağını biliyor. III. Kongre’ye doğru giderken, bir gün çok yakınımda olan F. adında bir arkadaş telaş içinde, korka korka “*Başkanım Fatma şöyle, böyle yapıyor*” dedi ama konuşmıyor, kekeliyor ve sonra Fatma’nın onları daha değişik kullanmak istediğini anladım. “*Sana şu kızı alacağım, seni nasıl adam edeceğim*” diyerek sanırım duygularıyla oynamış.

O zaman dört merkezi adamımız vardı, iki arkadaş şimdi buradadır; hepsini kendi örgütü temelinde ayarlamış. Köylü tarzı bir ayarlamayla; “*Bunun çapı şu ka-dar, şunun çapı şu kadar*” şeklinde her birine bir yaklaşım göstermiş. Dört kişi sözde merkez oldukları halde sesleri çıkmıyor, şoförler yine öyle. Fatma bu yolla güya bize son darbeyi hazırlayacak. Şunu biliyor; bizim hayatımızı bitirse merkez elinde kukla gibi olacak. E.; “*Ben kendimi yedinci kattan atacağım*” diyordu. İlginçtir ne-den kendini yedinci kattan atacakmış anlayamadık. Yedinci katta bir yerimiz vardı, bu olay orda gelişti. Böyle bir örgütlenmeyle o sürece gidişte, sanırım daha kötü bir oyun, komplo planlanmış olabilir. Çünkü biri daha sonra kaçtı. Bu kişi hala sağdır, insan bir gün ilişki sağlasa da olanlar hakkında konuşursa. Çok ürküttüğü için kaçtı. Sanırım suikaste yöneltecek kadar üzerinde çalışıyor. Nitekim o arkadaşlar panik içindeydi, hatta bazıları kendilerini öldüreceklerini söyledi. Suçları ağır olmasa böyle ağır konuşmazlardı.

Bunlar karşısında bizim de çok kapsamlı planımız vardı ve yine ihtiyatlıydık. III. Kongre’de yapılmış çözümlenmeler okunacak olursa, çözümlenmeleri ilk defa o düzeyde derinleştirdiğimiz görülür. Kullandıkları tipler üzerinde bizim de etkimiz var. Biz de kontrol altında tutuyoruz. Merkezi öğelerimizin paniğini önlemeye çalışıyoruz. Tabi bir yandan da yeni bir ülkeye yönelme devresi hazırlıyor, sayıyı gide-rek tırmandırıyordum. Çeşitli alanlardan özellikle Güneyli gençlerden ve Avru-pa’dan katılımlar yoğunlaşmıştı. Ülkeye göndermek için üç yüze ulaşan bir grup ha-zırlamıştık, öyle ki 1985’te de bu sahada yirmi kişi bile kalmamıştı. Ben tüm umudu ülkeye bırakmış, gerilla bir daha yıkılmamacasına gelişir diyordum. Fakat bir sene içinde sonunu getirdiler. Fatma, Agit’in şahadetiyle birlikte, “*Gerilla mücadelesi bitti*” dedi, teslim ol artık demeye getiriyordu. Ben yine bozuntuya vermedim.

Agit’in şahadetine ilişkin şunu söylemiştik: Kürdistan’da artık gerilla bölükle-riyle hareket edeceğiz ve onu kanıtladık. Fakat burada daha önemli olan Fatma’ya

uyguladığımız yöntemdir. Her bir arkadaş farklı şeyler öneriyor; kimisi ‘asalım’, kimisi ‘yakalım’ diyordu ama ben bir şey yapmadım tabi, hatta eve de buyur ettik ve sonra “Atina’ya gitsin” dedik, gitti. Öldürmedik de, bıraktık aslında. Daha sonra Avukat Hüseyin Yıldırım’la birlikte Avrupa’ya gittiler ve Mahir’e, “*Gel seni de sekreter yapalım. Apo bütün imkanları kullansa bile üç kişiyi Avrupa’ya sokamaz*” diyorlardı. Gerçekten de öyleydi, bütün Avrupa devletlerini ayarlamışlardı. Alman İstihbaratı tedbiri almış, İsveç tedbiri almış, aynı zamanda Palme cinayeti, partimize yıkılmak, bu yolla ‘terörist’ damgası vurulmak isteniyordu. Avrupa’da cadı kazanı kaynatılıyor ve TC orada hakim, öte yandan GLADİO devrede. Gerçekten kuş uçurtmuyorlar. Doğru yolda bile yürüyemeyen bizim bir iki tane militan ne yapabilir? Güya bize en bağlı olana da “*Gel seni sekreter yapalım*” diyor. Bizimkinin köylü namusu o kadarını yapmaya el vermiyor. Fakat örgütü, parayı ve arşivi ele geçirmişler. Biz her zaman halkın bağlılığını doğru tutuyoruz, sıradan militan da biraz bağlı. Ama bu Avrupa hamlesi ile aslında örgütün özü neredeyse bitirilecekti.

En önemlisi de Ersever’in faaliyetleri doğrultusunda o zaman bize yönelik suikast timi gelmişti. Kendisiyle ölen bir kız vardı, güya onu benim yanıma kadar göndermiş. Yani faaliyetleri o kadar yoğundu. Herhalde suikast planı tutmadı. Çünkü biz o zaman bazılarını açığa çıkarmıştık; “*Elimizde silahla arkadaydık, cesaret edemedik*” diyorlardı. Mühim olan gerçekleştirmeye çalıştıkları planın büyüklüğüydü.

Bu sahanın özgünlüğü nedir? Devlet kültürel özerklik planıyla geliyor, silahlı direnmeden kesinlikle vazgeçirecek. Yaşam itibariyle de, Avrupa’da, zindanda örgütledikleri tarz oluyor. Unutmayın ki, zindanda da özel odalar veriliyor. “*İstediginiz gibi yaşayın bey, kral gibi bir yaşam*”! ülkede ise savaşçılar çok zorlu bir süreci yaşamışlar. Zaten fazla kimse kalmamış. adeta “*Yeter sen de bırak*” diyorlar. O zaman Av. Hüseyin Yıldırım; “*Kalbin duracak Başkanım sen nasıl dayanabilirsin*” diyerek, bana yalvarıyordu. Ben de iki de bir, “Onun kalbine dikkat edin” diyordum. İsviçre’ye gitmesini, özel dinlenme yerlerinde kalmasını örgüte de söyledim. “Ne istiyorsa verin” dedim, o da kral gibi yaşıyormuş ama olmadı tabi yürütemedi. Örgütü 1989’-1990’ı bu tip eğilimlerle savaşa savaşa kazandı.

Düşmanın her planı başarıya gitmez ama bu planlar her alana özgü farklı uygulanıyordu. Mesela dağa, gerillaya yönelik olanı vardı. Ben bilinçli ajandrlar demiyorum ama eğilim çok çarpıcıydı. Yine KUK’a dayalı olanlar, bizim içimizde geliştirilmek istenilenler vardı. Biz bazılarını kendimiz o alandan çektik. KDP Güney’deki savaşı çok şiddetlendirmişti. Bazıları irtibat halindeydi, özellikle Batman üzeri gerilladan adam koparıp ikinci gün Avrupa’ya ulaştırıyorlardı. bazıları Kampa gelmişti, her gün adam vuruyorlardı.

Çocukluk arkadaşım Hasan Binal'ı işte böyle şehit etmişlerdi. Kazaya getirme süsü vardı. Şener ve Sarı Baran birlikteydiler. Tamamen bitirilmek istenilen bir süreçti. Bunların hepsi bilinçli ajan değil, sınıf eğilimidir. Adam PKK ruhu, bilinci diye bir şey tanımıyor. Geçmiş yaşamında işi gücü yol kesip vurgun yapmak olan Kör Cemal vardı; *“Benim bin defa tehlikeyi göze alarak sağladığım bir ömürlük gelişmeyi ben bir günde PKK’de alıyorum. Her şey bol, gel keyfim gel”* diyor. Sözde bu da en tutarlı köylü kökenli militanımız oluyordu. Değerlerin üzerindeki savaşı böyle yapıyorlar ve hatta şunu yazıyorlardı; *“Seni nezaketle öldürüyoruz, sen çalış işte biz de böyle tüketiriz”!* İşte bunun adını nezaketen öldürme koymuşlardı. Her birisi kendini yaşıyordu.

(...)

Bir Devrimci Partinin Tutarlılığı, İçinde Olup Bitenlere Karşı Cesur Davranmasına Bağlıdır

İnsanın davranışlarından ne olduğunu anlayabilmek için iyi gözlemleyecekسينز; ölü, bitkin durumda olan birçok adam var, onların amacı yoktur. Çorba peşinde koşuyor, her şeye razı bir hamaldır ama bir de bakarsın aslında gözü karadır. Onun için bir insan ya gerçekten amaca bağlıdır; gözü karadır, yiğit ve kahraman olur ya da amaca saldırıyor, büyük saldırıyor; gözü karadır, bitirmek istiyor. Ölgündür, ölü gibidir, o da amaçtan kopmuştur. Yani insan psikolojisini gözlemleyerek rahatlıkla çok önemli bazı siyasi sonuçlara varabilirsiniz. Bunun örneklerini çok gösterdim. Nitekim Şener olayında da durum böyleydi. Bu da çok gözü karaydı ama bir dendidik, iki denedik; örgüt amaçları temelinde bir gözü karalık değil. Sadece korkunç ele geçirme peşindedir.

Ele geçirme zaten bunların ailesinden, babasından kalma bir özellik. Bir takım üçkağıtçılıkları varmış, sahte bir gazete çıkarıyorlarmış ve bunun gibi bir takım icatlarla Batman halkını aldatarak geçiniyorlarmış. Babasının büyük ihtimalle KDP ilişkisi de var, o süreçte ajanlaşmış olma ihtimali de yüksek. Aile toptan her şeyini Kürdistan’da ne yapıp edip Kürdistan hareketi üzerinde oynamaya bağlamış. Diyarbakır zindan sürecinde aile milyarlar alıyor ve o, bütün aileyi İsveç’e taşıyor. Eskiden kuru ekmek peşinden koşan aile şimdi zindandan milyarları koparınca PKK’nin tadını alıyor, PKK’nin imkanlarıyla oynamanın ustalığını kazanıyor. Diyarbakır Belediye Başkanı’nu seçtirecek kadar PKK’nin gücünü kullanıyorlar. PKK’nin gücüne, biraz da Amed grubunun gücüne dayalı olarak Atalay’ı onlar seçtirtti sanırım.

Ama Şener çok iyi biliyor; bu milyarları toplama işi anasının yaptığı bir iştir ve kendisi daha büyüğüne oynuyor.

Zaten plan o kadar açık ki PKK'yi savaştan çekse, silahlı savaş çizgisini kesse, devlet ona bütün Kürdistan'ın umum müfettişliğini verecek! Şahin de bunu deniyordu, yalnız farklı bir yöntemle; 1982'de zindanda uygulanan imha politikasının işbirlikçisi olarak "*Kürdistan'ı bana veriyorlar*" diyordu. Onu da bununla şişirmişlerdi; "*Bitir PKK'yi istediğin her şeyi alırsın, önce idamdan kurtulursun, sonra da genel vali olursun.*" Şener için bu vaatler daha da çekici. Şahin belki kellesini kurtardı ama bu partinin parasını yiyor, milyarları alıyor. Yani hem bizden hem devletten alıyor. Bir de yüzlerce, binlerce militan üzerindeki hakimiyeti söz konusu bunu başarmış. Şener bununla da yetinmiyor, sahamıza geliyor, bir de geneli alacak.

O zaman içeriden çıkanlara komiserler "*İstediyiniz gibi siyasi faaliyet yapın çocuklar, siyasi çalışmalarınıza hiç karşı değiliz, tek şey, silahlı savaşıma karşı çıkacaksınız*" diyorlardı. 1990'lardaki zindan çıkışlıların ağırlıklı bir bölümünün ağzındaki sözcük budur: "*PKK'yi ideolojik savunun ama silahlı savaşımını durduracaksınız*". Şener işte bunun önderliğini yapıyor, bu da çok gözü karaydı. Fatma örgütü tümüyle deforme edip bozarak işlemez duruma getirerek sonuç almak istiyordu. Onun tarihi misyonu buydu. Özellikle 1987'den sonra Şener'in tarihi misyonu ise "*PKK'nin adı kalsın, Kürt adı kalsın, hatta size işte serbest siyaset yapma hakkı da vereceğiz, fakat bu örgütü silahlı savaştan çekeceksiniz.*" Şener işte bunun çılgınca savunucusuydu ve bunu gerçekten ileri bir düzeyde yürüttü.

Şener'in burada bir sene içinde başardıklarına baktığımda, "En değme PKK militanı bile böyle çalışamaz" diyordum ve ben dürüst olduğuna biraz da inanmak zorundayım. Çünkü ben bütün oyunu bilmiyorum, ihtimaller, belirtiler çok ama kesin yargıda bulunmak için daha zamana ihtiyaç var. Daha sonra bütün gizli yöntemleri ortaya çıktı. Yöntemleri daha çok kızları kullanmaya dayanıyor. Kızlar da biraz saf oldukları için kolay açık verirler. Birisinin üzerinde belge yakalandı. O zaman bizim adamın gizli çalıştığı anlaşıldı. Biz de tabi açıktan bazı tedbirler almıştık. Sonradan kaçıp KDP'ye sığındığı biliniyor.

O süreçte asıl mühim olan husus, MİT ve JİTEM'in Ersever kanalıyla çok özel bir örgüt kurmaları ve bizim etrafımızı ağ gibi sarmalarıdır. Zindan ayarlanmış, Avrupa ayarlanmış, Şener de zaten içimizde geri kalanı tamamlamak istiyor. "*Kongrenin yüzde sekseni bende, iki yüz tanesini ben ayarladım*" diyor, mektupta bunlar vardı. Bu Güneylilerin halen bir türlü savaşa alışamayışlarının bir nedeni de odur. İki ay onların arasında çalıştı. Hepsini de problem kaynağı haline getirerek savaş dışı bıraktı.

Sıcak ve çok önemli bir sıçrama aşaması olmasa, 1990 sonrası aslında Botan gerillasını da tutmasak onu da bozacaktı. Yani, daha Demirel, İnönü, Özal sonrası dönemidir. Şener buraya gelmeden tümüyle Özal'a endekslidir. İçinde Kürt özerkliğine de evet gibi sahte bir yaklaşımın olduğu, zindanın kapılarının aralandığı, Anayasa'da deliklerin açabileceğinin tartışıldığı bir dönemde bu plan hatta bana kadar da geldi. Özal uçakta giderken "Apo'yu da yenerim" şeklinde basına bir demeç vermişti. Güneri Cıvaoğlu yanıma geldiğinde söylediklerinin Özal'ın bir yoklaması olduğu anlaşılıyordu, hatta bir işadama da gelmişti, özel uçağı vardı "*İstedığın gibi özel uçağı da kullanabilirsin*" diyordu, ki bunlar Özal'ın Amerikanvari yaklaşımlarıdır. Bu yolla güya beni denemek istiyordu. Tabii o zaman Özal'ın şu sözü vardı: "*İnsan bu adama elini uzatarsa gövdesi de gider*". İlginçtir, nitekim öyle oldu. Yani ben o süreci geliştirmeyi istiyordum. Yalnız bu konuda çok dikkatli olmamız lazım. Çünkü bizim içimizde büyük bir kısmı devletle ilişki kuruldu diye neredeyse örgütü satacak. Zindan tamamen buna hazırlanmış, yapıya hemen her taraftan el atılıyor. Özal'ın bana kadar uzanma cüretkarlığını gösterdi ve sonuç böyle oldu, kendisi gitti. Devletle hiç ilişki olmaz demiyorum, mesela ben Ankara'daki ilk süreçlerde Fatma aracılığıyla dolaylı da olsa bize yönelik planları tersine çevirerek çıkışı gerçekleştirdim. 1988-'90 sürecinde gazeteciler aracılığıyla bize dolaylı gönderilen mesajları, kültür özerkliğine dayalı olarak zindandan bırakılanları, sarmalama hareketlerini de doğru değerlendirdik ve 1990 patlaması böyle gerçekleşti.

Özal'la birlikte sistem gidince Türkiye tamamen değişti. İnönü, Demirel tekrar iktidara geldiler. Ardından Güreş ve Çiller geldi. Bu iktidar değişikliğiyle birlikte önceki planlarının sürekli bozulması nedeniyle o bilinen karar veriliyor: "*Tehlike büyüdü bu sefer Kürdistan'ı boşaltacağız. Güney'de sahte Kürt federe devleti ile Güney'i, PKK'ye kapatırız*". '92 Savaşı, binlerce köyün harabeye çevrilmesi, katliamlar bu süreçte tırmandırılıp 1994-'95'e kadar devam ettirildi. Dikkat edilirse, Özal politikalarının TC'nin bünyesinde reddedilmesiyle serhıldanlar da patlak verdi. Gerillada elli bine kadar tırmanan bir ordulaşma imkanı doğdu, Güney alabildiğine açıldı.

Körfez Savaşı sonucunda gerçekten eğer tutarlı bir kadro olsaydı, Kürdistan'da hem hükümet, hem de tam bağımsız olmasa da bir devlet erkine ulaşılabilirdi. Bunun gerçekleşmemesinin nedeni, merkezimiz başta olmak üzere o zaman tehlikeli bir biçimde temelleri atılan bu sahte komuta anlayışının süreci değerlendirememesidir. Yani biraz tarih bilinci, biraz siyasi bilinç ve özgürlük tutkuları olsaydı, elli bin kişi ile dağda gerilla ordusu kurulurdu, ki bunun da başaramayacağı hiçbir siyasi görev olmazdı. Güney'de de devlet olmuyordu, oysa her taraf silah doluydu ama hazırlık yapamadılar. TC daha fazla hazırlık yaptı ve iyice yüklendi.

Kaldı ki Güneyli işbirlikçiler o zamandan bitirilebilir ve Güney’de federasyon kurulabilirdi. İşte bu adımı da zor bela attırdık. O zaman her şey açıldı, Barzaniler yoktu aslında, üfürüle kaldırılabildi ama bizimkiler görevlerini yapmadılar, tam tersine kaçtılar. Bizden kaçanlar, Şener başta olmak üzere Sarı Baran gibileri gidip Barzanileri örgütlediler. TC Güney’de sözüm ona federasyon planını uygulayarak, sonuçta o cepheyi bize kapattılar ve orayı ta 1997’lere kadar bir savaş cephesi halinde tuttular. Bir de Kuzey’de 1990 sonrası süreçte ne olup bittiğine gelmek gerekiyor. Bu son Amanos pratiğini değerlendiriyorsunuz. Ona açıklık getirmek gerekiyor, çünkü bütün bu hususlar birbirleriyle son derece bağlantılı.

Başta Merkezimiz ve sahte komuta tarzının o sürecin olumlu yönlerini değerlendiremeyişi nedeniyle büyük bir ordulaşma ve önemli oranda devletleşme imkânını kullanmadılar. Türkiye’nin Bakanlar Kurulu’nda, hem de o zamanki Başbakan Çiller’in ağzından, “*Aslında Güneydoğu gitmişti, kaybedilmişti*” deniliyordu ve halen bu gizlidir, gündeme getirilmiyor. “*Bu yıllarda biz yeniden ele geçirdik*” şeklinde bir cümle sarf ettiklerini biliyorum ve zaten onun bütün kahramanlığı da buradan kaynaklanıyor. “*Benim başbakanlığım döneminde, kaybedilen Güneydoğu’yu biz kazandık*”. Onun fatihliği, ana Türklüğü budur. Güreş’in namı, şanı yine buna dayanır. Ben o zaman bu tarihi imkanı nasıl değerlendiremiyorlar diye çok hayıflanıyordum. Bizim buna karşı aldığımız tedbir bu sahada büyük faaliyetler yürütmektir. Serhat’a grup gitmiş, devlet olmuş haberimiz yok. Başını kessen bu eğilimden koparamıyorsun. Botan’da sahte komuta tarzı oluşmuş, yine başını koparsan ondan vazgeçiremiyorsun. Herkes rüyada göremediğini güya ele geçirmiş. Küçümsemiyorum ama kızlar bile birdenbire komutan kesilmişler, onlar da öyle gidiyor.

Tabi bunların üstünde Amed’in daha ayrıcalıklı bir yeri var. Amed’deki organizasyonu tabi Amanosla bağlantılı olarak daha kapsamlı değerlendireceğiz. Kişiselleştirmeye başvurmadan önce bazı af nedenleri ve genel nedenleri sıralamakta yarar var. Amed’de bir zindan pratiği var. Zindan esas itibarıyla o süreçte kontrole alınmış, etkisizleştirilmiş. İnsan hakları adı altında muazzam bir bireyciliğe gömülmüş. Kemal Pirlar, Mazlumlar, Hayrilerin mutlak savaş, sonuna kadar savaş şiarıyla yaptıkları kahramanca direnişleri unutulmuş. Onun yerine kişisel haklar ön plana geçmiş. Şener’e gelen mektuplar halen hatırımdadır. Sözde evli olduğu Elif diye bir kız vardı, mektuplarında Amerikan filmlerindeki aşk sahnelerinin nasıl anlaşılması gerektiğini işliyor. Hollywood’daki yaşamdan hatta “Sezen Aksu’nun dudaklarının neresini nasıl anlamalıyız” gibi ifadelerin bulunduğu mektuplar geliyordu. Yani demek istediğim bu kültürü zindanlardaki tüm militanlarımıza aşılama, rehabilitasyon deniliyor. “*Ah bir dışarı çıksak*” veya “*Ah bir elimize bireysel yaşam olanağı geçirsek*”. TV’yi veriyorlar, ‘bireysel hak’ diyor. Bilmem gıdalarını ayarlıyorlar,

'bireysel hak' diyor. Özel görüşme izni deniyor, hatta bazı kızları da ayarlayıp herhalde böyle özel görüştürüyorlar. Kadın üzerine öyle şiirler yazıyorlar ki, insan hayretler içinde kalıyor.

Yani bireylerin hayal ve güdülerini körükleye körükleye savaş isteği denilen bir şey kalmıyor, hatta savaş düşmanlığı yapılıyor ki halen de etkileri sürüyor. Bunlar niye savaşa düşman? Mazlumlar, Kemaller, Hayriler bana vasiyet ettiler: "*Sen mutlaka intikamımızı alacaksın*". Kemal Pir; "*Bu savaşta zaferi görüyorsun*" diyor. Hayri; "*Mezar taşıma borçlu yazılsın*" diyor. Mazlum, tepeden tırnağa bir savaş kararı. Amed zindanında böylesine büyük bir oyun var ve bu geriliğin gerillaya yansıtılmaması düşünülemez. İçeride bunu yürüten bir mekanizma var, ki bunun içinde CIA'in de olduğunu da söylemek gerekiyor. Çünkü 1990'larda Avrupa'daki sorumlumuz haber yollamıştı -bu arkadaşlar daha sağdır- Fransız istihbaratından bir yetkili onlara; "*Şemdin Sakık'ın da içinde yer aldığı bölgeye üç milyarlık yatırım yapılmış bundan haberiniz var mı, ne diyorsunuz*" diye aktardığında bizimkiler de bunun iftira olduğunu söylüyorlar. Bana da aktarıldığında "İftiradır, Şemdin arkadaş çok sağlam" dedim. Grup da savaşıyor ama tabi daha sonra anlaşılıyor ki, bu Amed yaşam tarzı 1991-'92'de epey serbest bırakılmış. Her komutanımızın orada çok özel, özerk bir yaşamı olduğu biliniyor. TV'den tutalım her türlü yiyeceğe kadar alıyorlar, diledikleri gibi kadın da var ki, çoğu sanırım özel olarak hazırlanıp gönderilmiş.

Sürdürdükleri yaşam tarzı bırakalım savaş alanında, normal düzen yaşamında bile hiç yoktur. Aslında onun imkan dediği, gerillayı tıpkı Diyarbakır zindanında olduğu gibi o özel yaşama alıştırmaktır. Yani milyarları onun için döküyor. Zaten bu daha sonra bazı itiraflarda ortaya çıktı. Sanırım Şemdin'in kendisi de bilir, bizzat bazılarına "Sırf git, onunla yat, bilmem ne et" demiştir, bunun için özel kızlar da hazırlanıyor, işi bu kadar ilerletiyor. Gazeteciler oraya serbestçe geliyor. TC'nin gücü mü yoktu, vardı aslında ve bütün kadrolar bu yolla etki altına alınıyor. İşte halen bu kadroyu düzeltmiyorum. Bunun yetiştirdiklerinden Kerem gibi bir sürü tip vardı. Bunların hepsini ben ajan ilan etmiyorum ama durumları çok açıktır. 1990-'95 süreci arasında tıpkı zindanda Kemalleri, Hayrileri götüren imhanın aynı gerillaya dayatılırken; Şemdin "*Ben düşman çizmesi altında çiğnenmek istemiyorum*" diyor, o kadarazardan konduğu imkan ve rahatlık varken tabi yaşamak ister.

Mazlumlar, Kemaller o direnmeyi gösterdiler ama Şenerler yaşamak istedi. İnsanın yaşama hakkına da tabi saygı duyuyorum. Kaldı ki bizim savaş, yaşama hakkımızı ele geçirmek içindir. Bu sözünü bu nedenle büyük bir küstahlık olarak değerlendiriyorum. Bu sözleri benim karşımda, bizim örgüt içinde söyleyen adam bana karşı silahını kullansın daha iyidir. Bu hareket tabi ki yaşamak içindir. Bu

kadar şehidimiz boşuna mı gitti? Mazlumlar, Kemaller, Hayriler öyle şehit oldular da Şener mi akıllıydı? İnsan ağzından ne çıktığını iyi duymalı ve bir de belgelen-dirmemeli. Raporlara bu şeyleri yazmamalı. Bunlar korkunç şeylerdir, şimdi ben burada söylendiği gibi yaşam peşinde miyim? Kaldı ki yani düşmanın çiğnemediği hiçbir değerimiz kalmış mıdır? Onur ve özgürlük, kişilik diye, ruh ve maddiyat diye bir şey kalmış mı? Zaten her şey çiğnemiştir, bizim bu savaş biraz yaşamı kurtarma savaşıdır. Sen PKK'de yiyorsun, içiyorsun ama ben de dahil bunu şehitlerin kanına borçluyuz. Mazlumların, Kemallerin, Agitlerin kanına borçluyuz. Bu direnişler ol-masa biz halen nefes alabilir miyiz?

Ben her zaman söyledim; burada eklemek, soğana razıyım, sizin kadar savaşa-mıyorum, yaşama hakkımı böyle kullanıyorum. Kabul ederseniz ne mutlu bana savaştaki katkı bu kadardır, bunu da normal görün diyorum. Daha fazlasını yap-mak, hatta dağa da gitmek isterdim. Fakat şartlar gereği bu mümkün değil, düşma-nın tekniği, beni de sizleri de yok eder. Burayı çok özel dengelerle tutuyorum. Bili-nen dünya dengeleri yüzünden burada yürüttüğümüz faaliyetler, neredeyse bir dün-ya savaşına yol açacak. Yaşama hakkını gerçekleştirmek, bu arkadaşlara biraz ya-şam imkanı, yani savaş imkanı vermek için bu sahadaki çabamızı halen sürdürüyo-ruz. Savaşmadan ülkeyi kazanabileceğinizi nereden duydunuz. Bırak ülkeyi kazan-mayı, savaşmadan ruhunuzu kurtarabilir misiniz, bir parça ekmeği kurtarabilir misi-niz? Hani sizde namus anlayışı? Başka türlü yaşam anlayışına imkan var mı?

Bu korkunç çabanın hepsi biraz onurlu diyebileceğimiz bir yaşamın kapısını aralamak içindir. Bu yaşa gelmişim, halen onurlu yaşamın nasıl olabileceğini anla-maya çalışıyorum. İnsan beni enayi yerine koyar da bu kadar koymaz; bu büyük savaş teorisini, sizi düşmanın ayağı altında çiğnetmek için mi geliştirdik? Yıllardır bu çabayı yürütüyoruz, bu kadar şehit için çiğnendi denebilir mi? Hayır onlar birer kahramandır. Her zaman söyledim; biz onlardan daha basit olmasaydık böyle ol-mazdık. Yani asıl büyük kişilikler, yaşamın asıl sahipleri onlardır. Bizlere düşen onların anısını, vasiyetini savaşla devam ettirmektir. Onlar bağımsızlık, özgürlük için şahadete gittiler. Bu da savaşız olur mu? PKK'nin ilk değerlendirmesidir; Kürdistan'da bir halk savaşı geliştirilmeden, Kürdistan kelimesi bile ağza alınamaz. Bu çok gerçek dışı bir durum, ben size PKK'nin ilk sözcüğünü kanıtlamak zorunda kalıyorum ve siz de bunları sessiz sessiz dinliyorsunuz. Bundan daha büyük tahrik olmaz. Bu teoriyi gidin babalarınıza, sülalenize satın. Başka yerde konuşun, başka yerde dinleyin, aranızda tartışın ama bana bunun lafını etmeyin. Bu yaptığınız kor-kunçtur.

Savaşla yaşam arasındaki bağlantıyı dünyada belki hiç kimsenin koymadığı kadar koyacağız. Hayır, yalnız bu kişilik(Zeki) değil, hepsi bunun gibi, Şener de

öyleydi. Sanki onun büyük aşkı önünde ben engelmışim. Bunun için savaşı kesecek, yaşamın yolunu açacak. Karar hepinizindir; bu savaşı bıraksak yaşayabilecek miyiz?

Amanos'a gerçekten bütün cephelere olduğu gibi, bir grup hazırlamak için nefes nefese, bütün buradaki on sekiz yıllık hazırlıklarımı hiçe sayıyorum. Her bir gidişte beş-on arkadaşım şahadeti gerçekleşiyor. Örneğin; bir genç yürüyüşe dayanmadığı için orada kafasına kurşunu sıkıyor. Bu da büyük bir fedakarlıktır ve siz onu bile hayırlı anamıyorsunuz; ama o, en geri öge olmasına rağmen engel olmak için kurşunu sıkacak kadar onuru var. Halen Karadeniz'de bir grubumuz var. Onları tutan ne bir halk ne de destekleri vardı. Şimdi halkın hepsi "*Onlar düşman*" diye gerillaya karşı ayağa kaldırılıyor. Üstelik Karadeniz gücü sadece otuz kişidir ama kahraman. Onların savaşına biz kahramanca adını mı layık göreceğiz, yoksa "Boşu boşuna ölecekler" adını mı? Hangisi doğru? Bırakın onu, Şemdin, Denizler, Mahirler için diyor ki; "*Biz onlar gibi ölmek istemiyoruz*". Tartışılabilir ama onların şahadetleri yine büyüktür. Mesela onlar öldü ama ben kaldım ve devrim bayrağını halen dalgalandırıyorum, ben ölmedim diyorum. Halen savaştaki iddiam var. Che Guevera gibi olmak istemiyormuş! Oysa Che Guevera'nın, Castro'ya son sözleri şöyledir: "*Benim ölmem devrimin bittiği, yenildiği anlamına gelmez, devrim devam edecek*" Şimdi Che Guevera boşuna mı öldü diyeceğiz? Ölmediğini herhalde bütün dünya devrimcileri de gösteriyor.

PKK'de düşünce özgürlüğü vardır, PKK'de değerlendirme özgürlüğü vardır ama PKK'de bir şeye özgürlük yoktur: Uğruna bu kadar şehidin verildiği ve onurlu yaşam için bütün bağılıklarımızın özünü teşkil eden bir direnme için, bir savaş için insan laf uzatamaz; "*Kendimi düşmanın ayağı altında çiğnetmem*" sözünü söyleyemez. "*Amanos bir provokasyon ve yalan alanıdır*" denilemez. Bu unsur oradaki bütün şehitlerin anısını yerle bir etmiş ve oradaki yoldaşlarda moral diye bir şey bırakmamıştır. Zaten onların iradesini teslim ederek bırakıp geliyor. Aslında başlarına neyin geldiğini bile yeni yeni çözecekler. Ama Che Guevera da, Mahir de tek kalmıştı ve dört taraftan sarılmıştı. Teslim olmadılar ve kaçmadılar da.

Ben, neden geri döndünüz diye suçlama yapmadım. Hatta ilk günden; "Bu da anlamlıdır, değerlendireceğiz" dedim. Ama kalkıp bunu böyle teori haline getirmek üstelik bir de; "*Karargahı oradaki hududa açalım*" demek! Ya ne dediğinizi bilmiyorsunuz, ya da bir ufak mevzimiz var onu bu şekilde yerle bir etmek istiyorsunuz. Agitgil şehit düştüğünde grup yirmi-otuz kişilikti ve her tarafları düşmanla çevriliydi. Halen Karadeniz'in de her tarafı düşmandır, oradaki grup da otuz kişidir ama direniyor. Mahirler direndi, Deniz tek başına direndi; biz bunlara asla toz konduramayız! Hiç kimse, "Teori geliştiriyorum" adı altında böyle zırvalamalar yapamaz.

Bu alana gelmeyecektiniz, Amanos hududundan Botan'a gidecektiniz veya TC'ye gitseydiniz. Biz değerlerimize bu kadar saygısız olamayız. Ben sonuna kadar tartışmadan yanayım ama bu kelimeler dinamitten daha tehlikeli, bunları koymayın içimize.

Gerilla Amed Eyaleti'ne ölüme değil, yaşama gidiyor; gerillanın başarısı için gidiyor. Hiçbir şehit "Boşuna öleyim" diye kelleyi koymadı. Biz hiçbir gerillamızı intihar gerillası olarak öne sürmedik. Zilan'ın intiharı da intihar değildir, Zilan büyük bir kahramandır. Kendisi kararı veriyor ve uyguluyor. Ona da biz tanrıça kadar değer veriyoruz; bir büyüklüktür, kim ne derse desin intihar değildir. Gerçekleştirdiği eylemin öz kararı olduğunu hepimiz biliyorsunuz. **Bizim bütün gerilla adlarımızda soylu bir yaşam ufku, ışıklı şafak vakti kızılığı vardır.** Bu böyleyken, kalkıp da bunun üzerine teori yapmak, savaşımların kafalarını bulandırmak çok tehlikelidir. Biz parti olarak bütün bunları daha farklı teorileştireceğiz; herkes istediği payı buradan alabilir.

Bir; insan biraz PKK tarihine bakar: Amed'deki zindan rehabilitesi temelinde anlı şanlı işbirlikçi bir önderlik(Mehmet Şener) böyle ortaya çıktı. Bunlar öyle sıradan oyun değil; şimdi de CIA Yunanistan üzeri haber yolluyor, "*Şemdin'i bağışlasınlar*" diyor. Fransız istihbaratı "*Bölgeye üç milyar yatırdık*" yani o da "*Bir şey yapmayın*" diyor. Sırrı Sakık gidiyor, gerilladayken kaçan kardeşi Dozvan'la birlikte 14 Mayıs sonrasında geri cephe açıyor. Geçenlerde yine arabulucu bir grup devreye sokulmak istendi. Ben birkaç kişinin devrede kalabileceğini söyledim. "*Yok, illa bunların başına Sırrı geçecek. HADEP bünyesinde Sırrı'sız olmaz*" dendi. Dozvan'a biz ne yaptık? Dozvan yedi, içti, en ufak bir savaş adımı bile atmadan gitti, orada mevki tuttu. Şimdi 14 Mayıs'ta Sami Abdurrahman; "*Karkerler bitti*" diyor, cephe hareketini oluşturmaya çalışıyorlar. Başına da, Sakık ailesinden buldukları birisini geçirecekler. Bütün bunlara rağmen Şemdin'i ben aynı kategoride suçlamıyorum. Tavrını da koydu, onunla yetinmedi bir de televizyona çıktı, Ankara'da paşa, general, bürokrat bırakmayacak kadar kesin sözler söyledi, "*Gerilla Kürdistan'da tıkanmış, bunun yolu Toroslar'dan Anadolu içlerine kadar hatta Ankara'ya kadar gitmekten geçer*" dedi, görev üstlendi. Ben dedim, görev vermesem hatırı kırılır. Çünkü Kürdistan'da tıkanan gerillanın esas sorumlularından biri olarak yol açmak istiyor. Adeta ezile büzüle bu istemini yerine getireceğimi söyledim; gerçek bu değil midir? Onun dünya kamuoyuna açıklaması önce böyle değil midir? Demek ki o zaman Kürdistan'daki gerillayı kimin tıkkattığı açıklanacak.

İki; gerillanın kararı Amanos-Toros üzerinden açılacaktı. Telefonunu bile tümüyle devre dışı bırakacak, ki komutan telefonunu son ana kadar yanında tutar, çünkü bağlı olduğu yere "*Ben ne yapayım*" diye mesaj verecek. Bu köylü kurnazlı-

ğının bile benim için çok şey ifade ettiğini herhalde anlamayacak kadar ahmak değilim. Telsizi bırakacak, telefonu bırakacak; ne diyecek? “Telefon yoktu”! Dönüş planlarını gerçekleştirirken teknik imkan yoktu öyle mi? Teknik imkan vardı ve birkaç defa da telefon etmişti. Hani gerillanın nefes boruları açılacaktı? Şimdi şu denilmesin, “Grup çürüktü”. Grup çürük değildi. Bu, gruba büyük bir hakarettir.

Üç; bilinçli olup olmadığını da kendisi açıklar. Karadeniz TC için büyük bir krizdi ve biliyorsunuz Bakanlar Kurulu bugünlerde “*Nereden çıktı bu Karadeniz gerillası*” diye toplantı üstüne toplantı yapıyor. Zeki binlerce kişiye halk savaşı için güya umut veriyor. Ben de açıklama yaparak; “*Akdeniz’de daha büyük bir hamle başlıyor*” dedim ve artık burada gün sayıyorum. Ama o İrtibatı kesiyor ve Güney’e kıvırtıyor. Bir de Güney’de karargah kuracak, ki Türk Genelkurmayı zaten bunu planlıyor ve Suriye üzerine ha geldi, ha gelmek üzere. Suriye; “*Sen Halep’le, Laskiye’nin de Türkiye tarafından işgal edilmesini mi istiyorsun*” diyerek beni sıkıştırıyor. Bunu söylemesinin nedeni, bu noktada Türkiye çok sıkıştırdığı içindir. Zaten İsrail’le ittifak yapmış, biz olsak da olmasak da bu sahada çok sıradan da olsa bir bahane arıyor. Suriye sınırında karargah kurmak bir yana kalsın, hudut üzerinde iki tane çatışma yaratma Suriye’nin işgal edilmesi demektir. Peki bunun hesabı nasıl verilecek?

Ben bu alanda on sekiz yıldır nasıl idare ediyorum? Bunun tarihini öğrenmeden böyle laflar etmenin, yüzde yüz provokasyon olduğunu kabul edeceksin. Ne malum Türk Genelkurmayı’nın emriyle hareket etmediğini? “*Telefonu var belki konuşuldu*” diyeceğim. Toros gerillasını, Akdeniz gerillasını mermi sıkmadan altı ay işlevsiz bırakmak! Ki diğerleri var, bir tane de var orada, o da çalıştırmıyor, tek bir eylem yok. Oysa Karadeniz otuz gerillayla ses verdi. Burada yüze yakın gerilla ve her türlü teknik imkan varken düşmana tek fiske dahi vurulmadı. Genelkurmay’ın, ona; “*Durum zor Karadeniz ses verdi, hiç olmazsa Akdeniz ses vermesin. Ve sen geri çekil. Git orada sen bir provokasyon yap, ben de gireyim işlerini bitireyim*” demediği ne malum! Bu işin arkasında ABD var ve işte Irak gidiyor. Peki bu planın bir parçası olmadığını ne malum. Bu pratiğiyle bağlantısı olmadığına dair kanıtlanması yapılacak. İrtibatın neden bırakıldığı ve neden biraz daha kuzeye gidilmediğinin açıklaması yapılacak. O dağlarda İnce Memed tek başına yirmi beş yıl savaştı. Halen yedi kişilik gruplarımız var. Üç yıldır oradalar bir şey olmadı, büyük bir gerilla ustası nasıl oluyor da orada iki ay yaşayamıyor? Adıyaman ve Nuriye’deki arazi o kadar elverişli değil ama üç yıldır grup var. Şimdi onların düşmanın çizmesi altında çiğnenmeyi mi beklediği yoksa özgürlüğün ve onurun şerefini mi temsil ettiği açıklığa kavuşacak. Elli kişiden daha fazla, altmış yetmiş kişilik bir gerilla grubu tek bir eylem düzenleyemez miydi? Ellerinde roket var, BKC var,

düşman da habire geliyor, tek bir kurşun bile sıkmadan “*Duy kaç*” deniyor. Eldeki silahı patlatmak imkansız mıydı, tabi bunlara izah gerekli.

Bunlar ya Genelkurmay’ın emrine göre oluyor ya da tek taraflı ateşkes diyor ve bize ateşkes temelinde bir yaşam dayatılıyor. Ateşkesi ben de istiyorum; ama en azından onurlu ve ulusal demokratik taleplerimizi makul ölçülerde kabul edecekse ateşkes olur. Silah bırakmayı karşılıklı yaparız bir de. Hayatımızı büyük güvenceye almadan ben nasıl ateşkesi tek taraflı yapayım? Hiçbir ulusal demokratik hak talep edilmeden, dünyanın en büyük ihanetini biz dayatmış olacağız. İnsan gözü kara olur da bu kadar mı olur? Buranın mutlak bir savaş alanı olmadığını kim size söyledi? Bu yalana nasıl inandırıldınız veya inandınız? Savaş alanında belki biraz yaşanabilir ama burada o da mümkün değil. Ben eğer bu halka bir söz vermişsem, benim bir onurum varsa herhalde ben burada farklı bir şey yapmıyorum. Burası düşünleşmenin, yozlaşmanın alanı değildir. Burada buna yol açmamak için her şeyimizi ortaya koyduk ve bu da büyük bir savaş gerekçesi oldu. Kaldı ki burası, tarihte en büyük savaşın geliştiği saha olarak rolünü oynamadı mı?

PKK demek; bu kadar direniş, bu kadar savaş demektir. Gerçekten bir tek şehit bile yaşamın onuru değil midir, insan hiç toz kondurabilir; “Onlar çarçur oldular” diyebilir mi? Bu silahlar büyük bir şeref, onur değil midir; bir mermi büyük bir olay değil midir? Siz ne zaman silahın kolay patlatılacağını veya hiç patlatılmayacağını sandınız? Barzanilerin silahı kimin silahı? Kürdistan’da başka hangi örgüt silah kullanıyor ve başka hangi örgütün bu kadar özgürlük şehidi vardır? Bunlar bizim en büyük hazinemiz değil midir? O eldeki özgürlük silahları bizden bile daha değerli değil midir? Bunlar ne zaman bu kadar başa bela oldu ve güya yaşamın önünde engel oldular?

Şimdi burada hiç kimse “Ya, benim öyle özel bağlantıların var mı diye kuşku duyuluyor” demesin. Ben farklı bir şey anlatıyorum: Ne demek istediğimi anlamayanlar sadece başlarını giderek daha fazla taşa vurur, vurur ve kaçtıklarında bile yarasalar gibi gün yüzüne çıkamazlar. Fatma çıkabiliyor mu? Cesursa çıksın, tek bir resmini olsun gazeteye çıkarsın. Hani büyük önderdi, hani beni bile yönlendiriyordu!

Geçen sefer sürekli vurguladım: Beni peygamber gibi yücelteceğine gerçeği mi doğru anla. Belki de içinde en iyi bağlılık değerlendirmelerini yapan arkadaştır. Giderken tek kişinin raporunu okuttum, o da kendisinin raporuydu. Raporu destansı gibidir. Kendisi beni büyük bir umuda çekerek; “*Ben gidiyorum Ankara’yı bile basacağım gerillanın nefes boruları Anadolu’nun içlerine kadar açılacak*” demedi mi? Peki bu ne perhiz bu ne lahana turşusu? Burada da hep kötü yaptı demiyorum. Dikkat edilsin, ben sözümün adamıyım. Zeki buraya gelince Sinekli Sino meselesini

söyledi. Sinekli Sino'yu ben okudum ve yakıştırmak istemedim. Kendisi Sino hikayesini size anlatır. Keşanlı Ali destanı gibi bir şeydir. "Hayır bu kadar da olmadı, değılsin. Senin mutlaka güçlü, olumlu yönlerin var" dediğimizde de, bir nolu gerilla ustası kesildi. Sinekli Sino'yu bıraktı, Keşanlı Ali'yi bıraktı, şimdi "PKK'nin askeri sorumlusu". BBC yayın yapıyor: "Askeri komutan".

Askeri komutan isterse ideolojik komutanı boğar, yani benim ne gücüm var?! Merkez zaten sıfır, Merkezi kim dinler! Askeri komutan her şeyi belirler; istese darbe de yapar, her şeyi de yapar. "*Benden daha iyi gerillayı bilen yok*" diye teori de yaptı. En son geliştirdiğı örnekler: "*Hisset kaç*", derinleşme olur da bu kadar olmaz! Burayı kaçış yeri olarak görmek büyük bir hakaret olur. Benim durumum kaçış alanı mı? O, şimdi bunu kanıtlamaya çalışacak. Benimle herhalde pençelesi-yor, randevulaşacak, "*Sen kaçaksın*" diyecek. O eğer doğru konuşmazsa kendi sonu kendisi düşünsün. Buranın bir kaçış alanı olmadığını hele hele sandığı gibi bir yaşam alanı hiç olmadığını müthiş bir teoriyle kanıtlayacak bir biçimde gösterecek.

"Hududa dayalı karargah sistemi Haftanın'de yapılmıyor muydu" diyerek bana akıl öğretmeye kalkacak. Sanki ben on sekiz yıldır burada su pişiriyorum, hiç kafam çalışmıyor; çok önemli bir taktik sahayı değerlendiremiyorum! Bunu da açıklayacak. Ne kadar aptal olduğuma dair mutlaka bir not düşecektir. Ve en önemlisi benim yanımda ne arıyor? Sinekli Sino ise ne arıyor, yok eğer büyük gerilla komutanı ise ne arıyor? Bu sorulara cevap vermek için 1990-'95 arasının bir değerlendirilmesini tamamlamalıyız.

Düşman Kürdistan'ı böyle vururken, coğrafyasını bile tarihten silerken bir işbirlikçi eğilimi düşünmemesi mümkün değildir. Hiçbir ulusal kurtuluş hareketinde mümkün değil. Kemalizm'de de, dünyada da tümüyle bu böyledir. İşbirlikçi eğilim ağırlıklı olarak zindanda geliştirildi çünkü zindan esaret altındadır. Amed Eyaleti gerek zindan bağlantısı gerekse coğrafyasının özgünlüğü nedeniyle, Kürdistan'da bir merkezdir ve işbirlikçiliğı çok güçlüdür. Burjuva sınıfı var ve halen de oluşturuluyor.1991- '92'lerden itibaren Güney zaten büyük bir kuşatmaya alınıyor. Botan'daki gerilla en vahşi saldırılarla bitiriliyor; geriye kalanı da zaten yozlaştırılmış ve bitirilmek üzeredir. Amed, imkanlarla ve yaşam tarzıyla beslendi.

Hemen her gün bir haber alıyorum: "*Buradaki yaşamın kalıntıları, etkileri korkunç. Herkes yaşamını böyle örgütlemiş ve etrafında da grubu var. Kalıntıları bu kadar yoğun*" diyorlar. İşte bu noktada PKK başkalaşıma uğramış. Kerem gitti, KDP'de işte her gün televizyona çıkıyor, PKK'ye saldırıyor; "*Ben PKK Merkeziyim*" diyor. O Amanos'a gidip bütün halkı bize düşman etti. Yoksa Biz etmedik. Yani bu unsur, güya Şemdin'in sağlam kadrolarından birisiydi. Televizyona çıkıp her gün PKK'yi yerle bir eden kişidir. Son eyleminde on üç tane dağ gibi arkadaşı

ölüme göndererek kaçtı. Amed’de yüzlercesi böyle gitti. Bunun üzerine yaşayacakmış! Bir kız zindandan bana mektup yazıyor; “*Amanos’ta Kerem bana böyle yük-lendi*” diyor.

Amed’de bu olay gibi yüzlercesi çıktı. Ama halen de tatmin olamıyor; “*Biz burada böyle yaşamak istemiyoruz ve benim bu yaşamımı PKK onaylayacak*” diyor-lar. Ne yaşamıymış? Kadın özgür olsa, yüceleşse ve kadın gerçekten ülkesinin, sev-gisinin sahibi olsa ona istediğın gibi yaşa diyeceğiz. Zaten biz bunun için; özgür ilişki ve özgür yaşamın gelişmesi için savaşıyoruz. Ama onlar; “*Hayır grupçuluk yapacağım, kadın tam dört dörtlük feodal ilişkiler ağı içinde bana bağlanacak*” diyerek, kızları da orada adeta maymunlaştırıyorlar. Kişilik, irade diye bir şey bırakılmamış. Yüzde yüz bizim erkeğın bir kızı, karısı olacak ve keyfine göre yaşam olanakları bulacak ve hepsi sözde komutan gibi kalacak! Şimdi TC bunların hepsini temizlemiyorsa şunun içindir: Ben yılda dört müdahale yapıyorum. Etraf temizleniyor onlar kalıyor, çok sıkıştılar mı kaçıyorlar ve bunun adı da; “*Ben yaşamak istiyorum*” oluyor. Şimdi bu bir oyun; bazıları bilinçli, bazıları da bilinçsiz bu oyunu oynuyor. Yoksa bunların hepsi sicilli ajan değil, yaşam tarzı dolayısıyla böyledirler.

Kadınla öyle yaşansaydı, ben de Fatma’yla yaşardım. Ama olmadı, beni teslim almak istedi. Ben de biraz tereddütlüydüm ve az kalsın yenilecektim, fakat iyi ki yenilmedim. Böylece bu kadın ilişkisi olmadı. Biz bunun üzerine ‘özgürlük’ ilişkisi değil; kadın çalışmaları geliştirdik, erkek çalışmaları geliştirdik. Ama hayır, bu kişilikler diyor ki; “*Bu yaşam böyle olacak!*” Olmuyor, olsa ben teslim alınacağım, ruhum teslim alındıktan sonra fiziğım de cinsiyetim de teslim alınır ve ben bitirdim. Bu bir savaş, ki ben bunun teorisini burada fazla yapmak istemiyorum, kitaplar bunu çok iyi işlemiştir. Afrika sömürgelerinde, Cezayir’de bunlar çok iyi işlenmiştir. Sömürge kişiliğı ile cinsellik, sınıfsallık ve ulusallık arasındaki ilişki kanıtlanmıştır. Aslında çözümlenelerde ben de kanıtladım, incelenebilir. Bu ilişkiye böyle teslim oluş giderek kontrolüğe kadar gider ve gitti de; Kerem’in kontrolüğü ortada ve haydi çözümlen bakalım. Diğerleri de var yüzlerce, geri kalanlar da bir bela. Gelecekler göreceksiniz, Hebung adında biri vardı, buradan gittiğı Amanos’u da dinamitledi. Bunların neyin ürünü olduğunu, kendisiyle ilişkisi, bağı olup olmadığını Şemdin arkadaşımız kendisine sormalı.

Zeki, 1993 sonlarında bir takımla buraya gelmişti. Her şeyini hem iyi hatırlayacak, hem de iyi ve doğru yazacak, korkmasın, dürüstlüğüne eminsek biz kendisine bir şey yapmayacağız ama olup biteni, bu sefer gerçekçi bir tarzda yazacak. Getirdiğı takımı kendine göre örgütleyip, şekillendirmiş. Buna da hakkı var, komutandır yapar, ben buna da bir şey demiyorum. Ben bile burada ihtiyatlı yaklaşıyorum. Adam güç sahibi, takımı örgütlemiş ve hakkıdır da, yani ben kişi haklarına saygılı-

yım. Komutandır, takımını örgütlemiş ve üstelik silahlıdır da. Benim bir özelliğimdir, ben kişiye komplo yapmam ama anlamaya çalışırım ve hemen silahsızlandırılmak istemem. Ben Fatma'yı da sonuna kadar tuttum, istesem bir kaşık su da boğardım ama yapmadım. Benim savaş tarzımda biraz bu yaklaşımlar vardır.

Şimdi bunu genelleştirmişler: "Biz böyle kız isteriz, biz böyle yaşam isteriz". Mevcut düzeyimizi çok kötü buluyorsan, o zaman özgürlüğü düşüneceksin. Bu kelimeler size korkunç geliyorsa, peki özgürlük nasıl olur sorusuna ben cevap istiyorum. Kadının güçsüzlüğünün üzerine kendini tatmin etmek benim için cevap olamaz. Cinselliktir, ihtiyaç var anlayışı da beni tatmin etmiyor. Bunun normal yeri başka yerdir, evde kalıp evlenseydin veya bir köylü gibi birbirinizle en meşru biçimde ilişkilenebilirlerdiniz. Yoksa, "*Silahım var, dağda korkutacağım, kendime bağlayacağım*" demek eşkıyalıktır. Onun için, "*Ben bir nolu örgüt lideri olacağım*" iddiasına sarıldı. PKK Merkezini hiçe sayan, bütün PKK'nin kitlesini hiçe sayan birisine bu silahı nereden aldığı sorulur. "*Ben takımımı korumuştum*" diyor. Seni meşruiyete davet ettiğimde hangi takımdan bahsedebilirsin? O zaman da ağlayacak, "*Sen Allahsın, sen peygambersin*" diyeceksin. Ben ne Allah'ım, ne peygamberim; ben bir özgürlük savaşçısıyım! Benim can yoldaşlarım bellidir; Mazlumlar, Hakilerden tutalım Agitlere, Zilanlara kadar bellidir. Yaşamları da belli, teorileri de belli, özgürlük, aşk tutkuları da belli. Bunların, bu kadar iğne ucuyla teorisini yaratan adam, güneş kadar çarpıcı gerçekleri inkar edebilir mi?

Bunun üzerine şimdi felsefe yapacak; "*Kadınla nasıl yaşanılır, düşman ayağı altında çiğnenmektense nasıl 'özgür' yaşanılır, PKK merkezi nasıl hiçleştirilir, PKK'nin kadroları nasıl koyunlaştırılır*" diye, kanıtlamak için güya çalışma özgürlüğü istenecek ve Olmayınca da, "*Yönetim şöyle tehlikeli, filankes şöyle tehlikeli*" denilecek. Bunların hepsi laf, bütün bunların hiçbir değeri yok. Zaten kendin öyle görüp öyle belletmişsin; "*Bu Kürdistan'da bir de ben varım*". Henüz ölmedim, bu hesapların tutması için ölüm günlerimi bekleyeceksiniz. Ölmediğim gibi halen güçlü ve etkiliyim. Yaşamı bana endekslemişseniz yapacağınız ilk şey, ya beni çok iyi kandırmak, ya çok iyi bir komployu geliştirmek, ya da normal ölümümü beklemek veya diğer bir yol var; benimle, benim tarzımda müthiş mücadele etmek, bunun başka yolu yok. Ben ölmedim ve kolay ölmek istemiyorum.

Bana öyle kolay komplo kurulamaz, eğer niyetliysen komplonu sağlam geliştir. Kaldı ki örgütlü ve planlı olduğum da hesaba katılmalıdır. Ben yıllardır havanda su dövmedim; örgütü çelikleştirdim, halkımı çelikleştirdim, bu bir gerçektir. Hiç boş durmadım ve bütün yolları tuttum. Çünkü ben de yaşamak istiyorum. Yaşamının teori ve pratiğini ve bunun kıyamet kadar çabasını sergiledim ve şu anda halkın ben istemediğim halde her gün "Biji Başkan" dediğini görüyorsunuz.

Romalıların bir özgürlük anlayışı vardı. Sezar, bütün dünya zenginliklerini Roma'ya getiriyor. Muhafifleri, “*Sezar, o zenginliği tam yaşamak için başımıza diktatör oldu*” diyorlar. Halbuki Sezar da; “*Bu zenginlikleri Roma'ya ben getirdim*” diyor. Ama karşıtları bunu kabul etmeyerek, “*Hayır, sen Roma'nın onurunu düşürdün. Sen Roma'nın özgür vatandaş bilincine karşı bir tehditsin, bir diktatörün*” diyerek sıkıştırıyorlar. Hançeri saplayan saplayana ve işte Sezar'ın hikayesi biraz böyledir. Kalanlar ise güya Roma'nın o zenginliği ve özgürlüklerini paylaşıp yaşayacaklar. Ama tarih şöyle yazmıştır: Roma bir daha kendine gelmedi; düşüş o düşüştür. Şimdi bizim karşıımızdakilerin iddiası da buna benziyor: “*Ben buraya yaşamaya geldim*”, ve ben yaşamın önünde engel olan diktatör, bütün genç kız ve erkeklerin kalbini tutan adam oluyorum! PKK'nin içinde yaşamak istiyorlar ama “*Ah o diktatör olmasa!*” Peki bu doğru bir değerlendirme midir?

Yakın geçmişinizi hatırlayın. Çok özgür vatandaşlar iseniz niye benim yanımda duruyorsunuz, niye buralara geldiniz? Madem bu kadar yaşam düşkününüz ne arıyorsunuz burada? İki şey söylenebilir: Ya siz de o Roma'da ki komplocular gibi son oyunlarınızı planlamaya çalışıyorsunuz, ya o aptal senatörler gibi bir seyircisiniz, ya da sonun da birer lanetli olup gideceksiniz. Bu duruşun başka izahı olamaz. Aslında durumunuz biraz daha değişik, siz ilkelğin savaşını veriyorsunuz, yoksa yaşamın kavramı olarak da ne anlama geldiğini fazla bildiğinizi sanmıyorum. Bilebilmeniz için benim bu size söylediklerimi dürüstçe yüreklerinizde duymanız ve bu kadar şehidi, milyonların çabasını biraz yüreğinize sığdırmanız lazım.

Bizim Sabri Gözübüyük adında bir arkadaşımız vardı; şehidi anmak için adını verme gereği duyuyorum. Çocuk tek bir an bile yerinde duramıyordu. Lübnan'da muhasaradan çıkıp bir gemiyle Yunanistan'a kadar gönderilmişlerdi. Orada sanırım bir Yunan gazeteci görüyor ve daha ilk anda; “*Bu genç yumruk kadar yüreğine tüm halkı sığdırmış*” diyor. İşte Sabri o Sabri'ydi; PKK'nin şehidi o şehittir. Yani halkını yüreğine sığdırma gerçeği şehidi ifade eder ve bir dakika bile durmak istemiyordu. O zaman değil Amanosların şimdiki imkanları, Urfa'nın o dümdüz ovasına vurdu ve Bozova'da şehit düştü. “*Siverek'in şurasından Adıyaman'a ulaşabilirsin*” diye rica ediyordum. “*Hayır duramam*” diyordu. Durduramadık, yani işte o yaşamın sahibidir. O şehitlerin zincirleme etkisi belki bizi yaşama doğru bağlayabilir.

(...)

Bizde Ölüm Rüzgara Karşı Yarışanların Bir Esintisidir

Fe. için de değerlendirme yapmıştım, aslında dürüsttür, bilinçli ajanlığı söz konusu değildir. 1992 savaşında Zele'de yenilmişti ve orada teslim alındı. Arkasındaki işbirlikçi güçler onu Ankara'ya bağlamaya çalışıyorlardı. Bin beş yüze yakın da gerillası vardı ve onlar üzerinde korunmaya çalıştığı biliniyor. Onun üzerinde kurdukları plan başarılı olsaydı UNİTA tarzı bir olay olacaktı. Tabii savaşta ölümcül bir darbeyi aldıktan, artık MEPLA tarzıyla sonuna kadar direnen, işbirlikçiliğe boyun eğmeyen bir güç kalmadıktan sonra, geri kalan güç bin beş yüz gerilla ve dahası da var, büyüyor da onun üzerine UNİTA'yı geliştirecekler. Bunun için ABD de devreye girmiş, işbirlikçilik devrede, "Besle ha besle" diyor, oradaki gerillayı sığınmalık bir güç haline getirmek istiyorlardı. Arafat'ın gücünü de öyle yapmadılar mı? On binlerce Filistin gerillasını Tunus'a, Ürdün'e ve daha sonra da Gazze'ye çektiler ve şu anda diplomasi cambazlığından başka bir şey ellerinden gelmiyor.

Birinci deneyimde Fe.'ı biraz kullanmak istediler. Tabii biz onu sabırla biraz eğittik, ikna ettik ve biraz da güç verdik. Dersim'de Doktor Baran üzerinde de öyle bir deneme yapmak istediler. Bu süreçte gerillanın dışarıyla bağlantıları açılmıştı ve bu arkadaşın adı da "PKK'nin askeri sorumlusu" olarak çıkmıştı. Baran dürüsttü aslında, fakat zaafi şuradaydı; o imkanları doğru bir gerilla tarzına dönüştüremedi. Ne yüreği, ne de beyni bunu kaldıramadı ve Dersim gerillası böylece aslında 1990 sonrasında tükenişe götürüldü.

Amed'inki, Şemdin Sakık'inki biraz daha değişiktir. Şimdi bu arkadaşımıza dürüstlüğüne kanıtlanma imkanını tanıyacağız. Bunun nasıl olup bittiğini, her şeyiyle açıklayacak. Açıklamazsa biz art niyetliliğine vereceğiz. Çünkü bizim de bilgimiz dahilinde olan birçok husus var. Bilinçli bir faaliyet yürütmediğine dair ne varsa, bunların hepsini yazacak. Ama biz bunu en azından bir eğilim olarak düşünersek; şimdi düşman bir defa altyapıyı oluşturmuş, zindan tamamen buna göre, Belediye Başkanı'yla olan ilişkileri de açık. Daha sonra duydum, en değme militanlarımızı bile evinde besliyormuş ama sonra tasfiye edilmek istendi. Bu adam Şener ailesinin seçtiği biri olup, bizimle o kadar iç içeydi. Bunun devletin bilgisi dışında olması mümkün değil, çünkü belediyesinin işbirlikçiliğin bir zemini olduğu resmi olarak belgelidir.

Sanıyorum Şemdin kendisini daha iyi tanır. Çocukluğunu bile yazmış: Nasıl bir parça ekmek verilmediğini, çok yoksul büyütüldüğünü, kendisi çok iyi bilir. Bir de feodal bir aileden geliyor. Yani babasının ağalığı gözünün önünde ama bir yandan da çok yoksul düşürülüyor ve bir de sürekli aile dışına atılıyor. PKK ile işte bu süreçte ilişki kuruyor. PKK'deki büyüme imkanını, yaşama imkanını görüyor, fakat sınırlı da olsa ideolojik-siyasi bir temeli yok. Başta ailesi olmak üzere o feodal tarzda bir intikam alacak. Bir ağa çocuğuyken, çok değerli görülmesi gerekirken, bu

kadar düşürülmenin intikamını alacak ve onun aracını da PKK'de buluyor. Önce köyün çevresinde büyüklüğünü kanıtlıyor. Çok çocuksu bir arkadaş aslında ama tatmin olmuyor ve bunu giderek etrafa yayıyor. Muş, Bingöl, Amed, Garzan ona yetmiyor, yetmez de.

Ben de kendimi çok iyi biliyorum; ben de çok yoksuldum ama ben çok planlı ve çok dengeli hareket ederim. Haddimi bilmeden iğne ucu kadar ne bir söz söyleyirim, ne de adım atarım. Bir de bunu doğru ideolojik-siyasi temelde yapabileceğime eminim. Çünkü söylediğim sözler altın değerinde ve politik adımlarım çok yerinde olmasa, beni kimse bir merhabayla bile karşılamaz.

Şemdin PKK tarihini tekrar okuyacak ve orada nasıl bir PKK olduğunu daha ciddi olarak anlayacaktır. PKK'de iki kelimeyi oluşturmak on yılımı aldı ve kişi olarak aile tuzağından kurtulmak için ben kurt gibi bir on yıl daha çalışmışım. Ankara'dan sağlam kurtulmak için bu kadar imkan sunulmuştu ve o da bir on yıl. İşte ondan sonra bu kelimelerle PKK'ye başlayarak PKK'yi biraz büyüttük. Zeki, 1980 sonrasında PKK ile tanıştığında, partinin arkasında otuz yıllık amansız bir çaba vardı. 1980-1990 arasındaki korkunç çabanın mutlaka iyi özümsemesi gerekiyor. '90 sonrasında bütün Kürdistan ayağa kalkmış ve düşman neredeyse Kürdistan'ı kaybetme durumuyla yüz yüze gelmiş. O da birden bire; "*Ben devlet oldum*" diyor. Bu anlayış yalnız o arkadaşına özgü değil, Botan'da hemen hemen bütün komuta kişilikleri "*Ben devlet oldum*" hastalığına kapılıyorlar. "*Erken devlet olma*" diye bir sözü kendileri söyledi; erken devlet hastalığı, erken iktidar hastalığı. Bu, her devrimde var ama burada çok fena başımıza çarptı. gerilla ile iktidar olunacağını sanıyor; "*Bu kadar savaşın sonucu yeterdir*" diyorlar. Ve bu güya Amed'de gerçekleşmiş. Oysa Amed imha oldu, Amed'de köy kalmadı. Lice'ye biraz saygısı olan gider o Lice köylerinin biraz halini sorar. Zeki işte bunları yazacak; Lice'nin verdiği şahadetleri, Lice'nin yaşadığı zorlukları görecek. Yalnız Lice değil, bunun sağı solu ve yalnız Amed için düşünecek olursan Silvan'ı, Kulp'u, Hazro'su ve Hani'si var; 1990 sonrası giderek dalga dalga bütün Kürdistan'a yayılıyor.

1990 öncesi Botan'da da bir gelişme olmuştu: 1987-'88'lerde bir Hogırlaşma pratiği yaşandı. Hogır için de kasıtlı ajan demiyorum ama bu Hogırlaşma şuydu: "*Bütün halka saldırı gerçekleştirecek, tek bir kişiyi dinlemeyecek ve ele geçireceksin*"! İşte Botan'daki komutanlık belasının temeli de böyle atıldı. Ne yoldaşlık ilişkisi, ne halk; "*Zorla her şeyi halledeceksin*"! Ve hatta "*Baktın söz dinletemiyorsun, işte çatışma anında kurşuna dizersin veya gözüne kestirmediğini de temizlersin*" şeklinde Kör Cemal ve benzerleri adeta böyle fetva verdiler. Bunun adı da komutanlık oluyor. On binlerce kişinin korucu olmasının TC'ye dayalı bazı nedenleri var ama içimizdeki böyle kontravari yaklaşımların hikayesini de Zeki iyi anlatacaktır.

Tek bir PKK Merkezini ciddiye almama, tek bir PKK'liyi doğru dürüst sevmeme ama tabii bazı kızlar hariç! Bütün bunlar doğru ve tutarlı bir biçimde izah edilecektir. Ben bu halkın uyanık çocuğuyum. Bana doğru yazmayan, yakasını benden kurtaramaz. Bunu bütün tecrübeli PKK'liler de bilir. Şemdin de çok iyi yazacak, dürüstçe ve hiç korkmadan. Daha da önemli olanı kendisini şimdiden bir siyasi anlayışa kaptırmış; yani bir yandan Sinekli Sino diyor, bir yandan “*Burada hiç yaşanamaz, gerilla filan olmaz*” diyor, öte yandan da; “*Ben Ankara'yı basacağım*” diyor. Bu çelişkileri de doğru izah edecek. Nasıl oluyor da sen Sinekli Sino iken şimdi de bir gerilla uzmanı; PKK gerillasının yaratıcısı ve onun şu anda en büyük taktisyeni oldun. Öyleyse neden “*Gerilla ancak orada gelişir*” diyerek ve bizi de ikna ederek, partiyi Toros'a teşvik ettin? Ben burada bu kadar çalışıp, bir iki grup oluşturacağım, sen de onu yolda imha ettireceksin. Sen bununla beni provoke mi ediyorsun? Üstelik televizyona çıkıp; “*Ben Ankara'ya kadar geliyorum, paşa, bürokrat bırakmayacağım, sermayenin de canına okuyacağım*” diyeceksin.

Genelkurmay, sen askeri sorumlu olduğun için üzerimize plan yapacak. Bir de Amanos'ta başını çıkardın, bu ne demektir? Genelkurmay'ın Hükümet'le toplantı üzerine toplantı yapması Karadeniz için değil Amanoslar içindi. Bu da ne anlama gelir, bir-iki orduyu çıkarmaktan tatalım, her türlü özel savaşı gitgide daha göze alma. Bunu söyleyen sen değil misin, başını orada uzatıp düşmanı uyandıran sen değil misin? Neden öyle konuştun, neden öyle yazdın, neden öyle başını çıkardın ve sonradan da bunu yaptın? Bu, bütün PKK'yi tehlikeye yatırmak; PKK'nin üzerine Genelkurmay'ı tüm hismiyle çekmek değil midir? Peki gerekeni yapmayacaksan, nefes borusu açmayacaksan neden önerdin, neden başını uzattın? Eğer gitmeseydin en azından on beş gerilla yarı yolda şehit düşmez ve bu kadar imkanımız boşa gitmezdi. Arkadaşlar da o kadar yorulup yıpranmaz ve şu anda Amanos boşaltılmazdı. Madem büyük bir taktik ustasıysan neden bu büyük hatayı yaptın, neden önceden bana rapor yazmadın? Bütün Genelkurmay'ı üzerimize çektikten, yıllarca yaptığımız hazırlığı da zorladıktan sonra neden şimdi rapor yazıyorsun? Bu rapor değil. Bir de af istiyorsun! Ben sırf af için, yaşamak için geldiğini söylemiyorum; savaşıma geliyorsun ama yanlış bir savaş tarzıyla.

Ortaya çıkan daha önemli bir sonuç; 1990 sonrası gerillasının ezilmesinin ayrıca mümkün olmadığıdır. Dediğim gibi bazıları denedi fakat başaramadı. Şemdin'in ki çok daha çarpıcı. BBC'nin; “*Ünlü askeri komutanı katletti*” değerlendirmesinin kamuoyuna yansısıyla, Şemdin bunun üzerine oynuyor, buraya bunun için gelmiş; meydan okurcasına “*Af istemiyorum*” diyor. Kimse kılına bile dokunmasın, serbesttir. Yani burada en iyi kendisi yaşasın, fakat bize zarar vermesin. Bizim sahamızda ölümünü aramasın.

Düşmanın ayaklarının altında çiğnenmemeyi istemek iyi bir şey, buna değer biçiyorum, savaşmak istiyorsan ona da değer biçiyorum. Biz bir kez daha kendisine yardımcı olacağız. Ünlü askeri komutanımızı böyle ucuzca düşmanın ayağı altında Toroslar gibi bir yerde öldürtmektense; ona istediği en iyi ve en başarılı savaş alanını vereceğiz. Hazırlık ve plan için ne istiyorsa, onu da vereceğiz. Huzurunuzda ben bunları çok açık söylüyorum. Kendini kanıtlaması için ne kadar zaman gerekiyorsa; maddi-manevi destek, onu da vereceğiz. Bunu böyle adı gibi bilsin, ki aslında bizim tutarlı olduğumuza kendisi de inanıyor. Ama yanımızda ölümünü aramasın. Yoksa bu şu anlama gelecektir: *“Benim elimden gelen bütün bu oyunlarım tutmadı”* diyecek ve bu adam, işte Fatma gibi de olsa beni uğraştıracak ve hatta; *“Apo demek ki çekemedi, en önde gelen adamını bak demek ki katletti”* dedirtecek. Oysa ben tedbirimi almışım.

Aslında Şemdin’in psikolojisi müthiş! Bir yandan beni peygamber katına çıkarıyor, ki öyle isem bu kadar değerliysen o zaman iki şey yapması gerekir; ya İmam Ali gibi olur -biliyorsunuz Hz. Muhammed’in kılıcıydı o, Allah’ın kılıcı diyorlardı- ya o tutarlılığı gösterir ya da Muaviye gibi olur, -biliyorsunuz o da Şam’a gelmişti.- Mekke’ye, Medine’ye karşı Şam’da kuracağı iktidarı önce Romalılardan, Bizanslılardan öğrendi, saraylarda anlı şanlı nasıl yaşandığını burada gördü. Ve onu götürüp İmam Ali’nin başında patlattı. Benim bu tarihi bilincim var ve dikkat edin ben buranın sahibine bir gün dolaylı da olsa şunu söylemiştim; *“Ben burada İmam Ali gibi ölmem, kendimi arkadan hançerletmem.”* Ben bunu devlete karşı söylüyorsam, bizim sıradan bir militanla, hatta kendisini Sinekli Sino’ya benzeten bir adamla iktidar savaşımında nasıl kaybedeceğim? Bu mümkün değil. *“Yok ben böyle birisi değilim”* diyerek, haklı olarak kendini savunabilir. Peki ama sen nesin? İmam Ali’sin veya PKK’nin kılıcısın! **Askeri sorumlu demek, bu siyasetin kılıcı olmak demektir. PKK’nin kılıcı isen o zaman kılıcını doğru kullanacaksın.** Her insan hata yapar, büyük hata da yapabilir. Hatta doğru yapması için af da istemeyebilir. Ama haydi düzeltsin ve doğrusunu yapsın. Bu hakkı ona tanıyacağız.

1990 sonrası PKK’nin bünyesinde UNİTA modeli gibi bir örneğin geliştirilmesi söz konusudur. Yani genel ulusal kurtuluş hareketi içinde Kürdistanı Cephe geliştirdi. Epey hazırlığı olan bu cephe Avrupa’da da geliştirilmişti. Halen var fakat tutmadı. O iki cephenin de onlara bağlı Kuzey’deki uzantıları vardı. Bir çok örgüt ya da kendi deyişleriyle cephe kurmak istediler. Bunların böylesi çıkışları bizim yenilmemizden değil, özellikle benim bilinçli yürüttüğüm planlı faaliyetler bu cepheye bu kadar imkan tanıdı; nitekim Barzani şimdi kendisi gidiyor. Amerika’nın beslediklerini şimdi ben alıp kullanıyorum, Almanya’nın beslediklerini şimdi ben kullanıyorum. Birinci husus budur.

İkincisi; PKK'nin içinde bir UNİTA denildi, benim kardeşim de olsa buna gücü yetmez. UNİTA'nın özelliği şu biliyorsunuz; sağa yaslanma temelinde gerillanın zorluklarını işleyerek, gerillanın artık başarıya gidemeyeceğini savunur; “*Düşman altında çiğneneceğine bir işbirlikçiliğin zemininde yaşayalım*” Şimdi bunları yönlendiren bir tane olur ama bin tanesi de savaşın zorluklarından olup, örneğin şimdi Botan gerillasının yüzde doksani böyle istiyor. Hatta yüzlercesi kaçtı, Barzani'ye ve Sarı Baran'a kaçtı bir işbirlikçiliğin zemininde olmadı. Ama Bizde de MEPLA tarzı, yani sonuna kadar amaca bağlılık, sonuna kadar savaşçılık hakimdir.

Bu iş Amed Eyaleti'ne dayalı olarak biraz daha kapsamlı geliştirilmek istendi. Şener'in ki 1990'nın başında tasfiye olurken, ondan sonrası aslında zindan dışında palazlandı. Şemdin, Amed'in hazır imkanlarıyla nasıl beslendiğini epeyce izah edecektir. Ben bunların hepsine TC'nin imkanları demiyorum, hayır. Amed'e biz her yıl en azından dört müdahale yaptık. Binlerce dağ gibi gerillamızı şehit verdik. Amed halkının büyük imkanlarını sunması, en başta şehitlere bağlılığın gereğidir. PKK'nin yirmi yılı aşkın büyük yatırımı ve Amed'e zindan yatırımı var. Kemal Pirlar, Mazlumlar ve Hayrilerin kendilerini ortaya koydukları yerdir. Hatta on binlerce direnişçisi var ve Amed onların mirasıdır. Halk muazzam destek veriyor, onların mirasıdır. Halen saat saat kontrol ettiğimiz bir gerilla savaşı vardır. Yani benim hem günlük, hem de yirmi yıllık savaşımım bir Amed gerçeğidir. Ama Amed kadrosu bunu anlayamadı. Şemdin arkadaş ise bunu değerlendirmede değil, beni peygamber olarak değerlendirdi. Oysa Peygamber değil de, halkla ve zindanla birlikte yirmi yıllık amansız bir çabanın, bileşkesi olduğumu ve kendisinin de 1990 sonrası bunun üzerine partide kalarak, savaşımı geliştirdiğini izah edecektir.

Hiçbir şey yapmadın veya hiç doğru iş yapmadın demiyorum. Yöntemimizde bu yoktur. Muhtemelen bazı iyi işler yapmıştı ama öyle bir noktaya gelindi ki artık dizginlenemez hale geldi. Tabi bunun psikolojik, sosyal, siyasi nedenlerini ve düşmanın dolaylı etkilerini koyacak. Çünkü kendisi de biliyor ki dışarıdan sunulan olanaklar, o kızlar; çoğu ajanvariydi, onları ortaya koyacak.

UNİTA eğilimi 1990 sonrası içimizde çok güçlü olmasına rağmen neden gerçekleşemedi? Hemen her eyalette bir UNİTA'cılık var, Botan'da var, Güney'de de var. Bunlar benim savaşımınla neden birleştirilemedi? İster doğru deyin ister yanlış, ben halen bu savaşın bir nolu sorumlusuyum. Doğru da, yanlış da yaptınız diyebilirsiniz ama bunlara bu şans vermedim. PKK içinde, halk içinde ve Güney Kürdistan'da da vermedim.

Ben, sizi gerçeği kavramaya davet ediyorum. Sizi asla zorla savaştırmak istemiyorum ama bu kadar şehidin, bu kadar büyük PKK tarihinin, bu kadar büyük direnişçilerin anısı üzerine de ben size işbirlikçi örgüt kurdurtmam; dolaylı da olsa

hiç denemeyin. Ben öyle değilim, ben ne söylediğimi biliyorum. Çünkü on yıl sabreder bir doğruyu söylerim. Son dönem TC'nin marjinalleştirme pratiğinin PKK cephesindeki yansımaları halinde bir anlayış ve pratik sahneleyeceksiniz. İşte bu açıklığa kavuşacaktır, burada bir abartma olabilir ama abartma iyi görmeniz için faydalıdır.

UNİTA'nın Angola'yı, hatta Angola'da bir devleti de kabul ettiği ama Amerika'ya ve biraz da Portekiz'e ve onun yeni sömürgecilik temelindeki kabulüne dayandığı biliniyor. Bizde o da yok, olsa da kültürel özerkliği aşmaz; onu da verip vermeyecekleri belli değil. Kellemizi bile kurtarsak, hatta Şemdin'in kellesini düşmandan kurtarmak bana mucize gibi geliyor, hiç hata yapmasın ve kaçmaya da yeltenmesin. Canımı ucuz vermemesi de iyi bir şey, ben bu duyguya da saygı gösteriyorum. Büyük yaşamak, büyük ölmek istiyorum. Buna da yardımcı olacağız ama hatalı adım atmasın. Yani gerillada sıkılmasına ve gerillayı bundan sonra bir taciz gücü olarak görmesine gerek yok. Gerillanın marjinalleştirildiğine de fazla inanmasın, gelişebilir. Gerillanın artık ömrünü doldurduğunu da sanmasın, buna da gerek yok.

Barzani kendisini yaşıyor ama ülkesini satarak, Barzani'nin yanında yiyeceğin bir parça yemek için on defa ülkeni satacaksın, en büyük namus bildiğin değerleri satacaksın, ancak ondan sonra o lokmayı yiyebilirsin. Barzani gibi bir adamın yanına gidip siyaset yapılır mı? Avrupa'ya gitmek de öyledir. Avrupa'ya gidip siyaset yapılır mı? Avrupa ne zaman halkların kurtarıcısı oldu. Oradaki faşist kesim yüz elli yıldır bizim katliamımız üzerinde; yüzyıldır İngiltere, Fransa ve şimdi Almanya bu halkın katliamının en büyük destekçisidir. Burada demokrasi olur mu? Selim Çürükkaya vardı, demokrasicilikten; Apo'nun diktatörlüğü, Apo'nun kadın meselesinden bahsediyor. Şimdi sen orada esrar temelinde en aşağılık bir yaşamı Alman polisiyle günlük irtibat halinde yaşayacaksın ve o da demokrasi olacak, özgür yaşam olacak! Kızını bile sırtımda götürdüm, ben diktatör oldum. Bırak siyasi değerlendirmeyi, vicdan bunun neresinde?

Demek ki buralarda PKK'ye karşıt grupçuluklar oluşamaz, hele hele KDP'ye dayanılarak gerilla yapılamaz. Özel savaşın bir nolu keşif gücü Kerem ve Dozvan şimdi orada Kürdistan gerillası mıdır? Sırrı Kürdistan politikacısı mıdır? İnsaf! TC'nin o tankları, topları, uçakları, skorski, kobra, puma savaş helikopterleri hepsi imha için yürümediler mi? İnsan kör olur da ancak bu kadar gerçeği görmezlikten gelir! Bunların hepsi Kürdistan partisi midir? Üstelik bir sürü cephe kuracaklarmış, bunlar Kürdistan cephesi midir? UNİTA'nın bile bir şerefi vardır. Biliyorsunuz halen kendi ülkesinde kalıyor, UNİTA bunların yanında yedi suyla yıkanmıştır.

Ben ki, Kürdistan'da iğne ucuyla iki üç kelimeyi bularak başladım; siz de tutup bana Kürdistan ve yaşam hakkında, gerilla hakkında laf üreteceksiniz. Belki

“Allah yaratmıştır” denilebilir, hiç kendimi öyle övmeye niyetim yok ama bu ülkede yaşamı da, gerillayı da yarattığımızı halk söyledi. Şimdi bu böyleyken kalkıp da bana gerillacılık üzerine teori dizeceksiniz. Bu ülkede Kürtlük adına veya özgürlük adına tek bir yaprak kıpırdamazken, gerilla kararını, gücünü yaratmak için yıllarımı verdim. Şimdi bunları hiç görmezlikten gelip, gerilla üzerine ahkam keseceksiniz. Yapmayın, köylülerimiz bile biliyor: Ben bir karıncaya bile basmam, cana karşı öylesine hassasiyetim vardır. Çimene bile basmam, öyle güzel kalsın derim. Ama sen gelecek ve gerilla adına, düşmanın çizmesi altında insanları çiğneyeceksin; bizim gibi yüreğe karşı da bunları söyleyeceksin: “*Ben çiğnenmek istemiyorum*”!

Peki ama sen açtın! Baban, anan, kardeşlerin seni kovuyorlardı! Seni köye sokmadıklarını, bir parça ekmek bile vermediklerini sen kendin yazdın. Sonra PKK’de bu kadar anlı şanlı bir hale geldin, büyüdün. Benim sayemde de değil, ben PKK’nin sözcüsüyüm, onların bu kadar emeğine karşı neyi ödeyeceksin? Bu kadar yoldaş şehit düştü, haydi sen sağ kaldın; yaşamayı becerdin, peki onların anısına senin vereceğin hiçbir şey yok mu? Sen onların bir parça ekmeklerini yemedin mi? Onların hepsini sen mi yarattın? Ben bile yarattım demiyorum. Ben de ekmeği hak edecek kadar çalıştım ama bu şehitlere saygım vardır. Onların anısına gerçekten çalışıyorum.

Bu Merkez benimle savaşıyor ama kaba pisliklerini temizlemek için bu Merkez’e her gün su taşıyorum. Sen onların elinden benim kadar mı zorlandın? Nasıl oluyor da hemen birden çiğnemek istiyorsun? PKK’liler uğruna biz bu kadar emek harcıyoruz, herhalde benim kadar seni zorlamıyorlar. Madem iyisini istiyorsun bunların dışında olabilir mi? Eğer dürüstsen, bunların tümünün köküne kibrit suyu eklemek istemiyorsan, bunlara bir şeyler öğret. Bunların kafasını savaş ve yaşam konusunda bulandıracağına; bizim yaptıklarımızı, işte bu kadar şehidi anlat. Nitekim Merkez de başkaları da var, bunlar da yarın ‘olmaz’ dediklerinde, onları da ikna etmeye çalış. Ama onlarla savaşarak değil, tehdit etmeye gerek yok, parti içinde tehdit olmaz. Parti içinde yetki var ama yetkiyi Stalin gibi kullanırsan -ki Stalin büyük adamdır kesinlikle karıştırmayalım- onun gibi her şeyi yapabilirsin ama bu sosyalizmin canına okudu; sosyalizmi çözdü, mahvetti. Öyleyse bu kötü yöntemlerden vazgeçelim.

Sonuç olarak senin bize bu kadar kötülüğün var. Kırk bin defa seni idama götürecektir nedenleri ben sıralayabilirim ama politikadır, olur böyle şeyler diyorum; çözüm yine de politik olmalı. Biz bu kadar sabırlı davranıyoruz da senin kafan bozuluyor, adam kesiyorsun ve hiçbir PKK’liyi ciddiye almıyorsun. Benden başkasını tanımaman da değişik anlamlıdır. Sanıyorum ki son savaşını benimle vermek istiyorsun ama buna da gerek yok ki, biz sana ne yaptık. Sen evinde, kardeşlerinden bir

parça ekmek bulamıyordun; senden öğreniyorlardı, seni kovuyorlardı. Biz ise seni Kürdistan’da en anlı şanlı birisi yaptık. Sen, “*Ben Sinekli Sino ’yum*” diyordun. Biz yine de; “*Sen anlı şanlı bir PKK komutanısın*” dedik. Buna rağmen bizden daha ne istiyorsun?

Bunlar üzerinde sınırsız yükleneceğine; ne de olsa sorumlusu benim. Bunları biraz benimle hallet, benim bir tek sözümü dinle! Mesela, “Filan adamla ben nasıl yaşamalıyım” diye tek bir taktik olsun al benden. Sen çok akıllı ya da çok yaman mısın ki, ben bunlarla yirmi beş yıldır sabrederek yaşadığım halde, sen bunlarla ortak yaşamak istemiyorsun? Kaldı ki bunlar beni değil, seni biraz yaşattılar, sen bunların ürünüsün, sen bunların Şemdin’isin, benim değil. Sana kan veren bu zavalı savaşçıların üzerinde büyüdün. Kural bilmez, askerlikten anlamaz savaşçılar ve örgüt kurallarını işletmeyen partililer, merkezler yüzünden bu duruma geldin. Şimdi de bunların hepsini adeta bir düşman gibi görüyorsun, çünkü onları sevmediğin gibi, kendi yaşamını ancak onların bitişinde görüyorsun. Onların zaaflarına sığmıyor, sonra da bana gelip sığmıyorsun.

“*Safça yaptık*” demen, tehlikeli bir oyun ve şimdi işin en acı yönü de budur. Çok bilinçli yaptığımı, Türk Genelkurmayı’yla çoktan ilişki kurduğunu sanmıyorum. “*Bazı kuşkular var*” deniliyor ama ben halen inanmak istemiyorum. Çünkü bu kadar büyük oyuncu olacağını sanmıyorum. Saflığından yapıyor diye düşünüyorum, inşallah tarih beni yanılmaz ama çok kötü oynuyor, çok sabrettim; “Bitsin bu oyun, dursun” diyerek bir yıl boyunca o kadar çözümleme yaptım.

Genelkurmay’ın emrinden daha emir eri biçiminde bir alanı boşaltıyor, sonrada gelip onu savunuyor. Hiç önemli değil, hatta ben Amanos’u mesele bile yapmak istemiyorum. PKK içinde 1990 sonrasının elli bin kişilik gerilla ordulaşmasının canına okumuş ve bir nolu sorumlusudur üstelik. Herkesi suçlu gösterir ama kendi hatasını bir tek kelimeyle söylemez. Biraz yokluyor; üç seferdir aslında beni yokluyor. Bende biraz açık bulsa, olanı da götürecektir, hala dur durak bilmiyor. Bir sabrettim, iki sabrettim, üç sabrettim; doymadın mı? 1993’te buraya gelirken “*Apo kurşuna dizdi*” denilmişti, ki MİT doğru söylüyordu ama siz farkında değilsiniz: Bu pratiğin Apo’daki adı kurşuna dizmedir ama ben yapmadım. Ve karşı taraf tahrik etti seni üzerime attı, o yetmedi geçenlerde bir daha geldin, şimdi bir daha geliyorsun. 1990 öncesinde de aynı, yapma yeter! Bizde hürmetten başka bir şey gördün mü! Biz şehit kanını savunmayacak kadar, PKK’nin emeklerine sahip çıkmayacak kadar zavallı mıyız?

Sen çok akıllı, büyük köylü kurnazı, büyük ağa kurnazı olarak babanın köylülere yaptığı gibi ve kardeşlerinin bütün Kürdistan’a yapmak istediği gibi; parti içinde bana bunu yutturacaksın. Bu mümkün mü? Kardeşlerini bile sana bağışlatıyo-

rum, bu yetmedi mi? Sırrı Ankara'da karargah kurmuş, Kürdistan'daki gerillanın tasfiyesini bekleyip HADEP içinde kontralar örgütlemiş; süper kızlar ayarlamış, ve bu da ideal bir yaşamış! Biteceğiz de görecek! TC, Kürdistan'ı hemen verir mi?

Biz herkesten büyük komutanlık istemiyoruz. Amanoslar'dan döndün, bize geldin; ben buna bile "İyi oldu" dedim. Yüreğimizde biten şeydu: "Bu yanlış yaptı, büyük konuştu ama yüreğiyle, pratiğiyle el vermiyordu ve geri çekilmesi yine de iyi oldu" dedim. Ama tıpkı senin düşündüğün gibi bunu teori haline getirerek yapı geridir, yönetim geridir diye dayatmayı PKK koşullarında kimsenin yutmayacağını artık gördün. Belki zorluklardan ötürü birkaç tane ahmak savaşçıyı yanına çekebilirsin ama PKK şu anda dağ gibi, yutmaz bunu. Akıllı ol, aklın yolu budur.

Şimdi ben bunu burada öldürürsem, "En ünlü askeri komutanını öldürdü" diyecekler. Yalnız bu değil, zaten bütün merkezimizin yaklaşımında böyle kendilerini öldürtmeye zorlayanlar var. Şimdi Stalin olsaydı, anında hepsini kurşuna dizerdi. Ama ben yapmayacağım, hatta karşımdaki; "Ya yapacaksın, ya yapacaksın" diye dayatıyor. Ama yok, taktik olarak ben yapmayacağım. Fatma çok mu güçlüydü, onu da öldürmedim. Sinek kadar bile güçleri yoktu. Korktuğum için değil tedbirimi almışım, ünlü komutan değil, kim olursanız olun burada bana en ufacık zarar veremezsiniz. CIA karşısında tedbirimi almışım, burada TC'ye karşı da tedbirimi almışım. PKK içinde ve halkıma karşı tedbirimi almışım. Ama öyle ki, çok özel bir yöntemle uğraştırıyorsun bizi. Dikkat et böyle dikkatsiz komploculuk mu olur? Ben oldukça gerillaya karşı böyle oyun mu olur? "Safım" diyorsun; safsan, askeri komutan olmak istiyorsan bilinçlen.

PKK'de Sinekli Sino değil de, gerçek bir komutan olmak istiyorsan PKK tarihini, PKK'nin savaş gerçeğini iyi oku ve o gücün varsa ilk yapacağın iş; eğer ruhun temizse, çok kirli değilse, bilincin halen parlaksa, çok kararmış değilse bunlara saygılı ol. Sen bunlara karşı benim kadar zorlanmıyorsun. Bunlar senin yardımcıların. Kendine güveniyorsan düzelt, bir şeyler ver. UNİTA girişimlerini bırak, özellikle ben oldukça buna imkan yok. Bilmeden yapıyorsunuz, bana öyle geliyor. Ben tam olarak bilinçlidir demiyorum ama bazıları bilinçlidir diyor. Araştırılır; ki herhalde kendisi de bilinçli olmadığını kanıtlayacak güçtedir. Ben "Kendini bilinçsiz temelde buna alet ediyor" diyeceğim. O zaman açık ol ve inanmıyorsan bırak bunu. Söylediğin her söz en değme UNİTA'cıya taş çıkartır. Biraz da bize inan, biz ki politikadan ve gerillayla siyaset arasındaki bağlantıdan anlarız; biz seni yine de Kürdistan halkı için yaşatmak istiyoruz. Bir sözün var, çünkü çok yaşamak istiyorsun, çocukluğunu bile roman gibi yazıyorsun ama sen buna saygılı olmuyorsun. Bu savaşçıları, bu alandaki bir parça ekmeği buldun mu bin defa şükret. Köylü kurnazlığı yapma, yaparsan UNİTA'cı olursun; yaparsan, Sırrı'nın Ankara'da yaptığını

burada tamamlarsın ve ailen için de iyi olmaz. Bunu affedebilir miyiz? Tamam anladık işbirlikçilik Ankara’da ama yeter. Barzani bile neredeyse bize teslim olacak, yeter yaptığınız. Bu ülkenin kadrini, kıymetini biraz bil; çünkü seni besleyen ana budur ve PKK’dır diyorum. Siz halen bunu amansız bir biçimde tanımak bile istemiyorsunuz. Tek taraflı ateşkes, tek taraflı yaşama karar verme; hem de, nereye, nasıl olacağı belli değil. Sen yaşamak istemiyor musun? Yaşamak istiyorsan; bu, herhalde bizimle tartışarak olur. Haydi bunları bastırdın, kızları bastırdın, peki beni nasıl bastıracağını? *“Hiç öyle niyetim yok”* diyeceksin. Niyetin yoksa beni dinle! Sen değil misin beni bu kadar yüceleştiren. Madem ki tutarlısın, ikiyüzlü ve art niyetli değilsin, o zaman en değer verdiğin insanı dinle! Bir-iki sözünü dinle! Çünkü herhalde birazcık değerimiz var. Belki peygamber değiliz ama o kadar geri de değiliz. Bunlar önemli.

Yalnız Şemdin’e ilişkin değil, içimizde bir sürü UNİTA’cılık yapmak isteyen kişi var, bunun hepsini açacağız. Zaten gündemleştirdiğimizi söyledim. Hepsinin defterini açacağız. Bu kış boyu, ağırlıklı olarak buna eğileceğiz. Tarih karşısında sorumluluğumuzu iyi oynamak zorundayız. **Bir devrimci partinin tutarlılığı, içinde olup bitenlere karşı cesur davranmasına bağlıdır.** Bunun gereği olarak içimizi burada açmakta çekinmeyeceğiz. Tutarlılığımız varsa kesinlikle korkmayın. Şanınıza, şerefimize ve itibarımıza bir şey olmaz. Tam tersine dürüst temellerde belki çarpıcı bir biçimde kendinize gelirsiniz. Onun için başlarken mütevazı olun dedim. Siz şehitlerden daha büyük değilsiniz, siz halktan daha büyük değilsiniz, siz partinin kendisinden daha büyük değilsiniz. Mütevazı olmak, bu gerçeklere kulak kabartmak demektir. Lümpenizmi bırakın. Biraz gerçeğin duygusu dedim size. Bu şımarıklığı, bu duygusallık ve bu umutsuzluğu da bırakın.

Gerçekler en devrimcidir, ona kulak kabartın. Fazla istediğimiz bir şey yok ve burada kesin bir yargılamada bulunmuyorum. Israr edilmeseydi bu değerlendirmeleri yapma gereği duymayacaktım. Ortada ısrarın kendisi ve tehlikesi çok çarpıcı. Bir Akdeniz’in boşaltılmasını o kadar önemli görmüyorum, çabalarız ve telafi ederiz, bu bizim boynumuzun borcudur. Kendime güveniyorum, ben yine yalnız başıma yapabilirim ama hiç olmazsa bunu yaygınlaştırıp, genelleştirmeyin; hele hele teori haline hiç getirmeyin. PKK’nın devrimci teorisi çok önemli, yeniden öğrenin. PKK’nın pratik tarihi çok önemlidir; onu öğrenin, değer verin, sizi besleyen kaynak budur.

Bu temelde VI. Kongremize doğru gidiyoruz. Onu da herhalde önümüzdeki yılda kesinleştireceğiz. Merkezini ve kadrosunu da hakiki PKK kadrosu haline ileri oranda getireceğiz. Bu çabalar bir yerde ona doğru ciddi bir adımdır. Burada bu yaptıklarımı şu kişiye, şu bölgeye ilişkin dört dörtlük doğrudur demiyorum ama işaretler çok; bizzat davranışlar çağırıyor ve sosyal, siyasal olaylar kısmen de

doğruluyor, dört dörtlük doğrudur denilemez. Onun için hiç kimse “Ben dört dörtlük böyle değildim” demesin; sosyal ve siyasi olaylarda, hele bizimki gibi her gün değişen olaylar ve olgularda hiç kimse “Ben dört dörtlük öyleydim” veya “Öyle değildim” demesin. Bunu yapmayın, bunlar yöntem hatasıdır. Dolaylı etkisi, uzaktan etkisi var, kendiliğinden olur. Siyaset kültürünüz olmadığı için, bu ağır subjektivizmi, dogmatizmi bir yöntem olmaktan çıkaramıyorsunuz. Siyaseti doğru anlama bilinci varsa bana dikkat edin; çünkü ben bunun ilmini öğrendim, pratiğini de yıllardır yapıyorum, biraz ciddiye alın. Kendi subjektif, dogmatik yaklaşım yöntemlerinizi, -ki yöntem değil, hepsi de kendiliğinden- midenizden çıkan düşünce diye savuruyorsunuz, yapmayın.

Ciddi bir inceleme kabiliyetiniz olsun: özellikle siyaset bilimine, sosyal bilimlere ilişkin duyarlı olun. Kendinize güvenin, bilimsel olmaktan korkmayın. En büyük ayıbı olan da korkmayın. Düşmanın çok bilinçli ajanıysa ortaya çıkar, ki tarihte her örgütte, her devlette çıkmıştır. KGB’de CIA ajanları vardı; CIA’da KGB ajanları vardı, hatta en üst düzeyde çıkmışlardı. Bir tanesi içimizden çıkmışsa herhalde biz bununla yenilmeyeceğiz. “*Yaptı, vereceği zararı verdi gitti, kaçtı, aydınlandık*” diyeceğiz. Bu beni fazla ürkütmüyor. Sınıf eğilimiydi, başaramadı, intihar etti, bu da beni fazla üzmez. “*Sönmüş bir aristokrasinin son temsilcisi öldü*”, ölsün, bana ne, ben onu yaşatmak ve dönüştürmek istedim ama o yaşamıyor.

Ben Fatma’da bile gerçekten aristokrasinin o sönmüş parlıtılarını az çok görüyordum; “Bu kızı özgürlük havasında yaşatsak iyidir” diyerek hatta birçok feodalın çocuğuna da böyle yaklaştım. Erkekleri de vardı. Ben başlarken de, “Asilzadenin son çocuğu, zordadır, yiğitliğine de toz kondurmamalı” dedim. Hep onları tutuyor, kucaklıyordum adeta ama dayanamıyorlardı. Yani onları bile tutma konusunda yüreğim kesinlikle güçlüydü. Halk çocuğu olmamıza rağmen; egemenlere, o aristokrasinin sönmüş parlıtılarına da değer veriyordum. Oysa bunlar bizi metelik kadar değerli görmüyorlar ve halen de anlayabildiğim kadarıyla bazılarınca bu böyledir. Biz yine de değer vereceğiz. Sizin bizi harcadığınız gibi, biz sizi harcamayacağız ama siz de lütfen bizim de bir değer olduğumuzu yavaş yavaş anlamaya çalışın. Burada dikta, sertlik uygulamıyorum; sizi doğru anlayışa çağırıyorum. O ciddiyeti, o mütevaziliği göstereceksiniz ve genel olarak da bunu söylüyorum. Kendinizi düzeltin, fazla bir şey istemiyorum. Sağlığınızı, yiyeceğinizi, içeceğinizi sağlıyorum. Savaşmak istemeseniz bile, yeter ki bir kontra eğilimi haline gelmeyin. Bir köylü, bir emekçi gibi emeğinizle yaşamak isteseniz, bir sempatizan gibi; ona da yol var, bu da iyi bir şey. Ama asker olmak isteyebilirsiniz, onun da yollarını öğreteceğiz size. İtibarlı, onurlu ve gerçek bir kahraman olmak istiyorsanız, buna da yollar ardına kadar açıktır.

Demek ki bu değerlendirmelere dogmatik yaklaşmamalı. Merkezimiz ve şemdin gibileri de, dogmatik, subjektif yaklaşmasınlar. Ne demek istediğimin üzerinde mütevazice, büyük bir sorumlulukla dursunlar. Kendilerine güvenleri varsa, “Biz PKK’liyiz, PKK’nin değerlerine bağlılığımızı kanıtlayacağız” diyorlarsa, sadece bizden kolaylık görürler ve hele hele büyük çözümlene yapıp kendilerini bir kez daha tarihin huzurunda başarıyla aklamak isterlerse, tabi bu da kendilerine en layığı olur. Ama yok, bütün bunlara “*Sen bir hiçsin, halk davası bir hiçtir, PKK’de yaşam yok*” denirse, zaten düşman bunları her gün söylüyor. İçimizde bazılarının bunu tekrar etmesine gerek yok. Zorda da olabiliriz, ahım şahım yaşamımız da olmayabilir; ama biz halen haklılığımıza, doğruluğumuza ve başarımuza da inanıyoruz. Yaşamın yolunun bu mücadeleden geçtiğine eminiz, kuşku duyamayız fakat sizinle bunu zorla paylaşmak da istemiyorum.

Genç kızlar var; kocalarının ya da kendilerine en sevdalı olanların yanında bulamayacakları özgürlüğü buluyorlar, bunu itiraf edin. Aranızda tartışın ve eğer en sevdiğinizin yanında bu özgürlük havasını buldunuzsa bana ‘diktatör’ diyebilirsiniz. Hiçbir orduda, hiçbir partide bir kadının özgürlük hakkı, üstelik sizin gibi köleliğin en daniskasından gelmiş olanların böyle özgürlük hakları yoktur. Onu biz gerçekten verdiğimize inanıyoruz. Özgürlük savaçısı olarak kadını da erkeği de özürce paylaşıyoruz. Bu çok açık ama bu büyük bir savaşla olur

Ben de dahil dört dörtlük biçimlenmemiş olabiliriz; dört dörtlük henüz tam sonuç almamış olabiliriz ama özümüz, niyetimiz ve çabamız da kesindir. O halde en üst düzeyde, askeri sahadan diplomatik sahaya kadar tam kapsamlı değerlendirilmeli. “Ben bu değerlendirmelerin neresindeyim? Ben bu savaşın neresindeyim? Bu siyasi askeri çizginin neresindeyim? Ben bu ideolojinin neresindeyim” diyerek birey kendisini sorgulamalı. “Sağında mı, solunda mıyım; içinde miyim, kuyruğunda mıyım” sorularını kendine sorarak, öğreysin değerlendirsın.

Bu devrim mesleğidir ve vazgeçemeyiz; gereklerine, gördüğünüz gibi sonuna kadar bağlıyız. Aksi halde hiçbir şey bizi affetmez. Bunun için kendinize biraz daha güvenin, siz zaten benden daha fazla hayatınızı ortaya koymuşsunuz. Kesinlikle küçümsemiyorum, bu ülkeye tüm gidiş gelişlere çok büyük değer biçiliyor ama bu kendinizi ideolojik-siyasi olarak düşürdüğünüz gerilik biçiminde olmamalı. Ölüm pratiğine giden sizsiniz. Halbuki bizim tarzımız gerçekten zafer tarzıdır. **Bu zafer tarzında yürüyenlerin vurulması, rüzgardan bir esinti gibidir. Bilmez nerede, nasıl vuruldu diye. Bizde ölümü böyle anlayacaksınız. Ölüm yoktur aslında. Bizde ölüm rüzgara karşı yarışanların bir esintisidir.** Ölüm bu kadar hafiftir. O açıdan yaşamı da anlamak istiyorsan, yaşam bizde büyük bir tutkudur. En büyük

yaşama bağlanış bizde gerçekleşiyor. Özgürce ve güzelce! Bunu böyle ucuzca ağız-
lara alıp çiğnetmeyelim ve lümpence de bozmayalım.

Demek ki bu çerçeve dahilinde hayat gibi kutsal bir değeri göze aldığınıza göre veya onun için her şeyi gerekirse, bu hayatın kendisini de feda etmeyi esas aldığınıza göre; onun önündeki tutsaklık zincirlerini parçalamak, bilinçsizlik ve karanlık noktalarını aydınlatmak, ruhunu, bilincini, iradesini keskinleştirmek, ülkesine açılmak, halkına açılmak; yani zaferini gerçekleştirmek biz savaşçıların en asil uğraşısıdır. Tekrar vurguluyorum, eksiğiniz de olabilir, zayıflığınız da olabilir ama çalışın. Kimse size “Neden dört dörtlük zafer kazanmadın” diye suçlamada bulunamaz.

Doğru çalışalım, elimizden geleni sonuna kadar yapalım, imkanları çok iyi görelim, değerlendirelim; gerisi zafer olduysa ne mutlu bize, yenilgi olduysa da “Şan şeref için ölmüştür” denilmesi de herhalde en iyi rütbelerden birisi olarak anlaşılacaktır. PKK'nin gerçeği böyle başlatılmıştır. PKK'nin gerçeği böyle evrenselleşmiştir. PKK'nin gerçeği böyle başarıya doğru gitmektir. Her zamankinden daha fazla derin anlayış, derin bağlanış, yürekli bağlanış, beyinden bağlanış; karar eksikliğini de tamamlayarak, yanlısını doğrultacak ve zaferini de kesin getirecektir.

11 Kasım 1997

EN BÜYÜK EYLEM ÖZGÜRLÜĞE GÖRE YAŞAMADIR

Parti askeri çizgimize dayatılan her tür kendiliğinden, tasfiyeci, sağ anlayışlara karşı, çizgimizin gereklerini derinliğine kavrayalım ve uygulama düzeyindeki gerekliliklerini tüm yetersizliklere ve engellemelere karşın yerine getirelim.

Partimizin resmen kuruluşunun 20. yılına girerken başta komuta düzeyindeki tüm yoldaşlar olmak üzere, savaş birliklerimizin; tüm gelişmelerin bağlı olduğu en temel direniş ve onun da daha gelişkin ifadesi olarak silahlı devrim çizgisinin gerçeğini bütün yönleriyle değerlendirmeleri ve tecrübeye de dayanarak, mutlaka çizginin gereklerini yerine oturtmaları bütün gelişmelerin esası haline gelmiş bulunmaktadır. Sorumluluk düzeyinizi sonuna kadar ayaklandırarak, gerek genel sorunlardan, gerek bizzat kişiliğinizden kaynaklanan, çizgiye cevap vermeyen tüm yaklaşımlarınızı ve uygulama düzeyinizi gözden geçirip, hem anlayış hem pratik olanaklar itibarıyla artık netleşen ve böylece gerçek ordu ve savaş çizgimize cevap olabilecek gelişmeleri ortaya çıkarmak tüm gelişmelerin esasıdır. Çok gecikmeli de olsa, bunu defalarca değerlendirmemizin çok önemli nedenleri vardır.

Belki şimdiye kadar sabretmemiz çoğunuzda bir kanıksamaya yol açmış olabilir; “Böyle gelmiş, böyle de gidebilir” biçiminde alışlagelen bir tutuma yol açabilir. Ama belirtelim ki, en tehlikeli ve affedilmez yaklaşım budur. Şimdiye kadar sabretmemizin çok önemli tarihi nedenleri vardı. Bunu mutlaka anlayabilmeli, duyabilmelisiniz. Yürütülmekte olan mücadelenin ezilmemesi; gerek içten, gerek dıştan dayatılan ve gerçekten çok karmaşık olan tasfiyeciliklerin önünün alınabilmesi için, sabır denilen ama insanı en çok zorlayan bir tutumu sergilemek zorundaydık, zorundaydım. Şimdi görüyorum ki; başta Merkezimiz olmak üzere, tüm kadrolar özellikle komuta düzeyindeki yoldaşlar, bunu anlayamıyor veya ağır bir darlık, subjektivizmle karşıyorlar. Tarihi anlam ve öneminin ne olduğunu bir türlü kavrayamıyor ve hatta

buna dayanarak çok tehlikeli anlayışlara, tutum ve davranışlara zemin oluyorlar. Buna kesinlikle böyle yaklaşmamak gerektiğini yoğunca işlemeye çalışıyorum. Kaldı ki parti içi aleniyetin bir gereği olarak, bastırmacı yöntemlerle, salt dogmatik bir yaklaşımla veya emirle işleri yürütmemenin anlaşılır nedenleri de vardır. Bu yöntemimizin bir çok kişiliği, kimliği açığa çıkarmak açısından yararlı nedenleri vardır. Gösterdiğimiz sabırla ortaya çıkan gerçeklikler artık bize bu tutuma dur demek kadar, doğru tutumun da mutlaka yerine getirilmesini emrediyor.

Başta Botan savaş pratiğimizden kaynaklanan bu çizgi dışılık ve tanınmaz hale gelmiş, bir çok değeri yutan uygulama düzeyi olmak üzere, her tarafta daha da beter durumlara yol açmıştır. Neredeyse herkesin kendine göre bir çizgisinin, kendine göre anlayışının, kuralının olduğu bir ordulaşma belki de kendimize yapabileceğimiz en büyük kötülük olmuştur. Büyük çabalarınızdan ve gerçekten en büyük fedakarlıkları gösterdiğinizden emin olmakla birlikte, en acı duyduğumuz husus bunların hakkının verilmediği, gereklerinin yerine getirilmediğidir, bunun için hayıflanıyoruz. Burada eleştiriye yanlış anlamamalısınız. Kendinize, çizgi karşısında bu kadar geriliği neden yakıştırdınız? Savaşı kazanabilecek bir imkanı, bir doğru tarzı bu kadar görmezlikten gelişinizden tutalım, onu tanınmaz hale getirmeye, çok açık ve doğru olan yönlerine ters düşmeye neden bu kadar zemin sundunuz? Biz o kadar yeteneksiz, o kadar basit insanlar mıyız, zeka yoksunu veya sorumluluğu kıt insanlar mıyız ki; her gün çok sayıda örneklerle bu tarihi zafer olanaklarını kendi elimizle çığnıyor, boşa çıkarıyoruz. Buna hangi yürek dayanır, hangi sorumluluk anlayışı buna katlanabilir ve nasıl sessiz, uzlaşarak veya bastırarak geçiştirebilirsiniz?

Çok tekrar da olsa, bir kez daha gerilla savaş tarihimizi, özellikle ona kendini dayatan bazı anlayışları dile getirmekte yarar görüyorum. Hele büyük bir direnmenin, oldukça tecrübe kazanmış ve doğrulara da artık uygulama gücü olabilecek bir imkanın ortaya çıktığı bu aşamadan sonra, doğrulara yüklenmenin ertelenemezliği ortadayken, her şeyimizi ortaya koyacağız. Açık söyleyeyim; yarı yarıya bir tasfiyeye de yol açsa, doğruları keskin bir uygulama gücü haline getireceğiz. Sonuna kadar doğru anlama işini bileceksiniz ve gerçek bir özgürlük gerillasının kimliğini, kişiliğini an be an pratiğinizle, yaşamınızla kanıtlayacaksınız.

Bununla ters düşecek hiçbir şeyin bizim ortamımızda yaşanamayacağını ve yaşanmaması gerektiğini de en temel bir disiplin gereği olarak yerine getireceksiniz. Açarsak; 15 Ağustos Atılımı tarihi bir hamleydi ve ulus olarak var olmamızın belki de tek çaresi, son nefesiydi. Nereden bakılırsa bakılsın; bugün dost da, düşman da bu adımın ulusal diriliş değerinde olduğunu, belki de son nefesini veren komalık bir hastaya, tam zamanında ve yerinde yapılmış en radikal operasyon olduğunu ve sonucunun da başarılı olduğunu teslim edecektir. Bunu hiç kimse tartışmıyor. Ve zaten

on dört yıllık savaş pratiğinin, bu adımın mucizevi ve adeta kendi gerçeğimiz için çağ açan nitelikte olduğunu görüyoruz. Bu adımın başına neler geldiğini görmek gerekiyor. Burasını da fazla tartışmayacağız. Parti ve savaş tarihinde incelenebilecek bir konudur.

Bilindiği üzere başta Agit arkadaş olmak üzere, çok yetersiz de olsa mevcut parti kişiliği ile bu adım yürütülmek istenildi. Hatta çok zor da olsa bizler de tüm gücümüzü kullanarak, atılımın ilk yılı içinde bu adımı ayakta tutmak, ikinci yılında sürekli bir gerilla adımı haline getirmek için her şeyimizi ortaya koyduk. 1985'e geldiğimizde, özellikle sorumlu tutulması gereken komuta ve onun da esas itibarıyla kurmay gücü olarak anlaşılması gereken, planlama ve denetim sorumluluğunun gereklerini yerine getiremeyen üst düzeydekilerin sorumsuzlukları, III. Kongremizde tartışıldı. Bu anlayışın ve temsilcilerinin bu savaşı geliştirmekte herhangi ciddi bir iddiaları olmadığı, kendilerine kalırsa bu adımı da bir çok örgütün ve hatta kendi tarihimizin pratiklerinde görüldüğü gibi "Bizden bu kadar" deyip boşa çıkarmak istedikleri açıktı. Bilindiği üzere, biz bu konularda kapsamlı çözümler yaptık ve gerilla birliklerinin temel alanlarda yeniden bölükler düzeyinde hareket ettirilmesi hedefini önümüze koyduk. 1987 ile birlikte çok ciddi bir adım attık ve düzen buna Olağanüstü Hal ilanı ile karşılık verdi. Agit arkadaşımızın hala netleşmeyen şahadeti ile birlikte düşmanın da attığı bu adım, bir çok yeni gelişmeyi beraberinde getirdi.

Bu tarihte henüz yeni oluşturulan ve rahatlıkla kazanabileceğimiz, etkisizleştirilebileceğimiz koruculaşma faaliyetlerine karşı, partimizin taktiğinde hiç olmayan vahşice bazı yöntemler uygulandı. Mardin ve Şırnak'ta kadın-çocuk demeden onlarca kişi katledildi. Ve o güne kadar bölge halkı yoğun destekte bulunurken, bundan sonra parti karşısında ciddi bir geri çekilme başladı, aşiret yapısı gereği bunun böyle olacağı açıktı. Düşman bunu bize karşı çok kullandı ve Hogırlaşma dediğimiz süreç başladı. Yalnız suçsuz kadın-çocuklar değil; hatta hizmet etmiş, değerli hediyeler vermiş ve hala da dost olabilen bir çok insan, bu anlayışın sahipleri tarafından çok keyfi, anlaşılmasız bir biçimde katledilmişlerdir. Bu konuda Jirkilerden tutalım belli başlı tüm aşiretlerin önde gelenlerine kadar, kesinlikle bize karşı silah kullanma durumunda değillerdi. Zoraki silah alsalar da, yoğun bir biçimde destek ilişkilerini sürdürebilecek durumdaydılar. Ama bu anlayış ısrarla üzerlerine gitti, yaptığı katliamlarıyla TC'nin yeni çeteleştirme faaliyetlerine adeta en büyük katkıyı sundu. Hatta bununla da yetinmeyip, o zaman metropolden çok sayıda saflarımıza gelen gençleri, sırf keyiflerine uymuyor diye en ufak bir yetmezlikten dolayı, ajanlıkla suçlayıp onlarcasını katlettiler. Daha sonra ortaya çıkan bazı anlayışların, "Hoşunuza gitmeyen en değerli parti evladı da olsa, çatışma süsü altında temizleyebilirsiniz" biçiminde olduğunu çok iyi biliyoruz. Hogır ve Kör Cemal pratiğinde bunlar netçe orta-

ya konuldu. Bunu acı ve talihsiz bir gelişme olarak gördük ama ne var ki bir bela gibi bize dayatıldı.

Gerilla bu temelde büyük bir çarpıtmayı ve hak etmediği bir zemin kaybını yaşadı. Ayırıyeten, bizim burada korkunç bir çalışmayla hazırladığımız belki de yılda dört devre halinde ve her devrede üç yüz-dört yüz kişiyi tepeden-tırnağa donatarak seferber ettiğimiz gerilla gruplarını da, tam bir canilikle, bu asi-avare çete anlayışıyla karşıladılar. Bırakalım gerilla tarzında derinleşme ve gelişmeyi, bir yandan halka karşı, bir yandan da kendi içinde bir çete anlayışını derinleştirdiler ve bunu bir hak bellemeye kadar götürdüler. Şimdi bazı araştırmalar ortaya koyuyor ki; o zaman başta Şemdin Sakık olmak üzere, Metin(Şahin Baliç), Hogır vb. tipler, özellikle Agit arkadaşın şahadetinden sonra “*Aydınlar artık gitti*” diyorlar, ki bununla kastedilen partinin ideolojik, siyasi açıdan bilinçli olan kadrolarıdır. Örneğin o dönemde bir toplantı yapılıyor ve bu kişilikler, Merkezi bir arkadaş olan Bozo Hüseyin yani Süleyman Arslan'ın da ölümle cezalandırılması gerektiği kararına kadar gidebiliyor, ki daha sonra bunlar netleşiyor. Bunlara Kör Cemal de dahildi. Bu anlayışlar karşısında B. arkadaşın da bir konumu var. Partiyi biraz tanımısına rağmen o meşhur liberalizmiyle partiyi bunlara teslim ediyor.

Öyle anlaşılıyor ki o günden beri, yani yaklaşık 1987'den itibaren partinin ideolojik-siyasi çizgisinden ve yaşam tarzından adeta darbeci, çeteci ve kontravari bir yöntemle kopukluk yaşanıyor. Bunların düşmanla bilinçli bağları ne kadardır tam bilinmemekle birlikte, esas itibarıyla KDP artıklarının önemli rol oynadığı avare-asi köylü ideolojisi ve hiç eğitilmemiş kişiliği partinin değerli imkanlarını da görerek buna zemin sunuyor. Ve böyle bir çete kliği, bu işi “*Önderliği ele geçirdik*” demeye kadar götürüyordu ki, o zaman resmen söylenen, “*İktidar olduk*” anlayışı altında aslında bu yatıyordu ve giderek derinleştirdiler. Bunun uzun bir tarihi olduğu biliniyor.

1988-'89 yıllarında tüm çabalarımıza rağmen çeteciliğin önünü alamadık. Kamp ortamımızda Metin'in, en yakın yoldaşları da kaza süsü altında katletmeye kadar gitmesi bizi uyandırdı ve yargılama geliştirdik. Yine Kör Cemal'in yargılanması gerçekleşti ve ortaya çıktı ki; Mustafa Yöndem arkadaş başta olmak üzere bunun gibi bir çok değerli yoldaşı, sırf “*Önümüzü tutuyorlar*” diyerek, iktidar heveslerine veya tek başına komutan olmalarına engel oluyorlar diye, kaza süsü altında tasfiye etmeleri de gerçekleşti.

Dikkat edilirse burada önemli olan, asi-avare köylü yaklaşımının, parti çizgisine karşı bir savaş içine girmesidir. Burada önemli rol oynayan bazı kişilikler, geçmiş yaşamlarında da eşkıyalık yapmışlardır. Şahin Baliç'in yaşam pratiği tam bir eşkıya pratiğidir. En suçsuz insanları vurup geçimlerini temin ettiklerini biliyoruz.

Aslında canı bir pratikten gelmez. Şemdin Sakık'ın yine benzer bir durumu var. Kör Cemal'in de suçsuz insanların önünü kesip sürekli hırsızlık yaparak kendini yaşattığını biliyoruz. İşte bunların böyle bir klik haline gelmeleri, mücadeleyi çok zor bir sürece sokuyor. Tabii o zaman görevini yerine getirmesi gerekenler; E., B. ve Süleyman Arslan gibileri rollerini yerine getirmiyorlar. Vurguladığım gibi bu arkadaşların tehdit altına alınması ve keyfi cezalandırmalar yaşıyor. Genelde bizden çekinmeleri olmasa, parti adına sorumlu tutulması gereken bu arkadaşları en ağır biçimde cezalandıracaklar. B. arkadaşın müthiş liberalizmi ile çizgiyle oynanmasının, ordulaşma çizgisinin oturtulmamasında çok önemli bir rolü olduğu vurgulanmıştır.

1990'a kadar kısaca, şanlı 15 Ağustos Atılımı'nın yarattığı büyük imkanlarla ve halkın büyük desteğiyle birlikte gerilla tarzına ulaşılabilir; tam bir halk ordusunu kurup, yenilmez bir halk savaşıllığını ortaya çıkarma olanakları fazla iken, bu çeteci, komplocu anlayış bunun önünde en büyük engel teşkil etti. O dönemin yıl çözümlerine bakılırsa; aslında biz bunu görmüyor değildik ve bundan çektiğimiz acılara rağmen çizgimizin doğru oturtulmasına bir türlü fırsat bulamadık. Bütün çabalarımız bu çete anlayışının sert duvarlarına, anlayışsızlıklarına, tersliklerine dayanıp adeta kırıldı, döküldü.

'90'larla birlikte gerçekleşen kitlesel kabarış bilindiği gibi yepyeni bir durum ortaya çıkardı. Özellikle halk ordulaşmasının, gerilla savaşının vardığı düzey neredeyse erken bir iktidarı getirebilecek kadar gelişmişken, bu anlayış biraz daha kendini cüretkar kıldı, hatta tüm bu gelişmeleri kendi pratiklerinin bir sonucu olarak görme gibi bir anlayışa da götürdü. Özellikle Amed'deki kitlesel kabarış, bu kişilik tarafından rüyalarından bile geçiremeyeceği büyük bir fırsatın doğması biçiminde değerlendirildi.

Özetle şunu söyleyelim; Amed zindan pratiğinde Olağanüstü Hal'le birlikte Mazlum, Hayri, Kemallere dayatılan açık imha yerine, 1987'de Şahin resmen, "*Yumuşak bir yaklaşım daha iyi sonuç alır*" der ve bu, zindanda yeni bir plan olarak geliştirilir. Şener aracılığıyla, içeride direnişten vazgeçirilmiş ve düzenin en kof yaşam tarzına bağlanmış, yani rehabilite edilmiş bir zindan önderliği gerçekleştirildi. Zindandaki Şener tasfiyeciliği çok açıktır, örneğin tünel olayını ele alırsak; eğer yağmurun, kanalı tıkatması olmasaydı, firar anında kırka yakın en değerli militan tasfiye edilecek ve gerisi de bu anlayışa terk edilecekti. Zindanda başarı kazanmış, tasfiye edilmiş, tamamen devrimci özünden boşaltılmış bir PKK'lik dışarıya yansıtılacaktı.

Bilindiği üzere Şener bu temelde çılıncıya yüklendi ve IV. Kongre'de bunu çok açık biçimde sürdürmek istedi. Özellikle çeteci eğilimin yargılanmasında, aslında bizzat kendi kimliğinin bir benzeri tarzında yaratılan bu pratiği de fırsat bilerek, ge-

rillaya saldırıp kendine göre sonuç almak istedi. Çılgınca, çeşitli kaprislerle sonuç almak için tüm gücünü ortaya koyduğu bu Kongre’de, tabi ki o dönemde gücü gelişkin olan militan yapının ve bizim dört taraftan bu anlayışın üzerinde tedbirli oluşumuz, onu nefes alamaz duruma getirdi. Bunun üzerine bilinen ihanete sığınıp hala orada devam eden faaliyetlere yöneldiler.

Yine bu süreçte dikkat çeken Özal’ın yaklaşımları vardı. Bu çizgiye güç vermek için gerektiğinde anayasal bir küçük deliğin bile açılabilceği ve tamamen devrimden, silahlı direnişten vazgeçirilmiş bir PKK yasallığı bile tartışılıyordu. Bunun için içeride bir rehabilite nasıl ki sonuç almışsa, başta Amed olmak üzere gerillanın yozlaştırılması ve özellikle sağa yatırılması için de bir yığın çaba geliştirildi. Tabi bunun bir parçası olarak da, Güney Savaşı dayatıldı. 1992 operasyonu çok kapsamlıydı ve sonuçta 1993-’94 ile birlikte bilindiği üzere, “*Belini bir daha doğrultamaz*” denilen gerilla; Zele kamp pratiğinde de görüldü gibi önemli oranda Arafat benzeri, UNITA benzeri bir önderlik altında, gerillayı bir taciz gücü olmaktan öteye değerlendirmeyen ve buna dayanarak, tamamen emperyalizmin de denetiminde kültür özerkliği çerçevesinde bir sonuçla karşı karşıya getirilmek istenildi. Biz bilindiği gibi bunun üzerine kapsamlı gittik ve çok sabırlı ve çözümleyici çalışmalarla bunu aştık.

Ame’deki anlayışın, “*Güney yenildi, Botan yenildi, Amed ayakta kaldı*” derken kastettiği, gerillanın başarı kazanması değildi. Büyük imkanların üzerinde, örneğin Amed şehir merkezinde Belediye Başkanlığı’nın aynı anlayış tarafından seçilmesinden ve Amed’de, yaşam tarzından tutalım düzenle açık ilişkiye yönelmek kadar bir çok çaba gösterildi. Hatta bilindiği üzere legaldeki kardeş Sırrı Sakık; “*Biz buradayız Apo da gelsin*” diyecek kadar kendinden geçmişti. Tabi şimdi anlaşılıyor ki bu sözün dayandığı oldukça büyük bir zemin var. Ayrıyeten emperyalist propaganda çevrelerinin körüklediği, halen de sorguladıkları bir durum var; “*Amed’e dayalı yatırımlar bilgilerimiz dahilindedir, şu kadar yatırım yapılmıştır. PKK’de bir değişme beklenebilir*” şeklinde bu kadar açık dayatıldı. Düşmanın, gerilla yaşam tarzına müdahale için, ki daha sonra açığa çıktı, bazı bayanları yollaması, Şemdin kişiliğinin tamamen kontrollü ve tamamen düzen dahilindeki bir ilişkilenebilirliği bir özgürlük anlayışı olarak dayatması ve tüm komuta gücünü bu temelde düşürmesi, halen önüne geçemediğimiz bir husustur. Geniş imkanlar üzerinde bırakalım gerillanın böyle yaşamasını, en değme ağanın bile yaşayamayacağı bir yaşamı ortama egemen kılması, herkesin bildiği ve halen önünün alınmadığı bir gelişme oldu.

Öyle sanıyorum ki çok değerli bazı arkadaşların şahadetlerinin bu tasfiyeci anlayışla bağlantılı olduğu hususu araştırılmaya değerdir. Bir çok değerli komuta kişilikleri; Ayhan Çiftçi, Doktor Çeto gibi bazı arkadaşlar, tıpkı Botan’da olduğu gibi, uzun süre bazı kişiliklerin üzerine gidilmesi, cezalandırılması gibi, sözüm ona iktidar

önündeki engeller olarak değerlendirildi. Şemdin ikinci dereceden bir önderlik olarak oradaki bütün yapıya karşı resmiyetini dayatıyor ve kabul ettiriyor. Bu tabii eyalet çapında bir şeydir. Buradan yola çıkarak Garzan'a, Dersim'e, hatta Güneybatı'ya kadar, hazırladığı kadrolarla alanı genişletme gibi bir çabaya da girişiyor. Ve bu süreçte sahamıza çağrıldığında tamamen çizginin hakimi olarak, gerillanın en üst hakimi olarak bize kadar kendini dayatması, 1994'te kapsamlı bazı çözümlerle izah edilmeye çalışıldı. Merkez tanımama, çok ağır suçlamalarla Merkezdeki tüm arkadaşları temizlemeye kadar niyet etme; "*Hiç kimseyi tanımıyorum*" diyecek kadar kendinden geçme durumundaydı.

Bu anlayış, iktidarın artık bir alanla değil, genelle bağlantılı olduğu, genele hükmedecek kadar kendine sözüm ona güvendiği izlenimini zaten dayatıyordu. Şimdi bunun da en son halkası şuydu; "*Kürdistan'da gerilla tıkanmıştır, çözümsüzlük içindedir, Toros gibi, Karadeniz gibi alanlara açılım sağlanabilir*" gibi bir iddiayla bu sefer, "*Ankara'da paşa bırakmayacağım, bürokrat bırakmayacağım*" adı altında bir önermeyle Amanos pratiğine önemli bir grupla birlikte yollanmasına rağmen, orada çok çarpıcı geri bir pratik sergiledi. Ki biliyorsunuz, Zap Ana karargah pratiğinden sonra da, çok keskin bir hakimiyet savaşı ile birlikte Botan'a yönelmişti ve Botan'daki düşürme faaliyetlerini çok zorlu bir çabadan sonra durdurabildik. Çoğu arkadaş bunu biliyor, kısa bir süredeki tasfiyeciliğin ürkütücü boyutları olduğu ortadaydı, son Amanos pratiği bunu daha da ele verdi.

Kendisi önermesine rağmen; "*Amanos bir provokasyondur, kim burada gerilla olur diyorsa büyük bir yalan söylüyor*" diyor. Var olanı da dağıtma, inanılmaz bir biçimde yanındaki herkesi savaş amacından, inancından koparma ve nereye kadar savrulacağı belli olmayan, inançsız bir duruma; yarısını teslim olma, yarısını şurada burada imha etme, gerisini de partinin üzerine atma gibi bir sonuçla karşı karşıya bıraktı. Ayrıyeten teorik olarak, son geliştirdiği raporda dile getirdiği bir hususu da dikkat çekmesi açısından belirtiyorum; "*Che Guevara başta olmak üzere onlar yaşamayı bilmiyorlar, ölümlerini biz kendimize örnek alamayız. Bizimki daha değerlidir, biz yaşamak istiyoruz*" şeklinde, bunu böyle açıkça yazacak kadar pervasız bir tutum içine girmiştir. Daha da ötesi, daha önce az-çok belli olan, "*Gerilla süreci sona ermiştir, siyaset yapma dönemi başlamıştır*" söylemini cüretkar bir biçimde bizim ortamımıza kadar dayatmıştır.

Biz, bunun şimdi ortaya çıktığını, yeni fark edildiğini söylemiyoruz. Uzun bir süredir, bir çok anlayışı olduğu gibi, bunu da takip ediyorduk. Genelleştirirsek sonuç şu; yaklaşık on yıla yakın bir pratik tahribatı son bir kaç yıl içinde de teorikleştiriyor, kadrolaştırıyor. Tamamen sağ bir anlayış, orta-sınıf anlayışı, kadro anlayışı, çalışma tarzı ve yaşam anlayışına dayanarak bütün partiye müdahale ediyor. İlk on yıllık

pratiğini devrimci çizginin canına okuma, yarı kontralaşma gibi değerlendirirsek, son bir-iki yılı da bunun teorisini ve çizgisini oluşturarak kadrolaşmayı sağlama ve bunu giderek tüm partiye dayatma olarak değerlendirebiliriz. Gerillayı tamamen bırakmış, taciz gücü olmaktan bile daha geri bir konuma itmiş. Gözünü Ankara'ya bağlıyor, ki bunun altyapısı zaten legal kurumlarda geliyor, düzen de bunu gözlüyor. Sanırım böyle arada irtibat olabilecek bir çok kişilik zaten çalışıyor.

Şimdi şunu tespit ediyor; gerillanın büyük bir mirası var, bunun üzerine bina edilecek bir siyaset anlayışı Türkiye için paha biçilmezdir. Değil bir aileyi, kişiliği; bir sınıfı bile ihya edebilir, ki bunun örneklerini daha önce görmüştük. 1985'de bir Selahattin Çelik olayı benzer bir yaklaşımdı ama kendini erkenden deşifre edip sonuç alamaz duruma getirmişti. Yine kısmen Zele'deki pratiğin başına bu gelecekti. Bunun yanında bir çok eyalette de komutanlığı kişileştirip, kolektif olmaktan çıkarıp hızla bireyselleştirme ve bunu da giderek partiye dayatma, çizgiye dayatma, aslında benzer anlayışların güç bulmasıydı. Ama esas kaynağını buradan alıyor, bunun esas sahibi de bu anlayış ve bu kişiliktir.

Şundan iyi yararlanıyor: Zorluklar, bilinçsizlik, örgütsüzlük var, gerilla koşullarının zorluğu, yaşam zorlukları var. Bunun yerine ödül olarak güya rahat yaşam sunuyor, bayanlara-erkeklerle, "*İstedığınız gibi yaşabilirsiniz*" diyerek, bunu çok etkili bir örgütleme aracı olarak kullanıyor. "*Düşman ne kadar yüklenirse o kadar kaçaarsınız. En iyi kaçma, en iyi gerilla savaşıdır*" biçiminde bir teoriye kadar gidebiliyor. Sonuç; gerilla çizgimize başından beri musallat olan bu anlayış ve buna dayalı bir çok kişilik, maalesef tarihin en büyük çalışmalarına, tarihin en büyük direniş partisine, en büyük kahramanlıklara bunu dayatıyor. Buna kalırsa bütün şahadetler ölümü seçerken ve böylece de aptallık yaparken, kendisinin düşmanın çizmesi altında ölmektense yaşamı tercih etmesi çok daha önemlidir.

Bunu tabi daha kapsamlı açacağız. Kapsamlı bir sorgulama süreci içindeyiz ve bu; on yıllık, on beş yıllık gerilla ve silahlı savaşım pratiğinin sorgulanması biçiminde gelişecek. Burada bir kişinin bilinçsiz çabalarından ziyade kesinlikle sınıf temelleri olan bir anlayışın, bir eğilimin; köylü, yarı eşkıya, asi-avare kişiliğin, kimliğin partinin imkanlarına dayanarak çıkış yapması, asi-avare çete anlayışına ve giderek komuta anlayışına ulaşması söz konusudur. Botan bunun önemli bir merkezidir, hem savaşımımızın temel bir alanı, hem de bu anlayışın geliştiği bir alandır. Bu örneği size bunun için veriyorum. Bir kez daha özetlersek; aslında bu karmaşıklık, çizgi dışılık, bu tasfiyecilik bir kader değil; zamanı da, anlayışı da, çabası da belli olan bir gelişmedir. Dikkatle izlediğimiz, çizgimizin başarısızlığını önlemek için tüm gücümüzle yüklendiğimiz; bu anlayışın başarısını ve bizim başarısızlığımızı önlemek için bilinen büyük çabalarla birlikte, başından beri kontrol-denetim altında tutarak bunun

gibi bir çok benzer yaklaşımlarla mücadele ettiğimiz bir gerçektir. Bazılarına hak ettikleri, tasfiyeciliğin tasfiyesi biçiminde bir çok çabalar da sergilenmiştir.

Parti tarihini dikkatle değerlendirmenizi öneriyoruz. Orada da bir çok tasfiyecilik var ve tasfiyeciliğin tasfiyesi denemelerini çok iyi göz önüne getirmelisiniz. Burada önemli olan gerilladaki tasfiyeciliğin tasfiyesidir ve bu, düşmanın bugün geldiği aşamayı da yerle bir edebilecek ve gerçek savaş tarzımızı ortaya çıkarabilecek bir gelişmedir. Kim ne derse desin, gerçek şu ki; eğer bugün tam bir zafere ulaşmamışsak, bunun nedeni biraz bu örneklerle sergilemeye çalıştığımız gerilla savaş tarzımıza kendini dayatan bu anlayış sahipleri ve bu anlayışın bir çok komuta kişiliğinde kendini ele vermesidir. Burada iyi niyet, kaba emek, bu kişilikler de dahil zarar vermiştir.

Askerliğin bir sanat olduğu ama siyasi çizginin, askeri savaşın kazanılması için esas olduğu; buna göre örgütlenme, ordulaşma ve savaş tarzı oturtulmazsa yenilgiden kurtulunamayacağı genel bir doğrudur. Burada bırakalım yerine oturtmayı, boşa çıkartmanın her türlü çabası söz konusu. Komuta düzeyi tümüyle bu hastalığa kapılmış ve başını koparsan bundan vazgeçmeyecek kadar kaşarlanmış, kendinden geçmiş bir konumu yaşıyor. Tabi partinin ideolojik-siyasi hattından sorumlu olanların demagojik durumu, pratiğe derin bir sorumlulukla bakmayışları, denetimlerini bir türlü yerine getiremeyişleri; demagojik ve dogmatik kalmaları, bu pratik bozulmaya büyük güç vermiştir. Sahte köylü-aydın çatışması adı altında, yapının bilerek veya bilmeyerek buna alet olması da yoğun yaşanınca, partide hem çizginin, hem de kadro ve büyük savaşçı değerlerinin canına okunarak anlamsız bir kör dövüşü içine girme; gelişen büyük saygısızlık ve yaşamda bozulmayla giderek savaş çizgisinde de en basit doğruları bile uygulayamama düzeyine kadar gelinmiştir. Partimizin gerek III. Kongresi, gerekse IV. ve V. Kongrelerinde bu yönlü çok kapsamlı değerlendirmeler vardır.

Bu anlayışı artık çizgiyi engellemeyecek tarzda tamamen sökmek, aşmak zorunludur. Bu salt bir askeri görev de değil, partinin ideolojik-siyasi çizgisine, özellikle yoldaşlık anlayışına kesin anlam verip uygulamaktır. Bu kadar değeri başka türlü korumak ve başarıya götürmek mümkün değildir. Partimiz içinde olsun, askeri çizgi ve ordulaşmada olsun kendisini ortaya çıkaran anlayışları aşmadıkça, hepinizin çabasının boşa gitmesi kaçınılmazdır. Komuta düzeyinde yer alan hepinize belirtiyorum ki; siz tarihçesi böyle olan bu tasfiyeciliğin karşısında doğru bir çizgi savaşımıyla ve askeri sanata göre cevap olamadığınız için zorlandınız ve bugün çarpık bir komuta kişiliğini yaşamaktan kendinizi alıkoyamadınız. Hepinizin az-çok dürüstlüğünden ve büyük çaba sahibi olduğunuzdan kuşku duyulamaz. Hele hele bu dayanmanın, direnmenin başlı başına büyük bir değer olduğunu, hatta dünya çapında anlamlı

olduğunu belirtebiliriz. Sorun buradan kaynaklanmıyor. Sorun; bu işin bir sanat işi olduğunu gözden kaçıran ve yaşamımızın tasfiye olduğunu duyumsamayan, kuralı dinlemeyen, çizginin gerek amaçlarına, gerek yaşam tarzına dikkat etmeyen, tam tersine bundan sıkıntı duyan ve bunu sürekli bozan, başa bela bir komuta kimliğinin ortaya çıkmasıdır.

Geçmiş süreçte ve son bir yıl içinde içimizde bir çok çete çıktı. Bir çok komuta kişiliğinin; yetkilerini, kaçma temelinde kullanmalarından tutalım, her türlü keyfi yaşama kadar istismar ettiklerini ve binlerce kaybımızın esas itibarıyla bu komuta kişiliğine dayandığını da biliyorsunuz. İnanılmaz bir şey! Bu büyük bir komuta yozlaşmasıdır ve affedilmez. Açıkça vurgulayayım; burada niyetleri ne olursa olsun, bütün bu arkadaşlar çok değerli bir çabanın sahibi de olabilirler ama komutanlığın bir eğitim işi, bir terbiye ve bir sanat işi olduğu göz önüne getirildiğinde durumları çok vahimdir. Özellikle üst kademedeki bölük seviyesine doğru geldiğimizde komutanlıkları tam bir beladır. Bu düzeydeki komuta kişilikleri en büyük saptırmayı bilecek veya bilmeyerek, işin en kolay yolunu seçerek yaşıyorlar. Çizgi dışılıkla bunun ilişkisi çok somuttur ve bu komuta yaklaşımı tasfiyeci bir yaklaşımdır.

Sen bir işi sanatına göre değil, kabalıkla götürmek istersen herhangi bir eser yaratamaz, savaşı geliştiremez, ciddi bir başarıya yol açamazsın. Örneğin binlerce fedai gerilla var, bunlarla şimdiye kadar ciddi bir savaş içine girilmedi, hatta bazı alanlarda büyük bir çürümeye terk edildiler. Günlük örneklerini izliyorsunuz: Komutana bir şey olmuyor ama gücünün yarısını hiçbir başarılı eylem koymadan kaybedenler var ve halen bunlar komutanlıktan vazgeçmiyorlar. Kendileri her gün insanları ölüme gönderirken, yaşamdaki keyfiyetlerine bakılırsa aslında idamlık suçları var. Bizim bir günlük yaptığımız eğitimi, onlar üç ayda birliklerini görmeye bile gerek görmeden savuşturuyorlar. Yapıyla ilgilenmek yerine bastırarak ve bazı hediyeler dağıtarak komutanlıklarını yürütmek istiyorlar. Bu çok aşağılık bir durum! Gözlerinizin önünde tüm fiziki gücümüzü zorlayarak günde en az on beş saat yürüttüğümüz bir eğitimi, bunların aylarca yürütmemesinin affedilir hiçbir yanı yok. İnsan eğitmekten, insana saygı göstermekten sıkılıyorlar. Ürkütme, korkutma ve kendine bağımlı kılarak, en aşağılık yaşamaya kadar yol vermenin yaygın bir tarz haline gelmesi inanılmaz bir durumdur. Gafletten de öteye, ihanetten beter bir durum. Tabii bu anlayış da bunun çizgisini geliştiriyor.

Bu tip kişilikleri, bu tip yaşam tarzını iyi tanıyın. Düzensizden kopmamış, düzenli yaşam tarzından kopmamış ne istediği belli olmayan kişilikler iyi gözlemleniyor ve bu yaşam tarzına uygun bir çizgi ve önderlik oluşturuluyor. Sonuç; bizi bir yandan peygamber düzeyine yükseltirken, bir yandan da ne zaman zor duruma gireceğimizin, etkisiz duruma geleceğimizin hesabını yapıyor. Düşman da bunun hesabını

yapıyor, içimizde bir çok beklentili kişilik de bunu yapıyor. Bu tehlikeli bir durumdur. Objektif olarak çok yaygın komuta kişiliğinde de beklenti budur. Bir çoğunuzun raporunda şunu gördüm: “*Önderlik para gönderiyor, kadro gönderiyor, savaştı gönderiyor, dengeleri de idare ediyor. Benim rüyamda görmediğim bu yaşam da bana yeterlidir*” deniyor. Tekrar vurguluyorum, bu durum gafletten, hıyanetten de kötüdür. Bunların nasıl bir vicdan ve sorumluluk anlayışının olduğuna ve buna nasıl cesaret ettiklerine şaşmamak elde değil. Üstelik hiçbir yaratıcı değerleri yok. Bu, komuta çizgisine sadece kaybettirmiştir.

PKK militanlarının direnişinin dünya çapında olduğu, savaşçıların fedailiği biliniyor. Dağların zorluklarına bu kadar dayananların bu dağlarda kesin kazanacağı, sıradan bir kaç doğrunun uygulanması halinde bile kazanacağı pratikler de ortadadır. Ama bu yaşam tarzı, bu örgütlenme, yönetim anlayışı veya yönetmeme, yönetimi boşa çıkarma, savaşçıların engin savaş gücünü işletmeme, çürütme; düşmanın son dönemlerde gözlediği ve en çok umut bağladığı durumdur. Şimdi bu giderek kendini daha fazla dayatarak inançsızlığı, umutsuzluğu da körüklüyor ve bunu çizgi haline getirerek hak istiyor. “*Benim hakkımdır, şöyle yaşamak böyle yaşamak*” diyecek kadar kendinden geçmiş. PKK'nin bütün bu şahadetlerinin anlamını hatırlattığımızda; şehitleri de, direnenleri de yaşamları önünde büyük bir tehlike olarak görüyorlar. Buna izin veremeyiz içimizde böyle komuta, böyle ihanet olmaz! Böyle beklentili, “*Yarın ihya günlerimiz gelebilir veya bir günlük paşa gibi yaşasak da bir ömre bedel*” diyen kişilerin içimizde yeri olamaz.

Şimdi siz değerli yoldaşları bu konuda daha fazla uyarmak istemiyorum, bildiğiniz hususlardır. Bu kadar zorluğu yaşamış kişiler olarak askeri çizgimize ve tabi dayandığı parti yaşam tarzına artık anlam vermek zorundasınız. Mutlak savaşıyorsunuz, örneğin Botan'da son operasyonla birlikte önemli düzenlemeler yapılırsa, düşman ne kadar güçlü yönelse de başarı sağlanabileceği ortaya çıkmıştır. Dikkat edilirse, son operasyon ve daha öncekiler de dahil sağlanan başarı, sınırlı bir kaç doğrunun uygulanması sonucu gelişti. Halbuki daha önce gücümüz daha fazlaydı, olanaklarımız daha fazlaydı, eğer biraz kurallara göre yürütseydik bu düşman böyle üzerimize gelemezdi.

En son Zap pratiğine bakalım; o büyük gerilla gücü ki zor bela, biraz şöyle yapın dediğimizde, düşman bir hafta dayanmadı, geri çekildi. Ama neredeyse kendi ellerindeki savaşçıyı teslim edecek bir sorumsuzlukla mevziye giriyorlar. Kolektif yönetim yok. Örneğin takım düzeyinde 20-30 noktaya güç serpiştirilse ve buna göre çok ileri düzeyde olan teknik ve lojistik dağıtılsa, hiçbir düşmanın adım atamayacağı bir alandır. Ama var olan anlayışın bireyciliği, tedbirsizliği ve bir türlü doğruları uygulamaması düşmanı son derece cüretkar kıldığı gibi, bir halkın kaderini kötü bir

sona götürebilecek kadar büyük bir sorumsuzluk içine girmiştir. Ve en son normal bir yürüyüş kolunun doğru düzenlenememesinden dolayı onlarca yoldaş şehit düştü.

O dağlarda bu şahadetler normal değildir, düşmanın bu dağlara böyle girişi normal değildir. Sözümlerine tabur komutanlığı, bölük komutanlığı adı altında birliği savaştan çekme ve bazen de intiharvari konumlar içinde manga manga sağa-sola gönderme komutanlık değildir. Savaş sanatı bu değildir, bu yapılabilecek en büyük kötülüktür. Aldığımız genel tedbirler bu çizgiyi ayakta tutuyor. Örneğin kendilerini şimdi de açlıkla karşı karşıya bırakmışlar. Tonlarca yağı, şekeri ve erzağı düşmana terk etmişlerdir. Her bakımdan aç kalmaları bu yönetim tarzının ne anlama geldiğini göstermiştir. Bunlar kader olmadığı gibi, ağır sorumsuzluklar ortamında ortaya çıkan durumlardır. Sonuç; çizgi bir tarafa, kendi keyfi bir tarafa! Daha fazla bölük, bölük olmadı mı tabur komutanlığı isteme, bu görevlerden de anladıkları; kendini hiç yormama, bin bir emekle ve gerçekten her birini korkunç çabalarla yetiştirdiğimiz bu savaşçıları, manga manga orada burada imha etmedir. Bütün işi mangalara yaptır ama onların moralini geliştirme ve hiç saygılı bile olma. Böyle komutanlık olmaz! Bu rezalete son vereceksiniz. Komutanlığı böyle mahvediyorsunuz dedim size. Komutanlığı böyle anlayanların bırakalım komutanlık yapmasını, bir er bile olamaya-cağını ortaya koymak zorundasınız.

Şimdi benim hiç de propaganda yapma diye bir görevim yok. Ama tekrar söylüyorum, içinde bulunduğumuz koşullar nedeniyle ben, neden on beş saat propaganda ve eğitim yapacağım? En sıradan insana kadar moralini de, inancını da pekiştirmek için neden bu kadar yükleneyeceğim? Buna karşılık bu anlayış sahipleri sadece morali ve yaşamı bozacak! Bu altın gibi insanları neden birer-ikişer harcayacaksınız? Bundan daha büyük kötülük olmaz. Komutan bu savaşçılara ne veriyor, önlerine hangi planı koyuyor? Plan da yok, sadece, “*Git iş yap*” diyerek, gönderdiği yer de düşmanın pusularıyla dolu, yani bilerek imhaya gönderiyor. Bu ne yürektir, bu ne sorumsuzluktur? Hiçbir komutan bunun karşılığını ödeyebilir mi? Kaldı ki kazanma planı ve kazanmak için sonuna kadar işin başında olma nerede? Türk ordusundaki bir üstteğmen bile, tek bir askerinin düğmesi kopuk olsa, bunu sorun yapar. Bu çok açıktır. Şimdi bunu anlamamak, anlayıp da gereklerini yerine getirememek suçtan öteye karşı faaliyet anlamına gelir.

Bu hususları vurgulamamın nedeni; artık sabrın sonu gelmiştir. Çizgimizin ne anlama geldiği açıkken, komuta adı altında sergilenen tutum ve davranışların bu örnek şahsında nereye kadar gitmek istediği de ortadadır. Hiç kimse böyle bir tasfiyeciliği göz göre göre dayatamaz, yaşatamaz ve çizgi halinde de uygulayamaz. Bu en ağır suçtur ve affedilmez. Burada iyi niyet hiçbir şey ifade etmiyor. Sen askeri çizgimizi bir sanat inceliğinde uygulayacak mısın, uygulamayacak mısın? Savaşın

zaferine inanıyor musun, inanmıyor musun? Bunun sorumluluğuna var mısın, yok musun? İmkanlar üzerine yatmayı, savaşçıların yaşamı üzerinde oynamayı bırak, imkan ve olanakları tekleştirmeyi artık bırak. Başarı planın var mı, başarıya inanıyor musun? Başarıya göre çalışıyor, başarıya göre yaşıyor musun? Bu soruların cevabını veremeyenin bizden görev talep etmeye hakkı yok ve hiç bir savaşçımızın da böyle bir komutayı kabul etme diye bir görevi yoktur. Bu fazla gözükmeyen ama en tehlikeli olan tutumu kesinlikle aşmak gerekir. Şimdiye kadar tahammül etmemiz, açığa çıkarma ve tedbirli olma nedeniyledir. Bilinen uzatmalı savaş tarzımızı saptırmanın boşa çıkarılması, bizi böyle hareket etmeye sevk etmiştir. Ama affetmediğimizi, yutmayacağımızı açıkça görüyorsunuz. Biz savaştığımızı eminiz ve savaş için ne yaptığımızı da çok iyi biliyoruz.

Bize dayanarak kendi tarzını anlayış haline getirme, komutan haline getirme kabul edilemez. Biz anamıza dört metrelik bir bez almayan insanız, her birisi yüreğimizin bir parçası olan savaşçılarımızı, maddi-manevi tüm değerlerimizi hiç kimse kendi tasarrufu altında çarçur edemez. Altın değerinde olanlara altın değerinde kıymet verilir. Kaldı ki biz savaşı bin bir zorlukla yaratmışız. PKK tarihini biliyorsunuz, inanılmaz bir savaş tarihi vardır, inanılmaz bir değer kazanma tarihi vardır ve bizi de iyi tanıyorsunuz, inanılmaz bir sorumluluk anlayışımız vardır. Biz yaratan insanız, siz de nasıl yaratıldığınızı bilmek, buna saygılı olmak ve katkıda bulunmak zorundasınız. Görev bu temeldedir, emrinize verilen değerler bu temeldedir.

Sonuç olarak; başta bu işin en çok sorumlu tutulması gereken Botan alanındaki komuta yapımız ve tüm savaş birliklerimiz olmak üzere, ülkemizin tüm savaş alanlarındaki birlikler, bu düzeltme işine her şeyden daha önce ağırlık verecekler ve tatminkar bir düzeltmeyi büyük bir tutkuyla, sorumlulukla ve ustalıklı yürüteceklerdir. Unutmayalım ki, bu temelde bir düzeltme düşmanın en çok bel bağladığı marjinalleştirmeyi yerle bir edeceği gibi, onu günümüzün de elverişli ve büyük bir çabanın ürünü olan faaliyetlerimize dayanarak kesin sonuca götürebilecektir.

Gerilla kazanacak duruma gelmiştir. Tek engel bu anlayış ve tutumların, gide-rek kendini pervasızca, çılginca dayatmasıdır. Artık buna son veriyoruz. Mücadelemize kesin inanmış olan halkımızın değerlerini, bizim çok büyük bir sabırla getirdiğimiz başarı düzeyinin gereklerini komuta kişiliğinde temsil etmek ve nasıllını artık bilmek durumundasınız. Hem tecrübeniz, hem anlayışınız buna elverişlidir. Doğru bir komuta anlayışı, doğru birlik düzenleme, özellikle yine savaş planları geliştirme, başarıya emin isen ve gücünü en ustalıklı, yapabileceğinin ne çok altında, ne de çok üstünde kullanmamak kaydıyla optimal çizgide, yani en verimli çizgide çalıştırma, yaşatma, savaşırma komutan olmanın temel şartıdır, yönetim olmanın vazgeçilmez koşuludur. Biz bundan sonra bu çerçevede dahilinde inanan varsa, yapmak isteyen

varsa gelsin diyoruz. Sorumluluk düzeyinde bizimle bağlantı içinde olan arkadaşlara da söylüyorum: “*Bu çerçevede sonuna kadar varım, büyük bir özveriyle, ustalıkla üzerime düşeni yapacağım. En şerefli bir gerilla olmaktan tutalım en üst düzeyde bir komuta kişiliğine kadar, üzerime düşeni gücüme göre yapacağım*” diyen bu işe girecektir. Anlayamadığını, bunaldığını, çeşitli hastalıkları olduğunu söyleyenler, bu görevlere girmesin. Böyleleri bir yer önersin, bizden yardım istesin biz oraya gönderelim.

Bu çizgi; kahramanların çizgisidir, bu çizgi şahadet çizgisidir, bu çizgi zafer çizgisidir. Bu kadar nettir. “*Varım*” diyen girecek, “*Güç getirmem*” diyen çıkacak. Bu temelde görevlendirmeler dahilindesiniz, bu temelde yürüyüş halindesiniz, bu temelde başarı halindesiniz. Bundan sonraki çalışmalarınızda oldukça derin tartışmalarla ve yoğunlaşma, özümsemeyle bunu yakalayacağınıza dair inancımızla birlikte, imkan olanaklarımızın fazlasıyla elverdiğini belirtiyorum. Sorumluluğunuzu sonuna kadar idrak ederek yükleneceğinize, gerekli başarıyı da sağlayacağımıza emim. Bu temelde selamlıyor, sevgilerimi sunuyorum!

20 Kasım 1997
Amed Eyaleti ile Yapılan Telefon Konuşması

ULUSAL KURTULUŞUN VE SOSYALİZMİN KADERİNİ ESASTA PARTİ İÇİ SINIF MÜCADELESİ BELİRLER

Ulusal kurtuluşun ve sosyalizmin kaderini esasta parti içindeki sınıf mücadelesi belirler. Partileşmede, askerileşmede ve ordulaşmada açık cephede yürüttüğümüz savaşımın, eğer bütün halk tarihimizdeki isyanlarda ve günümüze doğru daha da önem kazanan süreçlerinde, adeta bir kader gibi dayatılan işbirlikçilik ve ihanet partimiz karşısında tam başarıya gidememiştir. Bu, esas olarak Önderlik gerçeğinde yürütülen sosyalizmin, gerek Ulusal Kurtuluş ve gerekse sınıf savaşımına hem ideolojik hem de pratik düzeylerde oldukça etkili yansıtılması ve dolayısıyla bu tarihin tersyüz edilmesi ile sağlanmıştır.

Partimizin ve ordulaşmanın bünyesinde yürüttüğümüz ve gerçekten müthiş diyebileceğimiz gelişmelerle birlikte; ağırlıklı olarak sınıf zemini ve ona dayalı kişiliklerin her türlü tutum ve davranışları, esasta karşıımızdaki özel savaşım da başarı veya başarısızlığını sağlamada kilittir. Bunu halledersek özel savaşı çözeriz, aksi halde yeniliriz. Kaldı ki Ortadoğu halklar tarihinde de; aile, kabile, aşiret ve her türlü kişilik kavgalarında ihanet çok etkili olup salt dış güçlerin bağlantılarıyla da izah edilemez.

Toplumsal zemin yüzyıllardan, hatta bin yıllardan beri ihanete oldukça müsaittir. Başkaldırı ile birlikte iç içe gelişen ihanetçilik, sanıldığından daha kapsamlıdır. Birey ve toplum ideolojik ve örgütsel düzeyde buna alet olmaya son derece müsaittir. Sovyet sisteminin bile esasta çözülüşünü sağlayan iç ihanettir. Ama o ihanetin ta Parti Merkezinde, hatta Polit Bürosunda, Sekreterliğinde yaşandığı ve hayal edilmesi bile neredeyse imkansız gibi olan bu düzeyi göz önüne getirirsek, işlerin ne kadar önemli olduğunu herhalde idrak ederiz. Sovyet sistemi ki, özel yöntemlerle, iç ve dış

istihbaratla amansız ve belki de eşi az görülen bir koruma sistemiydi. Ama tam da bu koruma sistemi içinde, hem de haince ve döneklikten de daha kötü bir biçimde çözüldü gitti. En çarpıcısı da, başta parti zemini olmak üzere, tüm toplumun yaşadığı; ihanete alkış tutacak duruma düşmesidir. Sovyet deneyiminde parti, en kolay çözülen parti unvanına da sahiptir. Bunun nasıl gerçekleştiği, oldukça önemle üzerinde durulan bir konu olup, biz de bunu bir örnek olarak göz önünde bulundurup, daha çok kendi düzeyimizi çözmeye çalışıyoruz.

Bu kavganın dilini anlamamız gerekir. Gençliğimize çok üzülüyorum, çünkü kavganın diline sahip olamıyorsunuz. Giderek gelişen ve son örnekte de size hayli çarpıcı gelen, belki de şoke eden yargılama gösteriyor ki; bir hırsız, hepinizin en iyi niyetleri ve hatta fedakarca çabalarınıza dayalı olarak, sizi düşmanla buluşturabilir, savaşırsız bırakabilir, sizi suya götürüp susuz getirebilir. Bunu mutlaka cevaplandırmak zorundasınız. Bunu vurgulamamın nedeni tekil bir olay olduğu için değil; dünya çapında tarihte bile, bütün düşüşlerin mantığını anlamamız içindir. Sezar örneğini bunun için verdim: En büyük sözleri söylediği, kendini en parlak yıldızla kıyasladığında, her tarafından hançerlendi ve tarihin en trajik cinayeti ortaya çıktı. Sezar, kendini tanrılar kadar güçlü bilen birisiydi ve katledildiğinde etrafındakilerin hepsi komutanlarıydı, karşısında da senatörleri ve yeğenleri vardı. “*Sende mi Brütüs*” derken, nasıl arkadan vurulduğunu halen anlayamamıştır. Bu hikaye Sovyet deneyimi ve Stalin için de geçerlidir.

Sayırsız örnekler vermem şunun içindir. Bizim toplumda herkes anadan doğma haince doğar, haince büyür: Adeta mayasında bu vardır. İhanetin Kürt toplum gerçeğinde belki ondan da öteye bir anlamı vardır. Yani ihanetin adının bile konulmaması vardır. Bu yüzden ben bilinçli bir haini bir gelişme olarak değerlendiriyorum. İçimizdeki düşman örneklerine baktığımızda, bunları ben bazen on yıl besledim. Bu bir gelişmedir; diyalektiğin tüm inceliklerini uygulayarak, bir haini on yıl boyunca çok müthiş bir çabayla besleyip, ortaya çıkarmak çok önemli bir başarıdır.

Burada siz de kendinizi ele veriyorsunuz, yani sizi de açığa çıkarıyoruz. Nasıl oluyor da bir haini tanımıyorsunuz? Var mı sizin kendinize saygınız? Onun* bütün özgürlük değerlerine bir tezat teşkil ettiği, bütün örgütsel güç bağlarına darbe indirmediği, savaşın bütün doğru taktiklerine terslik teşkil ettiği ortadayken; siz kimsiniz, kendinizi nasıl adlandıracaksınız? Susmakla, kafam almıyor demekle er meydanında kavga yapılmaz ve hiç bir şeye de el uzatamazsınız. Yaşam adına, hele şerefli bir insanın yaşam hakkı adına, gözünüzü bile açıp bakamazsınız.

* Şemdin Sakık (Zeki) unsuru kast ediliyor.

Sizin durumunuz da en az bir hainin durumu kadar açığa çıkarılmayı zorunlu kılıyor. İşbirlikçiliğin zemini bizim toplumumuzda neden bu kadar güçlü ve hainler en şerefli sayılıyor, toplumun mutlak egemenleri işbirlikçiler oluyor? Neden namuslu, onurlu tek bir kişi çıkamıyor? Yaşamak için ta ilkel komünal toplumun düzenlenişinden tutalım, günümüzün teknik olarak en fazla donanmış toplumlarına kadar bir kural vardır; doğru birleşmek, bir kişinin kaldıramadığı taşı iki-üç kişinin birleşmesiyle kaldırmak, toplum olmanın bilinen en basit kuralıdır. Ama siz bu kuralla da çelişiyorsunuz.

Örgütümüzde olup bitenlere bakalım; tüm yaptığınız, örgüt bağlarını ya çözmek, zayıf kılmak ya da ortadan kaldırmaktır. Buna göz yumarak alet olmazsanız, bunun bizzat çözücü kişiliği olabilirsiniz. Sağırlara söz dinletebilmek çok zor; anlama yetenekleri, dolayısıyla duyguları çok düşmüş ve felç olanlara, bir devrimin yüceltici etkisini hissettirmek çok zordur.

Bu bana göre, yaşama en büyük saygısızlıktır. Sizleri sürekli yaşama saygıya davet ediyorum ama başaramıyorum. Yaşam hakkınızı kazanmak bir yana, yaşama saygılı olmayı bile bilemedikten sonra; savaş gibi asillere, soylulara ve tanrılara özgü bir mesleği nasıl anlayacaksınız? Askeri açıdan çok teknik, çok teorik bilgiler aslında esas değildir. Esas olan, herhangi bir çizgide asker olmanın anlam ve önemini iliklerine kadar hissetmek ve duymaktır. Dikkat edilirse bilmek bile demiyorum, çünkü bu oldu mu diğerleri kendiliğinden gelir. Bunun en baştaki şartı, bir amacın olmasıdır eğer bunda gereken derinlik biraz gelişmişse gerisini kesinlikle yapabilirsiniz. Gerekteğinde propaganda dilini müthiş kullanabilir, tıpkı benim gibi yapabilirsiniz. Sağlam örgütsel bağlar kurmanızda hiç bir sıkıntı olmaz, hele de bugünkü gibi dağıtan, parçalayan bir konumda olmanız düşünülemez bile.

Bir haini, bir işbirlikçiyi ortaya çıkarmak yıllarımı alıyorsa, sizleri de ortaya çıkarmayı çok zor bir görev olarak başarmaya çalışıyorum. Sizi yaşama çok kötü tanıştırmışlar, tıpkı savaşla kötü tanıştırdıkları gibi. Bu halinize üzülüyorum. Savaşı, komutanlığı bırakalım; her gün yarı yolda felç olan arkadaşlar, imha olan gruplar var. **Düşman silahı bana hiçbir zaman sizin bu düştüğünüz çaresizliğiniz kadar öldürücü etkide bulunmadı.** Bizim felsefemizde, savaşı bir yaşam imkanı bir yana, insanın saygı duyulacak bir yönünün bile bulunması mümkün değildir. Denediğiniz bütün yol yöntemler, şimdiye kadar bizi düşmanın bütün tedbirlerinden daha kötü ve zor duruma düşürüyor. Son yargılamalar çok çarpıcıdır, daha da derinliğine gerçekleştireceğiz. Bizi düşman vururken, birileri vururken, siz de ona yardımcı oluyorsunuz. Sizin savaşı bu kadar; çizgiyi vurmak, örgütü vurmak ve düşmanın bile beceremediği en can alıcı yerden vurmaktır.

Çocukluğumdan beri bir şeyi iyi anladım: Toplumumuzun zalim kuralları karşısında ayakta kalmak, akıllı bir örgütlenmeyle mümkündür. İlk çocuk örgütlenmemi, hem de gizlice yapmayı başarmam ve bunun için kendimle biraz iftihar etmem yerindedir. Bu toplumun anlaşılmaz ve hiç yaşatmaya elvermeyen zalim kurallarına karşı, bir çocuk nasıl böyle akıllılık edip de düşünür, tedbirini alır, kendi kendime bravo diyorum. Bu bende halen de devam ediyor: Örgütlenmeyle yaşayabilmek ama en can alıcı yöne vuracak tehlikelere karşı hep örgütlenebilmek. Bir örgütlenme çizgisi ve bunun temelinde yatan yoldaşlık katledilirken; siz sessiz ve seyirci kalıyor hatta bir işbirlikçi konumundan öteye rol oynayamıyorsunuz. Şaşkın, zavallıca ve kadermiş gibi davranıyor, ondan sonra da yaşamak istiyorsunuz. Bu ikilemi çözmemiz gerekiyor.

(...)

PKK, Botan'a ilk girdiğinde bir köy toplumunun ihaneti ve işbirlikçiliğiyle karşılaştığında ve yine örgütümüzün de ilk günlerinden beri, ben bunu hem taktik, hem de biraz sezgi yoluyla fark ettiğimde; madem ki hainler bu kadar güçlü, ihanet hatta ihanetten de öteye, ulusal değerlerden kopuş bu kadar gerçekleşmiş ve bunu gerçekleştirenin de belli başlı bir sülale olduğunu görünce ilgilendim; "İşi halledersem, bununla hallederim" dedim. Önderlik tarzında bazı incelikler vardır; düşman bu kadar yakınlaşmış, hatta seni bu kadar yutmuş ve içinde eritmişken, senin başka bir saha aramana ne fırsat verir ne de bu mümkündür. Yani sen savaşı onun midesinde, onun ağzında vereceksin. Bu somut bir gerçekliğimizdir. İhanetin yüreğinde, midesinde, ağzında savaşı vermeyi bilmezsen, en azından kendini kandırmış olursun. Bunu boşuna söylemedim. Halen de kendimi kurtarmış durumda görmüyorum. Bu işe ilk adım attığımda, yılanların bazı civcivleri ağzına alıp yutmak için çiğnediklerini gördüğümde; "Ben de acaba böyle çiğneniyor muyum" diye, kendimi onunla kıyasladım. Tabi bu bir dehşet yarattı; yani yılanın ağzında çiğnenmek, hem de canlı canlı! İşte bunu, sömürgeciliğin bizim toplumsal yapıyı, kişiliği çiğnemesiyle kıyaslamalıyız. Bu daha da somutlaştırılırsa; ihanetle iç içe olmanın kaçınılmazlığı ortaya çıkıyor. **Biz yılanımızı öldürmedik, hatta biz yılanımızı kendimizden uzaklaştırmadık, o içimizde ve halen çiğniyor.**

Burada yiğitlik öyküsü nedir? Tarihte bunlar çok az ortaya çıkar. Fakat öykü halk adınaysa büyüktür ve nasıl çiğnenmeyeceği sorusuna cevaptır. Demek ki bir civciv olursan yutulursun, güvercin veya kuş yuvasındaki yavru olursan yutulursun. Onun elinden kurtulmak zor da olsa böyle istisnalar görülüyor. Mesela bazı kuşların, belki şahinin böyle kendini aslanın ağzından kurtardığı görülmüştür.

Düşman, bizim için de bu tip deyimleri kullanıyordu. Dış düşmandan bahsediyorum. Özellikle bu saha faaliyetlerine yöneldiğimizde, "*Kılıç artığıdır*" diyordu ki,

doğrudur; 1970’lerde kendim de söylemişim. “Kılıç benim başımda biraz uzamış saç tellerinin üstünden kesti geçti” demişim. 12 Mart’ta da; "Doğrudur, kılıç artıklarıdır" dedim. Nedir kılıç artıkları; böyle bir iki savurmayla vurur, dağılır, bir-iki tanesi kalır. Aslında o, orada kesilmiştir, biçilmiştir. Tesadüfen bir kaç tanesi kalmışsa o da kılıç artığıdır. Biz böyle dersleri tarihten amansız aldık.

Halen canlılık belirtileriniz varsa, size anlatmak istediğim savaş psikolojisini yüreğinize mutlaka nakşetmeniz gerekiyor. Herhangi bir psikolojiyle savaşılmaz, yaklaşılmaz bile. Kızgın saç üzerinde durulur mu? Yılan hep hamle yapıp sizi vurmaya, kurt gelip kuzuyu vurmaya yöneldiğinde böyle durulur mu? Ama siz böylesiniz işte. Hatta eğlencelik kabilinden yanı başımızdasınız. Aileleriniz toplumsal gerçekliğiniz, sizi bir civciv kadar donanımsız büyütmüş. Oysa benim durumum çok ilginç. Anamla yaptığım o diyalogum halen aklıma geliyor: Benim üzerimde bir şeyler söylediğinde, ona civcivi göstererek, “Bak, civcivin kaderiyle benim kaderim aynı” dedim. Tavuğu da göstermişim, “Sen tavuk kadar olamazsın, civcivine bile bakamazsın” demişim. Hayret ne kadar akıllıymışım. Onlara bakıp dersimi alıyorum. On yaşındayken bile yarın öbür gün kesilecek bir civcivden, bu doğru değerlendirmeye, yaşamın ne kadar çırılçıplak bir gerçek olduğuna ulaştım.

Şu anda bütün çözümlenelerde gösteriyoruz ki, yılan sadece yutuyor. İnsanlık bile söylüyor, bütün dünya ayağa kalktı. İşte Avrupa, “*Bizim yaşam tarzımızda böyle bir Türkiye olamaz*” diyor, bu netleşti. Biz daha çocukluğumuzda bunu hissettik. Bakın kendinize, evcil hayvanların beslenerek kimisinin damızlık inekler, koyunlar biçiminde, kimisinin de, zaman zaman kesilmek üzere bekletilmesi veya herhangi bir işe koşturulması gibi çok kötü bir durumdasınız. Şimdi bizim kültürümüz de bu değil midir; bizim yaşam diye bellediğimiz aynen böyle değil midir? Kimin kafesinde, kimin ahırında, kimin çemberinde yaşıyoruz? Bunu inkar edebilir misiniz? Zaman zaman bu güvercin yavrularını seyrettiğimde sizlerle benzerliğini kıyaslıyorum. Bizimkiler de düşmanın evcil ortamında nasıl büyütülüyor diyorum; tıpkı bizim bu güvercin yavruları gibi. Kaldı ki biz güvercinleri kesmiyoruz, yemeyeceğiz ama sizi o evcil koşullarda besleyenler yiyecek, mutlaka yiyecek. Kanatlanırsanız belki bir çareniz olabilir, aksi halde yenileceksiniz.

Kanatlanma neydi? Tekrar vurgulayayım, sahibi kafeslemiş, tutacak vuracak, bunu basit ele almamak lazım. Bir silah elinize geçtiğinde, “*Bana bir şahin kanadı takıldı*” diyeceksiniz. Bir dağa ulaştığınızda, “*Bir şahin dağların en ulaşılmaz yerine ulaştı*” diyeceksiniz. “*Daha stratejik bir nokta, bir örgüt ilişkisi, o da bir dağ zirvesi, ben bununla kendimi korurum*” diyeceksiniz.

Burnunun dibindeki düşmanı görseler, düşmanla savaşmanın bir-iki tane imkanını yakalayabilseler, bravo bizim komutan adayına. Ama yok! Şu anda üstten alta

herkes bunun kavgasını veriyor. Senin bir devletin de demeyelim mesela; Zap'ta mı olur, Metina'da mı, veya Botan'da, Amed'de mi yaşayabileceğin bir zeminin olsaydı; yarımı olsun koruyacak kadar bir yaşam zemini yakalasalardı da kavga onun üzerine olsaydı. Halbuki o da değil, anı anına düşman karşısına gelip vuruyor. Bunu bile düşünmekten acizler, “Komutan sen misin, ben miyim” kavgası sürüp gidiyor içinizde. Bu neyin hırsıdır peki?

Tekrar en geri şeylerle kıyaslıyorum: Bu bir yemdir, düşman bir yem atmış, ki son yargılamada burada da ortaya çıkıyor; Amed'de balığı oltaya takmak için yem atılmış. Parayla, mafya yoluyla yaşam, kadın da dahil atılmış önlere, bizimkileri de iri balık sayarsak; o yeme koşmuşlar ve halen bu ‘yaşam’ adı altında, ‘birey hakkı’ adı altında aslında hepsi oltadaki yeme koşuyor. Her gün grup grup imha oluyorlar. Balık hiç olmazsa oltaya takılır ama bir tane takılır. Bizimkiler ise takım takım takılıyorlar.

Bu durumunuz neye benziyor, işte yine civciv hikayesi; taneleri at önlere bütün yetenekleri veya anlayış düzeyleri o yeme koşmaktır. Civcivin bundan başka marifeti yoktur. Yemi yer, beslenir sonra kesilir. İşte bizim yapımızın içine düşürüldüğü durum. Bu kolay yaşam dediğimiz; Amed türü, Botan türü veya neresi olursa olsun, başınızı kaldıramadığınız yaşam, civcivin hikayesidir: Civcivi tuzağa düşürüp tutmak, biraz büyütüp etli butlu yemek için birileri yem atar. Nedir etli butlu yenilmek? Bir değil de, bir takımı yemek, çünkü böyle yapmış. Düşman hatta şunu da söylüyor: “*Birisini bırakalım*” diyerek, onun için dağa adam bırakmış. Dağda ve önemli bölgelerde dokunmuyor, aynen tohumluk gibi; “*Onun peşine düşerim, grubu yakalarım*” diyor. Yaşanan durum budur.

Bir de düşman adına bu tohumları serpenleri gördük. Nitekim yargılamada kendini gösteren olay budur. Parti içi ortamı civcivlere benzetiyor ve neyle düşüreceğini iyi biliyor, yem atıyor sürekli. Hatta önce civcivleri aç bırakıyor, ondan sonra sahibine koşmaları için yem atıyor. İnanılmaz bir hikaye ama gerçek. Bu yemden yemeyen içinizde kaç kişi var? Biraz açık olun, cesur olun. Derler ya, her yem yenilmez! Bu ne demektir? Doğru olmayan bir söz, doğru olmayan bir davranış kabul edilmez ama sizde o güç nerede?

Askeri eğitim bir yerde şudur; her yemi yeme, her sözü yutma, kanat tak, biraz uçmaya çalış, mekan ayarla, düşman kolay ulaşmasın, bununla ilgili kıyamet kopar demektir. Verdiğimiz eğitimin özü buydu. Ama size nasıl anlatacağız ki? Eğer bu noktada örgüt içi savaş kadar, örgüt dışı savaşta da -ki birbirleriyle çok bağlantılı, neredeyse et ve tırnak kadar kaynaşmış- kendinizde bir şeyler başarma gücü görüyorsanız, benim imkanlarıma dayanarak yola çıkmayın veya savaşmayın. Yoksa bu

halinizle yazık oluyor. Her gün grup grup sizi kaybetmek her yüreğin kaldıracağı bir şey değildir.

Epey yaşamaya çalıştığınızı görüyorum, size başka bir çare bulamam. Ben kolay pes etmem; benim inadım insanoğlunda en ileri düzeyde gerçekleşen bir konudur. Ama buna rağmen size dayanamıyorum. Umarım yine de sizde biraz vicdan vardır. Savaştırmak istedik sizi buraya kadar getirdik ama artık hiçbir şeye yetemiyorsunuz. Ayıp olmasa sizi bırakacağız. Ben çok zalim birisi olduğumu sanmıyorum, çünkü zalimlerden kurtarılacak ne varsa, son kertede onu kurtarmaya çalışıyorum.

Sonuna kadar serbestsiniz gidin; isteyen sizi istediğiniz gibi yaşatsın, bunda sonuna kadar özgürsünüz, hatta itirafçı olmakta dahil. Aldığımız haberlere göre, Amed'deki itirafçılar bile çok büyük üzüntü içindelermiş, hatta; *“Bizi tek tek alıp öldürüyorlar, bize her türlü cinayeti işlettiler, en sonunda, en ufak bir rahatsızlığımız olsa bizi temizliyorlar”* diyorlarmış. Birisi de sığınmak istiyor. İlgi çekici olan, burada itirafçıların bile artık bir işe yaramadıklarını hissetmeleridir. Halbuki önce, *“Vururum yaşarım”* diyordu. Sivil faşist çevrelerin bile işlemediği tüm cinayetleri, bizim itirafçılara ve hainlerimize yaptırıyorlar. Şimdi o beklentileri de bitmiş ve büyük bir moral bozukluğu içindeler. İtirafçı da olsanız büyük bir azaptan kurtulamıyorsunuz. En iyi vuranlar, (Musa Anterleri ve Vedat Aydın'ı vuranlar gibi) en büyük eylemi yaptığını sananlar bile çaresiz ve kötü ölüyorlar. Bu dehşet verici durumu nasıl anlayacaksınız?

Yaşamı çözemiyorsunuz, benim kendime göre bulduğum bazı çareler var aslında; her şeyi korkunç bir mücadeleye dönüştürüyorum ve gördüğünüz gibi bununla halen ayaktaım. Ben anamı boşuna karşıma almadım. Ona, "Ey ana, sen beni doğurmakla ne kadar büyük bir suç işlediğinin farkında mısın?" diyordum. Bunu şunun için söylüyordum; benim istediğim hiç bir yaşam olanağı yoktu. O zamanki en büyük eylemim; halen hatırlıyorum, anamın yaptığı ekmeklerden bir tanesini alabilmektir. O sahneler halen aklımdadır, bir ekmeği onun elinden nasıl koparacağım diye uğraşıyordum. Bunun bizimle ne alakası var diyeceksiniz ama siz bu konuda çok zavallı olduğunuzun farkında bile değilsiniz. O ekmek kavgasının dehşeti olmasıydı, ben hiç bir zaman bu mali sistemi kuramazdım. Bütün örgütler iflas etmiş, oysa bizim örgütün halen en zengin örgüt olduğu söylenir, ki bu da o ekmek kavgasıyla bağlantılıdır. Ben halen bir ekmek parçasını dahi yere atmam, atıldı mı suç gibi ihanet gibi görürüm. Sadece ekmek için değil, yaşamla ilgili tüm olaylarda bu böyledir.

Yalnız ananızın babanızın olun diyorum, o konuda da hiç bir şey anlamak istemiyorsunuz. Öyleyse yiğit gibi yaşayın diyorum; bazı imkanları da veriyorum elimden gelen budur, onu da hor kullanıyor, hatta haine ve işbirlikçiye peşkeş çeki-

yorsunuz. O zaman gerçekten yaşamak istiyor musunuz; hele hele bir de savaşarak? Hiç bir şey uygulayamazsanız sizin gibi delikanlı, hatta kızların üzerine neden amansız gidelim ki? Düşünün ama, küfürden başka bir şeye fırsat verdirmiyorsunuz. Ayıp değil mi? Bu savaş sahası kurallarıyla bu kadar oynanırsa, küfür belki de en hafif suçtur. Zaten vurmamak için bir yerde küfür deşarjdir, öyle ortaya çıkmıştır. Politika ve askerlikte küfür edilmeyen yerde cinayetler başlar. Bu açıdan kurlsızlıklara karşı, sizin başarısızlıklarınıza karşı nasıl yapalım? Siz savaşı ne sanıyorsunuz?

Ben bir haini veya bir işbirlikçiyi art niyetli veya kendiliğinden de olsa, bu kadar beslemek zorunda değilim. En yaman adamlarımıza “Haydi komutanlığı doğru yap” diyorum, ilgi bile göstermiyorlar. İşte yargıladığımız kişinin nasıl amansız olduğu ortaya çıktı ki, çoğunuz gözleriyle görmüş. Peki onun soyunduğu komutanlık neydi?

Bu halkın tarihinde ilk ve son bir gayretle, artık çok dahiyane mi; çok tesadüfen veya talihin yaver gitmiş de çok büyük ustalıkla bir şeyler derleyip toparlayarak mı buraya kadar getirdik denir; gerçekten ilk ve son bir yaşam olanağı adına ve pis bir ölümü kader olmaktan çıkarmak adına, inanılmaz bir çabayla biz bunu biraz dirilttik. Bu gerçekten değerli bir imkandır. Her zaman vurguladığım gibi; parayla pulla veya ölmekle de elde edilemez. Yaratlış destanı gibi bir destanla bu değer biriktirilerek buraya getirildi ve önünüze konuldu. Buna konan bir hırsız; sosyal hırsız, korkunç bir işbirlikçiliğe yatacak kadar midesi ve beyni aç. Kesinlikle düşmanın, bilinçli bir ajanın yutamayacağı kadar midesi aç, beyni aç. Ama fırsatı yakaladığında da korkunç kesilen, adeta hücrelerine kadar ayaklanan bir kişilik; durmadan “*Ben de istiyorum*” diyor. Doğrudur ben de açtım, size ekmek kavgamı anlattım; diğer bir şey var, hikayeyi hayalinizden geçiremediğiniz için çok veri sunmak gerekiyor.

Bir toplumda itibarlı bir sözün sahibi olabilmek için, yıllarca gayret sarf ettim. Köylü cemaatleri çok basit cemaatlerdir. Gidip oturduğumda benimle alay etmesinler diye kendimi derleyip toparlıyordum. Fazla elbiselerim yoktu, yırtık yerleri vardı, sıkılarak her tarafımı örtmek istiyordum; “*İşte akıllı çocuk geldi, oturdu*” desinler diye. Yine de zor başarıyordum alaya alınmamayı. Bunlar önemli, ele aldığımız her işe saygınız olmalı. Düşünün ki sırf köylülerin alayından kurtulmak için yıllarca savaş verdim. Bunun için üniversitelere kadar okudum. O basit köylü alaycılığını ortadan kaldırmak için, yoksa kendimi tatmin etmek için değil. Gerçekten daha sonra karşımda put kesildiklerinde ben sadece öfkelenim. Ve halen size karşı da böyle bir köylü olduğunuz müddetçe öfkeleniyorum.

Ne alay edin benimle, ne de böyle sözüm ona kuzu kuzu dinliyor gibi yapın. Çocukluğumda da daha o zaman bir şey istemiştim. İnsanlar iyi arkadaş olmalı; ne olacak yaşlı olmuş, genç olmuş veya çocuk olmuş; herkes birbirine danışmalı, birbir-

leriyle iyi konuşmalı, birbirlerine akıl vermeli, emeğe göre herkes hakkını alabilmeli. Tüm özlem, istek buydu. Ama buna fırsat bulamadım. Bu basit yoksul köylülerin ortamında bile bunu bulamadım. Ve savaşı bunun için verdim. En büyük isyanlardan bazılarını çocuk halimle bu temelde geliştirdim.

Bunu şunun için söylüyorum; siz halkı beğenmiyorsunuz, siz partinin örgütünü beğenmiyorsunuz. Halbuki onların hepsi fedai durumuna gelmiş, rolünüzü oynamayan sizensiniz. Ben ki kendini kabul ettirmenin savaşını bu kadar veren birisiyim, o zaman benim sizi kabul edeceğimi nasıl düşünüyorsunuz. Bu topluluklar kendiliğinden oluşmuyor, bu halk sizi kendiliğinden dinlemiyor. Hepsinin böyle bir çaba ile ilişkisi vardır. Doğru söz söyleyebilmek, dinlenecek sözü ortaya çıkarmak için; bu halk neydi diyerek tarih üzerinde müthiş kafa yormak ve bunun bizim için uygulanabilecek bütün esaslarını uygulayabilmek gerekiyordu. Hiçbirinizin bundan haberi bile yok ama bu emekle kazanıldı.

Örgütlü gücün, silahlı gücün ne olduğunu ve nasıl elde edildiğini size anlatmak istedim, çok anlattım da ama yine değer veremeyeceksiniz. Bunu anlama yerine ortaya çıkan ne oldu: Büyük hırsızın, aç gözlünün, işbirlikçinin çözümlenmesinde ortaya çıktı ki; benim adeta Prometheus gibi Zeus'tan ateşi çalmak gibi yaptığım eylemi, alıp getirdiklerimi benden alıyor ve biraz da size kırıntılarını dağıtıyor. İşte siz, bu çizgiyle uzlaşıyorsunuz. Ama bu ateşi siz çalmadınız, bu özgürlük imkanlarını siz bulmadınız. Burada zaten bir trajedi de var; ateş boşuna çalınmaz, ateş büyük bir olaydır. Özgürlük ateşi de diğer ateşten daha yakıcıdır. Bu sizin, buz kesilmiş kişiliklerinizi sıkıyor. Ama belli bir süre sonra da yakar.

(...)

Bizim çizgide, direniş ve yaratılış çizgisinde ölümün adı yoktur; yaşamın olduğu yerde onun haklı ve büyük bir savaşı vardır. O eski yaratılış destanında, öldürücü olan her şey büyük savaşla yok edilir ve bu, müthiş bir sanattır da. Burada artık söz söylemeden tutalım, irtibatları kurmaya kadar; sizin bu kaba düşmanlıklarınız, savaşımınızla değil, bu en incelikli bir tarzda uygulanmıştır. Biz halen savaşıyoruz, düşman bana daha yaklaşmadı bile. Daha doğrusu şöyle bir olay; anında vuruyorum, aslında her gün beyninden vuruyorum. Bu savaşı sizin başlatıp, sürdürdüğünüzü sanmanız doğru değil. Kimin adına savaştığınızı, kontra kişiliğinde çözdünüz. İtirafı biraz doğru yapın; kimi zorladığınızı, kimin işini kolaylaştırdığınızı doğru itiraf edin.

TC basını bana; filanesle kariyer yapıyormuşum gibi bir yakıştırmada bulunuyor. Karşımdaki hiçbir kişiyle kariyerizm yapmaya ihtiyacım olmadığını biliyorsunuz. Dolayısıyla bu bir kariyerizm, hizip savaşı değildir. Bunun adını doğru koymak gerekir. Keşke bir kariyerist olsaydı karşımda, keşke kalkıp da kendini savunan

birisi olsaydı. Şu anda Önderlik çizgisinde sözde çok netsiniz veya onunla birliktesiniz. Ama şu görüldü ki; esasta tutduğunuz zemin, düşmanın ha başardı ha başarmak üzere dediği kişilik veya onun işbirlikçi siyasetidir. Bu size çok kolay geliyor. Oysa diriliş destanında yer almak çok zordur.

Bu adama, utanmaz adam diyorum, yapabiliyorsa gelip size sahip çıksın. Şu alanda ya da bu alanda uzun süredir bu eğilimin askerlerisiniz ve sözüm ona, ona karşı mücadele ettiniz, peki bu zavallılık neyin nesi? Ben bu kadar basit miyim ki, birisi gelip benimle savaşı tartışacak; *“Bu savaş pek olmuyor”* diyecek veya yaşamı tartışacak; *“Senin bu yaşam tarzınla pek olmuyor”* diyecek! Tabi bunu sizlere güvenerek, sizi kandırarak yapıyor. Böyle bir durumda bir kelime konuşmayacağım bilinmeli.

Ben tam bu noktada ‘ben’ diye vurgulayarak söylüyorum, ne ile tartışacağımı çok iyi bildiğim gibi, ölümü de göze alıyorum. Ama dikkat ederseniz, en kutsal bir şeyi benimle tartışmak istiyor desek iblisin bile aklına bu gelmez. Aslında bu diğer bir gerçeği ifade ediyor; komalık olmuş halini, gelip burada bana dayatmak, dirisini olmazsa ölüsünü bizim başımıza bela etmek istiyor. Madem yıllardır dağların savaşçısı, git orada kendine bir mezar yap. Ben seni istemiyorum, benim burada kimseyi gömecek mezarım yok. İstedığınız tarzda yaşamayı bende aramayın, ben burada öyle yaşamıyorum. Benim buradaki savaş düzeyimi yakalıyorsanız gelin, eğer bu düzeyden haberiniz yoksa, o zaman ne arıyorsunuz?

Ne ölünüzü, ne dirinizi buraya taşırmayın. Benim saham derken yalnız bu çember değildir, ben ülkemde de bir çemberim. Bunu neden anlamayacaksınız? Köylü dar görüşlülüğünüzü ve köylü kurnazlığınızla belki Agitlere komplo yapabilirsiniz ama benim durumum farklı. Ben yaşamın korkunç bir çözücü gücüyüm. Benim yöntemlerim büyük düşünce ile yüklü olduğu kadar tedbirlidir de. Beni çemberlemek gerçekten çok zor. Benim için de fiziki olarak ölüm her zaman var ama anlayış olarak savaştığım sürece, tarz olarak benimle uğraşmak gerçekten zordur.

PKK Merkezini basite düşürmek isteyen ben değilim. Benimle merkez olmak çok önemli. Benimle militanlık yapacaksanız, bunun sıradan hukuk yasalarının bile, o çok korktuğunuz TC yasalarından daha amansız olduğunu anlayacaksınız. İşte en kurnazını gördünüz ama yasayı anlamamış. Bütün partiyi, PKK’nin Merkeziyim diyenleri adam bir tekmeyle aşağıya indiriyor, hepsini etkisizleştirmiş, sonra da haklı olarak diyor ki; *“Ben gidip onunla hem savaşı halledeceğim, hem de nasıl yaşanılacağını göstereceğim”*! Dikkat edilirse burada çoğunuz da gözlemlediniz, en saygılı olmaya çalıştığım kişilerden birisiydi. Daha halen de çoğunuza öyle yaklaşıyoruz. Ama bu demek değildir ki, ben en kutsal değerleri tartışacak adamım. Yanlış bir düşünce! Ben taktik de yapmıyorum, sadece hedefliyorum. Yani çoktan beri, kırk yıldır

yaptığım bir şey; etrafıma kim gelirse insanca yaklaşırım, gerçekten değer veririm. Birlikte yemeği paylaşırım, birlikte fikri, birlikte gücü de paylaşırım. Ama bu demek değildir ki, bir hırsız beni çalacak!

Halk savaşını benim kadar amansız veren olmaz, güzellik savaşını benim kadar veren olmaz! Benim kadar kurnaz birinin yanında, köylü kurnazı ahmağın ahmağıdır. Ama en çok da bu konu istismar ediliyor. Her şeyi yapın ama örgüt içinde, savaş ortamında böyle komuta kurnazlığıyla, köylü kurnazlığıyla, yetki oyunlarıyla beni aldatmanız mümkün değildir. Bu yaklaşım, sadece açığa çıkartılan ve son hadimize kadar bizi öfkeliendiren bazı kişi ve kişiliklerde değil, yaygın olarak yaşanıyor. Adeta gözümün içine sokarcasına, benden istedikleri şey daha çok komutanlıktır. İşin ABC'sini bilemeyen köylü kızı da komutanlık istiyor. Saygım var, yaparız da ama bunun da zorunlu şartları var. Bu şartların üzerinde düşünmek gerekir. Aydın geçinenler de, bir iki laf öğrenmiş, habire üstün atıp tutuyor. Ne aydınlar düşünceleriyle ne kadar iş yapabileceğini düşünüyor, ne de öbür kesimler düşünüyor.

Kendilerine göre köylü-aydın savaşı yapmışlar: Proleter çizginin olamayacağını, ancak köylü çizgisinde olurmuş; aydınının da zaten demagojiden başka bir şey yapma aklına gelmiyor. Neyin savaşçısı olduğunun bile farkında değil. Sadece yetkiye dayanarak biraz daha yaşar mı, yaşamaz mı hesabı içindedir. Köylü biraz çabalıyor ve haklı olarak; *“Karşılığında hakkımı isterim”* diyor. Politikada, hele askerlikte bu tip yaklaşımların düşman karşısında bir saatlik ömrü yoktur. Kaldı ki en son ortaya çıkan kurnazın kurnazı, Agit'i ve dolayısıyla hepinizi aşarak bana kadar geldi. Ben savaşın dilini bellemişim diyerek, güya beni kandırıp sonuç alacak.

Allah kelimesi yerine politika kelimesini geçirmişsiniz; ha köylülerin Allah ismiyle kendini uyuşturması, ha sizin politika kelimesiyle kendinizi uyuşturmanız, arasında hiç fark yoktur. Köylüler Allah'ı kavram olarak bilmezler. Sadece refleks olarak, hayal meyal onunla bir şeyler edinmek isterler. Şimdi bizdeki politik düzey de budur: Politikaya örgüt içi ve dışında en körce yaklaşan, bir köylü ne kadar gece gündüz Allah adıyla işinde çalışıyor ve kazanıyorsa; bizim parti militanlarımızın durumu da öyledir. Tam bir köylünün Allah tarzıyla politika yapmasının sonucu sıfırdır tabi. Ondan sonra; *“Tıkandık, daraldık”* diyorsunuz. Politika bizde en ince sanattır. Biz bunu biraz doğru kavradık, yaptık ve görüyorsunuz sonuç alıyoruz. Siz bunun adını ezbercilikten öteye bir kavram olarak bile bellememişken nasıl politikacı olacaksınız?

Başta merkezimiz olmak üzere neredeyse herkes daralıp tıkanmış. Bir merkez üyesi politikayı öğrenmeden PKK Merkezinde yer alabilir mi? PKK'nin merkezi olmanın sıradan olduğunu size kim söyledi. Ben politikayı lafta değil, gerçekten hem öğrendiğime, hem yaptığıma inanıyorum. Politika bir sanat olarak en cezbedici, en

zevкли, sızuz edemediğim, nefes bile alıp veremediğim bir sanattır. Uluslararası alanda bile bayağı etkili olan sonuçlar alıyoruz. Eğer bu doğruysa, neden sizin çabalarınız zevkten bu kadar yoksun; neden örgüt içinde veya dışında, özellikle halk içinde sizden nefret ediliyor, halk neden sizi sevmiyor, siz neden örgüt içinde bir çekirdek bile kuramıyorsunuz? Ama ben nereye gitsem; dostumun da, düşmanımın da ilgisi fazla olduğu kadar, halk da bize müthiş bağlıdır. Halk cahil midir, belki öyle sizin gibi okumuşluğu, kadro eğitimi de yoktur; ama halk, bizim politikamızın dilini biliyor ve kendini feda da ediyor.

Parti politikamızı Allah'a bağlanır gibi değil, yalancı köylü dindarlığı gibi de değil; gerçekten bildiğiniz kadar uğraşın ama tutarlı ve dürüst olun. Sezar'ı anlatan filmde, onu katleden Brutus ile Cladius, savaşın sonlarına gelirken yeniliyorlar. Brutus çok değerli biridir aslında; *"Roma'nın namusunu kurtarmak için Sezar'ı öldürdüm"* der. Bir kölesi vardır ona; *"Sen şimdiye kadar emirlerimi hep yerine getirdin, sana son emrimi veriyorum, şu hançeri tut"* diyerek kendisini öldürmesini istediğinde, kölesi çok üzölür çünkü ölümüne bağlı olduğu biridir ama itiraz etmez. Ölümünden sonra Antonius gelir, *"Çok yazık oldu, böyle ölmemeliydi"* der.

Bunları şunun için anlatıyorum; o da bir komutandı, komplosunu yaptı ve tutmadı ama hiç olmazsa şahane bir tarzda ölmesini bildi. Bizimkilerde o da yok. İnsan ne yaptığını biraz bilmeli. Savaşta ucuzca ölmenizi ben söylemiyorum, hatta savaşta ölümünüz anlamlı olsun diyorum. Anlamlı bir ölüme yol açmak istiyorsanız, büyük çaba harcayın. Bu da onun bir parçasıdır. Bu kadar basit köylü kurnazlığıyla hangi savaş kazanılır?

Kendinizi bu zor duruma düşürmenizi ben söylemiyorum. Sizler bu sahaya gelirken de, giderken de benim çağrılarım bu temelde midir? Ciddiye almayacaksınız, hiç olmazsa itirafçılığı doğru yapın. İtirafçılar da neredeyse af dileyecekler, ki diliyorlar da her gün. O halde siz neden bu kadar oynuyorsunuz? Hiç yapamıyorsanız benim gibi bir ekmek kavgası yapın. şu anda benim bütün kavgamın maddi temeli en sade yaşama endekslenmiştir. Herhalde bu kadarını da hak ediyorum değil mi?

İktidarmış, şerefmiş hepsi sizin olsun. Ben kendim için hiçbir şey istemiyorum. Çok zorunlu bir namus meselesi, halkın namusu, onuru, gururu olmasa, insan sizinle bir gün kalamaz ki! Arkadaşlıktan, hele komutanlık gibi yüce sıfatlardan hiçbir şey anlamıyorsunuz. O zaman ne yapayım sizi? Sizi savaşa gönderiyorum olmuyor, başka nereye göndereyim? Hırsız ne diyor; *"Zemini yakalamış"*. Peki sözünü ettiği zemin nedir? Ancak bir yaratılış destanında söz konusu olabilecek bir halkın onurunu, kimliğini kurtarma savaşına göz dikmiş. İnsan her şeye hırsızlık eder ama bir halkın geçmişi ve geleceği uğruna her şeye göz diker mi? İnsan bununla bu kadar oynar mı?

Sosyalizmin Özü Emek Savaşçılığıdır

İşbirlikçi sınıf korkunç düşmüş, onun için adeta hain doğmuş; gırtlığına, iliklerine kadar işbirlikçilik, hatta ondan da öteye düşkünlük işlemiştir. Düşkünlerin bile bir değeri vardır. En düşmüş denilen kişileri bile biraz yanıma alıp eğitsem veya onlarla biraz çaba göstersem, gerçekten çok değerli oluyorlar, olacaklar bu kesin. Bu sonucu ben tespit ettim. Şu anda genelevdeki bazı kişileri buraya getirin veya sokakta çaresizlikten ötürü bu duruma düşmüş olanları tutun; biraz onur verin, yaşamın yolunu biraz aralayın, inanılmaz bir tutkuyla örgütleneceklerine eminim. Onun için, acaba adaylarımı toplumun dökülmüş, çoğuna düşkün dediğimiz kesiminden mi alsam diye bir fikir aklıma geliyor. Neden? İşte ortadaki bu kişiliklerden ötürü, en oynanmayacak değerlerle oynadıklarından ötürü. O düşmüşleri eğitersen asla oynamazlar. Sonuna kadar sadakatle bağlı kalırlar. Ama içimizde oynayanlar fazladır.

Savaş sanatını kesinlikle ücret karşılığında veya hırsızca bir yolla yürütemeyiz. PKK'de bir yiğitlik var; savaşta şehitlik şerbeti içilmiştir. Biz onu mutlaka anlamak zorundayız. Ona ihanet olmaz, onlar üzerinde hırsızlık olmaz, onların üzerinde hakkını vermeden komutanlık olmaz! Ama siz çok rahat, hem de anlamını yerle bir edercesine “Yapılabilir” diyorsunuz. Hatta sözüm ona adı, ünü çıkmış olan komutana bakalım. Biz TC'ye karşı savaş yürüttük ve bazı haklarımızı istiyoruz, bu bizim hakkımız mutlaka almamız gerekiyor, almazsak bize insan demezler. Peki bizi bizden çalıp TC götürmek ne anlama gelir? Bilerek bilmeyerek buna zemin olmak ne anlama gelir? Bunu da düşünemiyoruz dersenez; o zaman sokaktaki hırsızın, o düşkünün bile sizden daha değerli olduğunu söylemem haklı ve yerindedir.

Eğer bir vicdanınız olsa, PKK'de benim emeklerimi hatta beni bile ne yaparsanız yapın ama, bana göre şehitler benden daha önce gelir. Onların bazı vasiyetleri var, anlam ifade eden bazı değerleri var. Zayıfta olabilir, yaşama hakkını tam da vermemiş olabilir ama bizdeki şehitlik adı altında bir kavramın içinde yer alabilirler. Bunları çiğnetmemiz durumunda, elimizde sağlam ne kalacak.

Bunlar üzerinde biraz doğru yaşayacaksak, bu ortaya çıkan marifetlerin olmaması gerekir. Bu kadar değerlerle savaş, bu kadar değerleri çarpıtma, bu kadar yetki hırsızlığı! Hem bu kadar komutan olacaksın hem de hiç bir gereğini yerine getirmeyeceksin. Merkezimizin de ağzının payını verdi, sizleri de her türlü kullandı.

Ve şimdi gelip benimle “*Savaşı sonuçlandıralım*” diye tartışacak. İnsan mücrim* olur, fesat olur, entrikacı olur; ama böyle yapacağına iyi bir komplo kursaydın daha iyiydi. Bunları benimle tartışmak; on binlerce şehidin boş yere gittiğini söylemek demektir. Düşmanın en büyük iddiası “Boşuna öldünüz” değil midir? Her şeyimizin elimizden alınması bu temelde değil midir?

Üstelik bir de bizimle yaşamı, sözüm ona kendi yaşam anlayışını tartışacak. Örgütlediği yaşam nedir? Adamın yanına bir iki tane kız göndermişler, Diyarbakır'da polislin ucuzca kullandığı bir kaç kadını yanına göndermişler, onu da ‘yeni yaşam’ diye PKK’nin en güzel, özgürlük abidesi kızlarına, delikanlılarına dayatıyor. Bundan daha büyük bir günah olabilir mi? Ben bunu normal bir tartışma konusu olarak da görmüyorum. Bu, bütün kitaplarda da en büyük günahdır. Politikada da bunun kadar çirkef, bunun kadar çirkin düşürme aracı var mıdır? Ama işte size sunmuş ve kolayca kabullenmişsiniz.

Ünlü komutanımız; “*Sen yaşamayı bilmiyorsun*” diyerek güya bunu benimle tartışacak, adeta ayakta donacağım! Ben yaşamayı bilmiyormuşum, ben kızlarla yaşamayı bilmiyormuşum; inanılmaz bir iftira! Dünyada belki de tanrılar adına, politikacılar adına, felsefeciler adına söylenebilecek en büyük yalan ve haksızlık olur. Bir de gerçekten yaşamayı bilen kişiler olsaydınız, bu sözlerinize anlam verir, belki rahatlardım. Kadınla yaşamayı bir yana bırakın, daha ülkenizde nefes alıp vermesini bile bilmiyorsunuz. Size bunu biraz öğretmeye çalıştım. Ama şimdi tüm oyun bunun üzerine. Mütevazi olun; bakın içimizde en yaşlı, en emekçi olanımız bile hiç böyle yaşamaya cüret edebiliyor mu?

Peki bütün oportünistleri, reformistleri bir tarafa bırakalım; gece gündüz, elinde mikrofon, helikopterden atılan bildirilerle; “*Boşuna ölüyorsunuz gençler, canınızı telef etmeyin*” diyen o azgın özel savaş rejimi değil midir? Bu, yavaş yavaş ve hissettirilmeden size kabul ettiriliyor. Zaten benim en çok öfkelenmişim hususlardan biri de bu. Bir tane akıllı savaşçı çıkıp demiyor ki, “*Sen bizi kandırdın. Sen savaş gerçeğimizle nasıl böyle oynuyorsun*”. PKK’nin anlı şanlı bir tek komutanı, bu değerlendirmeyi yapamadı. Tam tersine ben olmasam, şimdi hepimiz çoktan onun askeri olurdu.

O hırsız, PKK’den aldıklarını, bir takım yaşam kırıntıları adı altında ortaya dağıtıyor ki, zırnık kadar emeği yoktur. Aslında bütün emeği şudur; birisinin biriktirdiklerini çalıp kendisine, sülalesine veya ahbap çavuş grubuna dağıtmadır. Hırsızlar da müthiştir ama hırsızın emeği sosyal anlamda sonuçta hırsızlık diye değerlendirilir.

* Mücrim: Kusurlu, suçlu olan.

dirilir. Ama bu helal olduğunu ve hak ettiğini göstermez. Bir hırsızın çok kurnaz, çok ince ve çok marifetli olduğu söylenebilir. Olabilir, beni de benden çalabilir ama bu hırsızın büyüklüğünü göstermez.

Hırsızlık kelimesi üzerinde durabiliriz: **Bütün sınıflı toplum hırsızlıkla başlamıştır. Bütün zulüm, bütün işkenceler, bütün acımasızlıklar son tahlilde hırsızlık üzerine bina edilmiştir. Ulus olarak, halk olarak bizim bütün imkanlarımız, hırsızlar tarafından çalınmış ve bugün onlar zorba bir güç olarak karşımıza dikilmiştir.** Hırsızlardan, zalimlerden bir şeyler aldık. İçimizdeki bazı hırsızlardan biri, bunların şefi yetki adına, komutanlık adına; “*Haydi, seni senden çaldım*” diyor. Ali Cengiz oyunu denilen oyun bile, bu kadar marifetli değil. Nasıl çaldığının hesabını istediğimde pat diye yere yıkıldı. Gerçi hırsızlar böyledir; suçüstü yakalandılar mı, biter her şeyleri. Hani canavardın, astığı astık, kestiği kestik gibiydin. Neden kendini bir kelime ile savunacak gücü bulamıyorsun?

Bunun için, sosyalizmin özü emek savaşıdır dedik. PKK'nin de sosyalist bir örgüt olduğunu söylerken, boşuna bu kelimeleri kullanmadık. Benim sosyalist önderliğim, bir mafya önderliği değildir. Bunları anlayacaksınız. Ama halen yüzde doksan beşiniz anlamıyor. İyi niyetli köylü kurnazları dal budak salmış. Eminim ki bunlar bu halleriyle çok ucuz yere ölecekler.

Bizim toplumdaki köylünün bütün savaşları, kavgaları aile temelindedir ve hepsi, “*Senin bir karış tarlan benim, senin bir kedin, bir köpeğin benim*” üzerinedir; yani hırsızlık kadar bir neden üzerinedir. Bize de şimdi bunu dayatıyorlar. Hoşuna gidiyor belki de; benimle savaşı tartışacak, ben öfkeleneyeceğim, yapma diyeceğim, uygulamaya alacağım, hatta kurşuna dizeceğim, hoşuna gidiyor. Ben bu oyuna düşmem.

Benim savaş felsefemde bir damla kanı yanlış, kural dışı veya yersiz dökmek yoktur. Kan dökülecekse yerinde dökülecektir. Birisinin bana kendi savaşını dayatması, benim de onu, onun istediği gibi kabul etmem imkansızdır. Kendi savaşımı ben belirlerim. Savaşımın gelişim yasalarını ve bütün uygulamalarını ben yürütürüm. Kaldı ki bu savaşın tanımını size yapmama gerek yok.

Kürdistan'da özgürlük savaşını geliştirmek, hele onu karar düzeyinde ortaya çıkarmak neye mal oldu. Haki Karer neden bana çok değer veriyordu? O benim bir pratiğimi görmüştü. Ankara'da, hatta evi de biliyorum, Bahçelievler'deydi. Tam bu mücadeleye karar vereceğim günlerdi. Bütün zorluklar sanki başıma gelecekmış gibi düşündüğüm günlerdi. Örneği hatırlatsam belki daha iyi anlamış olursunuz: İlk iki kelimeyle ajitasyon-propaganda yapmaya başladığım an, -iki kapılı bir evdi- her iki kapıyı kapattım ve kulağına kadar eğildim; “Ben sana bir iki kelime söyleyeceğim ona göre” dedim. Bugün dünya alemin bildiği şeyleri kimse o zaman bilmiyordu, ilk

büyük eylemim budur. Rüzgar bu kelimeleri evin dışına çıkarır da düşmanın kulağına giderse diye ödüm kopuyordu.

O günlerde bir iki kişiye, bir iki şey söylüyorum; öbür gün baktım dayanamıyorum. Dikkat edin, öyle büyük bir eylem değil bu. Çok sıradan, çok basit, günümüzde artık gülersiniz belki. Ama dayanamadım, bir baktım, ayağımın üzerinde duramıyorum, sallanıyorum. O zaman da Haki Karer vardı o evde. Tam bir kabus üzerime çökmüştü, kapıyı açtım. İki metre ötesinde yatak vardı. Tüm gücümle diyorum yatağa ulaşayım. O zaman bir iki adım atmadan sanırım Haki geldi, beni yatağın üzerine götürdü. Fakat ilk ve son düşüşüm oydu, ondan sonra düşmedim. Ama bu mücadeleyle bağlantılıydı.

Bu savaş kararının anlamı nedir bizim yaşamımızda, onu biraz göstermek için bunu söylüyorum. Yani iki kelimesini söylemek ve basit bir mücadele kararını vermek, beni taştırdı adeta, o kadar zordu. Ondan sonra savaş, emeği emek de savaşı belirledi. İnanılmaz çabalar, bu tarz, tempo o günlerle bağlantılıdır. İşin dehşeti ile, anlam ve önemi ile bizzat bağlantılı. Biz bu savaşı oradan aldık, buraya böyle getirdik. Tam da önemli başarılarla doğru gittiğimiz bir yerde; bir halkın en önemli sürecinde, bir ananın bir kaç evladını bile verdiğinde zılgıtlar çaldığı bir dönemde ve savaşı bu kadar oturttuğumuz dönemde yargıladığımız bu kişi üzerime geliyor; “*Bu savaşta hata var, aslında bu savaş olmaz*” teorisini tartıştıracak!

Yüzde yüz bizden öğrenmiş ki söylüyor zaten; “*Her şeyi partiden aldım*”. Her şeyi bizden almışlar, ki bütün komuta kadememiz böyledir; bir çakıyı bile kullanamayacak adam, iki kelimeyi ağzına getiremeyecek adam şimdi komutan olmuş. Benimle savaşmamayı, savaşı artık sona erdirmeyi tartışacak. Peki Amerika’nın şu son yıllarda, kendi deyişiyle Sovyet sistemine karşı yürüttüğünden bile daha fazla yürüttüğü bu karşı devrimci savaşta, TC’nin kendi tarihini için, “*Üç yüz yıldır bu kadar zorlanmadık*” dediği bu savaşta, nasıl olur da hem de güya askeri komutan olarak, gelip bu savaşı durduracaksınız?!

Buna şımarık da demeyeceğim, buna aslında sınıf da demiyorum, hatta düşkün de demiyorum; onlar bunların yanında melek sayılır. Tek bir şeyden anlamışsanız önce onun değerini takdir edeceksiniz. Kendini güçlü sanmış. Tekrar vurguluyorum, kimse sizin güçlenmenizden korkmuyor. Ama savaşın kuralları var. İlkçağ, Ortaçağ tarihini size hep örnek veriyorum. Sizinki hep köylü kurnazlığı, hatta daha kötü, kocakarı kurnazlığı. Bununla bana komutanlık, savaşçılık yaptırtamazsınız. Mümkün mü bana bir iki kelime anlatmanız? Yüzde yüz gücümüzü sizden aldık diyeceksiniz; silahı, her şeyi alacaksınız, biraz kanatlanınca da; “Ben bayağı büyüdüm” diyeceksiniz!

Bir zavallı gibi yanıma gelenler, kısa bir süre sonra; “*Biz ikinci adam olmaya doğru gidiyoruz, fakat birinci adam olmamızın önünde bu Önderlik giderek engel olmaya çalışıyor*” diyorlardı. Örneğin: On yıl önce K r Cemal buraya gelmişti. Bizim Lübnan’daki eğitim yerimizde dolaŐmıŐtım. Hava güzeldi, bahar da gelmişti. Ben de onu görünce; “*Ne kadar güzel çocuk. Böyle bir yoksul köylüyü yetiŐtiriyoruz*” dedim. Oysa arkadaşların da ahmaklığına aldanmıŐtım. Köylü kurnazı olduğunu, hırsızlık yaptığını daha sonradan öğrendim. Her Şeyi  ğretiyordum, “Bu ülkeye giderse kesin savaş çizgimize bir katkıda bulunur” diyordum. Meğer o da Şu noktaya gelmiş, ki sonradan yazıyor; “*Ben ikinci adam olduğuma artık kesin kanaat getirdim*” diyor. Benim ilgimi böyle anlamış. Daha sonra da aynen Őunları yazıyordu, parantez içine almıştı; ‘nezaketen  nderliği öldürmek.’ Ben de ŐaŐırarak, bu kelime neyin nesi oluyor dedim. Nezaketen  ld rmek Şu: Köylü kurnazlığı ile yaptıklarımızı ele geçiriyor, meğer daha sonra öğrendim ki; Eruh-Siirt yolunda gizleniyormuŐ, o fakir fukaralar gelip geçtiğinde birden bire atlayıp üzerlerine eŐyalarını  alıyormuŐ. Herhalde böyle yaşamayı benimsemiŐ, ki biz Botan’a imkan yığdığımızda gözleri dönmüŐ. Meğer ki onun o akıllılığı, daha ilk günde PKK’yi  alma akıllılıđıymıŐ. Sonradan da böyle oldu, bir iki defa yargılandı, kaçmaya çalıştı. Sonra çok kötü  ld r ld ; tam da köylü iktidarını kurduğunu ilan ettiğinde, kaçarken öldürülmüş. Böyle iktidar olunamaz diyorum, bu kelimeleri içimizde kullanmanız yanlıştır! Aynen Şunu da yazmıŐtı; “*Bizim için bir günlük paŐalık bütün yaşamdan daha değerlidir*”. Nasıl bir gün paşa oldun, o da abartma. Bu da sadece bir örnektir. Terzi Cemal gibi böyle bir sürü adam var.

Geliyorlar, gücü  alıyorlar ve her Şeye egemen olmak istiyorlar; üstelik tek bir iş yapamıyorlar. Tek bir örgütlenme, tek bir eylem de yok. “*Bırak sıra bize gelsin*” diyor. Neymiş,  nder olacakmıŐ! Çocuklar bile bu kadar rahat  nder olacağını sanmaz. Çocuklarla ilgilenin, çocuklar kendisine öğretene, bir Şey verene müthiş bağlanıyorlar. Şimdi bizdeki hikaye bu kadar  arpık. Dikkatiniz çekiyorum, bu sevdalardan vazgeçin. Bunların hepsi art niyetli veya ajan değildi. Örgüt içi savaşı anlamadılar, bizim emek savaşını anlamadılar, hele sosyalizmi hiç anlamadılar.

Hırsızca ele geçirmeyi bugün Barzani yapıyor; bunun akıl ustası, son en büyük  nderi Barzani’dir. Zaten çoğu s lalece oraya gidiyor. Botan’da dikiş tutturamayan köylü önderler oraya gidiyor. Kürdistan da bütün ihanet iler kırk yıldır oraya gidiyor. Fakat bir Şey var, savaş devam ediyor. Yüzyıllardan beri halktan  aldıkları, halk üzerinde haince işbirlikçiliğin en aŐađlık biçimiyle kurdukları bu karargahı, biraz kendimize yakınlaŐtırdık.

 imizdeki son işbirlikçi, bu savaşta TC’ye güvendi. Şu anda TC, sanki değerli bir Şey bulmuş, diyor ki; “*Aman bunlar PKK’yi bitirir*”. Bunlar da diyor “*Aman, TC*

olmasa biz bir saat yaşayamayız". Karşılıklı o noktaya gelmişler. Bakalım, belki bizi yenebilirler de ama bunların hırsızlıkları ortadadır. TC'nin dünya çapındaki konumu ve bu hainlerin Ortadoğu'daki konumu ortadadır. Böyle hainliği hiç kimse, Ortadoğu'nun hiçbir ulusu bile kabul etmezken bunlar nasıl yaşıyor.

TC'nin durumunu da ancak İsrail kabul edebiliyor. O da şundan kabul ediyor: İslam alemi ile olan çelişkilerini, İslam aleminde ihaneti geliştirmek için kullanıyor. Değeri bu kadardır, yani bir hain rolü! İslam ülkelerine, halklarına karşı bir hain rolü! Türkiye'nin dünyada başka bir kuruşluk kredisi kalmamıştır. Barzani'ye bakın, tüm marifeti birkaç PKK'liyi katletmektir, başka hiçbir marifeti kalmamış.

Demek ki içimizdeki köylü iktidarının ya sahipleri, ya ağaları var. Örneğin: Sedat Bucak gibi; "*Devletim beni idam da etse alkışlarım*" diyor, "*Meclis benim hakkımda dokunulmazlığın kaldırılması kararı vermiş, onu da alkışlarım*" diyor. Hain olursa ancak bu kadar olur. Barzani ;"*Biji TC*" diyor. Hayret! Bu sloganları attığını televizyon da açıklıyor. Hiçbir Türkiye partisinde "*Biji TC*" sloganının atıldığını sanmıyorum. Ben onlarda bile bunu görmedim. Yaşanan olay, bu ihanetin derecesini gösteriyor.

Bizdeki köylü savaşçıları ki, köylü-aydın o kadar mühim değil; tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş misali birleşiyorlar. Yanlıştan da öteye hiçbir şey anlamamışlar. Bunları söylerken art niyetlisiniz, hiçbir şey bilmiyorsunuz anlamında söylemiyorum veya işin genellemeleri, dürüstlüğü anlamında da söylemiyorum. Ben burada bir iktidar sanatından, savaş sanatından bahsediyorum. Biliyorsunuz politika bir sanattır, savaş da bir sanattır; hem de sanatların en incesidir. Hele bizdeki savaş sanatı, belki de kendine göre bir sanattır, örneği de yoktur. Bu kadar incelik ister. Bunun gereklerini yerine getirmeden, şu sözüm ona köylü kurnazlığıyla veya aydın demagogluğuyla bu sahaya girmeyin.

Bir özeleştiriyi yapabilirsiniz. Bu sahtekar da samimi bir itiraf yapsın. O kadar bizi bizden çaldığı ve vurup kırdığı halde, benim tek istediğim sadece samimi bir itiraftır. Biz intikamcı değiliz. Biz kimseyi alaya da almak istemiyoruz. Kızlar da dahil, şerefli kişilikler haline gelebilirler. Ama işin yoluna yordamına, kuralına dikkat edeceksiniz. Önce terbiyeyi kabul edecek ve mütevazı olacaksınız. Mesela varolan siyasi, askeri bazı çabalara canı gönülden değer biçeceksiniz.

(...)

Bazıları burayı hatta yönetimimizi beğenmiyor; her şey keyfine göre değil ama düşünün biz sömürge bir ülkenin çocuğu olmaktan daha kötü bir durumdayız, katliam altındayız. Beğenmeyebilirsiniz ama elimizden başka ne gelebilir? Ben halen bir ekmek pilavla bayram ediyorum burada ve hele bir de çalışma imkanı buldum mu ne isteyebilirim ki daha? Bütün bunlar sanki bir hiçmiş gibi; vuruşalım birbirimizle,

kimse kimseyi beğenmez. Örtbas edilmiş basit bir iki duygusu mu var; küflenmiş birkaç güdüsü mü var, onun tatmini peşinde. O da olmayınca, tüm bir yapıyı, hem de bana kadar zorlamak istiyor. Bu basit ruh hallerinden çıkmak gerekiyor. Bunun iktidar savaşıyla, komutanlıkla, yönetimle alakası yok.

Bu kadar basit hata yapıyorsunuz. İşte en büyük hata yapana da görüyorsunuz. Gelip benimle savaşı tartışıp, sona erdirecek. Üstelik bunu yüzlerce, binlerce kişiye uygulatmış; en kötü tarzda savaş dışı bırakmış ve düşmanı başımıza bela etmiş. En son Amanoslara giderken; *“Ben giderim, Ankara’yı basarım, ne bir bürokrat bırakırım, ne bir paşa, hatta denizdekileri de denizde öldüreceğim”* dedi. Ben de belki çok vuracak, sonuçlarına nasıl katlanacağım diye korktum. Sonra gidiyor, *“Düşman geldi mi kaç, tek bir asker, korucu vurulmayacak”* diyor. Peki sen bizi hangi çıkmaz da bırakmak istiyorsun? Kaldı ki yıllarca uygulamış. Bu bir kişidir ama bu aynada kendinizi görün.

Parti adına ilk iki kelimeyi söylediğimde o kadar zorlandım ki düşecek gibi oldum. Haki, ki bir Karadeniz çocuğudur, benim o halimi gördüğünde karar verdi ve sonuna kadar en fedakar, en çalışkan arkadaş olarak bizimle yürüdü. Şehit düşmeden bir hafta önce ben son kez yanına gitmiştim. Nasıl yaşadığını hatırlatsam, belki değerlerin kıymetini bilirsiniz. Gitmiş, bir gecekonuda briketlerle örülmüş yarı açık bir oda bulmuştu. Sahibi olmayan bu yerin üzerine bir naylon geçirmiş, beş on tane genci de yanına almıştı. Yemek yedik, yediğimiz sabah da, akşam da çay ve zeytindi. Haki o gençleri eğitiyordu. Bizim Antep’teki ilk gruplaşmamız işte böyle başladı. Haki, daha sonra bilindiği gibi bazı eylemler de yaptı ve düşmanın hedeflediği ilk kişi oldu. Haki benimle böyle arkadaş oldu, parti için böyle çabaladı ve böyle şaha-dete gitti.

PKK’nin savaşı, emeği budur. Siz, PKK’nin savaş emeğini bir tarafa iteceksiniz; hiç çalışmadan, hiç savaşmadan komutan olacak, hatta en üst düzeyde savaşı boşa çıkaracaksınız ve buna da yaşam felsefesi diyeceksiniz. Tüm sülalesi Ankara’da kendisi de Amed’de, birisi Türkiye, diğeri de Kürdistan’ın başkentinde krallık, beylik ilan edecekler de, ben engellemişim! Bunu benimle hem siyasi, hem askeri olarak tartışacak ve herhalde bana da bir kırıntı verecekler! İnanılmaz bir şey ama gerçek budur.

Barzani kendini ne sanır? Meliktir, “Dört parçanın hükümdarı”. Ama parça bile değil. Eğer bütün sömürgeciliğin korumaları altında olmasa yirmi dört saat mümkün değil oraya dayansın. Yalnız bugün mü? Hayır, kendilerini tanıdığımdan beri öyledir. Büyük hırsız aile! Yüz binlerce insanı haince katleden aile! Milyarları, trilyonları en yoksul ve aç halktan çalan bir aile! Bir sülale yetmiyor, bir de bizim içimizde bir sülale kurmak istiyorlar. Ne diyordu bu taslak? Gerçi işbirlikçiliğin taslağı

da olmaz; “Ben bizim köydeyken, babam çöplükten ekmek parçalarını bile bana toplattırmazdı. Çünkü ben çirkindim ve pistim, beni atmışlardı” diyor. Madem ki yaşamını böyle anlatıyorsun, peki sen bu yaratılış destanındaki çabaların ürünlerini neden öyle vahşice kemiriyorsun? Neymiş, intikam alıyormuş! **Agit büyük ihtimalle onun komplosuyla gitti. Dünyanın en güzel insanlarından birisi, sırf “Köylü kurnazlığı yapma, bu partinin çizgisiyle oynama” dediği için tasfiye edildi.** Korkunç bir şey! Ve ondan sonraki yüzlerce, binlercesini bilip bilmemek o kadar önemli değil; sistem bu olduktan sonra, ruh, kişilik bu olduktan sonra, her şey Barzani biçiminde veya benzer bir biçimde gider.

Siz benden yaşam istiyorsunuz, benden güç, yetki istiyorsunuz. Veriyoruz ama rolünüzü oynayamıyorsunuz. Anlama yeteneğiniz bile gelişmemiş. Kürt aydını benden güç istiyor, işbirlikçi bile benden güç istiyor, itirafçı da güç istiyor. Nasıl vereyim sizlere? Biz de bir insanız, emek sahibiyiz. İsteyen bari istediğinin anlamını bilse, isteyen bari elde ettiğinde nasıl kullanması gerektiğini bilse. İşte çıldırmamak için zorlandığımız nokta burasıdır.

Bir ulusal kurtuluşçuluk ve Sosyalizm olacaksa, partimizin içindeki böyle bir savaşımla bağlantılıdır. Bu savaşımlı veremeyen her örgüt, dünyanın en büyük devleti de olsa çözümlüp kaybetmeye mahkumdur. Biz çözülmeyen, çözümlenmeye tabi tuttuk. Sadece karşımızdaki düşmanı, sadece ABD’yi de değil; dünyanın imparatorluğunu, hainini de çözdük, hepimizi çözdük ve gücümüzü de koruyoruz.

Bunlar bir veridir, bunu esas alacaksınız. Çözülmeyenimiz çözdüğümüz, teslim olmadığımız direndiğimiz, savaştan alıkonulmadığımız savaşı geliştirdiğimiz esastır, bunlar tartışılmaz. Bu temel konularda hata yapmayın. Bu değerlerle de oynamayın.

Direnen, savaşan, örgütlenen hiçbir alt ve üst yapı değerleriyle oynayamazsınız. Komutan mı olmak istiyorsunuz; bir adım daha ileri götüreceğinize dair söz vereceksiniz. Yönetici mi olmak istiyorsunuz; “Ben bu değerlere toz kondurmayacağım, elimden geldiğince de değerlere değer katacağım” diyeceksiniz. Ama bunları yapamıyorsan ve çok ciddi başarısızlıklara gittiysen, örgüt seni yargılamadan sen kendini yargıla. Dürüst, tutarlı biriyisen bunun dışında bir seçenek düşünmemelisin.

Biz size çok büyük saygı, sevgi duyuyoruz. Sizi mutlaka onurlu, namuslu bir bireyin seviyesine getirmek istiyoruz. Bu savaş bunun içindir. Başlarken de böyle, sonuçlanırken de bu sağlanacaktır. Ya hiç yaşamayacağız, ya da kesin böyle yaşamayı başaracağız. Bunun orta yolu olmaz. Orta yolu, zorunlu koşullardan ötürü o en kötü yollara düşmüşlerin yolundan da daha tehlikelidir. Bunu bilimsel olarak size kanıtlamış bulunuyorum. Bu kavganın şiddeti bu nedenledir. Bin kez düşürülmüşlerden daha kötü olmak, katlanılır bir şey midir? Benim kıyamet koparmamın nedeni

savaş değerleriyle, örgüt değerleriyle oynamanızdır. Beni biraz saygıyla dinlemeye çalışın, ben sizin hiçbir değerinizi çarçur etmiyorum. Gerçekten kazandırıyorum da ama benim için bir parça ekmeğe bile çok değerli, atmıyorum. Bir selpak mendilini bile hemen atmıyorum, siz bunu belki bir defa kullanırsınız ama ben daha on sefer kullanacağım.

Sizin gibi öyle vurmadan yüzlerce mermi sıkmak benim için düşkünlükten daha kötü. Benim için o silahları düşmana kaptırmak, düşünülemez bir suçtur. Benim için o değerli insanları hiçbir emek vermeden harcamak korkunç bir suçtur! Bunların hepsini işlediniz, peki sizi ne yapayım? Bunlar önemli. Bu benim yaşam felsefem. Belki size acayip gelir ama ben buyum. İşinize geliyorsa benimle olmaya çalışın eğer kaldıramıyorsanız, benimle savaşı tartışmayın. Örneğin, bu alçak ne yapabiliirdi, rica edebilir, dayanamadığını söyleyebilirdi; *“Bu savaşınızın şiddeti bana göre değil, biraz da çabaladım, dürüst olduğumu da kanıtlayabilirim”* diyebilirdi. Ve kimseye çaktırmadan, bana; *“Biraz da yaşamak istiyorum. Kim istemez bir kadınlara şöyle böyle yatmayı”* diyordu. Belki onu da temin eder ve yaşatırdım. İkinizde böyle istekleri olanlar var.

Benim çizdiğim bu çerçevede savaşa en yüce meslek gibi anlam veremeyenler ve gereklerini yerine getirme gücünü kendinde göremeyenler, sessizce bana gelip; *“Ben, normal bir köylü gibi savaş dışı veya siyaset dışı yaşamak istiyorum”* diyebilir. Mesela *“İnşaatçılık yapacağım”*, bir köylü ise *“Ziraatçılık yapacağım, yani kaba emekçiliğimle de kendimi yaşatabilirim. Örgüte de dua edeceğim”* diyebilir, bu konuda da yardımcı olacağız. Eğer gücüm varsa, gücümüzü de layık olanlara göre kullanacağız. Bu da sizler için bir çözümdür. Gerçekten böyle de yaşayabilirsiniz ama tek bir şartım var: Bunu *“Gel savaşı tartışalım, gel PKK’yi tartışalım”* adı altında yapmayacaksınız. Bunu tartışmayı bırakacaksınız, bu bizim işimiz. Parti sana yedirsin, içirsin fakat bozgunculuk yapma. Bu durumda sanıyorum bu iyi bir şarttır. Köylüler böyle bir yaşamı elde etmek için her gün on sekiz saat çalışırlar, siz çalışmadan da biz, size bu imkanı vereceğiz.

(...)

Ben büyük savaşçının anısına mutlaka saygılı olmasını bileceğim. Hele bu şehitlere olan saygının gereği, savaşı biraz layıkıyla götürebilmektir. Savaş derken, tüm mücadele biçimlerini kastediyorum. Gücü yetmeyenler veya bundan artık sıkılan, tıkananlar bir köylünün istediği yardımı istesinler. Biz onu yerine getirelim. Ama tartışmayı şuraya kaydıramayız; *“Gel birlikte böyle yaşamak için savaşı bitirelim”*. Senin istediğin incir çekirdeğini dolduramaz bir yaşamdır.

Bütün değerlerden kendini boşandırmışsın, kaçmışsın, toplumda tutturamadığın dikışı, basit yaşamı PKK içinde kurmak istiyorsun. Bu imkan da elinden alınınca

bozgunculuk yapıyorsun. Nereye kaçsan bulamadığın yaşamı biz yine sana verelim. Partimizin bu konuda bazı imkanları var. Bu statüyü kabul edeceksin. Nedir bu statü? PKK içinde bozgunculuk yapmadan, basit bir köylü gibi yaşama statüsü. Dikkat edin, bu bir kölelik değil, bir serflik değil; sıradan özgür bir emekçilik statüsüdür. TC’de bile bunun imkanı yoktur. Ama yok “*Ben bu statüyü kabul etmiyorum*” diyor-sanız; hakiki savaş mesleğinin, hakiki örgütçülük mesleğinin de gerekleri vardır. Bakın, Önderlikte nasıl ifadesini buluyor? Bu bir incelikler sanatı, bir tutku sanatı. Hani bazı nakışlar nasıl işlenir, bazı heykeller veya en güzel sanat eserleri nasıl yaratılırsa; savaş onlardan daha ince, zevkli, ustalıklı, yaratıcılık isteyen bir sanat. Hazır yok, yaratacaksın! Kabası yok, en ince tarzda yapacaksın! Hele komutan isen kesinlikle bu işin hem ustası olacaksın, hem uygulatanı. Sadece benim gibi, teorisini ve eğitimini yapan değil, bir de uygulamasını, bilme ve yapmayı birlikte götüreceksin. Komutanlık budur.

Bizdeki gerçek komutanlar değerli insanlardır, işte Ağitlerin yüceltilmesi bu temeldedir. Az veya çok yaşadığı, başarılı olup olmadığı o kadar önemli değil. Önemli olan mesleğin nasıl uygulandığıdır. Bunun anlamı ve gereklerini artık kavradınız. Bunun diğer bir biçimi saptırılmış ve bozguncu olanıdır. İşte bu kabul edilmez, bunun içinde her şey var; bilinçli ajanlıktan tutalım toplumun her türlü tükenmiş, çözülmüş bütün davranışları var ve bunlar tehlikelidir.

Bizim toplum için derler ya, objektif ajanlar topluluğudur. Bilinçli ajana maaş verirler, bizdekilere maaş da vermezler. Herkes kendiliğinden bir ajandır. Haydi topluluğun içinde anladık ama parti içinde ve bir de kimilerinin incir çekirdeğini dolduramaz güdülerinin temelinde örgütün bütün komuta yapısı merkeziyle, bilmem Önderliğiyle oynamak kadar tehlikeli ajanlık olur mu? Burada siz özgürlük istemeyeceksiniz. Bu mesleğe benden izin yok. Bu tarza benden izin yok. Yetersizlik ve tıkanma objektif ajanlığın bir özelliği olup; dedikodu, ahbap çavuşluk, hemşehricilik, bölgecilik, yönetimde her türlü yetersizlik ve tıkanma, tabanda ise kölelik ve kaba emek; hepsi objektif ajanlığın bir özelliğidir. Artık bunlara bu ismi koyacaksınız.

Dikkat ederseniz, kişiliklerinizi ayırt edip ayırıştırarak üçe böldük: Hakiki savaşırlar birliği, namuslu köylüler veya karkerler birliği yani siyasetten ve askerlikten kopmuş sadece üretimle uğraşanlar, üçüncüsü; bozguncular birliği. Bu üç temel sınıf içinde kendinize yer yapacaksınız karar sizin. Birincisinde yer alırsanız; emekçi köylüler kategorisinde çalışanlar olarak kesin yaşayacaksınız ve zaman zaman örgüt sizden yardımlarını esirgemeyecektir. Ama bozguncular ordusunda yer alırsanız, orta sınıf partisi de diyoruz buna, biz bununla savaşaacağız. Çünkü bilinçli ajanlıktan daha tehlikeli, korkunç tehlikeli. İhanetin bizim toplum düzeyini ne hale getirdiği görülmüştür; işte bu sınıf onun zeminidir, ona güç veriyor.

Askerlik en yüce meslek; benim bile kırk yılımı amansız verdiğim yüce savaşçılar, yüce komutanlar, yani tanrılar ve tanrıçalar mesleğidir. Ben bile bu işe bu kadar emek verdiğime göre, siz de en azından saygılı olmayı bileceksiniz. Ben biraz yaptım, siz daha fazlasını yapın; ben bu işin yolunu açtım, ortamı temizledim, siz de yürütün. Bu mücadelenin silahını kuşanıp, atına binin ve fırlayın. Bunu biz size verdik, değerini taktir edin ama önce doğru anlayın.

Bütün bunlara rağmen anlamazsanız, yaşam olmaz, hele savaş hiç olmaz; yaşam için hak talep etmek, onur, şeref istemek kesinlikle olmaz! Önünüzde bazı yollar var, çokça denediğiniz gibi kaçabilirsiniz, teslim olabilirsiniz. Onu da fazla engelleyecek bir durumumuz yok ama sonuçlarına katlanacaksınız. Düşman sizi yaşatmadığında, “Vay, neden bu yola düştük” diyerek beni hatırlayacaksınız. Benim önerim, o zor günlere düşmemenizdir. Basit köylü emekçiliği mi, bozgunculuğu mu, savaş kahramanlığını mı yaşıyor belli değil. Belki de tam bir karmaşa, bu da yeni veya sizin icat ettiğiniz bir tür. Ben bunu da kesinlikle anlamsız buluyorum; zayıfların, gücü yetmeyenlerin yarattıkları bir karmaşıklık olarak görüyorum. Böyle bir duruşa hakkınız olmadığı kanısındayım. Bu geçici, puslu, karmaşa havasını dağıtmalı, netleştirmeyi sağlamalıyız. Ancak bunu sağladığımızda yaşam elinizden gitmez ve zorlanmazsınız.

Bana göre ağırlıklı bir bölümünüz yüce mesleği tercih eder. Kaldı ki, o gücü ve yeteneği de aslında biz biraz kazandırmışız. Bu kafa karışıklığını, iradede keskin olamamayı ve çok çeşitli anlayışların tıkattığı hususları artık üzerinizden atın. Her zaman söyledim gibi, sadece koşulların mahkum ettiği bir ölüm bizim için kötüdür; onu da aştıktan sonra yaşamla ölümün artık herhangi bir tartışması olamaz. Bu kötü ölüm kırıldıktan sonra, kimse ölümü de yaşamı da mesele yapmayacaktır. İkisi de hoş geldi sefa geldi. Sizin sorunuz ancak böyle çözülür. Bunun için kendinize biraz daha güvenin, saygılı olmaya çalışın.

Tekrar vurguluyorum trajik bir durumdasınız: Savaşa karar vermişsiniz ama en temel hususlarıyla oynuyorsunuz. Artık bunu durdurun. Gençsiniz, bizim de oldukça öğretici yaklaşımlarımız ve savaşım düzeyi sizi hakiki bir savaşçı biçiminde tutabilir. Savaşın ideolojik ve siyasi boyutları esas olup, kaba anlamdaki savaşçılık tehlikelidir.

Partimizin yirminci resmi savaş yılını yaşıyoruz. Bu savaşım yıllarının her biri kendi içinde zafer yılıdır. Ama dış savaştan daha fazlasını kendi içimizde yürüterek bugüne geldik. Fakat bu yirminci yılı da biz zafer yılı haline getirmek istiyoruz. Yarı yarıya zafer yılının temelleri atılmıştır. Geri kalanları biz final süreci olarak da değerlendirmek istiyoruz. Bunun anlamı şudur, savaş bitmez; askeri alanda biter, siyasi, ekonomik, sosyal alanda sürüp gider. Ama savaşın çok önemli niteliksel bir süre-

cini kazanabiliriz. Bu yirmi yıla, bu kadar yüklenmemizin nedeni budur. Gerilla tarzına, kitlesel boyutuna ve hatta diplomasiye verdiğimiz ağırlığın nedeni, kazanma ihtimalinin yüksek olmasıdır.

Özel savaşın marjinalleştirme planı diyor ki; “*Bu çerçevede bitmeli.*” Bu doğrultuda her tarafta amansız yükleniyor: “*Kontrol altına alınmış PKK, kontrol altına alınmış gerilla, kontrol altına alınmış kitle*” diyor. Bunu gerçekleştirmek için uluslararası faşist, gerici ittifak sistemine, içimizdeki bozgunculara ve bütün zaafli zeminlere dayandı. Açık ihanet gücüyle müthiş bir birlikteliği var. Partimizin yirminci yılını, onlar da kendi açısından final yılı haline getirmek istiyor ve bütün generallerin telaşı bu yüzdendir. Mevcut hükümetin telaşı da bundandır. Demirel korkunç özel yöntemlerle günlük olarak koşturuluyor. Solcu Ecevit ve liberal Mesut korkunç koşturuluyor, diğer sağ- sol kesimler de koşturuluyor. Final yılını kendileri için bu şekilde tamamlamak istiyorlar.

Büyük bir savaş; belki de çağımızda veya egemenler tarihinde görülen son yılların en önemli savaşı yaşanıyor. Ama bizim de, halklar tarihinde en güncel olanı yürütmemiz önemlidir. Biz gerçekçi olarak bu savaşımı buraya kadar getirebilmeyi, yirminci yıla taşırmayı büyük bir gelişme olarak değerlendiriyoruz. İşte bu noktada kontrol altına alma ve giderek eritme planlarına tam içimizde bir yanıt bulacakken; son yargılama örneği bunu bütün yönleriyle açığa çıkardı. Düşman açısından final başarıyla tamamlanmak istenirken, biz de anı anına savaş içindeyiz; bizim de bir final, bir uygulama düzeyimiz var. Düşman, planın kilit noktasını tutarak; “*Oldu, olmak üzere, Apo da gitti gitmek üzere*” dediği noktada, biz onları boşa çıkardık.

Son süreçte; “*Kürt Arafat’ı, Kürt Mandela’sı kim olacak*” şeklinde diye bir tartışma gündeme sokulmak isteniyor. Mandela’ya da, Arafat’a da saygımız var; bir şey demiyoruz ama emperyalizmin arayışı bana kadar geliyor. İki de bir beni Arafat’a benzetmek istiyorlar. Oysa benim kişi olarak Arafat’la hiçbir benzerliğim yoktur. Ama illa yakıştırmak istiyorlar. Benzer şeyleri Mandela için de yapıyorlar. Mandela’ya da saygımız var ama yapılan benzetmelerin amacı farklı.

Bu plandan fazla umutlu değiller ki, benim yerime ikinci büyük adamı düşünmüşler. Gerillada da planı tamamlayarak askeri çizginin işini bitirecekler. Meğer bizim fukara K.’yi, Avrupa’da üç yıl onun için bekletmişler. İçeride gerilla halledilirse, dışarıda da -bize herhalde artık ömür biçiliyor etkisizleştirilmişiz ya, Arafatçılığı ya da Mandela gibi olmayı kabul da etmiyoruz - K. ne güne duruyor? K.’nin hikayesi de çok ilginç; değerli bir arkadaştır, bunu duyarsa kendisi için bunu düşünenleri perişan eder. Fakat plan çok ilginç ve doğru, fukarayı bir de kadın yoluyla yürekte bağlamak istemişler. Çok saf bir köylü, aşklara saygım var ama bu tip aşklar çok tehlikeli. K. çok disiplinli biridir, dur desek, hemen durdurur.

Fukara K'nin Mandelacılık yapacak bir hali de yok ama güya bu son üç dört yılda, çetecilik döneminde söz vermişler, zaten NATO bünyesinde alınan karar da böyledir. Mutlak tasfiye edecekler, bunun için kullanabilecekleri adamları tespit etmişler. Üç-dört yıldır oluşum halinde, dışarıda da o arkadaşımız var.

Şemdin alçağı Amerikalılar gibi efsane geliştirdiğimi söylüyormuş. Tam tersine, Amerika'nın senaryolarında kendilerinin müthiş yerleri var ve bu senaryoları bozmak da benim işim oluyor. Bugüne kadar bu işle biz biraz uğraştık. Ben büyüklerin yaptıkları işlere hem biraz şüpheyle bakarım, hem de bazen bozmayı severim. Siyaseti, partiyi ve politikayı anlamak için ele aldım. Ben uğraştıkça bu tip oyunlar ortaya çıkıyor, planlarını bozmak hoşuma gidiyor.

Düşmanın 1992 vuruşu ile gerilla aşıldıktan sonra, geriye işbirlikçi bir PKK'liliğe ihtiyaç duyulacaktı. Gerillayı tasfiye ettikten sonra işbirlikçi bir önderliği dayatacaklardı. Hatta Talabani beni çok yokladı. Ele avuca sığmaz durumda olduğum için bana tam güvenmeleri mümkün değildi. İçimizden bazılarını herhalde daha elverişli buluyorlardı. Tabi ben de politika yaptım, kimin kullanılacağını gösterdik.

Ben çok sabredip çalıştıkça, nasıl ki örgütü TC'nin elinden kurtardıysam, gerillayı da kurtardım. Gerçi tahribatları halen devam ediyor. Bunun ne kadar vahim sonuçlar verdiği biliniyor. Şimdi bunlar aşıldı ve yeni dönem yakalandı artık. On yıldır sabrediyorum. Hogırlar yaratıldı, halk vuruldu, PKK'nin içine düşürülmesi mümkün olmayan bir çok pislik tohumu ekildi; kontra ve çeteciliğe taş çıkartacak çok şey yapıldı. Yaşam adı altında temel özgürlük değerlerine saldırıldı. Sabrettik, durun dedik, bu bozguncuları parti terbiyesine girmeleri ve kendilerini temizlemeleri için iki üç sefer yanımıza aldık.

1995'e geldiğinde Türk Genel Kurmayı'nın özel savaş planı gerillanın bittiği, kalanların da marjinalleşip eriyeceği aşamasına gelmişti. Gerilla içinde de Zeki gibi adamları var; kim bu plana direnmek isterse vurulacak. Marjinalleştirme planının gerilla bölümü böyleydi. Zeki içimizde bu planın baş uygulayıcısı oluyor. Önce duymazlıktan geliyoruz. Ama o, bize "*Durdur gerillayı*" diyor. Savaşçı alımı durdurulacak, gerilla daha da küçültülecek. Şu sözler aynen kendisinin sözleridir; "*Tek bir eylem yapılmayacak, korucu ve asker hiç vurulmayacak*" açık ki bunlar, düşman subaylarının günlük emirleridir. Bununla yetinmeyip işi daha da ilerletiyor. Bu iddialarını '**Yeni Askeri Görüşler**' adı altında, bir kitap haline getirdi. O yetmedi, bir tane daha yazacak. Çünkü farklı görüşü var! Bir özel savaş planının yaptıklarının kaba köylü haliyle ifadesini, 'Yeni Askeri Görüş' diye bazı delikanlılara da yutturmuş, bir ben kalmışım. Genelkurmay da bekliyor, "*Bitti bitmek üzere, yenildi yenilmek üzere, haydi Apo'yu bitir, haydi örgütü çözdük, son darbeyi de vur*" diyor. Sabrettik, yapma, etme dedik. Ve en son gelip Amanos cephesini boşaltıyor.

Genelkurmay'ın benimle ilgili ciddi bir yanılığısı da ortaya çıktı. Benim yönetimimde bir hususa çok dikkat edilmelidir. Ankara'dayken bile üzerime bayağı geldiklerinde taktik şuydu; *“Bir hırboyu daha bulduk, grup önderi geçiniyor, zaten mantalitesi belli, arzuları, yaşam amaçları belli. Kürtlük adına bir takım tehlikelerden, yine sosyalizm adına bir şeylerden bahsediyor; ama ta 1920'lerden beri komünistliği de, Kürtlüğü de, hatta en benim diyen tarihsel İslamcılığı da korkunç kullanmış devlet gibi bir güç var”* diyorlar. Benim gibi yeni yetme bir kuzuyu veya bir keklığı kafeste istedikleri zaman seyredeler, istedikleri zaman kesip yerler, zor değil. Ulaştıkları karar, belli tereddütleri içerse de, halen TC'deki iki eğilim şeklinde devam ediyor.

Benim o zamanki durumumda siyaseten öldürmek nasıl yapılacaktı; zaten PKK adı yok, gurubun da yaşama şansı öyle fazla yok. Düzenledikleri ufak aile kanalıyla, kadın kanalıyla beni devletin düzenine çekeceklerdi. Grup içinde biraz sivrildiğimiz için, ne zaman ne yapacağı belli olmayan bir konum olduğu için, bana farklı bir paye biçtiler. Neydi: Bol para harcadılar, en iyi eğitilmiş bir oğlunu, bir kızını da etrafıma yerleştirdiler. O süreçteki hislerim de çok önemliydi. Köyde bile çocuk yaşa aile tuzağına düşmemek için iblisin bile aklına gelmeyecek olanı yaptım. Kendi gizli çocuk örgütümü kurdum ve aile oyunlarını boşa çıkardım. Ankara'da da buna benzeyen tehlikeyi sezdim. Onların istediği gibi hareket ediyor görünerek; Ankara'dan çıkıncaya kadar, hatta TC'nin hudutlarından çıkıncaya kadar, tam dört dörtlük onlara uydum. Onayı kesinlikle böyle aldım.

O zaman karşımızdaki Genelkurmay değildi, ordu veya Jandarma Komutanlığı da değildi. MİT'in gizli bir oluşumu, muhtemelen de Özel Harp Dairesi bizi bu planlamayla bitirmek istiyordu. Belki de bir kaç memuruyla ve gizli ödenekten bir kaç yüz bin lirayla bu planı tamamlayacaklardı. 1980 öncesi böyledir ve iyi anlaşılması gerekiyor. Biz bunu ne ile boşa çıkardık? Korkunç öfkem kadar sevdam da iç içeydi. Ve işte bununla düşmanı şaşırttım, orada hata yaptı. Bu benim kişisel özelliğim ile ilgili. Sonuçta beklentilerinin tam tersini; ölçe biç, planlaya planlaya, iğne ucu kadar bir açık vermeyecek kadar kendimi sağlamlaştırarak gerçekleştirdim. Zaten hiç bir zaman benim ne zaman tavır koyacağımı bilemediler, duymadılar. İşte öyle yağdan kıl çeker gibi, kendimi sağlam bir zemine çektim. Öyle ki ne zaman boşa çıkarıldıklarını bile anlamadılar ve halen de anlamış değiller. İtiraf etmeleri de çok zordur, tıpkı bizim bu içimizdekilerin itiraf etmedikleri gibi. Etmeseler de gerçek budur; yaşayan ben, ölen kendileridir, kaybedenler ortada.

O plan kapsamında Avrupa'nın tutumunu fazla tehlikeli bulmuyorum. 1992'de Londra'nın da işin içinde olduğu bir katliam planına karar verilmişti. Güreş Paşa bunu bizzat kendisi söyledi; *“Önce Londra'dan bize yeşil ışık yakıldı”* dedi.

Bunun anlamı şudur; “*Kürt isyanını temizleyebilirsiniz.*” Demirel ise; “*Yirmi sekizinci isyandır, onu da halledeceğiz*” diyordu. Zaten tüm emperyalistler tarafından yeşil ışık da yakılmış, gerisi kolaydır.

İngilizler akıllı adamlardır, Almanlar hakeza öyle. Parti olarak biraz direndik ve o 1992-’93 direnişleri bu katliama karşı bir tepkiydi. Belki hukuku, onların burjuva demokrasilerini biraz zorladı; bizimkiler genelde olduğu gibi, burada da kabalık yaptılar, malzeme verdiler ama esasta haklı bir protestoydu. Fakat daha derli toplu yapılabilirdi. Orada yapılan bir kaç hatayı bahane ederek, tekrar tutuklama süreci başlatıldı. 1992 sonrası biliniyor, ondan öncesi Avrupa da vardı, yine Almanlar işin içindeydi. Palme cinayeti, Ab. ve Fu. gibi arkadaşların yakalanması aynı süreçte geliştirildi. Hatta o zaman Ma. arkadaş da vardı, hepsine sekreterlik önermişler. Bu süreç 1990’a kadar böyledir. “*Yeter ki siz kabul edin, Apo’ya karşı bir şeyler söyleyin, Apo’nun tek bir adamı bile Avrupa’ya gelemes, biz onun tedbirini almışız*” deniliyor, fakat bizimkiler halen bunu anlamıyor.

(...)

Mühim olan o süreçte Avrupa’nın da payına düşeni yapması ve bir sürü arkadaş tutuklamasıydı. Hatta tutukladıklarında zaaflarına göre yaklaşıp; “*Sana şu yaşama vereceğiz, sana şunu vereceğiz, hiç Apo’dan da korkmayın, bitirmişiz*” diyorlar. Demek ki o zaman ki plan, o çaptadır. O zaman ılımlı PKK, demokratik PKK gibi sloganları da vardı. Yalnız bir baş gerekiyor. Bazı adamlar vardı; büyük bir ihtimalle Dilaver diye biri, daha o zaman o plan için özel olarak serbest bırakılmıştı. 1990 sonrası yaşananlar, Özal’ın düşürülüşü, aslında o planın yenilmesidir. Bizim 1991’lere kadar ki direnişimiz, Olağanüstü Hal’e dayalı bu savaşın yenilmesidir. Ondan sonra topyekun seferberlikle bir savaş tarzı dayattılar. Devlet kendi içinde bir düzenleme yaptı, diğer düzenlemenin birincisi, gerillaya dayatılanı olup ikincisi ise, PKK, Avrupa’da çok önemli bir güç ve planlı, örgüt muhtemelen burada kendini ayakta tutmanın tedbirini alacak, oraya göre bir plan. Tabi bulunduğumuz saha üzerine de amansız yükleniyorlardı.

Bu sahanın bir özelliği vardır. Halen emperyalizmin tam olarak kontrolü altına alamadığı ve çelişkilerin en yoğun yaşandığı yerdir. Sıkıştırdılar, bulunduğumuz yerin yakınına bin kiloluk bombayı da koydular. Sınırsız görüşmeler, diplomatik oyunların hepsi sergilendi, sonuç alınamadı. Bizim önemle koruduğumuz bir mevzidir. Hem diplomatik hem askeri sızmalar da dahil, buranın üzerinde oyunlar çok büyüktü. Fakat çok daraltılmış bir mevzidir, kendilerine göre fazla korkmayabilirlerdi. Aslında korkuyorlardı çünkü bizim burada göstereceğimiz yaratıcılık, onlar için tartışmalıydı. Ama biz burada işimizin erbabıyız. Çalışmanın ne demek olduğunu,

neyi, nasıl değerlendirmek zorunda olduğumuzu biz biliriz. İğne ucu kadar bir politik direniş imkanını amansız değerlendiririz. Sonuçta da burası belirleyici olmuştur.

Daha da önemlisi, 1990 sonrası gerillada yaşanan patlama oldu. 1991-'93 arası patlama sürecinde, elli bin kişilik ordu kurulmuş durumdaydı. Yeter ki iki üç tane biraz tarihe yanıt verebilecek komuta kişiliği olsun. Düşmanın deyişle bu anlamda Kürdistan neredeyse kurtulmuştu. Bunu Genelkurmay'ın değerlendirmemesi, hatta emperyalizmin; NATO ve GLADİO'nun en tehlikeli ayaklanma olarak değerlendirmemesi mümkün değildi.

Kaldı ki bir de Amerika'nın yürüttüğü Körfez Savaşı var. Dünyada kendisi için birincil alan olarak Ortadoğu'yu, Irak'ı, dolayısıyla Kürdistan'ı ele alması var. Dolayısıyla bu isyanı, bu gerillayı bir numaralı tehlike olarak alıp çözmeye çalışacaklardı. Korkunç yüklendikleri 1992 ile birlikte, işbirlikçilerle sahte bir federe meclisi ilan edeceklerdi. Ama bunun karşılığında birinci karar; PKK'ye karşı savaş kararıydı. PKK ya teslimiyeti kabul eder ya da savaşı! Büyük bir güç ile üzerimize gelmişlerdi ve bu savaş durmadan devam ediyor. Daha sonra savaş tarzında değişiklik oldu. Uzun zaman gerilla üzerinde çok durmamıza rağmen, bizimkilerin bir türlü geliştiremediği bir savaş biçimi vardı. Ama buna karşılık onlar kontrgerillayı geliştirdiler. 1995'te Amerika da, *"Bu plan bu kadar olur. Tümüyle yok etme belki olmaz ama böyle marjinalleştirmiş birlikler halinde, kalmayı başarı olarak kabul edecek-sin"* diyordu. İşte burada yargılanmanızın altındaki tarihi gerçeği izah etmekle sonuçlandırmaya çalışacağım.

Nikaragua'da da böyle olmuştur. Güney Afrika'da, Angola'da sanırım UNİTA vardır, Sawinby adında işbirlikçi şefleri vardı. Ve adeta MEPLA'ya taş çıkartıyorlardı. MEPLA bir değerlendirmesinde; *"Onda bir Portekiz sömürgeciliği bizi vurdu ama onda dokuz MEPLA vurdu"* diyordu. Bir çok ulusal kurtuluş hareketinde bu vardır. Marjinalleştirirler; daha sonra onu sağa, emperyalizme, sömürgeciliğe dayanma çizgisinin sahibi haline getirirler. Her gerilla hareketinde bu vardır. Amerika'nın, ayaklanmayı bastırma ile ilgili kitabında, bütün bunları görmek mümkündür. Bu, Türkiye'de muazzam bir tarihi temele de sahiptir. Her komünist hareketin özü ezilir, sahtesi ilan edilir; sahte Komünist Partisi, hakiki Komünist Partisi'nin imhasından sonra ilan edilir. 70 yıllık Cumhuriyet tarihi böyle örneklerle doludur.

Şu son büyük isyan, korkutucu isyan karşısında onlar böyle bir planı akla getirmezlilik edemezler. Planın ne kadar kapsamlı olduğu şimdi daha iyi fark ediliyor. Parça parça olan boyutlarını birleştirip senaryoyu tamamladığımızda bunun ne kadar planlı olduğunu ortaya çıkarıyoruz. Planda gerillanın payına düşen nettir, karar; bu önderlik kesin gidecek ama yerine geçirecek olanın kim olacağı belirlenemiyor. 1992'de Güney'de denediler ama o planı biz boşa çıkardık.

Sanırım daha çok bel bağladıkları Zeki, Botan'da yenildi, Güney'de yenildi ama Amed'de kazandı. O zaman bunun neden böyle olduğunu düşünüyordum. Daha sonra bir takım bilgiler daha gelmişti. Fransız istihbarat kaynaklarından dolayı olarak gelen bir haberde: "*Amed'e mafya yoluyla şu kanaldan, sizin örgüte şu kadar milyar para akıtılmıştır*" deniliyordu. Amerika'dan Yunanistan üzeri gelen bir haberde: "*Zeki'ye dokunmasınlar, yaşasa iyi olur*" deniliyordu. Ben şaşırđım. Halbuki Yunanlıları dost biliyorduk, bu olayı o yüzden yadırgadım. Sanırım içeriği şöyleydi; belki Yunanlıları dinleriz diye onları aracı yapıyorlar. Ben de böyle bir şey olmadığını ve zaten böyle bir şeyi düşünmediğimizi belirttim.

Demek ki, Amerika biraz fark ediyor. Türk gazeteleri her gün; "*Büyük bir kariyer savaşı var, Zeki'nin adamları dağda toplandılar*" şeklinde çağrı yaparak Zeki'nin tehlikede olduğuna işaret ediyordu. Çoğu manşette; "*Apo'nun güçleri erim erim eriyor, hızla çözülüyor ama Zeki de hasta olduğu için sonunu getiremiyor, diğerleri de zaten onun adamıdır*" deniliyor. Sözü edilen adamlar kimdir? Diğerleri zaten kayıtlı; Ankara'da diğer kardeş de, HADEP'i dört dörtlük bağlayacak planları hazırlayarak fırsat kolluyor. Tam Genelkurmay'ın istediği gibi; Türkiye partilerini nasıl elde edip çalıştırdıysa, sözde onu da öyle çalıştıracaklar.Yaşamını anlatıyorlar; bir bakandan daha önde, tıpkı Çatlı'nın konumu gibi.

Diğeri kardeşi de KDP'nin karargahında. O da sözüm ona Partiya Netawa Rızgara Kürdistan'ın merkezinde yer alıyor. Orada içimizden kaçan yüzlercesini örgütlemiş. "*Ah o C. olmasa*" diyorlar, C. dedikleri, bizim halen direnen bir arkadaşımız. Eksiği de olsa, en fedakar, en dayanabilen arkadaşdır. "*O, başımıza bunları getirdi*" diyor. Belli oluyor ki, Botan'dan, Haftanın'den kaçmış itirafçıların çoğunu örgütlemişler. "*Bir nolu düşman C. 'dir*" diyorlar. 14 Mayıs'ta son öldürücü darbe de indirilecek bize. Bunu Sami Abdurrahman söylüyor. Sanırım Sırrı da oraya gitmiş; "*Tamam, bir haftalık ömürleri kaldı*" diyor. Daha sonra işbirlikçi cephe Kuzey'de de hakim olacak. Şerafettin Elçi ve Ahmet Türk gibilerini Avrupa'ya yollamışlar. Böylece bu sefer PKK'nin, gerillanın işi tamamen bitirilmiş olacak. Bizim buradaki elemana(Şemdin Sakık) bakıyoruz, dönüp dolanıyor, savaşı tartıştırmak istiyor. 'Bu iş olmaz' teorisini kanıtlamaya çalışıyor. Zaten, olmazları bütün eyaletlerde, alanlarda kanıtlamış; gerilla ile olmadığına göre bütün partiyi Genelkurmay'ın hazırladığı son konsepti yatırmaya çalışıyor.

Bizim Med TV'de yaptıklarımızın onda birini özgürlük diye bize yutturmaya kalkacaklar. Verecekleri tüm özgürlükler çok sınırlı bir kesimi kapsayacak; hastalar var, güya öldürmeyecekler af çıkaracaklar. Eşber Yağmurdereli ve Leyla Zana'yı - kemikleri eriyormuş- bırakacaklarmış. İnsan Hakları Dernekleri açık tutulacakmış.

Böyle bazı demokratik açılımlar da geliştireceklermiş. Bu mesaj bana da ulaştı. Benimle savaşı bırakma temelinde tartışmaya hiç gerek yok.

Bu planların bir kısmı en anlamsız bir tarzda ve rezilce dökülürken; Avrupa'da K.'yi 3 yıldır besliyorlar. Bize ne olabilir? Belli olmaz, mücadele yıllardır amansızca sürüyor belki imha oluruz. Gerillada sözüm ona büyük komutan işbirlikçi ve ihanet temelinde sağa yakındır. TC ile ittifakı sağladıktan sonra, bir de Avrupa'daki gücümüz var. Orada da K. gibi, bir Mandela türü oluşturacaklar, K. yumuşak çocuktur gerçekten. Kalpten de, beyinden de rahatlıkla saptırılabilir. Biz de çoktan ortadan bitirilmişiz ve sonuç; emperyalizmin çok önemli bir planı bu yıllarda, bu günlerde tam sonuca gidecekmiş. İşte hikaye bu.

Bu bir Amerikan senaryosudur. Ben Amerika gibi senaryo kurmadım ama Amerika'nın öncülük ettiği bir senaryoyu bunların başına yaktım. Alet olmamanızı her zaman söylemedim mi? Amerika her zaman senaryo kurar, olağanüstü film yapıyor. Bu alanda Londra'nın, Avrupa'nın da tecrübesi çoktur. İhanetimiz de, işbirlikçimiz de müthiştir ama siz özgürlük gerillasısınız. Köylü kurnazlığınız olabilir ama eğer illa bizim senaryodan bahsederseniz, o büyük bir özgürlük senaryosudur. Elbette bunun ustası olacağız. *“Vay, neden bu duruma sokuluyoruz? Amerika'ya taş çıkartacak senaryolar”* diyor. Biz de halkın özgürlüğünü, bazı tarihi kutsal değerleri kazanmaya göz dikmişiz. Hakkımız ve görevimiz. Senin gibi bir şarlatan, bir düşkün, bir zavallı köylü kendinde böyle hareket gücü görüyorsa, benim gibi kırk yılımı bu işe adanmış bir kişi nasıl kendini koruma gereği duymaz. Hem hakkımız, hem görevimizdir diyorum.

Görüldüğü gibi, anlayışlara karşı çok büyük savaş yürüttük. Politik derinliği geliştirme, örgütsel tedbirler, yeni planlar biçiminde yoğun bir mücadele verdik. Hayalleri ve çabalarıyla savaşmak isteyenler için bu büyük bir gelişmedir. Karşımızdaki büyük senaryoları, projeleri, konseptleri, planları boşa çıkarmak istiyorsanız, sizin de böyle geliştirmeniz gereken planlarınız olmalıdır. Bu daracık alanda ben bunları gerçekleştirmeye çalışırken, maalesef bizim zavallı dürüst köylü arkadaşlarımız ve yarım yamalak bir şeyler anlamış aydınlarımız, bunun derinliğini fazla anlayamadı ve yorulup, tıklandılar. Bu işin komutasını biz yürütüyorsak, gerçekleri böyle değerlendirdiğimiz görülmelidir.

Her ne kadar size anlatamamışsak da, aslında hikaye uzundur. Siz ki bunları öğrenmeye geldiniz, bunları öğrenmeden PKK savaşı olmaz. Ben buyum, beni başka türlü değerlendirmeyin. TC sizin kafalarınızla oynamış, aileleriniz sizi sorumsuz, çok yanlış büyütmüş. Size hikayeyi anlattım; hem o doğuşu hem de o büyütülüşü reddedeceksiniz. Özgürlük destanı, yaratılış destanı yeniden doğmayı şart kılar. Böyle olduğunu bilmediğinizi söylemeyin, bilmiyorsanız öğrenin. Öğrenmek ve savaş-

mak istiyorsanız, destanın kendisi böyle yazılıyor. Zaten binlerce şahadetle, korkunç direniş değerleriyle bu destan yazılmıştır. Bundan kuşku duyulabilir mi? Bunun sorumlusuysam hele hele düşüncede yetersiz olabilir miyim? Örgütlenme, bir çok iç ve dış çalışmalar için tabi ki elimden geleni amansız yapacağım.

Bunu şunun için söylüyorum; bazı uyanıklar daha çıkabilir, bozguncular zaten çok, yetki sevdalılar, komuta heveslisi arkadaşlarımız dikkat etsinler, işler ciddi. Bu, körü körüne bana bağlanın anlamına gelmiyor, tam tersine kurt gibi olun diyorum. Karşınızdaki savaşım güçlerine karşı, içte ve dışta, sizde en az benim kadar, hatta benden çok daha amansız olmak zorundasınız. Böyle yapamazsanız uzaklaşın. “*Siz istediniz, ben bu savaşı büyüttüm. İstemiyorsanız çekilin, ben küçülteyim*” diyor. Tabi bunu söyleyen adam küçültme teorisinin sahibi. Küçültebilir misiniz, buna gücünüz yeter mi? TC son mesajında; “*Seninle asla konuşulmaz, sana elimizi vermek bir devletin çözülüşüdür. Sana ufak bir mesaj veriyoruz, biz soğutmaya çalışıyoruz, sen korkunç ısıtıyorsun*” diyor. Demek ki şimdye kadar küçültmeye, soğutmaya kimsenin gücü yetmedi.

Bunlardan sonuç çıkaracaksınız. Yarın tekrar, “*Biz savaş sanatında kendimizi etkili, yetkili, güçlü gösteriyorduk*” demeyeceksiniz. Eğer bir ordulaşma varsa, en etkili yetkili olan kolektif komutanlıktır ve yüksek temsilini bizde bulur. Komutaya amansız bağlanmak kadar, onun müthiş uygulayıcısı olursanız, bu işte sınıf geçebilir; bu işin askeri de, komutanı da olabilirsiniz. Kötü durumlara düşmemeniz için tekrarlıyorum. Yoksa sıradan işçiler olmanıza izin var, yaşınız geçmişse; ki böyle kızlar, erkekler çok, onları köylü usulüyle evlendirebiliriz de. Ama er meydanına çıkanlar tümüyle değişik kişiliklerdir.

Roma’da, gladyatörler kölelerden seçilirlerdi. Sadece seyredilmek için aslanlarla boğuşturulurlardı. Gladyatörlerin komutanları daha da amansızdır. Savaş sanatı böyledir; aslanlarla boğuşma! İnsaf demek gerekiyor, içinize bir bozguncu girmiş, her şeyi allak bullak edecek, artık bunlara bir son verin.

Savaş dediğin, tanrılara layık bir meslektir. Türkiye’deki devrimci mücadelenin içinden çıkan önderler olan Mahir Çayanlar, Deniz Gezmişler benim için savaş tanrısı gibidirler. Çağrını onlar yaptı, ben halen onların emirlerine göre savaşı yürütüyorum. Bu anlamda benim de bir asker olduğumu unutmayın. Onlar da yiğitlerdi, okumuşlardı ama iki ay dayanamadılar, bense yirmi yıldır dayanıyorum. Çünkü iyi bir asker olduğumu kanıtladım. Ben kendimi büyük komutan ilan etmiyorum ama iyi bir militan olduğumu söylüyorum. Kaldı ki bugüne kadar yaptığım bile yetmiyor, daha fazlasını yapmak için meydanı hiç boş bırakmadığımı görüyorsunuz.

Tüm bunların yarattığı sonuçlar var, yeniden büyük bir tartışma ve planlamaya giderken bunları esas alacağız. Planın böyle büyük bir zemini var, gerekçeleri var,

yıllara sığdırılmış korkunç çabaları var. Ancak bu temelde asker olabilirsiniz, sizi böyle görevlendirebiliriz. Kafalarımız küçükse biraz büyütün, çalışmıyorsa hızlandırın. İyi niyetlisiniz, kendinizi yetersiz bırakmayın. Yeni grubumuz için başına gidip katkısını yerine getirirse, yalnız bu çerçeveyi, bugünkü değerlendirmeleri bile dikkate alsa gerçekten büyük gelişmelere yol açabilir. En olmadık bir kazayla gitmezlerse, önemli bir çalışma alanına ulaşırlarsa, günlük olarak yalnız bugünkü değerlendirmeleri inceleseler, ruhlarında ve gönüllerinde olan her şeyi tartışsalar; bir hafta içinde bir karargah, ikinci hafta içinde ikinci bir karargah kurabilecek güce ulaşabilirler. Üçüncü haftada eğer düşman geçen yılki gibi bir operasyon yapar da içimize düşerse, sizden çarpıcı bir başarı haberi alabiliriz. Zaten günümüz koşullarında hainler fazla adım atamaz.

Bunlar mümkündür ama giden grubumuz kesinlikle bunun bir sanat olduğunun farkında olmalıdır. Şimdiye kadarki savaşımın bütün yanlışlarının, yetersizliklerinin farkında olmalı, savaş sanatının inceliklerine sürekli anlam vererek, bir heykeltıraş tutkusuyla yaratıcı olmalıyız. Başarmadan, düşmanı düşürmeden, nefes alıp vermeyi bile kendinize haram saymalıyız. Yeni dönem komutası kendine böyle rol biçerse, bu komutan kazanır. Ben kazanmanın önünde engel görmüyorum, benim askerlik anlayışıma göre bu olur. Fakat sizinkine göre olmaz.

Askerlikte kural vardır, başkomutanın veya militanın ölçüleri esas alınır. Kemal Pir'in 1980'in Mart'ında ilk komutayı verdiği günleri hatırlıyorum. O zaman ben askeri tekmil sistemini henüz bilmezken, baktım ki Kemal Pir Filistinlilerden öğrenmiş. Şu anda gerillada herkesin yaptığı gibi, komut verdiğiniz gibi karşıma geldi; *"Birim, emir komutanıza hazırdır, tatbikat yapacaktır"* dedi, ben de; *"Peki, oldu"* dedim. Haki Karer'le Kemal Pir Kürt bile değillerdi ama partileşme ve yoldaşlık için sıradan bir sosyalist bilinç onlara yetiyordu. Çünkü bunlar ciddi insanlardı. Mesela Kemal Pir komuta kişiliğinin şerefine, onuruna her zaman bağlı kaldı. Zindanda Ferhat Kurtaylar, Dörtlerin kendini yakma eylemini gerçekleştirdiklerinde, Kemal Pir buna üzölmüş; *"Bu iş bizim görevimizdi. Bu direnişi, bu biçimde olmasa da zindan direnişindeki zayıflığa, güçlerimizin dökülmesine biz bir çare bulmalıydık, Ferhat Kurtaylara bu işi bırakmamalıydık"* diyor ve ondan sonra ölüm orucuna giriyor. Bildiğiniz gibi, kendi sonunu en kahramanca getirenlerdendir. İşte bu komutanın sözüdür, komutanın şerefidir.

Size bunları olduğu gibi anlatarak tekrar uyarıyorum. Hiç biriniz onlardan zayıf olamaz ve komutanın şanı şerefi ile oynayamazsınız. Ben de onların arkadaşı, kendilerini feda eden bütün militanların izleyicisiyim. Bunların hiç birinin üzerine yatabilir miyiz? Darağaçlarında olsun, zindanlarda olsun, büyük direnenler, hem mesaj verdiler, hem de bize vasiyet bıraktılar. Bu temelde çalıştık ve sizleri birleştir-

dik. İşte bir yandan gerillayı başlatırken, bir yandan da bunu sürekli geliştirdik. Bununla oynama olmaz. Çünkü çok büyük değerler var, on binlerce şehit, yüz binlerce zindan direnişçisinin ahı, milyonlarca halkın emeği, umudu hepsi içindedir. Ve bir de dünya sosyalizmi, tarihteki tüm ezilenlerin mücadelelerinin anısı var. Bize illa bir önderlik payesi biçilecekse, az çok bunlardan anlayan ve gücü yettiğinde uygulayabilen olduğumuz içindir.

Ben size destan yazın, büyük zafer kazanın demiyorum, elinizden geldiğince öğrenin, saygılı olun yeter. Mazlumlardan, Pirlerden, Mahirlerden, Denizlerden, Kaypakkayalara kadar binlerce adı sanı duyulmuş şahadetler var; siz bunlardan daha mı kıymetlisiniz. Bizim on binlerce şehidimiz gerçek manevi komutanlarımız değil midir? Bunların ifade ettiği değere biraz anlam verin ve görevinizin başına gidin. Eğer bütün bunlar doğruysa, bu kadar yanlışlık yapabilir, asli mesleğiniz olan savaşmak göreviyle kimse oynayabilir mi? Eğitememe, örgütleyememe, kıt kanaat da olsa bir gerilla tarzını tutturamama gibi bir durumdan bahsedilebilir mi? Hayır! Bana göre sıradan doğru bir tutumla, planlama sonuna kadar uygulanırsa; oradaki bütün güçlerin bir hafta içinde gereken doğru bir eğitimi kadar, moral düzeyleri güçlendirilebilir ve bu daha ileri teknik eğitime kadar götürülebilir.

(...)

Yıllardan beri deneyimlerimizi biriktirerek, zorluklara dayanıp direnerek ve çözümlerle bu noktaya geldik. Benimle planlamayı tartışmak isteyen, komutanlık isteyen, savaşmak isteyen arkadaşlarımız oldukça çok. Açık ki onlarla da benim tartışma zeminim böyledir. Herkese açık, sıradan köylü kızına da açık, o da komutan olabilir ama önce bizi anlayacaktır. Köylü olmak kendi bölüğünü dayatmak değildir, aydın olmak demagoji yapmak anlamına gelmez. Birbirlerini tamamlayacaklardır. Birisi diğerinin eksikliğini tamamlayacak, oldukça organizeli bir savaş gücü doğacaktır. Bunun dışında hiç kimse başka bir ölçü dayatmasın, başka sahte planlar, tutum ve davranışlar sergilemesin. Eğer sergilerlerse sonuçlarına da katlanacaklardır. Nitekim bazılarının durumunu gördünüz, başınıza daha kötüsünün gelmesini istemezsiniz. Çünkü bütün dünya ordularında bunun daha kötüsü anında kurşuna dizilmektedir. Sıcak savaş süreçlerinde yargılamaya bile fırsat olmaz.

Sizi tekrar uyarıyorum, şimdiye kadar bu yöntemi uygulamadık diye kendinizi aldatmayın; çünkü ben örgütlü bir adamım, her şeyin zamanlamasını çok iyi yaparım. Kendinizi yaşamak istediğinizde bile benim ölüp ölmediğimi, hatta ölsem bile bazı şeyler daha olabileceğini, onun olası sonuçlarını hep göz önüne getireceksiniz. Eğer yaşıyorsam, işin başındaysam çok dikkatli düşüneceksiniz. Bu adam ki, on yaşında anasını bile savaşında saf dışı bırakmış, en olmadık süreçlerden başarı ile çıkmış, benim gibi bir savaşçıyı çözemeyen mi diyeceksiniz. Ve hep böyle düşünüp,

işinizin başında yoğunlaşırsanız sonuçta, savaşmayı ve başarmayı bilen bir birlik, bir komutan şekillenecektir.

PKK'nin yeni dönem gerillası bu çerçevede yeniden şekillenecek, komutanı tam komutan, askeri tam asker olacaktır. Kaldı ki hepimiz askeriz, aslında böyle bir ayırım yapmayız. Yönetim ve yapı diye bir şey yok. Ben yönetim ve yapının farklı olmasını tehlikeli buluyorum. Önderlik, yürektir, beyindir; ben içinizdeyim, siz benim kollarım, bacaklarım, gövdeimsiniz. Bu kadar birbirimizin içindeyiz. Yapılan ayırımlar sahtedir, aslında birbirimizi tamamlıyoruz. Sonuç: Yaşarsak da birlikte, ölürsek de birlikte olacaktır. Ölüm de olmadığına göre, özgürce yaşayacağız. Bunun için savaşı benden daha iyi vermelisiniz.

Planlamaya dahil olan bir de Amanos grubumuz var. Çünkü bu son oyun kendini orada ele verdi. Fakat biz orada da halen iddialıyız. Özellikle gerillayı Türkiye'ye taşırmada bu adımı atacağız. Nereden bakılırsa bakılsın eğer bir kaza bela olmazsa, küçük gerilla birliklerinin Anadolu'nun derinliklerine kadar yol alması mümkündür. Burada da belirleyici olan gerillanın ilk başarılı yürüyüşüdür. Amanoslar, düşmanın özel savaşının bırakalım kontrolü, henüz tedbirinin bile olmadığı bir yerdir. Büyük bir yaratıcılıkla ve gerçekten zorluklarla boğuşa boğuşa, Karadeniz ve Akdeniz dağ silsilelerine gerilla oturtulursa, Türk egemen güçlerinin bunu kontrol altına almaya kesinlikle güçleri yetmeyecektir. Çünkü bu dağlara yüz bin kişilik bir orduyu da soksan, deryada damla gibidir. Yani kontrol altına alınması çok zordur. Ama bu demek değildir ki, salt coğrafyaya dayanarak adım atılacak, orada bir irade savaşı vereceksin, büyük bir gerilla yaratıcılığını göstereceksin.

Bunun çözümünü burada da tekrarlıyorum: Che Guevera da Bolivya'ya gitti. Bizdeki alçak onu da diline doladı; "*Ben Guevera gibi sonumu getirmek istemiyorum*" dedi. Halen en büyük şeref, onur Guevera'dadır, hem de Bolivya'daki şahadetindedir, bu küçümsenemez, bununla alay edilemez. Bu bütün dünya halklarının ve son gerilla müfrezesinin elinde en büyük direniş silahıdır. Kesinlikle anlamsız olmadığı gibi, halkların zafer tacıdır, giyilir ve şeref kazanılır.

Bunu Türkiye'ye de bu temelde taşıracamız. Güzel, çekici ve oldukça anlamlı bir görevdir. Anadolu'yu böyle bir gerillayla selamlamak kesinlikle anlamı büyütür. Buradaki halk savaşlarının, kültürlerin anısına yapabileceğimiz en büyük duruştur. Bunu basit güdüleriyle lekelemeye, daraltmaya hiç bir özel savaşın gücü yetmeyecektir. Ölüm her zamandır ama böyle şahane bir yoldaki yürüyüşte ölüm gerçekten vız gelir.

Bütün bunlar için, savaş tecrübelerimizden daha fazla ders çıkarmak, kendi içimizi müthiş değerlendirmek kadar, karşımızdaki özel savaşı değerlendirmek; yenilmemiş, başarıya susamış askerlerin, hakiki militanların gerçeğiyle yol almaktır.

Bu temelde diyorum ki: Her şey yapıldıktan sonra şahadet de gelmişse, gerçekten hoş geldi sefa geldi; yok zafer geldiyse gerçekten oda bizim tanık olabileceğimiz en güzel karşılama bayrağımızdır. Kendinize böyle büyüklükleri layık görmek ne kadar değerlidir. Binde bir ihtimali bile olsa böyle bir yaşam ve ölümü, savaş başarısını selamlamak ne kadar değerlidir. Ve bizim gibi küçültülmüş, hele şu anki faşizmin halklarla oynamasıyla küçülte küçülte bir insanın neredeyse ruhunu bile kurutmuş bir rejim altında, böyle bir gerilla olmak ne kadar şerefli. Böylece halklara kaybettirileni tekrar kazanmak ne kadar yücedir.

Bu savaş bu anlamda, bizim gençlik çağımızda başlatılan ve halen sürdürdüğümüz biçimiyle en soylu eylemdir, yenilmemiştir. Her zamankinden daha fazla yakın olan başarıya sahip olmak, hem en değerlisi hem de hepinize yaraşandır.

13 Aralık 1997

ÖNDERLİKLE ÖZDE BULUŞMAK, İDEOLOJİK YAŞAM TARZIDIR

Önderlik gerçekliğiyle bu şekli buluşmayı bir tarafa bırakalım; özde bütünleşmeye büyük özen gösterelim!

Mücadelemizi çok büyük çabalarla, en insani özelliklere göre geliştirmeye çalıştığımız, bütün yücelen, özgürleşen, toplumsal-ulusal-sınıfsal değerler temelinde büyük özen gösterdiğimiz, hatta bunu askeri olarak da ele aldığımız halde; halen sizlerin düzenden kalma, fosilleşmiş bir çok geri özellikleri doğru dürtüst kıramamamız, ne düşünsel yeteneklerinizi ne de iradesel gelişmeyi mevcut çelişkileri çözecek kadar geliştirmeyişiniz, yüz karası bir durumdur. Bu durum, sizin zaafınızın, zavallılığınızın özünü teşkil etmektedir. Köylü kurnazlığıyla, düzenden kaptığımız dille, bunları örtbas ederek oyalanma gibi fazla değeri olmayan bir cücelikte ısrar eden, çarpıcı bir devrimsel gelişmeye ancak lafta yer veren bir tutumda ısrar etmenin fazla kazandırıcı olmadığı ortada.

Yani; 'ne köy olur, ne kasaba' misali bir kişilikte ısrar etmenin, bir değeri yoktur. Bunu, ince bir hastalık halinde halen sürdürüyorsunuz. Şüphesiz kasıtlı olma temelinde değildir. Derin bir güçsüzlük ve çok küçük hesapların oluşturduğu bir kişilik nedeniyledir. Klasik, toplumda ne bulursa onunla geçinen bir köylü, bir esnaf gibi günü kurtarma peşinde olan bir kişilik, devrimsel gelişmelere cevap vermediği gibi, engel olmaktan da kendini kurtaramaz. Ağır olarak gerçekliğiniz bunu yaşıyor. Bunun iyi veya kötü niyetle fazla alakası yok. Bir yerde sizin çaresizliğiniz, devrimci yükselişe kendinizi bir türlü kaptırmayıp, yüce işlere kendinizi veremeyişiniz ve

bunu çeşitli nedenlerle savsaklamanız, bunda rol oynuyor. Arzulanan önemli bir gelişmeyi bir türlü sağlayamıyorsunuz.

Bizimle, görüntüsel anlamda böyle buluşma iyi değildir. Biz bundan da artık sıkıldık ve ciddiye almıyoruz. Köylüler gibi boş bir lafazanlıkla; “Nasılsın beyim, efendim. Hoş olduk, hoş bulduk” şeklinde, kendini kandıran yöntemlerle devrimci kadro olunamaz. Aslında bu yaşadığınız bir kader de değil, fakat siz çok ısrar ediyorsunuz. Devrimci bir faaliyeti daha anlamamışsınız, ona içten, yürekle katılma bakımından çok çaresizsiniz. Hatta, hazır olan bir imkanı bile değerlendiremiyorsunuz. Bunu da, büyük bir sorun gibi partiye dayatıyorsunuz. Kötü vuruluyorsunuz, size yazık oluyor ve tabi sorumlusu da sizsiniz. Biz her gün uğraşıp dururken, siz önünüzdeki sıradan bir gelişmeye bile çözüm gücü olamıyorsunuz. Rahatlıkla çözebileceği basit sorunlara bile yaklaşım yöntemini halen bulamıyor, ilgi duymuyor. Bambaşka bir kişilik partinin büyük gücüyle kendini çarpıtıyor, bir yandan da zorluklar onu çarpıtıyor ve ortaya bir ucube çıkıyor.

Bu durumunuzla sizleri ne yapabiliriz? Bu devrime tam inanıp, hakkını biraz vereceksiniz yoksa bu işi, köylü veya esnaf tarzında; günü kurtarmalık, şekli, oldukça kendini yanıltan bir tarzla götüremezsiniz. Buna alışmış veya alıştırılmış olabilirsiniz ama yaşam böyle olmuyor, ben ne yapabilirim? Karşı devrim kendine göre yaşam oluşturmuş, vuruyor, kendine göre küçük Amerika olmuş, kendine göre ölçüleri var. “*Ya böyle olacaksın ya da seni gebertirim*” diyor. Siz bir türlü bu gerçeği anlamaya yanaşmıyorsunuz.

Köylü ideolojisinin, kavram olarak bile hiçbir şey anlamadığı sözüm ona bir tanrısı, çok geri bir ailecilik kültürü vardır. Aslında büyük bir çaresiz ve sorun kaynağıdır. İyi olmadığı halde “*İyiyim, şükür bugünü de kurtardık*” der. Bunun biraz daha örgütlü biçimi, küçük burjuva esnafçılığı, dükkancılığıdır. En akıllısı geçinerek o da kendisini kandırır. Zaten düzenle daha bilinçli bir biçimde kaynaşmıştır ve her türlü faşist saldırıya omuz verir. Bunu dolaylı da olsa kişiliğinizde yansıtmamız, bir kördüğündür. Bu, yumak yumak çelişkilerle, gelişmeleri zorlamaktır. Bunun üzerine bir sürü bilinçli veya iyi niyetlice numara da yapıyorsunuz. Size göre yaşam bu kadardır, böyle olabilir. Ne fazla özgürleşebilir ne savaşla geliştirebilir ne de fazla örgütlenmesine gerek vardır.

Tarihe baktığımızda; bir büyük tarih yaratanların bıraktığı eserler var, birde, hiçbir şeyleri kalmamış geri toplumların özellikleri var. Onlar hiç yok zaten, silinmişler. Akıllı olanlar, eser bırakanlardır. Esamisinden bile eser kalmayanların akıllı olduğu söylenemez. Sizin yeriniz, esamisi bile kalmamış geri toplulukları dile getiriyor. Onlar da geçmişte yorulmadılar, fazla kendilerini zorlamadılar ama hiçbir şeyleri kalmadı. Sadece sözüm ona zor bela günü kurtarıyorlardı. PKK’de işler, bizim mili-

tan ölçülere göre tam rayında yürümüyor. Muğlak bir biçimi yaşıyorsunuz. Bu sakıncalı durumu aşarak eğer tutarlıysanız, dürüstseniz ve gerçekten bizden de bir şeyler öğrenmek istiyorsanız, bunu artık halledin.

Bir çalışmaya hakkını verelim. Hakkını vermek; devrimci çizgiye ve savaşına katılma gücünü güçlü göstererek başarı gerçeğini yakalamaktır. İçimize köylüler gibi doluşmuşsunuz. Adam gibi yürümesini bile bilmiyor, gafilce hatta haince bir konum ifade ediyorsunuz. En sıradan görevler boşa çıkarılırken, birisi dur deyip tavır almıyor. En iyi niyetlisi sefil bir durumda, kendi sonunu getiriyor. Doğru dürüst iki kelime konuşamıyorsunuz, ne yapacağınızı kestiremiyorsunuz. Her şey elinizden gidiyor, gafilce duruyorsunuz.

Üstelik partinin sizi yaşatmasını bekliyorsunuz. Parti sizi yaşatmaz, siz partiyi yaşatacaksınız. Halk sizi yaşatmaz, siz halkı yaşatacaksınız. Onun onuru, ruhu, iradesi olacaksınız. Çoğunuz elimizde bir zavallı gibi kalmışsınız. “Parti biraz daha yaşat-sın!”, bu baştan yanlış. Daha da kötüsü, bütün bunlar iyi niyetli çabalar adına yapılıyor.

Devrimcinin iradesi farklı çalışır. Devrimci iradenin olduğu yerde, sorunlar böyle olmaz. Hele bir militanın olduğu yerde, işler karmakarışık olmaz. Ciddi bir savaş hazırlığı, özgür yaşam tutkusu bile yok. Her birisi neyin peşinde, belli değil. Hatta yanı başında bir kontra pratiği sergileniyor, onun bile anlayıp çözemiyor. Örneğin; birçok sahte komutan çıkmıştır, sizi düşmana kadar götürmek istemiştir. Siz nasıl gerillasınız, özgürlük savaşçılarısınız. Bütün silahınız; “*Bilmiyorum, görmüyorum, duymuyorum*”. Kendi sorumsuzluğunuzu böyle perdeliyorsunuz.

İnsan kendini kandırmak isterse, korkunç bir varlıktır. İnsan kadar kendini aldatan varlık yoktur. Bizdeki gerçeklik bunun en çarpıcı örneğidir. İnsanlar, ne zaman kendini ciddi bir biçimde kandırırlar? Gerçek çelişkileriyle, gerçek düşmanıyla boğuşup, yüksek bir yaşama güç getiremeyeceğini hissettiği zaman ve bu bana göre dediği zaman, o insan korkunç yalancıdır. Yaşam onun için bir yalan dolandan ibarettir. Bukalemun gibi kılıktan kılığa girer, lafı ile pratiği hep terstir. Bizim toplumsal gerçekliğimiz içinde olduğu kadar, sizin bu kişilik gerçekliğiniz içinde de bu vardır. Yani çelişkiyi çözmeye gücü yetmiyor, gelişkin bir yaşamı göze kestiremiyor. Sonuç; yalan dolan devrimciliği, laf devrimciliği. Sizin yaşadığımız, gerçeği çözemeyen, ilerleyemeyen, başaramayan devrimcilik tarzı oluyor.

Bunu bana dayatamazsınız veya ben bununla uzlaşmam. Sizin kendinize biraz güvenmeniz lazım. Sizin sözünüz, kararınız devrim içindir ve düşüncede, iradede çok ciddi bir devrimci kimliği kazanmak için mücadeleye geldiniz. Yoksa bitmiş tükenmiş bir kişiliği, bana dayatmaya gelmediniz. Burada çok büyük bir çelişkiyi çözmek, kendi kimliğini özümsemektir. Pay koparmak, egemen sınıflara aittir, ben-

den bir güç alıp onun üzerinde kendini yaşatmak burada öğrenilemez. Buna, münafıklık denir. Yani, özü sözü farklı; başkaları için veya kendisinin çıkarları için güç almak isteyen oportünisttir. Bu yaklaşımın anlamı budur.

Sizin esasta burada halletmeniz gereken; şu anda her sahada, örgütsel, ideolojik, askeri olarak, çok kapsamlı bir savaş yürüyor. Ona şurada veya burada katılacaksınız. Zorlukları olabilir ama onun çözüm dili olmak, en önce öğrenmeniz gereken bir husustur. Gerektiğinde kırk yıl sabırla durmayı, gerektiğinde şahin gibi veya kurt gibi anında saldırmayı bileceksiniz. Bu savaşın karakteri, kendi kimliğinizi çok kapsamlı özelliklerle hazırlamanızı emrediyor. Bunun için gereken militanlık özelliklerini kimliğinize kazıdığınızı sanmıyorum. Büyük bir kısmınız yaşanan sorunlara yanıt olamadı. Tam tersine sorunları ağırlaştırarak ve bir sürü bahane ekleyerek, karşı devrimin dolaylı bir zemini gibi yani gafilce hareket ediyordunuz.

Önderlikle özde buluşmak gerekirken siz biçimde bazı şeyleri kurtarmak istiyorsunuz. Biz, hiç kimseyle apolitik buluşmayız. Sizlerle de öyle anlamsız bir di-dişmeye girişmeyiz. Bu, sadece biçimi ve çok bireysel bazı küçük hedefleri kurtarmanızı sağlar ama kesinlikle özde bir buluşma değildir. **Önderlikle özde buluşma, yoğunlaşma olmayınca, savaş yasaları sizi ezer.** Belki beni de karşı devrim temelinde ezer. Veya karşı devrimin bana; *“Başaramadın, kendini iyi örgütleyemedin, iyi mevzilendiremedin, iyi hareketlendiremedin”* demesi ayrı bir şeydir. Biz onunla şimdiye kadar boğuştuğukça boğuşuyoruz.

Bu durumda sizler, *“Yanıldım, kendimi kandırdım, düşmana zemin oldum, nasıl vurulduğumu, neye alet olduğumu bile kestiremedim, kazayla olumsuzluğa yol açtım, ciddi bir gelişmeye yönelemedim, kullanıldım, bastırıldım...”* gibi değerlendirmeler yapacaksınız. Bunun adını ne koyabiliriz? Öyle ki bazılarınız bunun altından çıkamıyor, hatta kaçabilir veya tam bir bela gibi de davranabilirsiniz. Şimdi bütün bu tutumlarınıza karşı biz ne yapabiliriz? Burada kendini haksız dayatan, devrim kararını tam veremeyen kimdir? Bu kadar zaman geçti, neden bunu kullanamadınız?

Karşınızda katı bir sınıf savaşımı var. Bunu önceden hesaplayacaktınız, bu parti aynı zamanda bir sınıf partisidir. Bu partinin stratejisi, taktiği; dünya emperyalizmine karşı olmaktan tutalım, onun her türlü işbirlikçiliğine karşı savaş da dahil, çeşitli mücadele biçimlerini esas alıyor. İğne ucu kadar imkanlarla örgütlenmeye, savaşmaya çalışıyor. Bunların hepsini peşinen bilerek, kendinizi en fedakar düzeyde, militanca katmaya çalışacaksınız. Burada, ‘Bir vereyim, bir alayım’ hesabı yoktur. Sınırsız katılım, fedakarlık esastır ve bu örgütün oluşumu da böyledir. Kahramanlık düzeyinde bir kişilik ister. Kendinizi bu temelde ikna ederek, kararlaştırırsanız sağlıklı bir gelişme ortaya çıkar.

Kendini yere atmak, kaçmak suçtur. Düşmana gitmek de en kötü sonuca yol açıyor. Kendinizi neden bu duruma getiriyorsunuz? Ciddi bir örgüt kararı vereceksiniz. Burası hasta yurdu, Darülaceze yani toplumda iflas etmişlerin geldiği yer değildir. Burası en sağlam, gözünü yüksek hedeflere dikmiş kişilerin yoğunlaştığı yerdir. Ama öyle anlaşılıyor ki, toplumda dikiş tutturamayan birçok kişilik, gideyim “PKK beni tedavi etsin” diye buraya gelmiş. Tamam, geliştirme ayrı, eğitim ayrı da, kendini bir hasta gibi buraya atmak, doğru değildir.

Bizim sahamız, en zor işler için kendini hazırlama yeridir. Eğitim de, aslında savaştan daha zordur. Savaş için kendini doğru eğitemeyen bir insan, savaşta çok olumsuz, tehlikeli bir konuma girer. Nitekim girdiğinizi de biliyorsunuz. PKK olayı, günümüzde her ne kadar şeklen çok sert bir eğitimi yoksa da, özde insani en zorlu bir sürece kaldıran bir özelliğe sahiptir. Çağımızın belki en zorlu değişim dönüşüm sahasıdır.

Nasıl olmalı, nasıl yaşamalı, nasıl eğitilmeli, nasıl mücadele etmeli sorularına açıklık kazandırmaya çalışıyorum. Bunlar sizin için hayatidir. Çünkü çoğunuzun durumuna baktığımda, “Bu kimdir? Bu zavallı niye gelmiş, bu gafil niye böyle duruyor, bununla ne yapılabilir, ne zaman kaçacak, ne zaman ihanet edecek”, hep böyle tablolar arz ediyorsunuz. Tabi bir de kendimizi, “Yoldaştır, çok iyidir” diye, uzun yıllardır kandırıyoruz. Bunları aşmanız gerekiyor ve siz ne kadar bana güveniyorsanız, benim de yavaş yavaş size güvenmem gerekir. İnsansınız, neden size güvenmeyeceğiz?

Ben bir kahraman, tanrısal bir varlık değilim. Ben de bir emek savaşçısıyım. Bu halk için belki de en zorda olan bir kişiyim. Yani içten olmaya, dürüst davranmaya ve bir halk için, iyi insanlar için iyi sözler söylemeye, iyi duruşlar sağlamaya, kısaca tutarlı olmaya çalıştım. Benim fazla bir farkım yok. Bunun için tabi ki ilkeliyim, örgütlüyüm, sorumluyum. Heveslerime göre, bencilliklerime göre kendimi dayatmam. İkelere göre, halkın temel çıkarlarına göre inandığımız, bildiğimiz temel değerlere göre olmaya öncelik veririm.

Ama size bakıyorum; halkın en kutsal bir çıkarına bir anda ters düşerek ve küçük bir bencillik uğruna her türlü çılgınlığı yaparak kendinizi yere atabilirsiniz. Sizin farkınız terbiyeli, sabırlı ve disiplinli olamamanızdır. Çünkü çözümsüz ve zavallısınız, farkımız budur. Oysa burada gerçek halk önderleri yetiştirilmeye çalışılıyor. Biz ikiyüzlülük edemeyiz. Buranın adı; halk önderlerinin, militanlarının yetiştirilmesi gereken yer olarak da tanımlanabilir. Siz, bunun için buraya geldiniz. Halk önderleri nasıldır, kimdirler; bunu öğreneceksiniz. Size kalsa, burada her türlü geriliği yaşayabilirsiniz, ki böyleleri de çıkmış; yani biraz lümpence, serserice, hele bir de eline silahı aldı mı değişik bir çeteciliği, değişik bir birey çıkarıcılığını yaşayanlar içiniz-

den çok çıkmış. Bazıları çok sahtece kendini paşa sanırken, bazıları da tarihi bir görev üstlendiğinin farkında bile değil. Basit, sıradan bir köylü gibi kalıyor. Tüm bunlar beni dehşete düşürüyor.

On yaşımı sık sık örnek olarak veriyorum. Sizi bununla kıyasladığımda, o yaşta ki sorumluluk düzeyini bile gösteremiyorsunuz. Mesela o zaman biz ne yapardık? Haydi dağa çıkalım dediğimizde, büyük bir hevesle, büyük bir ayaklanmayla, yollara dizilirdik. Yaptığımız küçük bir işti ama ciddiydik. Oysa siz büyük bir savaşa gidiyorsunuz, tam bir gafil grubu gibi; kimisi zavalıca yolda ölüyor, kimisi doğru dürüst önünü göremiyor. Hatta bir turist kafilesi kadar bile ciddi olmayanlar var. Müthiş taktik geliştirmesi gerekenlerin geliştiremediğini görüyoruz. Tabi bunda kasıt, kötü niyet aramıyorum ama geliştiremiyor. Bu, bizde artık müthiş bir sanat olarak düşünülmesi gerekirken halen dağda bir savaş tarzı yaratmayı veya sadece savaş tarzı yaratmayı değil kendini saklamayı bilemiyor, silahını bile kullanamıyor. Görüldüğü gibi, en son kendilerini vuruyorlar. Halbuki o dağlarda insan kendini vurur mu? İnsan o dağlarda hazırlayacağı bir gerillacılıkla düşmanı vurur. Malzemesini düşmana kaptırması, aç kalması neyi gösteriyor? Aslında savaşı pek anlamadığınızı gösteriyor.

Buraya kadar geliyorsunuz ama bir dinleme gücünüz bile yok, eminim ki benimle bir gerilla tartışması yapacak biri yoktur. Neredeyse karşımızda uyuyorsunuz. Bu halinizle sizi ne yapacağız? Ben tek başıma, yalnız gerillayı değil, bin bir işi birlikte yürütmeye çalışıyorum. Yani düşünün, bu kadar insanın karnını doyurmak, güvenliğini sağlamak bile büyük bir meseledir. Bunun gibi binlerce iş var, hepsine yanıt olabiliyorum. Hatta en temel yapmanız gereken bir gerilla birliğini sizden daha iyi tartışabiliyorum. O zaman ben nasıl bir insanım? Ben tanrıdan mı geldim? Hayır! Sadece, görevlerimin takipçisiyim, tutarlıyım, ikiyüzlülük yapıp kendimi kandırmak istemiyorum. Ciddiyim, dürüstüm ve amaca göre yaşıyorum. Uyumuyorum, yani gafilce kendimi kandırmıyorum. Bu, beni biraz verimli kılıyor. En azından sizin gibi çözümsüz, zavalı kılmıyor; tam tersine beni halen iddialı bir biçimde ayakta tutuyor.

Peki siz ne olacaksınız? Artık bu durumunuzdan korkuyor, sizi nereye gönderelim diye üzülüyorum. Sizi fazla küçümsemiyorum ama her gün karşı karşıya olduğunuz düşman vahşidir. Bu bir savaştır, madem karar verdik çözmek zorundayız. Kaldı ki siz, benden daha önce silaha sarıldınız, gerillacıydınız dediniz, dağlara sevdalandınız ve bir sürü silah patlattınız. Çoktandır bu işle uğraşıyorsunuz ve halen de savaş kararlılığınız var. Yani bu anlamda, aslında benden daha cüretkarsınız. Fakat temelde bir şey eksik; bu işi çözememişsiniz. Şu anda şaşkınsınız, düşmanın her an, “Çözülüler, çözülmek üzere” demesi beni korkutuyor, çünkü yılların yetersizlikleri, sizi çözdürebilir. Kaldı ki, size kalsaydı, çoktan çözülmüş, vurulup gitmişsiniz.

Biz mücadelemizde sürekliliği sağlıyoruz. Bizim temel kaygımız, gerillanın ömrünü uzatmaktır. O açıdan da, işimiz çok tehlikeli bir hal alıyor. Yani düşman tüm gücüyle üzerimize geliyor. Bir gerilla komutanlığı sahası oluşsaydı, ki olabilirdi istediğinde mükemmel bir coğrafya da, mükemmel bir savaşçı topluluğuyla ve iyi bir gerilla tekniğiyle, bir sahada güzel bir savaş verebilirdi. Birçok yerde bu imkan var ama adam yok. Hepsi işi savsaklıyor veya birbirine havale ediyor. En iyi komuta diye tabir edilen, birçok sahayı bir kontranın bile yapamayacağı kadar bozuyor art niyetli olmasına da gerek yok.

Mesela son bir yıldır, Haftanın'ı çözmeye çalışıyorum; bu işte bir bit yeniği var demiştim. O alanın sorumlusu, Metin denilen bir alçak. Bu adam Nisanda düşmanın silip süpürme hareketinde kaçmış. Haftanın'de son bir yılda, binlerce silahı düşmana kaptıran, onlarca fedai militanımızı mayınlara vurduran, düşmanın üzerine en kuralsızca gönderip imha ettiren kişinin bu unsur olduğu açıklığa kavuştu. Kendi sahamızda bu kişiliği çözmeye de çalışmıştık. Onun için, "İyi niyetlidir, olgundur" dedik, meğer sahte bir görüntüye girmiş. Bütün belirtiler, bunun bir hain olduğunu gösteriyor. Aşiret haini olabilir. Goyi aşiretinden dürüst olanlar da var, savaşçılar da var ama içinde çok düşmüş bir kesim de var. Irak'tan Musul'a kadar yüzyıllardır korkunç bir üçkağıtçılıkla her türlü ticareti yapıyorlar. Oradan KDP'yle, TC'yle her türlü kirli ilişkilere girmişler. Babatlar, bu aşirettendir. Şu anda yoldaşlarımızı en çok katleden kesimdir. Mücadelemiz karşısında Botan'ın adeta en çirkin oynayan kesimidir.

Aslında bunları ben daha önce de çözebilirdim, fakat arkadaşlarıma güvendim. En azından, o aşiretin içinden iyileri de, çok tehlikelileri de çıkabilir diyerek tedbir almalarını bekledik. PKK çizgisinde bir uyanıklık gösterebilirlerdi, "Bunlar ne yapmak istiyor" diyebilirlerdi. Çünkü çok zorlamalarının yanında, içimizde ciddi oynadıklarına dair işaretler de vardı. Parti Botan'a girdiğinde, o aşiretin bazı adamları TC'nin mahkum ettiği kaçaklardı. Alandaki ilk arkadaşlardan Orhan Sarıçiçek'i vurup, başını düşmana götürerek kendilerini affettirdiler. Ve şu anda bir nolu korucudurlar. Arından Güney'de gerillaıyla oynadılar. KDP içinde bir yer edinerek, TC ile en iyi bağlaşıklıkları kurdular çünkü alanı biliyor; Uludere, Botan, Haftanın'ı iyi tanıyorlar ve bu yolla gerillaya zarar veriyorlar. Adam bozgunculuk için rüyasında görmediği parayı alıyor. Bununla güç haline geliyor, binlerce silahlı korucu topluluğu oluşturuyor.

Metin gibi birisi de, rahatlıkla "*Ben de, PKK içinde bir Botan ağası olabilirim*" hesabını yapar. Adamın bütün hesabı, böyle bir görüntüyle, binlerce şehidin üzerinde Botan da etkili olmak. Bunu, "*Biz neden merkez olamıyoruz, neden iktidar olamıyoruz*" şeklinde açıkça dile getiriyordu. Bunların derdi başkaydı tabi. O kadar sa-

vaşçımız, imkanlarımız gittikten sonra kaçtı. Bu noktadan sonra uyanmak iyi bir uyanma tarzı değildir.

Bunlar art niyetli de olmayabilir ancak kişilik olarak eleştiriye tabi tuttuğumuz kişiliklerdir. Bu kişiliğin işi gücü, köylü, aşiret tarzıyla çıkarıcılığını hesaplamaktır. Başka bir dünyası olmayıp tüm istediği; imkanlara dayanıp eskiden TC ile veya eşkıyalıkla sağladığını, şimdi PKK ile sağlamaya çalışmasıdır. İdeolojisi ve hesabı bunun üzerine kuruludur. Fakat zamanında çözümlenmemiş, teşhis edilememiş. Acaba bunların verdiği zararın gerçek sınırı nedir?

Kaldı ki çoğunuz objektif olarak, gafilce buna zemin sunuyorsunuz. Size göre bu aşiret kişiliği bir kaderdir, aşılamaz. Size ölçülerinize göre iyidir çünkü adam çatışmaya girip kendini kanıtlamıştır. Kanıtlama böyle mi olur? Bu adamın ideolojik, siyasi düzeyi nedir? Bu örgütlü mü, vatansever mi? Hatta sosyalizmden bir şey anlıyor mu? Ölçüleri kutsal değerlerimize bağlı olması gerekirken, filan yerde, bir iki çatışmaya girmiş ölçü bu oluyor. Girmemiş aslında, yoldaşlarını katletmiş. Ortada ciddi bir PKK militanı, sorumlusu yok. Kim ne yapıyor, derecesi, katkısı nedir? Hesabı bile yapılmıyor. Ondan sonra, gafilce kendini kandırıyor.

Sonuçta, bir Şemdin alçağı çıktı, bütün PKK gerillasını Türk Genelkurmayı'na peşkeş çekmek istedi. Hem de neyin karşılığında? O pis güdülerini tatmin etmek için. Düşünün, tarihi kutsal bir çalışmayı, götürüp eliyle teslim edecek. Bunu da sizin gerilikleriniz sayesinde yapacak. Buna, ne yürekte ne de düşünce de bir yanıt olamıyorsunuz. Metin ve Fidel ne olduğu belli olmayan belirsiz kof kişilikler. Bunlar da, Şemdin de gösteri için bir kaç kurşun sıkmışlar. Bunu her köylü yapar. Kaldı ki hepsi zarar vererek binlerce değerimizi bu temelde çürüttüler. Bizim bazı komutanlarımız da, “*Bunlar pratikçidir, iş yapar*” dediler, öyle tavizkar davrandılar, eğitmediler. Sonuçta, dağlar kadar sorunu önüme getiriyorsunuz. Sizde vicdan yok. O meşhur ‘görmedim, duymadım, bilmiyorum’u oynuyorsunuz. Bu tavırlarınız hiçbir şeyi kurtaramaz.

Bu kadar değeri sebepsiz yere kaptırdınız, vicdanınız hiç sızlamıyor mu? Bunun sorumlusu ben miyim? Nedeni işte oradadır, işin özünü çözeceksiniz. Neden hiçbir iş yapmadan o kadar şehit verdiniz? İdeolojik eğitim olmadığı için. Beyni çalışmayan savaşı geliştiremez. Örgütlü olamayan, ordulaşamaz. Büyük bir duyarlılıkla bunu başaramazsanız, bu düşman karşısında başka türlü hiçbir şey yapamazsınız. Doğru dürüst bir değer nasıl kazanılmıştır, PKK tarihi nedir; bunu bilmeden, sadece değerlere ihanet edersiniz. Ondan sonra; “*Niye böyle oluyor, ben iyi niyetliyim*” diyemezsiniz. Sen iyi niyetlisin ama, çok gafilsin. Senin ciddi bir önderlik gerçeğin; PKK’de militan kimdir, PKK’de gerçek savaşçı kimdir, PKK hangi temelde militanlaşıyor, PKK’ linin amaç büyüklüğü nedir, mesela bir tarihine bakıldığında,

Mazlumlardan Agitlere kadar; bunlar nasıl PKK'lidir? Bu konularda duygu düşüncen yok. İmkanlar üzerinde, yetkiye sığınarak, sahte bir isme sığınarak hiçbir şeyi kurtaramazsınız. Er meydanında savaşçı olmayı kolay mı sanıyorsunuz? Kendinizi örtbas ederek olmaz, burası er meydanıdır. Savaşın bütün kurallarına yanıt olamazsanız, rezil olursunuz. Ondan sonra da ağlayıp sızlayarak sonunuzu yaratırsınız. Biz aslında savaş yasalarına göre, çok yumuşak davranıyoruz. Başka bir yerde böylelerini tek kelimeyle zindana atarlar. Yanlıştır, savaşçı kendini böyle durumlara sokmaz. Bütün bunları; militanlık ölçülerine göre, PKK'lilik olayına, PKK'nin savaş gerçeğine göre doğru katılımı kararlaştırmanız ve kendinizi işlere göre eğitmeniz için belirtiyorum.

Daha da ötesi; **PKK bir moral değerler bütünüdür, PKK bir kültürdür, PKK bir ideolojik yaşam tarzıdır.** PKK ile, PKK'nin ideolojik değerleriyle ilginiz yok. Beni hep kandırmaya çalışıyorsunuz. Yetki verdiklerimin kimisi Avrupa da, kimisi gerillada komutandır, hepsi beni kandırıyor. Hesap ver dediğimde, yere yığılmaktan başka söyleyeceğiniz hiçbir şey yok. Kişiliğiniz bu kadar zavallı. Benim de, halihazırda nereye gitsem, belli bir hesap verme durumum var. İş yaparak, bir şeyleri sürekli geliştirmeye çalışıyorum. Her gün halka, dosta düşmana hesap veriyorum. Ağır bir işkence ortamı olmasa, düşman karşısında da kendimi mükemmel savunurum.

Önderlikle Özde Buluşmayanları Savaş Yasaları Ezer

PKK'deyken sözüm ona vurduğu kırdığı belli olmayan Zeki unsuru, insanın aklına bile getirmekte zorlandığı bütün hususları, düşman karşısında bülbül gibi söylüyor. Kendi halkı karşısında suratu bir karış asık, dili doğru dürüst çalışmıyor. Ama bir düşman jandarması karşısında, süper disipline geçmiş. Bunlar, yanımızda dik bile duramıyordu, hep kamburumsuydular. Demek ki bunlar, jandarma karşısında her türlü esas duruşu alırken, kendi değerleri karşısında ise saygısızdırlar. Kaçan birçok itirafçı ve hainin hepsi böyledir. Hatta Kürt ağasına veya genelde birçok Kürt kişiliğine bakın; bir jandarma karşısında güzel konuşmaya, en güzel lafları etmeye özen gösterirler. Benim 'altın işleri' dediğim devrim işleri söz konusu olduğunda da, ağızları birbirine girer, kelimelerin yerlerini değiştirirler. Kendi hayati görevleri karşısında uyuyor ama Türk Ordusunda ise süperdir.

Bunlar kötü şeylerdir ve bunları çözeniz gerekir. Size dayak atmıyoruz diye, herhalde böyle laçka durmaya hakkınız yoktur. Kaldı ki siz özgür yaşamak, namuslu olmak istiyorsunuz. O zaman, bunun gerekleri nasıl olacak? Bu size söylendiğinde

maalesef çoğunuzun dizleri çözülüyor, ayakta sallanıyorsunuz. Bütün davranışlarınızla, “*Bu bize göre değil*” diyorsunuz, peki size göre olan nedir? Örneğin, biz bu alçağı paşa gibi yaşatmaya çalıştık. Dikkat ederseniz; en düşükün konumda olan, yani çöplükte bir kemik bulamayacak adamı 10-13 yıl süper yaşattık. Ama rahatlamadı, bir türlü tatmin olmadı. “*Bende bazı kuvvetler var, bu kuvvetler benim çok büyük olduğumu gösteriyor*” gibi bir saplantısı vardı. Halbuki gerçek hiçte öyle değil. Kendine sahte Allahlar, sahte komutanlıklar yakıştırmaya çalıştı, yine de tatmin olamadı. İşte çingene paşalığı dediğimiz olay budur. Ama gitti ve şimdi bir jandarma karşısında tam dört dörtlük bir pozisyon almış durumda. İşte bu, bir kişilik özelliğidir ve gerçek yeri orasıdır. Yücelen değerlerden sonuç çıkaramıyor, saygılı olamıyorsa, biz ne yapalım? Zindanda, tımarhanede ya da Türk Ordusunda, adam adeta dört dörtlüktür. Ya bir yerde en insanlık dışı muameleyi yaparlar, açıklıkla terbiye ederler ya da sonunda bir kapıcı yaparlar. Kapıcılar arasında Kürtler doludur, hepsi görevinin en iyi adamıdır, işte onu da öyle terbiye etmişlerdir.

Bunlar iyi şeyler değil. Devrimcisiniz, bunları yıkmaya geldiniz. Yıkarken, sahte kültürünüzle kendinizi çok kötü dayatarak halledemezsiniz. Biz bunları yıkmak için bir araya geliyoruz ama siz sözüm ona, “*Kişilik özelliğim*” adı altında, düzenin, düşmanın her tür iğrençliği üzerine bina ettiği tutumları bana dayatıyorsunuz. Dağlar kadar yüceltici değer varken, bu tutumlarınızla kendinizi de tanınmaz hale getiriyorsunuz. Bizim gerillanın elinden gelen, bu oluyor. Bu itirafçı ruhu öldüreceksiniz. En evvel yerine getirilmesi gereken görev budur. Bir; “*Düşmana hizmet eden kişiliğimi her yönüyle öldüreceğim.*” İki; “*Yaşanılabilir bir kişiliği kazanacağım*” diyeceksiniz, bu çok açık. Onun için diyorum, sizi adam yerine koymamız için olmazsa olmaz bazı hususları halletmeniz gerekiyor.

Bunlar, benim için de geçerli. Ben kendimi bu temelde çözdüm ve biraz yaşatmaya çalışıyorum. PKK, böyle bir olaydır. PKK’nin içine, sınıf dışı hatta toplum dışı şeyler taşırıldı. Bu örneklerle de gösterdiğimiz gibi çok zorluyor ve çok zarar veriyor. Bunları kökünden halletmeliyiz. “*Benden iş geçti veya ben yeniyim, kavramıyorum*” demek, ayıptır, sahtekarlıktır. Onu yapmayacaksınız, burada dersler son derece net, parti gerçeğimiz çok açık ve anlaşılırdır. Bana göre işi bu kadar zora sokmanın hiç anlamı yok. Gerilla da dahil çok net, rahat yapabileceğiniz işler var. Bir gerilla birliğinin üslendirilmesi hiç sorun değil, zor da değil; PKK yaşam tarzının özümsemesi hiç zor değil, aksine çekicidir. Siz, düşmandan almış olduğunuz, yine geleneksel toplumdaki kaptığınız özellikleri, bireysel namus meselesi saydınız. Bunlar doğru değil.

Bizim felsefemize göre; insan en büyük olaydır. İnsan yaşamı, harikulade bir olay; özgür yaşam, en büyük tutkudur. İnsanlık, bütün gelişmeleri biraz daha özgür-

leşmek için yapmıştır. Örneğin en büyük devrimler, özgürlük için yapılmıştır. Bizim için de, ekmeğin sudan daha önce, ekmeğin suyun da bağlı olduğu bir devrim sorunu var. Yaşamamız için bir ekmeğin istiyorsunuz ya, bu ancak devrimle mümkündür. Yani ekmeğin bile bulmanız, devrimci örgütlenmeyle mümkün. Kimliğiniz yok, düşman size kimlik bile vermiyor. Kimliksiz insan, şerefsiz ve onursuz bir insandır. Kocaman, kırk milyonluk bir halkın, dolayısıyla hiç birinizin adı, kimliği yok. İnsan bu kadar namussuzluğu kabul etmez.

Eğer ben size çok amansız yüklenmediysem, bu, bizim sosyalist kişiliğimizin, insanları iknaıyla kazanma yöntemimizin bir gereğidir. Yoksa korkunç öfkeliyim. Ama biz sosyalistiz, baskıyla sizi ezmek istemiyoruz. Bunu istismar etmeden, doğru anlamamız ve size göre değilse, terk etmeniz gerekiyor. Burası, bu kadar şehidimizin anısına, halkımızın bazı temel beklentilerine yanıt olmak içindir. En yiğit, “Bu işte ben varım” diyenlerin toplandığı bir yerdir. Ben, bu yaşıma rağmen kendimi canlı ve bir şeyler verecek kadar katıyorsam, siz de en azından kendinizi benim kadar bir enerjiyle, tutarlılıkla ve sorumluluk anlayışıyla katmalısınız. Ne zamana kadar; çözüncüye, bu işi sağlam yürütüncüye, örgütlü ve gerektiğinde savaşa en uygun taktiklerle yanıt oluncaya kadar. Bunun için önce eğitileceğiz. Deneme sınama da yapıyoruz, çünkü birden bire savaşa girilmez. Denemeyle de kendinizi her türlü pratik dayanıklılığa getirebilirsiniz. Size sunduğumuz hep böyle iyi olanaklardır. Eskiden bunlar bu kadar gelişkin değildi. Bunları takdir edeceksiniz.

Sonuçta, halkınıza verdiğiniz sözü, partideki birleşme amaçlarınıza bağlılığınıza “*Ben de onur savaşımını kazanıyorum, kimlik savaşımını kazanıyorum, güzel yaşamı kazanıyorum*” diyerek gösterecek, onunla gurur duyacaksınız. “*Onunla kendimi kanıtlıyorum, onunla düşmanımdan açık veya gizli yoldan intikamımı alıyorum, onunla kendime de verdiğim sözü gerçekleştiriyorum, onunla temel insan olma hakkımı, halk, ulus olma hakkımı doğru kullanıyorum. Bu, tabii ki benim onurum, şerefim hem de en kutsal görevimdir. İnsan olmakta ısrarlıyım. Bunun dışında ben kendime başka bir şey dedirtmem*” diyeceksiniz. Önderlik gerçeği de budur, parti gerçeğimiz de budur.

Sizlerle bu temelde buluşuyoruz, gerektiği kadar dönüşüyoruz, yenebilecek kadar güçleniyoruz ve her zaman, biz bir iken de, hiçbir imkanın olmadığı yerde başladık, “Güçsüzüz, yapamayız” demedik ama somuta göre ne gerekiyorsa onu yaptık, bugün de aynı tutumu sürdürüyoruz. Peki sonuçta ne oldu; geliştik, yarattık ve ısrar edersek, kazanacağız! Bu çok açıktır. Ben halen bu kadar ısrarlıysam ve en ufak başarıdan, zaferden bir kuşum yoksa, neden sizin olsun? Yaratılan değerlerle bu kadar büyütüldüğünüze göre, neden bunu yüksek bir takdir duygusuyla, disipliniyle kendinize yakıştırmayacaksınız? Ödemeniz gereken borçlar, hatta kendinizi

yeniden yaratma göreviniz var. Hiç küçümsenemeyecek olan bu imkanlarla, oldukça ihtiyaç duyduğunuz; namuslu, onurlu, özgür yaşam hakkını neden kullanmayacaksınız? Bunları kendisine sınırsız hak gibi gören ama sizi hayvan haklarından bile yoksun bırakan, yani onlara tanıdığı hakları bile size layık görmeyen bir düşmandan hesap soracak, kendi savaşımınızla ona insan gibi yanıt verecek ve sonuna kadar götürerek başaracaksınız.

9 Mayıs 1998

ŞEHİTLERİMİZİ YENİLMEZ BİR ORDU VE PARTİ YAŞAM TARZIYLA ANABİLİRİZ

Ülkesi ve halkı için yaşamak isteyen, hele hele savaşmak isteyenler, bu değerlendirmelerimize çok dikkat etmeliler. Gerekli olan temel hususları ısrarla vermeye çalışıyorum ve bu öyle salt bir okul grubuyla gerçekleştirilen bir çalışma da değildir. Ulusal düzeyde, sosyalist düzeyde ve özellikle savaş tarzında verilen çok önemli bir çalışmadır. Bir türlü dikkatinizi toplayamamanız, yoğunlaşamamanız benim düzeyimi düşürüyor. Kaldı ki sabote edenler de az değil. Özellikle sözüm ona iyi niyet adı altında ve hatta kendini kandırarak anlamı oldukça büyük olan ve mutlaka başarmamız gereken bu çalışmaları sabote edenler var. Açığa çıkardığımız derin kişilik zaaflarınızın neden olduğu bu duruma düşmenizde, düşmanın bilinçli etkisinin ne kadar olduğu fazla önemli değil ama her gün TC'nin kanallarında yayınlanan çarpıcı gelişmeler var.

Genelkurmay bel bağladığı bazı kişilere zindanda bile karargah kurdurup onları televizyonda halka ve sizlere karşı konuşTURuyor. Cezaevinde pek görülmeyen bir biçimde bu yöntemi deneyerek, içimizdeki bazı zaafli kişiliklere özel af mesajları yollayarak, onlardaki tahribatları geliştirmek istiyor. Aranızda pusuda yatan bazı kişilerin olduğunu bilmeniz gerekir. Sonuçta iyi niyet veya bilinçli, subjektif kasıt içinde olup olmamaları pek belirleyici değildir. Hatta iyi niyet daha kötü sonuca da götürebiliyor ve Genelkurmay da buna oldukça bel bağlıyor.

Bilindiği gibi bu tür süreçlerde şahsi çıkar ağır basar. Kendini eğitmemiş,

özellikle siyasal amaçta, yurtseverlikte, hele hele sosyalist anlayışla kendini terbiye etmemiş; partinin bazı imkanlarına dayanarak ve tecrübe adına ucuz komutanlıkla, kolektif emek üzerinde tam bir hırsız gibi fırsat kollayan kişiliklerin, gasp yoluyla sorumluluk kademesini suistimal ederek, bunda başarılı olması çok fazla sonuç vermez. Bir an önce soluğu TC'nin karargahlarında alarak, ihanetlerine çılgınca devam ettiklerini görmekteyiz. Tarihimizde de ve şüphesiz bütün devrimlerin, isyanların yıkılışında da, bu çok tehlikeli bir sondur. Sadece karşı bir isyan değil; bir halkın ulusal, toplumsal gelişimini fesheden konumlara kadar düşürmekten tereddüt etmemişlerdir. Bunda en önemli rolü yetersiz önderliklerdir oynamıştır. Çare bulamadıkları için ya dar ağacında erkenden sonlarını getirmişler ya da köşelerine sinerek sahayı tümüyle düşmana terk etmişlerdir. Bu yönlü bir savaşım, içimizde de çok yoğun bir biçimde yaşanmaktadır. Bunu önlemeye çalışıyoruz.

Tarihin bir kez daha tekerrür etmesine fırsat vermek istemiyoruz ama Genelkurmay'ın kullandığı isimlere ve yöntemlere baktığımızda; yüz binlik ordularıyla yapamadığını, bu alçaklara ve bunlara zemin olan kişilere dayanarak yapmak istediği hiç tartışmasız ortadadır. Bilinen lanetli tarihi hortlatmak için, zaafli kişiliklere; basit bir güdüsü, duygusu uğruna her değeri yıkmayı göze alan kişilere dayanarak, sözüm ona başarmak istiyor. Tabi savaştır, düşman her tür taktiği dener, hele karşıımızdaki güç, Cengiz Han yöntemlerini esas alıyorsa, her türlü hileye baş vurur. Karşı tarafın savaş hukukuna da fazla değer verdiğini sanmıyoruz. Savaşta bir yöntemin sahibi değil. Kaldı ki, savaşı ellerindeki politikanın bir aracı olarak da düşünmüyorlar, sadece şahsi çıkarları içindir. Emperyalizmin çılgınca her yöne çeken, hatta Siyonizmin kural, ahlak tanımayan çıkarlarının koşulsuz emrine giren bir güç olduktan sonra; bu ordudan savaş hukukuna, hatta belirli bir politikaya göre savaş beklemek pek gerçekçi değildir. Dolayısıyla hileyle, kandırmayla, kuralsızlıkla ve özellikle toplumun geri ahlaki düzeyini, hele hele içimizdeki insanların zaafalarını şiddetle kullanıp sonuç almak isteyeceği çok iyi görülmelidir. Eğer buna yanıt olma gücünüz varsa onu kesinleştirmeniz gerekir.

Bu hususları sürekli belirtmemin nedeni, görüldüğü kadarıyla parti içinde bana karşı direnen kesimlerin varlığı ve hiç sarsılmadan kendi konumlarını, düşkünlüklerini sürdürmeleridir. Kişiliklerinin çok zayıf olduğu kesin. Bir amacı olmadan, günübirlik yaşayan kişilikler olup, bazı heveslerle veya zorunluluklar sonucu, hatta belki de oyuna gelerek saflara katılanlardır. Resmi bir düşman söylemi olan 'iradesinin çalındığına' inanarak, parti içinde kendiliğinden bir intikam kişiliğine bürünebilir. Bunların hepsi var, bu toplumda her şey gelişebilir. Çünkü normal düşünme biçimleri yok. Herhangi bir ulusal, siyasal, toplumsal değer temelinde bir öğretiyeye, bir kelime bile yer yoktur. Dolayısıyla herkes, her türlü sapkın amaçlardan tutalım amaçsız-

lığı iliklerine kadar yaşama ve tabi bunun bir sonucu olarak da her türlü iflas edici, boşa çıkarıcı yöntemi deneyebilir; tüm çabaları boşa çıkartan yaklaşımları sergileyebilir. Ve bu da, iflas toplumdur, iflas kişiliğidir. Bunlar, herhalde hiç bir halkta, toplumda bulunamayacak kadar bizde yaygındır.

Muhtemelen içinizde bazıları, halkın toplumsal dönüşümü ve ulusal düzeyde bazı temel çıkarları için kendini ortaya koymak isteyebilir. Bu kişiler dikkatle bizi dinlemeli ama lafla veya ikide bir beni kullanarak değil. Kendini bir türlü güçlü eğitmediğini, yanlışlıklara zemin olmaktan kendini alıkoyamadığını söylemek kesinlikle yanlıştır. Bu sözleri söylemek; ben yenildim, bittim demektir. Böyle ne partiye, ne savaşa katılmak mümkün değildir. Siz yanlış bellemişsiniz veya sizi yanlış bir zeminde tutuyorlar. Ben bunları bin defadır tekrarlıyorum; böyle olmayın diyorum. Partinin ideolojisi, savaş çizgisi, örgüt anlayışı ve tarzı var, hemen her konuda belirginleşen ölçüleri vardır. Şimdi burada bunu öğreneceksiniz. Maalesef uygulama çok düşük kalıyor.

Özellikle sonuna kadar kendini feda etmeye dayanan, partimizin sınırsız fedakarlığını esas alan; ama doğru bir yönetim ve komutaya kavuşmadığı için yoğunca kaybeden savaşçılarımızın, özelde genç tecrübesiz savaşçılarımızın anısını doğru kavramayı ve gereklerini ne pahasına olursa olsun yerine getirmeyi açmaya çalışacağım. Bu diğer hususlardan bağımsız değildir. Tüm kurumlardan, tüm emek sahiplerinin durumundan bağımsız değildir. Hepsı bağlantılıdır, fakat bu en çarpıcı husus olduğu için açacağım. Çünkü yanlış, eksik ve gerçekliğe göre yürümeyen bir savaş yönetimi ve bu yönetim altında örgütlenen eylemlerin yol açtığı kayıplar ve özellikle şehitler, çok büyük bir önemle ele alınmayı emreder. Biz bu konudaki sorumluluğumuzu çok iyi biliyor ve ısrarla takip edeceğimizi vurguluyoruz. En çok örtbas edilen bir konu olması nedeniyle, onu kesin açma ve şehidin hakkını savunma gereğini, önemli bir görev olarak değerlendiriyoruz. Hele hele, kutsal devrim görevlerine tayin edilmiş bulunan bu genç savaşçıları, çok bariz bir yanlışlık temelinde doğru savaştırmadığı ve hatta çok yanlış bir tarzın kurbanı olarak adeta cinayetvari bir uygulama içinde bırakıp, halkımızın acısını yürekte duyduğu, savaşta da en çok yaşanan bir sorunu sanki çok sıradanmış gibi parti içinde bir tutum olarak yansıtmak, bana göre en tehlikeli bir oportünizm türüdür. Hatta ondan daha tehlikeli olup özellikle giderek gaflete, ihanete kadar giden kişiliklerin en çok yargılanmasını gerektiren bir konudur. Görevlerine doğru dürüst sahip çıkamayan komuta kişiliğinin çözümlenmesi açısından da, yine en çok açığa çıkarılması gereken bir husustur. Anısını açığa çıkarıp hesap sorulması gereken o kadar adsız şehit, özellikle o kadar genç savaşçı var ki; aslında anıları hakkında sadece tek tek değerlendirme değil de, onların bir halka mal edilmesini isterdim. Biz, bu kısa süreli yaşamlarına anlam verilmesi

için üzerimize düşen görevleri mutlaka yerine getireceğiz. Tabii bu konuda yapacağımız işler olacak.

Bize göz açtırmamak için dayatılan tüm zorluklara rağmen, tüm şehitlerin hakkını istemek ve gereklerini yapmaktan geri durmamak, esas alacağımız en önemli bir çalışmamız olacaktır. Burada tam anlam verememek kadar, pratikteki sonuçları derlememek de düşünülemez. Dolayısıyla şehidi yanlış anlamak mümkün olamaz. Bizim, PKK devriminin en önemli bir özelliğidir bu. Biz, Haki Karer’le doğru anlama işini ve onun pratikleşmesini esas aldığımız için, bu PKK’yi var edebildik, buraya kadar getirdik ve bu tarz devam edecektir. Buna amansızca bir yüklenme var. Bunu PKK’nin özelliği olmaktan çıkarmak için, inanılmaz çabalar sergileniyor. Fakat şahsen kendim buna fırsat vermeyeceğim. Şehitlerin anıları çok sıradanmış gibi örtbas ediliyor. Özellikle komuta görevlerini en sınırlı bir bağlılıkla bile yerine getirmeyenler tarafından bu tutum sergileniyor. Bununla hesaplaşacağım, hesaplaşıyorum da. Daha da kapsamlı yapacağım. Bunlar, görevlerinin çok sınırlı bir gereğini dahi yerine getirmeden, devrimlerde cinayet diye adlandırabileceğimiz bir tarzda yaşıyorlar. Onlara, komutanlık yapmanın nasıl olması gerektiğini göstermek gerekiyor.

Bunların bir karşı silahı da, düşman tehdidini bize dayatmaktır. Bu kadar yoldaş katilinin çoğunun düşmanda olduğunu, hainlere kaçtığını biliyorum. Kimi kin öfkeyle bunu yaptı, kimi geriliğinden, kimi çok iğrenç sahte canını kurtarmak için. Kendi ilkel güdüleri, kariyerleri için, sırf adı komutan olsun diye, ayakta kalmak, kendini emeksiz yaşatmak için onlarca yoldaşı, yüzlerce değeri bir hiç uğruna şahadete gönderdiklerini belirtmek gerekiyor. Evet onlar şehit sahibi değil, onların anlamından uzaktırlar. Bu konuda hata yapmamak, oyuna gelmemek önemli. Özellikle düşman pusuda beklerken, bu yaklaşımlarla düşmana pirim veriyor.

Bütün başarısı, komuta kişiliğine zarar vermek olan bu son alçak(Zeki); *“Mutlaka özel bir af çıkarın”* diyor. Düşmana verdiği ifade; *“Bunlar saflarda çok yaygındır, özel bir af çıkarırsanız önemli bir kesimi gelir. Benim pratiğim de çok nettir. Yeter ki, bir mum ışığı kadar ışık verin”* diyor. Zindanda daha önce de bunu yapmışlardı. Şahinler, Şenerler; *“Yeter ki siz, bir mum ışığı kadar ışık, umut verin. İhanet, çorap söküğü gibi gelir”* diyordu. Mazlumların, Kemallerin, Hayrilerin büyük direnişi, bu tarihi ihanete karşıydı.

Şimdi bunu gerillada denemek istiyorlar. Gerilla direniyor tabii, direneceğiz de! Fakat teşhis etmek de çok önemlidir. Geçen yıl Haftanın Karargahı’nda sözüm ona komutanlıkta bulunan Metin adlı unsur, en değerli onlarca arkadaşımızı hiçbir komuta görevini yerine getirmeden ölüme götürmüş, yüzlerce silahı düşmana kaptırmıştır. Ve sonra itibar bulamadığını; aşireti, sülalesi veya şahsi düşkünlüğü için fazla kullanılacak bir ortam bulamadığını görüp kaçtı. Buna benzer bir kaç kişi daha

var. Çözömlerlerde adı geçen Korsan Suat denilen kişi de, Kurejahro'da bir yandan psikopata, dükünce; geç savaşçılara, git şu köyden üzüm getir, şunu bunu getir diyerekten, savaşçuları grup grup tasfiye ederken, en başarılı komutan diye lanse ediliyordu. Bu tarz dayatılıyordu. Tabi partinin hesap sorma mekanizması geliştikçe, böyle yürütemeyeceğini gördü ve kaçtı. Bunların bilinçli bir kontra olması veya dükmanla ilişkiye geçip bu tahribatı geliştirip, kaçmış olması da pek önemli değil. Ne şekilde olursa olsun bunlara karşı yıllardır bir savaş yürütüyoruz .

Yürüttüğümüz bu savaşı, sadece biçim hatasıyla sınırlandırmak istemiyoruz. Bir kurala uymadı diye onu hemen yargılamaya almak, biraz Stalin yöntemidir. Bununla belki bazı şeyler kurtarılabilir, fakat Stalin pratiğinden de ortaya çıktı ki; bu kişilikler kendilerini büyük oranda da gizlediler. İşte bu gizlenenler, yetmiş beş yıllık tarihin üçte birinde etkili olan sosyalizmi çözdürdüler. Demek ki, bu yöntem fazla sonuç alıcı değil; günöbirlik bazı başarılar olabilir, fakat sistemi kurtaramıyor. Bizim, bazılarının çok bariz olan suçlarını, her an en sert cezalandırmaya tabi tutmayışımızı yanlış anlamayın. Stalin yöntemiyle cezalandırmamak, onları hiç cezalandırmamak anlamına gelmez. Hatta biz, sistemi tümöyle bozmalarını önlemek için, bir cezalandırma sistemini geliştiriyoruz. Çünkü başka çaremiz yok. Görünüşte suçlar diz boyu. Stalin yöntemini uygulasak ortalık belki süt liman olur, fakat kişiler büyük oranda gizlenir.

Hele bizimki gibi çok zayıf bir toplumdaki çıkan kişiliklerin, neredeyse örgütö kısa bir sürede tamamen bitirebilecek kadar yaygın olmaları, bu yöntemle fazla başarı şansı vermez. Aynı yöntemi deneyen Saddam'ın durumu ortada. Üstelik çok büyük bir ordu da yarattı. Fakat bu yöntemle yaratılanın, sonunda nereye gideceği, bir çok ders çıkarılacak bir biçimde ortadadır. Kaldı ki bunun içimizde de denendiğinde, sonunun nereye vardığı yani dükmana götürdüğünü göz önüne getirdiğimizde, yöntemimizin yaratıcı, sonuç alıcı ve bütün oyunları bozacak kadar gelişkin olmasına ihtiyaç vardır. Dolayısıyla bizim ordu tüzüğüne, parti tüzüğüne bilimsel anlamda bu kadar ters dükşen, hatta hiç bir gereğini yerine getirmeyenlerin, acaba sınıf savaşını kazandıklarını ve gerçekten birey olarak da komutayı işgal ettiklerini söyleyebilir miyiz?

Görünüşte kargaşayı geliştirebilir, kendilerini örgüt yerine koyabilirler ve bundan menfaat bulup muğlaklığı büsbütün derinleştirebilirler. Fakat hep vurguladığım bir husustur; değişik bir biçimde de olsa bizde nizam, örgütün işleyişi ve amaca uygun düştüğü oranda yürütölüyor. Hem hesaba uygun, hem de en zarar vermeyecek biçimde ve gerektiğinde mezarda da hesap sorabilecek bir anlayişımız vardır. Herkes uygulamayabilir ama ben kendi payıma, buna büyük bir duyarlılıkla bağlıyım, dikkat ediyorum, yapıyorum. Yalnız benim tarafımdan yapılması sınırlı kurtarabilir, sorun

bunun tüm örgüt militanlarınca yapılmasıdır.

Tüm militanlarca, hatta halkımızca gerekleri yerine getirildiğinde, bu yöntem kesinlikle en büyük başarıyı sağlar. Bu konuda herkesin şiddetle yoğunlaşmaya ihtiyacı var. Tabii yalnız şahadetler üzerine görevini yerine getirmeyen komutayı, yönetimi yargılamak yetmiyor. Silah üzerinde de, rahat yürütebileceği eylem için de, doğru bir yaşamı eğitip, örgütleyememesi ve hatta doğru bir mevzilendirmeden, üs-lendirmeden tutalım, savaşın anı anına gerekli kıldığı birçok görevleri yerine getirmeyenleri de yargılamak gerekir. Bu görevler nedir; her tür eğitsel, örgütsel çalışma yanında dikkat, duyarlılık, üslup ve tarz uygunlukları açısından da sorgulayıp yargılamak şarttır. Ama bizde durum o kadar karmaşık ki, adeta deve misali, 'şuran eğri' deriz, o da 'benim nerem doğru ki' der, üstelik bu kişilik içimizde oldukça yaygındır. Dolayısıyla şaşırılmamak, bizzat kendisi bir oyundan ibaret olan bu kişiliklerin oyununa gelmemek ve susuz da kalmamak için kırk dereden su getirmek gerekiyor, çünkü kuruturlar. Her birisi bir aç gözlü, çok dengeli ve adil ölçüler uygulayamazsan canavarca yutarlar. Bu öyle sıradan, basit ele alınabilecek bir konu değil.

Sizden daha erken yaşlarda aile değerleri değil, toplumsal uygunluk değerlerine birinci derecede önceliği verdiğime emin olan bir kişiyim. Tercih ölçülerim toplum yaşamı için doğru ve sağlıklı olan neyse ona göredir. Geleneksel aile, kabile değerlerine erkenden baş kaldıran kişi durumundayız. Biz, Önderlik gerçeğini hep bu temelde geliştirdik. Hatta halk içinde düşman tarafından derinleştirilmiş çelişkileri bile, en erken yaşlarda derinden bir arkadaşlıkla çözmeyi akıl etmiş birisiyim. Bu bizi, hem halk içerisindeki çelişkilerin doğru ele alınıp çözümlenmesine, hem de bugün küçümsenmeyecek bir ulusal birliğe olduğu kadar, devrimcilerin birliğine de götürmüştür. Bireysel hevesler, hatta ailevi heveslerden bahsetmek herhalde herkes için biraz söz konusu olabilir ama benim için değildir. Ölçüler çok nettir. Siyasi, örgütsel ve ideolojik olarak da, sosyalizme oldukça yakın bir tarzda ele alış vardır. Sanatı, edebiyatı söz konusu ettiğimizde; güzellik ve estetik ölçülerinin de gelişmesine çok dikkat ederim.

Düşman özellikle propaganda mekanizmalarını yoğunca işletiyor. Bu son alçağın eliyle, halen etkili olan geri toplumsal özellikleri kışkırtıyor. Birey olarak bunu kendim için güçlendirme nedenine dönüştürmede zorlanmam. Yaşamın rahatlığı benim için bambaşkadır, onların rahatlık dediği şey ise bana çok uzaktır. Bu kişiliklerin, benim neyi rahatlık olarak değerlendirdiğimi bileceklerini de sanmıyorum.

**Bir Halkın Kurtuluşu Kadar Kadının Kurtuluşu da
Vazgeçilmezdir**

Türk işgalinde ve Kürt ihanetinde; değerlere, paraya, kadına el koymak çok yaygındır. Hemen onları biriktirir, onlardan saraylar, haremlikler oluşturulur. Osmanlı saltanatında olsun, Mustafa Kemal iktidarında olsun, bu çok güçlüdür. Ben kendi eylemimi; hem kişi, hem yöntem olarak bunlardan intikam alma hareketi olarak da değerlendirebilirim. Paraya dayalı, lükse dayalı yaşamdan, onların anladığı anlamda güzel yaşamdan tiksinti duyarım. Ben çok temiz yaşarım. Büyük bir sanat eserini yapan Firavun da olsa, benim için o Kabe gibidir. Her gün ziyaret etmek isterim. Görkemli bir sanat eserini yapan bir köle bile olsa, eğer illa saygı duyulacaksa, onların emeğindedir. Ama o eserlerin sahibi köleler sultanı, köleler kralıdır. Bu tahlili yapmakta da zorlanmayız.

Bir sanat eseri, güzel bir ülke, imar görmüş bir ülke yaratmak bizim de amacımızdır. Egemenler bunu, kendi iğrenç, bireysel, çirkin çıkarları, yaşamları için düşünürler ama biz yine kendi emeğimize göre eşit, adaletli bir yaşam için isteriz. En güzelini yaratmakta da onları geride bırakmakta tereddüt etmeyiz. Bu ayrımı ortaya koyduktan sonra tabi ki, parayı da, siyasi gücü de biriktireceğiz. Örgütü güçlendirecek ve eğer gerekli ve çok önemliyse kadın gücünü de büyüteceğiz. Türkiye'deki rantçılar düşünüldüğünde korkunç bir emek hırsızlığı ve insan cinsi, cinsiyeti üzerinde istismarın korkunç boyutlarda olduğu görülür. Buna rağmen kendileri, *"Apo'nun gücü var, paraları var"* diyerek, bize bu gözle bakabilirler. *"Günde bir milyon dolar harçayabiliyor, harem kurmuş, rahat içinde yaşıyor"* diyorlar. Sözüm ona cahil halkın kafasını bulandıracaklar. Bu hususları, tabi halk gerekli görürse bizzat halkı eğitmek için çok çarpıcı geliştirebilirim. Bununla şunu demek istiyorum; yani düşmandır, propagandasını yapabilir ama bizim içimizde de buna özenenler az değil. Bunu söyleyen içimizden çıkmış, bir çoğunuza sözüm ona ileri düzeyde komutanlık yapmış bir kişiliktir.

Bunun soru işaretini ve noktasını iyi koymak gerekiyor. **Eğer içimizde hırsız, hain ve katil aranacaksa, emek gaspı, çirkinlik ve kadın düşmanlığının gerçek kaynağı aranacaksa bu unsorda ve bunu söyleyenlerde aramak gerekir.** Gerçekten kızlarla oldukça içli dışlı olmaya da çalışıyorum ama bununla neyi hedeflediğim açıktır, hep yan yanayız da, bunun gizlisi saklısı hiç yok. Partinin parası olduğu da doğrudur. Ama eskiden cebimde bir kaç kuruş varken; özellikle bu sahaya geldikten ve partinin parasal imkanları geliştikten sonra birey olarak gerçekten, tek bir kuruş cebime koymadım. Sembolik olarak bulundurmamak gerekebilir; belki insan düşer, hastaneye gitmek zorunda kalır, ihtiyaç icabıdır ama onu bile almadığım çok açıktır. Böyle bir sorun yok aslında. Bizler açısından bunu vurgulamak, içimizdeki gerçekliği anlamak için herhalde faydalıdır. Çünkü maalesef, böyle hırsız gibi paraya göz

dikenler de var. Bizim çok para harcadığımızı iddia eden, kafası sürekli bunlarla dolu olmasa, parayı bu temelde cebe atan bir komutan olmasa, herhalde bunu söylemezdi.

Kadını, çok çirkin bir şekilde etkisine alan bu alçağın, içimizde kadını kendine nasıl bağladığı ortadadır. Gerçekte ise bir PKK kadını, tek bir kişi olsun, bir an için bile ona ilgi duymaz. Olursa, ancak PKK'nin komutanı diye kendini dayattığı için olabilir. PKK kızı, hele gerçekten bir PKK'li ise, bir erkeğe güdülerini ile yaklaşmaz. Belki erkek çok gözü kara yaklaşabilir ama bu, PKK kızında asla olmaz. Bunu doğru belirtmek gerekir. İstisnalar olabilir veya düzeyleri farklı olanlar olabilir ama terazi-nin kefesi bu konuda sağlam bir biçimde kadından yana ağır basmaktadır.

Önderlik olayında da her zaman işlediğim çok önemli bir nokta. Fakat epey tartışılmasına rağmen halen iyi anlaşıldığını sanmıyorum. Kadın kurtuluşunda rol oynamak çok önemli kutsal bir çalışmadır ve sonuna kadar yürütülecektir. Sadece YAJK çerçevesinde değil, onun daha da büyük aşamasına özen gösterilecektir ve bunun gelişeceğine inanıyoruz. Her şeyden önce, en az bir halkın kurtuluşu kadar kadın kurtuluşunun da önemini bileceğiz. Bunu kadın da bilecek, erkek de bilecek. Bu anlaşılmadan, gerekleri yapılmadan yaşamdan bahsetmeye kimsenin hakkı yoktur. İlke de kabul ediyorsunuz ama pratiğinizde de ikiyüzlü olmamanız gerekir. Aynı zamanda erkeğin kurutulduğu olan kadının kurutulmasına bu ilkeler temelinde katılmanızın gerekliliği tartışmasıdır. Bunun kanunları amaçları ve tarzını tutturmadan yaşam olmaz, kurtuluş olmaz.

Cinsler açısından bakacak olursak; Türk egemenleri Bizans'a ve Anadolu'ya girerken erkekleri vurmuşlardır, kadınları haremle cariye yapmışlardır. Bu yüzden bizim de böyle savaştığımızı sanıyorlar. Halbuki kadının bin yıllık geriliklerini kullanan ve gerçekten işgal ederek, bastırarak en pis işlerde en kötü şekilde çalıştırarak, kadını tanınmaz hale getiren bizzat kendileridir. Bizim burada yaptığımız ise kadının gelişimine hizmet etmektir. Benim her zaman vurguladığım bir söz var; "*Benim sevdiğim kocam, aşkım*" dediğiniz bir erkek acaba benim yaptığım hizmetin veya gösterdiğim bir yaklaşımın kaçta kaçını yapar? Bu, özellikle kadın boyutunda adilce ve anlayışla cevaplandırılmalıdır. Çünkü bu olmazsa, özgürlüğün ne olduğu anlaşılmaz, muhtaç edilmiş, her şeye boğun eğdirilmiş bir şekilde ortada şaşkın kalınır.

Şimdi bu kadını çözmüş, bu kadını kendisiyle tanıştırmışız. Kendi hakkında sağlam yaşam ölçülerine ulaştırma çok çok önemlidir. Demek ki yaklaşımımızın kadınla veya haremle hiçbir alakası yoktur. Tam tersine kadını, böyle bireysel ve genel anlamda da haremliğe, geneleve, özel eve de çeken bu alçaklardır. Bunun dışında kadınla başka türlü bir ilişkilenebilir mümkün değil. Özgürlük temelinde, eşitlik temelinde, saygı temelinde yaklaşım göstermeleri mümkün değildir. Cinsel

ıştahları çok çirkince ve egemenlik temelindedir. Bu yüzden kadını bu konuda güçlendirmek benim için büyük bir görevdir. Gerekirse bütün dünya kadınlarına kadar ulaşacağım. Biz, savaşımı bu temelde ele alıyoruz.

Diğer bir iddiası da sözüm ona hemşehrilik ilişkileri. Bir çok Urfalı'yı, güya başa geçiriyormuşum. Keşke öyle Urfalılar olsaydı! Benim kendime biçtiğim en önemli görevlerden birisi de, eğer bir gün Urfa'ya ulaşırsam, neleri, nasıl yıkacağımın tasarısını geliştirmektir. Hem kişi düzeyinde, hem mekan düzeyinde yıkacaklarım ve yaşatma hakkı vereceklerim neler olabilir, nasıl olabilir, sorusu benim için her an diridir. Kaldı ki bu iddia da benim için önemli değil; hemşehrilikten, ahbab çavuşluktan kesinlikle nefret ederim. Ama en başta kendi çevremde yetişenlerin bir karabasan gibi takipçisi olmak, ki arkadaşlığa yanıt vermemişse öyle ezerek, yok ederek de değil, kendi kendini yürütebilecek bir duruma getirene kadar onu adeta nefessiz bırakma bizim çalışmamızın doğal bir sorumluluğudur. Yaşadığım sürece ben elimi uzatmadan da, ölmesi gerekenler ölecek, yıkılması gerekenler yıkılacaktır. Bu, gücümle de bağlantılıdır. Zaten biraz da yapıyorum, her gün yıkıyor ve her gün hesap soruyorum. Bu nedenle yarın başlarına patlayabileceği korkusu içindedirler.

Belki bazıları da, “İnsan bu kadar da olmamalı. Anasına karşı bu kadar konuşuyor, bu yakışmaz” da diyebilir. Madem ki düşman daha şimdiden bizim için bunları söylüyor, yaptığım bu değerlendirmeler o açıdan önemlidir. Evet, bütün ana eleştirilerime rağmen, sonuçta anamızı da ölmeden önce zafer işareti yapabilecek duruma getirmek herhalde iyi bir ana-oğul ilişkisidir. En geri bir anadan, böylesine bir gelişmeyi üstelik hiç özel bir çaba harcamadan yaptık. Demek ki eleştirilerimiz doğru anlaşılmalıdır. Biz ne ana hakkına saygısızlık ederiz, ne de geri analık adı altında tüm geriliklere kendimizi mahkum ederiz. Dürüst arkadaşlarımız için sorun değil; “Neden Başkan yoldaş böyle şeyler konuşuyor” demezler. Ama parti içindeki diyalektiği, gelişim diyalektiğini çok iyi özümseyemezsek, çok dağınık bir kafayla, bu söylediklerim anlaşılamazsa, düşmanın pusudaki konumunu da yakalayamayız. Ve dolayısıyla bu kafa yapınızla, geri kültürün yarattığı kişiliğinizle oynayarak sizi yanlışlıklara saptırabilirler.

İnsanların yüreklerinde çok özel bir yeri olan kişiliklerin olması kötü değil. Yakını olur, kardeşi olur, anası olur, dostu olur. Ben bunları da oldukça anlayışla karşılıyorum. Herkesi bir robot gibi görmek asla bize göre değil. Biz, tam tersine en iyilerini yüreklerine yerleştirmelerine, ölümsüz kılmalarına ve onları yaşatmalarına da kesinlikle özen gösteriyor, hatta bunu mümkün kılıyoruz.

Ben, her hangi bir değerim ahım şahım anısından ziyade, daha değişik bir anma ve yaşatma anlayışı içindeyim. Şurada kendini hissettirememiş güzel bir davranış, kendini ifadelendirememiş yarım kalan bir kişilik, hep hevesleri kursağında

kalmış ama değerli, halledilmesi gereken tutum ve davranış sahipleri dikkat ettiğim ve onlara biraz yanıt olmaya çalışma hep sergilediğim bir husustur. Birçok arkadaşımız belki; “*Sen, beni ne kadar düşünüyorsun, senin bildiklerin çok az*” diyebilir ama mühim olan burada bir bireyde geneli çözmek; bir çocukta bütün çocukları, bir şehitte bütün şehitleri çözmektir. Fedakar, değerli bir insanda bütün değerli insanları çözmektir. Bunu yapıyorum ve ortaya çıkan sonuç herhalde fena sayılmaz. Tabi bunları fazla edebiyat konusu yapmak istemiyorum, daha iyi kavramanıza örnek olsun diye belirtiyorum.

İster çok kızdığım, öfkelendiğim biri, isterse çok sevdiğim biri olsun, onu gündem konusu yapmak kesinlikle bende olmayan bir şeydir. Esas yöntemin siyasi, örgütsel ve resmi olmasına dikkat ediyoruz. Benim güç oluşturma tarzımı, çok iyi incelemeli, mümkünse, didik didik etmelisiniz. Bu sizin için çok gerekli olup, en fazla dikkat etmeniz gereken bir çalışmadır. Keşke yapabilseniz ve benim işlediğim konuları akıl dolu, yürek dolu bir biçimde anlayıp, kendinize mal edebilseydiniz. Saptırmadan, özellikle bencillığe yatırmadan bunu yapabilseydiniz çok iyi olurdu. Çünkü bu, sizin de en temel ihtiyacınızdır.

Başta anam olmak üzere, hemşehricilik, kardeşlik ve ana baba ilişkisine kadar bütün geri ilişkileri, siyasi amaçlarım için kullanmayı şeref bilirim. Bu konuda en büyük çabanın da sahibiyim. Bilindiği gibi çelişti mi gereklerini yapmadı mı, anam bile olsa amansız karşımıza alarak o gün bu gündür bu savaşı geliştirdik. Benim ilişkilerimde kardeşliğin, hemşehriliğin anlam ifade edeceğini düşünen olacağını sanmıyorum. Bu konuda kendime nankör demiyorum, çünkü bu ilişkileri dönüştürüp yücelterek daha gelişkin bağlara dönüştürmeyi esas alan biriyim. Bunlarla da kendimi savunmaya fazla ihtiyacım yok ama geri durumlarınıza açıklık getirmek, dönüşüm ihtiyacınızı ortaya koymak için belirtiyorum. Çünkü gelen bir çok raporda, Amed’deki gerilla yapısının çok kapalı olup genele açılmadığı, Dersim’dekilerin daha da kapalı oldukları ve Alevi dünyasındaki içe dönüklüğün halen aşılamadığı, öte yandan şeyhlerin apayrı durumu ve Botan kişiliğinin zaten bildiğinden santim kadar vazgeçmemesi hususları işleniyor. Bunlar hemen hepinizin, gerçeklerinin bir yönünü dile getiriyor. Bunların hepsi ulusallığa, hatta ileri toplumsal bağlara ciddi engel teşkil ederler. Ben bunun en çok bilincinde olan ve büyük bir çabayla bunları dönüştürme savaşını veren bir kişiyim. Halen bunu anlayamamanız, çok geri bir yanınızdır.

Fakat anlamak ve dönüşüme katılmak, hem partileşmenin temel özelliği, hem de uluslaşmanın, ulusal kurtuluşun vazgeçilmez temel bir gereğidir. Profesyonel örgüt oluşturmak için bu kaçınılmazdır. Özellikle yönetim veya yapı olsun bu çabalara göre bir yoğunlaşma düzeyine, ihtiyacınıza göre bu büyük fırsatı değerlendir-

dirememe veya bunda yeterli sorumluluğu gösterememe var. Aslında yapı veya yönetim diye ayırmıyoruz çünkü en büyük yönetim gücü biziz. Yanıt verememe düşündürücüdür. Şüphesiz, hele birde yetki almışsa burada rolünü çok iyi ve yoldaşça oynaması gerekenler var. Bunu, bazıları maalesef yapamamışlardır. Yapmamaları kadar, bilmeyerek de olsa engellemelerini izah etmeleri ve bunun sorgulanması gerekir. Etkisiz kılmaya çalıştıkları da sanırım hepinizce az çok hissedilmektedir. Halbuki düşman propagandasından görüldüğü gibi buna birinci planda önem veriliyor. Burada konumuma belki de şaşıyorsunuz, dikkat edilirse rahatlık söz konusu değildir. Benim buradaki çalışmalarımın değerinin ne olduğu, zaten bizzat düşman propagandasından belli oluyor.

Genelkurmay, burayı çözmek için, en üst düzeyde kanun ve hukuk dışı yöntemleri bizzat kendi içinde uyguluyor. Yani kalkıp sivil, silahsız askerleri vurdu, bilmem kaç yüz eylemin sahibi diye lanse ettiği bir kişiye generalin yanında yer veriyor ve bir karargah komutanı gibi çalıştırıyorsa bu, onlar açısından buranın önemini gösterir. Buranın önemini göz önüne getiremez, buradaki çalışmaların niteliğini, dönem itibarıyla anlamını iliklerinize kadar hissetmezseniz; düşmandan bile haberi olmayan bir gafil konumunda olduğunuz ortaya çıkar.

Şüphesiz hepinizin sorumlulukları var. Yaklaşım ve yoğunlaşma düzeyini, sizi başarı noktasına getirecek kadar, sizden beklenen ve gerekli olan düzeyde ele alamayışınız ciddi bir sorumsuzluktur. Kendi kendinize söz verdiğiniz halde hatta bu kadar zorluklara dayanıp, gerçekten yaşamınızı da adamanıza rağmen kendinize karşı saygısızlık yapmaya hakkınız yok. Madem düşmanınızı düşman bilmiş ve özgürlüğe susamışsınız, o zaman onun eğitsel imkanlarını mutlaka sağlayacaksınız. Kendiniz de engel olsanız kendinizi ezim ezim ezerek, değiştirip dönüştürerek başarı ölçülerine yaklaştıracaksınız. Başka hiç bir şey bizi affetmez. Bana göre bu bir imkandır ve ben de bu çalışmaya canı gönülden katılıyorum. Siz de iradenizle katılmayı esas alın.

Benden duyabileceğiniz, alabileceğiniz şeyleri sanırım biraz karşıladık; emniyet, aç kalmayacak kadar bir azık ve alt yapı sağlanmış. Gerisi size ekmek sudan çok daha gerekli olacak, ideolojik, örgütsel ve askeri konularda yoğunlaşmaktır. Düşmandan başka size kim engel olabilir? O zaman içte veya dışta düşmana hizmet edebilecek bir kişilik ve davranışı, bu siz bile olsanız nasıl kabul edersiniz? Kabul edersiniz oportunist olduğunuz, küçük amaçlar için geldiğiniz ve esasta gerekli olana değil, gerekli olmayana meyliniz var demektir. Bu da yanıltır çünkü burada bizim için ölüm kalım sorununa yanıt verebilecek olan ideolojik yetkinleşmedir.

Partimizin en üst düzeydeki bu eğitim sahamız, savaş sorunlarına birinci elden yanıt bulabileceğiniz bir yerdir. Siz ki savaştan geliyorsunuz, nefes nefese burada anlatılanları dinleyecek ve gereklerine ulaşacaksınız. Aslında bunu tartışmamız bile

saçmadır. Ama bizi sadece tartışmaya çekme değil, bütün bu çabaları etkisiz kılmaya çalışan, şu veya bu düzeyde yetersiz yaklaşımların hemen hepinizde olduğunu görüyorum. Maalesef bazıları da burası dingonun ahırımı gibi, sorumluluklarının asgari gereklerini yerine getirmek şurada kalsın, bireysel bazı ne idüğü belirsiz yaklaşımları, ne yapmak istediği belli olmayan tutumlar sergiliyorlar. Bu türden aşırı davranışlar eğer gafletten ileri geliyorsa, olmaması gerekir. Bazı bireysel hesaplara dayanıyorsa, yine olmaması gerekir. Art niyetli olduğunuzu sanmıyoruz ama eğer öyleyse çok ağır bir durumdur.

İç sorunlarınız, şahsi problemlerinizi olabilir, benim her gün karşı karşıya kaldığım binlercesi var. Ama hiç birisini, size sorun diye dayatmadım ve karşınızda ağlayıp sızlamadım. Moralimi en ufak bir biçimde bozmadığım gibi disiplini de hiç zorlamadım. Ben ne kadar genel resmiyete bağlıysam, şüphesiz siz de az çok bunun gereklerini yapacaksınız. Üslupta fazla kusur etmedim; tarzda, tempoda laçkalığa yol açabilecek herhangi bir tutum sergilemedim. Öyleyse benim için bağlayıcı olan, hepiniz için de geçerlidir. Bireysel dert ve hesaplarla, iç dünyanızla, fazla siyasi değeri olmayan yaklaşımlara girmeyin. Şehit her gün şehit diye kendini ortaya koyuyor. Oysa siz yaşıyorsunuz ve o kadar ağır bir durumunuz da yoksa yapacağınız ilk iş amacına, ölçülerine göre bir tutum takınmaktır. Israrla buraya gelen sizlersiniz, buranın şartları, ölçüleri bu çerçevededir. Biz, kendi disiplinimizi uygulamakta çok güçsüz değiliz. Yoldaşça yaklaşımlarımız herhalde bir zayıflık olarak görülüyor. Ve yine kapsam derinliğinden kuşquamız yok. Burası çok yüksek kapasitede yürütülen bir çalışma alanı olup, ahbap çavuşluğa tenezzül bile edilmez. Kelime düzeyinde bile bireysel küçük hesaplar ve moralsizliklerden bahsetmek uygun olmaz. Halkımızın kurtuluş yüreğinin attığı yer, kendi militanlığımızı bulduğumuz yerdir. Bunun heyecanı her geldiğimde, her ders verdiğimde en üst düzeye yükselir ve bu şüphesiz hepiniz için de böyledir. Aslında hepinizi değil daha çok görünüşte benimle yakın bağlar içinde olanları eleştirdim. Bunları şunun için yaptım; görevlerini doğru belle-sinler, doğru yerine getirsinler ve yapamıyorlarsa da kendilerini olduğu gibi ortaya koysunlar diye. Ama fazla etkilenmediklerini görünce tabi ki öfkelenmemek elde değil.

Her konuda net olmak bizde işin özüdür. Başlarken de vurguladığım gibi bazıları ısrarla değişik yaklaşımlarla, uygulamakta olduğumuz disiplini zorlayarak kendileri açısından sonuç alacağını sanıyor. Şu veya bu biçimde haklı veya haksız olabilir ama bu, bireycilik tarzıyla olmaz. Hele çok ileri düzeyde partinin yetkisiyle görevlendirilmişse, hiç mi hiç yapamaz. Yani çok ağır bir hastalığı bile olsa görevdeyken mutlaka resmiyetin gereklerini yerine getirecektir. Tarih kitaplarına bakıldığında bunun hep böyle olduğu görülecektir. Ama şimdi fazla resmileşmemiş, görev ölçüle-

ri fazla belirlenmemiş ve ortam biraz da muğlaktır diye bunu köylü kurnazlığıyla değerlendirip, kendinizi bir tarz olarak dayatırsanız bunun altından kalkamazsınız. Bizi düşmanla tehdit etme noktasına gelenleri zaten bırakıyoruz. Ben onlara karşı, yıllardır görevlerini yapmıyorlar diyerek intikamcı davranmayacağım. Siz kişilere bağlı partileştiğiniz için, “*Şu da gitti acaba durum kuşkulu mu*” diyorsanız aramızdan gidin. Biz bu temelde partililik yapmayacağız.

Özü olmayanların, birbirlerine şu veya bu çıkarlarla, güdülerle bağlı olanların kesinlikle içimizde yeri yoktur. Özel bağlarla küçük çıkarlarla içimizde kalan kişiliklere, partinin büyük ufkunu, büyük özünü yakalamamış olanlara, biz maaş da versek, kral gibi de yaşatsak, onlar Amerika’yı isteyecekler. Nitekim dünya, biraz da emperyalizm tarafından çarkı döndürülen bir dünyadır. TC’nin kendisi bu mekanizmayı çok iyi kurmuştur. Şimdi biz bununla bu düşmanla savaşamayız. Cezalandırmak bir yöntemdir, olabilir, bunu o kadar önemli görmüyorum. Çünkü çok zavallıdırlar, sürekli merhamet diliyorlar. Zira o alçak (Zeki) da öyle olmadı mı, her şey belgelidir. Şimdi aslan kesilmiş. Nerede? Düşmanın zindanında! Böyleleri görevler karşısında ve halkın huzurunda güçlü olamıyorlar.

Kim örgütsel ölçülere iyi geliyor, partinin amacına, onun tüm iç ve dış ölçülerine yanıt olabiliyorsa o kişi bizde yiğittir, değerlidir. Şimdi bunun yerine kalkıp da; bilerek ya da bilmeyerek, iyi veya belirsiz bazı niyetlerle başka ölçüleri koymak fazla değer ifade etmez, sonuç alamaz. Sonuç olsa da kendine göre bir gün ömrünü uzatır, fırsatını bulunca kaçır. Ya da yetkiye dayanarak, kendisini yaşatır. Biz bunları çok çözdük ve halen saflarımızda yoğun bir biçimde uygulanıyor. Ben bunu anlamsız buluyor ve savaşı şiddetlendirerek sürdürüyorum. “*Benimde gücüm var. Ben hayatımı sokakta bulmadım*” diyenleriniz olabilir, hayat sizin ama bir de ortada hepimizin olan bir örgüt var.

Örgütlenmeyi kabul etmek demek; önemli oranda bireysel ve küçük amaçlı yaşamdan vazgeçmek demektir. Hatta eğer bu çok ciddi bir Önderliksel görevse, tarihin mutlak gereklerinin yerine getirilmesi gereken süreçte şehitlik zaten budur, bu görevlerin gereklerini yerine getirmektir. Gerçek parti, gerçek savaçılık kesinlikle böyledir. Sen çok hünerleri olan, hatta önemli bir geçmişi veya başarısı olan birisi de olabilirsin ama o an için gerekli olan örgüt resmiyeti, örgütün ölçüleridir. Hiç bir şey bu ölçüler kadar değerli olamaz ve onun kadar sonuç alamaz. PKK’de ısrarla çizdiğim çerçeve böyledir. “Bırak insanlar kendi bireysel özellikleriyle yaşasın” anlayışı eğer doğruysa, o özellikler örgütün özellikleriyle bütünleşsin. Bu konuda hiç bir örgütte gösterilmeyecek hoşgörü bizde vardır. Diğer tüm örgütlerde resmiyet ayrı, sözüm ona özel yaşam ayrıdır ama bu, reel sosyalizmin sonunu getirmiştir.

Bu anlayış aynı zamanda insanlığın başına, en ikiyüzlüce diktatörlüklerin gelişmesine yol açmıştır. PKK’de gerçekleşen özel olanla, genel olanın; toplumun genel çıkarıyla, bireylerin özel çıkarının en uygun dengelendiği adil bir hareket olmasıdır. Bu doğrudur ve sosyalizmin en yaratıcı bir biçimidir. Hatta reel sosyalizmin çözümlüşünden çıkardığımız en önemli bir ders; partimizin daha da geliştirilmesi gereken en temel bir özelliği olmasıdır.

Açıkça söylemeliyim ki belki herkesi kullanabilirsiniz ama bu dünyada, bu ülkede en kullanılmayacak kişi olduğumu bileceksiniz. Kendimi ne kadar örgütlediğimi, yaratılan PKK, yaratılan savaş ve yaratılan ne varsa ondan okuyabilirsiniz. Benden güç almak için değil, gücüme güç katmak için gelinir. Benden güç almak şu temelde doğrudur: Daha güç vermek istiyorum, hem de anı anına, kanıtlayarak. Ancak böyle olursa muazzam güçlendiririm. Zaten örgütsel gücü de biz buradan alıyoruz ve kullanıyoruz. Zayıf insanı güçlendirip, üretime geçirmek genel bir kuralımızdır.

Kapitalizm, başarısını buradan sağlandığı gibi, sosyalizmin başarısı da buradan geçer. Yani insanları en üretken yaşatmak, savaştırmak. Önderliğin, güçlenmesi de bu kurala olan yatkınlığından ileri geliyor. Yani miras dağıtmayacağı çok açıktır. Üretmeyen, yetkisini alıp da başkalarının üzerinde emek gaspı yapamaz. PKK Önderlik gerçeğini incelerken, bunların hepsini çok iyi anlamış olmalısınız. Seni bir tek şartla güçlendirir; anı anına üretime geçmek için, sana düşünmeyi öğretiyor; müthiş düşünce gücü olacaksın, sana örgütü öğretiyor; iyi örgütsel ölçülerle yaşayacaksın, sana dilini çözdürüyor; iyi konuşacaksın, sana siyaset öğretiyor; iyi siyaset yapacaksın, sana savaşı öğretiyor; iyi savaşçı olacaksın, sana güzelliği öğretiyor; gerçek bir güzel olacaksın.

Bir de sürekli kendinden vereceksin, hem de sosyalist kahramanlık şeklinde vereceksin. O nasıldır? Çok az alır ama azami verir. PKK’nin militan ölçüleri böyle şekillendirildi. Şimdi bu ölçülere göre birbirinize verebilirsiniz. Benden alır, bana verirsiniz. Ben yalnız size vermiyorum, siz de bana veriyorsunuz. Nasıl veriyorsunuz? Militan gücünüzü veya en azından “Ben de PKK için varım” diyerek veriyorsunuz. Çok geri veya yontulmamış yanlarınız da olsa, “PKK için iyi bir taş. Taş yontulmamışsa yontarım. Şu köşeye gelemiyorsa, şuraya geliyor, oraya koyarım” derim. İşe yarar bir malzeme çıkarırsam bu da beni güçlendirir. Yani mimarlığıma bir yanıt olur. Siz de zaten; “Bu arkadaş bir ustadır. Beni sağlam bir binanın, bir köşe taşı yapabilir.” diye düşündüğünüz için geliyorsunuz. Yoksa herhalde “Binayı bozayım, dibine dinamit sokayım” diye buraya gelmediniz. Böyleleri olabilir ama onlar farklı. Ezici bir kesiminizin, parti binasına iyi bir köşe taşı, yapı taşı olmak için geldiği tartışmasızdır. Ama yontulacak yanlar var, işte onu da eğitimle yapıyoruz. Benim de, kendimi çok iyi bir mimar gibi vermek istediğimi görüyorsunuz ki, sanırım

fazla ölçü hataları yok.

Siz de bu nedenle doğru yaklaşacaksınız. Eğer gerçekten amacınıza bağlıysanız, benden bir şeyler alabileceğinize inanıyorsanız bunlar hep belirleyici ve çarpıcıdır. Hiç bir kişisel özellekle, “*Ben geldiğim yerde şöyle zorlandım, burada kendimi yere atmak istiyorum. Dağda zorlandım, Avrupa'ya gitmek istiyorum*” veya “*İstediğim gibi komutan olmadım ama komutanlığımı burada zorla, biraz gözyaşıyla onaylatmak istiyorum. Rahatsızım ama kendimi biraz yaşamak istiyorum*” tarzındaki dayatmaların kesinlikle anlamsız olduğu ve bu amaçlarla buraya gelinemeyeceği açıktır. Benim ise onlara tüm gücümle bir şeyler vereyim diye gelmem esastır. Siz bir eğitimi ancak günde dört beş saat yürütüyorsunuz. Ben bu sahada, 19 yıldır saatlerce ayakta yürütüyorum. Bu, benim yaklaşım tarzımı gösterir. İçeriği de, hep yaratıcı şeylerle dolu. Kaldı ki siz, canı gönülden buraya geldiniz, o halde insan kendisiyle, temel amacıyla çelişmemeli, buna bir de bahane ve kılıf uydurmamalıdır. Bizim buradaki çalışmalarımıza nereden bakılırsa bakılsın; büyük ve tarihi nitelikte, tamamen partimizin ve savaşımızın ölçülerine, özüne ve biçimlenişine göre emredici olarak yaklaşılması gerektiği tartışmasızdır. Ve hiç kimse başka türlü burayı değerlendiremez. Ben bile olsam, en ufak bir yetersizlikte ısrar edemem, buna hakkım yoktur.

En güzel düşünce ve davranışlarla kendini yapıya sunmadan yöneticilik olmaz. Bunu tartışmak bile istemiyorum. Ben de kendimi, en yenilir yutulur bir biçimde, hepinize nasıl sunmak istediğimi gösteriyorum. Bu da bir görev icabıdır, yoksa çok özel bir arzum değildir. En başta yer vermem gereken görevdir diye, yapma zorunluluğu duyuyorum. Hiçbir özel, duygusal nedeni bahane edip, kendimi bu biçimde vermeyi ihmal etmedim, zora sokmadım. Yani şurada düşman var, beni ne yapar, umurumda bile değil. Mühim olan, benim burada doğru ders vermemdir. Her şeyimi buna göre ayarlamışım. Ama siz ise yoğun bir biçimde verdiğimiz temel perspektiflerimize dayanarak, hem görev yapacağız diyeceksiniz, hem de bu kadar kapsamlı bir çalışmaya güç vermeyeceksiniz.

Henüz bu çalışma gücümüz olmadığında dahi, Mazlumlar, Kemaller, Hayriler, Hakiler bizden bir şeyler duyduklarında, Haki'yi hatırlıyorum; bir şiltesi vardı, sırtına vurdu, dil bilmediği halde Ağrı'dan çıktı. Mazlum Batman'dan çıktı. Kemal Pir Antep'ten çıktı. Hayri Elazığ, Bingöl'den çıktı. Bu aldıklarımız çoktur diyerek, bir iki tane doğruyu söylüyorum diye, benden daha fazla fedakar davranıp, okullarını terk ederek bu doğrular uğruna yola koyuldular. Gerçek hikaye böyledir.

Dağlar kadar değer verdiğimiz halde bizimkilerin canı sıkılıyor. Bir büyük konuşma, bir büyük cümle, bir büyük anlatım nedir? Hiç oralı olmak istemiyor, benim dertlerim, benim özelliklerim, huylarım deyip duruyorsunuz; kocakarılar bile böyle

PARTİMİZİN ÇIKIŞI DİRİLİŞTİ ŞİMDİ SIRA KURTULUŞTA

Ana karargah bünyesindeki komuta konseyi toplantımızı sonuçlandırırken, sadece yakın bir dönemin sorunlarına değil, ağırlıklı olarak gerilla ve onunla bağlantılı parti çizgimizin sorunlarını bir kez daha kapsamlı değerlendirirken ve doğrularla birlikte, yanlışlıklarını ortaya koyarken, çok yakıcı bir pratik dönem, büyük bir karar, başarı tutkusu ve çabası bizleri beklemektedir!

Değerli Yoldaşlar!

Savaş tarihimizin belki de en çözümlenmiş ve herkesin kendini oldukça net gördüğü toplantı süreçlerinden birisini daha yaşarken, umarım ki, bütün toplantıların başına gelen bir sonucun asla bu toplantımızın sonuçlarının başına gelmemesi için artık bir nokta koyma ve yeni bir başlangıç yapma gibi, tarihi bir dönemeçle karşı karşıya olduğunuzu çarpıcı bir biçimde görmektesiniz.

Belki geçmişte şu veya bu nedenle ayırt edemediğiniz, gereklerine hükmedemediğiniz, güç getiremediğiniz ve belli ölçülerde izahı olabilecek nedenlerle kendinizi savunmanız, şüphesiz tümüyle değilse de bir dereceye kadar kabul edilebilirdi. Ama bundan sonra nokta koyulan şeylerin ne olduğunu bilmek kadar; emredici şeylerin de ne pahasına olursan olsun, yürütülmek durumunda olduğunu da herhalde çok kati bir karar düzeyiyle kesinlikle görüyorsunuz, görmek durumundasınız.

Sürekli olarak ülkedeki savaşım alanınızda Karargah adı altında somutlaşması temelinde güç vermeye çalıştım. Ve belki de yaşamınızın en büyük yoğunlaşmasını sizlerle de paylaşmak istedik. Bu konudaki çok kısa değerlendirmeyi sizlere sunmam

sanırım anlayışla karşılanır.

15 Ağustos Atılımı başladığında, biz varımızı yoğunuzu aslında ülkeye aktarmıştık. Halen hatırlıyorum, benim elimde belki de bir takıma bile yetişmeyecek bir güç kalmıştı, her şeyi ülkeye devretmiştik. Bizim rolün artık büyük oranda oynadığına, pratikteki rolün de üstün başarı ile oynanabileceğine inanmıştık. Aslında bu rolün oynanmadığını kendiniz de değerlendirdiniz ve nedenlerini bilince çıkardınız. Ertesi yıl, yani 1985'in sonlarına doğru gelindiğinde ve hatta 1986'nın başlarında, özellikle Agit arkadaşımızın da şahadeti ile birlikte, bazı güçlerimizin hem kendi içlerinde bir tasfiyeyi yaşadıklarını, hem de 1986 Kongremize de bunu dayattıklarını, o günlerin tanıdığı olan bazı arkadaşlarımız çok iyi bilirler. Bu gerçekten büyük bir sorundu. Hiç hak etmediğimiz halde 12 Eylül'den daha tehlikeli bir geri adımdı. Bu tehlike, içteki tasfiyeci yaklaşımla bağlantılı olduğu kadar, özellikle Agit arkadaşımızın da bize söylediği gibi; günün gerilla görevlerini üslenmemek temel bir sorunumuzdu. Yönetim sorunlarımız, kadro eğitimine ve bununla bağlantılı olarak halkla ilişkilere yetersiz yaklaşımlar, taktikte de cephe tarzını aşan derinlikli gerilla uygulamalarının, o zamanda yerine getirilmediği belirtilmişti. Hatta bu aşılmazsa tıkanmanın olacağı vurgulanmıştı. Bunlar şimdi de tartıştığımız temel hususlardır. On dört yıl önceki pratiğin çözümlenememesi, bugün de kendisini inatçı bir biçimde karşımıza çıkarıyor.

Agit arkadaşımızın diğer bir sözü daha vardı, ki onu başlangıçta size söyledik. Özellikle Şemdin alçağı şahsında; "*Sen, köylü kurnazlığıyla bu partinin yaşamını bozmaya çalışıyorsun, biz sana bu fırsatı vermeyeceğiz*" diyor. Ama Agit arkadaşın şahadeti ardından bu fırsatı fazlasıyla elde ettiler ve parti yaşamındaki büyük bozulma, giderek askeri çizgi ve taktikte de bunu uygulamalarıyla ortaya çıkan büyük terslik yakamızı bırakmadı. Öyle ki, bizim büyük bir emekle hazırladığımız 1986 Kongresi ve çok büyük bir çabayla bizzat her şeyi üzerimize görev olarak belleyip, büyük bir kadro hazırlık çalışmasıyla geliştirdiğimiz 1987 hamlesi boşa çıkartıldı. Şimdi daha iyi anladığımız bir biçimde, daha sonraki yıllarda bu çete anlayışı ve sonuçta teslimiyetçi ve düşmanla işbirliğine oldukça yatkın olan bu anlayış, partileşmenin canına okumak kadar, askeri çizgimizi de tanınmaz hale getirmiştir.

Halbuki bizzat kendi çalışmamla birlikte, her yıla dört büyük devreyi sığdırıyor, en az üç yüz, dört yüz kişilik gücü en üstün ideolojik ve hatta pratik eğitimle birlikte ülkeye aktarabiliyorduk. Yalnız bir devrenin aktarımı bile ülke devrimi için yeterliydi. Ama biz ülkeye ne kadar değer aktarıyorsak, dipsiz kuyu gibi bunları yuttular. Günümüzde çok açıkça karşımıza çıkan, sonuçta gerillayı teslimiyete yatırmak isteyen anlayış sahipleri tarafından, ki kontra pratiği diyorsunuz, işte bu kontra kişiliği tarafından bu imkanlar yutuldu. Yoksa düşmanı o yıllarda da perişan edebilecek

hazırlığı, her yıl üç kat fazlasıyla gerçekleştirmiştik. Bizim büyük öfkemiz bunun neden değerlendirilemediğine ilişkindir. Çok büyük bir sabırla, bu imkanları sizlerle paylaşmaya çalışırken acaba neden anlayamadınız ve bana göre çok sıradan bir çabayla gerekleri yapılabilecekken, neden yapamadınız? Bunun üzerine en kötü hesaplar yapıldı.

En büyük hesabı o alçak yaptı, dörtlü çete yaptı. Şimdi acıyla görüyoruz ki, bunlar karar almışlar. Partinin sağlam öğelerini tasfiye etme kararlarıyla, büyük ihtimalle en değerli yoldaşlarımızı çatışma adı altında katletmişlerdir. Sözüm ona bu çete anlayışı iktidar olmuş ve gerçekten böyle bir eğilim de gelişmişti. Bu eğilimin kendiliğinden yol açacağı sonuçlar; en sıradan bir taktiğe bile ters yaklaşımdır. Ve bu kişilikler bugün en aşağılık bir biçimde soluğu bir anda düşmanda almaktadırlar. Bu doğru değildir. Partimiz ve onun askeri çizgisi bunu hak etmemişti ama tüm bunlar gözlerinizin önünde oldu, seyirci kaldınız ve eğer sizi tümünden yutmadıysa sanırım aldığımız genel tedbirler sayesinde olmuştur. Bu çete-kontra pratiğinin kendisi hepimizi imha etmeye yeterliydi, biz önledik. Halen bunun bile derinliğini değerlendirememeniz sizin için büyük bir eksiklik.

Savaş tarihimizin çizgi boyutundaki sorunlarını doğru dürüst incelememeniz, hatta uzlaşmanın kaybetmenizin en temel nedenidir. Biz yıllardır bunu size göstermeye çalışıyoruz, siz küsüyor, tepki duyuyorsunuz. Ben onursuz demeyeceğim ama sözüm ona savaşır gibi gözükererek, çok anlamsız bir biçimde kendi kendinizi daralttınız, küçüldürdünüz. Bu, çizgi savaşımında rolünü oynayamamanın acı bir sonucudur. Çizgi ihmale gelmez, çizginin yönetimi örgütlendirilmesi ihmale gelmez. İhmal ettiğinizde ise içine düştüğünüz bu duruma düşeceksiniz. Burada benim rolüm biraz sahip çıkma biçiminde oldu. Uzaktım, her ne kadar bunlar bizi çaresiz gibi göstermek istediyseler de biz çareyi kendi içimizde, çok sınırlı imkanlarla yakalamaya çalıştık ve bu başarılıydı. Çok iyi yapabileceğiniz eğitimi yapmadınız, biz yaptık. Savaşçıları hazırlamayı biz yaptık, lojistiği, tekniğini biz hazırladık, onun diplomatik ihtiyaçlarını da biz giderdik, moralinizi sürekli ayakta biz tuttuk. Ama bütün bunlardan habersiz kalır gibi yaşadınız. *“Ne de olsa imkanlar hazır geliyor”* dediniz ve üzerinde çok sınırlı bir yöneticilik de yapmadınız. Bu çizgi düşmanlarının sizi çarpıtığı, şok ettiğinin farkına varmadınız.

Bu yıllara eğer doğru yaklaşabilseydiniz, tarihin en büyük başarılarına yol açmayacak mıydınız? Kesinlikle açacaktınız. 1990'ların başını düşünün! Elli bin kişilik bir gerilla ordusunu rahatlıkla çıkarabilirdiniz. Tansu Çiller, Doğan Güreş bile; *“Biz aslında kaybetmiştik”* diyor ve bunu kendi tartışmalarında söylüyorlar. *“Elimizden gitmişti ama biz toparladık, o bilinen yüklenimle kazandık”* diyorlar. Fatih kesilmeleri de, ikinci Atatürk kesilmeleri de bu temelde oldu. O zaman buna

yol açan sizlerdiniz. İmkanlar oldu diyerek, işbirlikçi Şemdin alçağı “Devlet oldum” adı altında yaptı, işte bugün, devlete nasıl teslim olduğunun bile daha farkında değil. Siyasi anlaşma yapmak istiyor, feodal işbirlikçi çizgi bu kadar gözü kara, kör; anlaşacağını sanıyor. Güney’de sözüm ona Kürtçülük yapma adına ihanetin büyüklüğü nasıl oynanıyor? Bir taraf böyle savrulurken sizler sadece baktınız. Bunlar daha gözü kara kesildiler, hayatınız üzerinde oynadılar. Hayret ettiğim nokta bir silkinme bile olmadı, dur bile diyemediniz. Biz biraz sabredelim dedik veya idare etmeye çalıştık. Açıkça söyleyeyim, dur diyebilirdik ama sizin uzlaşmacılığımız sayesinde bunun imkanını elde edemedik.

Tarihi bir perspektifi, bir türlü anlama ihtiyacını duymadılar ve birçok arkadaşımız bu perspektifleri taşın altına soktular. Sıkılmışlar, yaşamak istiyorlarmış ama sıkıştıklarında da kendilerini en kötü duruma düşürdüler ve en tarihi olanakları çarçur ettiler. Bir karakol eyleminde Don Kişot’un bile denemeyeceği bir saldırı tarzıyla otuz kırk şehit verildi. O dağlarda bu akıl kârı mıdır? Oluk oluk gelen savaşıları, parti çizgisinde eğitime bile olmadı ve hatta fazla görüldü, imha tarzıyla ve bir de ilgisizlikle o büyük dallar kırıldı. Sonuç olarak düşman kendini topladı, daha çok yüklendi.

Açık söylemeliyim, 1994-’95 sizin savaşı kaybettiğiniz yıllardı. Şemdin alçağının gerilla için teslimiyet kararı aldığı ve bizzat düşmanla ilişki kurarak bunu adım adım hayata geçirmeye çalıştığı yıllardı. Ama siz sessiz kalarak; “Bir pay da ben kapabilir miyim” dediniz. Peşine düştüğünüz o sahte iktidar kırıntıları aslında bir gaflet durumuydu. Ortada öyle erken iktidar olunacak bir şey yoktu. İyi bir tarihi fırsat yakalanmıştı, kaybedilen bu oldu. Güney’de de bu böyleydi.

Biz 1991’lerde Güney Devrimi’ni kazanabilirdik. Adeta oluk oluk silah ve savaşı gelirken, buna ilgi bile gösterilmedi, küçük hesaplarla üzerine yatılmaya çalışıldı. Sonuçta düşman bunu gördü, ‘92 hamlesine yöneldi, ihaneti örgütledi ve sizi perişan duruma soktu. Bunda sorumlu sizsiniz. Bunu değerlendirmek o yıllarda zor değildi ama sorumluluk nerede, tarihe göre vicdanlı bir öngörünün sahibi olma, büyük oynama nerede? Herkes neye gömüldü? Kendini zorlamadan da yaşayabileceğini sanarak eğitimsiz, doğru dürüst örgütlenmediği ve önüne plan koymadığı savaşıları, “*Git şu karakola saldır, git şurada eylem yap*” denildi. Bu anlayışın sonunda vardığı nokta; “*Git kendini şöyle yaşa*” oldu. İnanılmaz bir gelişmeydi ama bunu hepimiz yaşadınız, yaşattınız. Böylece o müthiş yıllar değerlendirilemeyince karşı taraf değerlendirdi ve size 1992’yi dayattılar, Güney’de durumu kıl payı kurtardınız.

1995’de, Botan da dahil olmak üzere, Kuzey alanlarında durumu kıl payı biz kurtardık. Yine yılda en az bin kişilik büyük bir kadro ve savaşı çalışması bizim üzerimize yıkıldı. Cephelerimiz en sıradan katkıyı bile oynamak istemedi, herkes

bencilliğine, keyfiyetine dair, “*Bana da bir kırıntı düşer mi*” hesabına girdi. Herkes en rahat yerine getirebileceği görevi birbirine havale etti, daralttıkça daralttı, düşman da bunu değerlendirdi. İhanetçi işbirlikçi çizgi Güney’de giderek örgütlendi, saldırıya başladı, Kuzey’de marjinalleştirme çizgi haline getirildiğinde, Genelkurmay; “*Bu iş bitti*” diye ilan etti. Aslında bu doğrudu, eğer bitmediyse, herhalde pratiğiniz sayesinde değil, ölümüne bir çaba ile aldığımız tedbirler sayesinde olduğunu çok iyi görüyorsunuz.

Ben bunu abartmıyorum, Şemdin alçağı düşmana itiraflarında ve akıl öğretmesinde şunu söylüyor; “*Aslında siz başarmıştınız, 1995’lerden itibaren her operasyon sonuç alabilirdi. Ben inanmıyorum ki, şu bölgede, şu eyalette filanın çalışmasıyla bu operasyonlarınız boşa çıkarıldı*” diyor. Orada bu adam bizi kastederek; “*Her devrede üç yüz, dört yüz kişiyi amansız, korkunç bir çalışma temposuyla hazırlayarak sizin bu operasyonları boşa çıkardı*” diyor. Bunu biliyorsunuz, aynı şeyi Şahin Dönmez de Diyarbakır zindanlarında söylüyordu. Biz çalışmaktan bıkmayız, çalışmak bizim için ihtiyaçtır, zevktir; biz sosyalistiz. Fakat bundan sizler de biraz pay almalıydınız. Çünkü sıkıntılarınız vardı, bir gelişmeye, bir başarıya ihtiyacınız vardı. İşte bunu göremeyişiniz, değerlendirmeyişiniz bu yıllarda sizi daralttı, küçüştürdü ve bazıları da kontralaştırdı. Acıdır!

Bir günde Karargahları ele geçirmek isteyen kontralar çıktı. İsimlerini hiç vermeme gerek yok. Ve alçak en son bize kadar geldi dayandı; “*Bırak, bu iş bu kadar olur*” dedi. İyi ki, biz biraz tedbirliyiz, kendimizi savunabilecek ve karşı koyabilecek güçteyiz. Ama siz bunu halen anlamış bile değilsiniz, hatta ne kadar alet olduğunuzu bile herhalde yeni yeni değerlendiriyorsunuz. Bazıları küsüyor, bazıları da halen kendini hakkı yenilmiş gibi görüyor. Bu gerçekten bir gaflet ve haksızlıktır! Biraz sağduyu, biraz gerçekleri görerek olup biteni anlayalım.

Geldiğiniz günleri, son Güney Operasyonunu da iyi değerlendirdiniz, sıcağı sıcağına yaşıyorsunuz. En son operasyonda bazı kuralları size hatırlattık, uyguladınız da kötü mü oldu? Fazla derinlikli olmasa da bazı kurallara ve biraz bazı serserilerin aptalca bize kaybettirdiği değerlere dikkat edildi ve hiç zorlanmadınız, biraz daha dikkat edilseydi, üstün başarıyla, belki de sıfır kayıpla ve önemli kazanımlarla başarıya gidebilirdiniz. Dikkat edin, bu düşman aynı düşmandır, hatta sayı olarak daha fazla geldi ama neden sonuç alamadı? Biraz tarzla ilgili olduğunu gördünüz.

Geçen yıl Ana karargahımızın kendi kendini tasfiye etmesi akıl kararı mı? Nitekim daha sonra hepsi zorlandı, kahroldular. Öyleyse burada ahmaklık var, savaş tarzında en ahmak tarz diye buna denir. Daha fazla ağır kelime kullanmak istemiyorum. Sözüm ona rahatlık, kendilerini fazla yormama adına, cehennem kadar kendi kendilerini yordular. Biraz taktik derinlik yakalansa, biraz buna göre hazırlıklar ya-

pılsa siz kazanır, bu kadar yorulmaz, bu kadar acı çekmezsiniz ama Kürt kişiliğindeki ahmaklık o düzeye varmış ki; bir binek hayvanı gibi durmadan yük taşı ha taşı. Size, bu doğru değil diyorum. O dağlara bir kaç manga, takım serpiştirseydiniz, düşman oraya rahat giremezdi ve siz de o kadar zorlanmazdınız. Halen bu sahte komuta, yönetim olmama, kendi geriliklerinde dayatma tarzında inat ediyorsunuz, bu ne kazandırıyor? Bu büyük bir günah, büyük bir suç ve kendine yapılabilecek en büyük kötülüktür. Ben bunun kader olduğuna inanmıyorum ve bugün benim iddiamın doğru olduğu ortaya çıkmıştır.

Başlangıçta, üslere ulaştıktan sonra gerillada uygulama esaslarına biraz bağlı kalınırsa bu düşman bu dağlara giremez diyordum, benim iddiam buydu. Düşmanı tanıyoruz, PKK'nin cesaret ve fedakarlığında bir manga bile biraz hareket tarzına dikkat etsin, düşman oralara giremez. Ama buna karşılık ne yaptınız? Açık arazide Don Kişot tarzıyla, “Haydi şu tepeye saldır, haydi şu karakola saldır.” Düşman gitti tekniğini buldu, eksikliğini İsrail'den tamamladı, hem de kameralı, gökten yerden izlemeli. Askerine bile gerek yok, halen bizimkiler açık savaş taktiğinde ısrar ediyorlar. Karakollar ardına kadar tanklarla, betonlarla örülü. Onlar halen gidip oraya saldırıyorlar, tepede mevzi savaşları veriyorlar. Çılgınlar bile bunu yapar mı? Bize, en acı kayıplar bu temelde verdirildi, bu tarz mıdır? Bir tane askeri anlayışlı arkadaşımız çıkıp, bunun akılla, mantıkla alakası yok diyemedi. Ve bunun gibi birçok şey. Yanınızda yüzlerce savaşçı kaçtı. Neden? Halen benim için bu bir sır. Biz, ölüm noktasındaki kişilikleri fedai gibi size yolladık, ulaştırdık. Ne olurdu biraz ilgi gösterseydiniz, cana yakın olsaydınız? O insanların her birisi bir kahramandı ama yalnız kaçırtıklarınız binleri aşar. Ve bir de yönetim olamamadan ötürü, “Git şuraya saldır, buraya saldır” diyerek, binlerce kişiyi katlettiniz. Ben buna savaşçılık, komutanlık diyemem. Bu değerler içimizde vardır ve sürekli duracaktır. Ancak belki telafi ederse aşılabilir.

Artık burada kendinizi görmek durumundasınız, bunlar aşılamayacak şeyler değil. Yakalanmayacak bir tarz değildi. En savaşılmayacak noktalarda neden savaşı kabul ediyorsunuz? Halen Botan'da devam ediliyor, bunun ne anlamı var? Hiç bir mantığı olmayan eylemleri, hiçbir eğitim vermemeyi dayattınız, oysa ki hepsi birer fedaidir. Bu insanların tepki duyulacak hiçbir yanları yok. Bunlara sıcak, candan yaklaşmanız gerekirdi. Bir eğitime ihtiyaçları varsa neden ilgi göstermediniz? Geri komutanlık tarzını dayatmak hesabına, bu olur mu? Bununla nereye varılır? Bu insanlarla destan yazılabilirdi. Bizim emeklerimizi de ayaklar altında çarçur eden bir tarz seçtiniz.

Soruyorum size; bir tek savaşçı kazanabiliyor musunuz? Bu fedakarlığı, bu cesareti biz vermesek acaba sizi koruyacak tek bir kişi bulabilir misiniz? Yine maddi

imkanlar, araç gereçler su gibi elinize geçti. Ve halen, “On bin doları şu götürdü, yüzlerce silah çarçur edildi” deniliyor. Halbuki biz bir tane silah için, otuz yıl cezayı göze alarak ilk birliklerimizi silahlandırmaya çalıştık. Bunun vicdanla, sorumlulukla ne alakası vardı? Düşünün daha düne kadar bir hiç yüzünden en değerli silahlarımız Ana karargahta kaptırıldı. Bazı yerlerde yüzlerce! Ve maddi değerlerimiz çarçur edildi, neredeyse en basit tüccarlar bile bizimkileri kandırmaya çalıştılar. Böyle sorumluluk mu olur? Bunları fazla uzatmak istemiyorum, değerlendirdiğiniz kanısındayım. Mutlaka herkes kendisi için sonuç çıkarmıştır.

Diğer bir noktayı da eklemeliyim, bu yıllarda epey kadın militan gelmişti, ki gelirken toplumun bir parçasıdır. Sonuna kadar fedakarlık, cesaretle akın akın geldiler. Önce hepsi yük oldu denildi. En feodal önyargularla, “Ne yapalım bu yükü? Kullanabilirsek kullanalım, yoksa başımızdan bu yükü nasıl savalım” diye bir endişe içine girildi. Bu yanıştı, bunun özgürlük anlayışı ile fazla bir ilişkisi yoktu. Bu insanların doğru kullanılmasıyla savaşta da, yaşamda da en güçlü katkı sunabilenler haline gelecekleri belliydi. Bunun sonucunda, biliyorsunuz en trajik eylemlere giriştiler, intihar eylemlerine giriştiler, kendilerini yaktılar. Bunun sorumlusu biraz da kendi tarzınızdır. Bu sonucu mutlaka çıkarmayı bilmek durumundayız, tarzınız fazlasıyla erkeksi, özgürlüğe, yoldaşlığa fazla gelmeyi bilmeyen bir tarzıdır. Kaldı ki görüyorsunuz oluyor, daha doğrusu gerçekleşebiliyor.

Özellikle bu toplantımızın şahsında olsun, VI. Kongremize gidişte bütün bu hususları şüphesiz çok daha iyi yargılayacağız ve kesinlikle partimize yaraşır sonuçlara ulaşacağız. Kaldı ki kararlarınız bu çerçevededir. Giden gitti, büyük acılarımızla birlikte yüreğimizde kaldı hepsi ama bundan sonra bir hamle sürecine giriyoruz. Açıkça belirtelim ki, bende değişen bir şey yoktur. PKK'nin çizgi boyutunda olsun, onun bütün teorik, siyasi açılımları olsun, yine taktik pratik düzeyine ilişkin hakim olan tarzım devam ediyor.

Önderlik olarak, sizlerin de gerçekten ülke içi karargah gibi olmanızı, gerçek bir komuta gücü olarak hareket etmenizi isterdim. Bu benim için aslında bir yük paylaşımı da değildi. Ben bu şerefi kazanmanızı istiyordum, gördüğünüz gibi başarıyla temsil edememeniz halinde ben tetikteydim ve fiilen bu görevi yürüttüm. Birçok Ana karargahlar kurun dedik, bu yapılamadığı gibi, roller de oynanmadı. Ama ben kendi karargahlığımı yürüttüm. Şu anda gerçekleşen nedir; genel komutanlık görevini ben yürüttüm. Bunu öyle fazla ifade etmekte istemem ama bu böyle sonuçlandı. Size tanınan askeri öncülüğü ta 1980'lerin başlarından, değerli yoldaşımız Mehmet Karasungurlardan beri, Siverek'te ol dedik olamadı, Güney'de ol dedik olamadı, gitti en basit kendi sonunu getirdi. A. arkadaşımıza daha 1982'lerde Ana karargah rolü tanıdık, kavrayamadı bile. Botan'da bir sürü karargah rolü tanımak

istedik yine olmadı, işte Güney’de yıllardır bu rolü tanıtmaya çalışıyoruz yürütemiyor. Ama tabii biz de işin ucunu bırakacak değiliz. Ana karargah rolünü de, genel komutanlık rolünü de sürdürmek benim için zaten işin özü gereğidir. Öyle yorulduğum, yıprandım da demiyorum, götürebileceğimi gösterdim ve sanırım daha fazla göstermeye devam edeceğim.

Çıkarmanız gereken sonuçlar var; özellikle uzun süreden beri partimizle yol alan arkadaşların bundan sonra bu süreci değerlendirmeyi bilmeleri gerekir. Bir karargahı kendi eliyle tasfiye etmenin izahı olamaz. Bundan küskünlüğe kapılıp lanetleyin de demiyorum, sonuç çıkarın. Neden? Hepinizden bunun gerçekçi bir değerlendirmesini istiyorum. Çok sayıda sıradan komuta kişiliklerimize söylüyorum, bu kadar keyfi kararlarla en değerli imkanları çarçur etme olamaz. Bunun nedenini izah edeceksiniz. Şimdiye kadar komutanlığın ne olduğunu belki size göstermedim ama bundan sonra daha iyi göstereceğim. Biraz gösterdim, giderek daha fazla göstereceğim. Komutanlık yapılıır, sizinde komutanlık yapmanızı isterdim. İllaki her şeyi bize yaptırma artık bir alışkanlık haline gelmiş. Tamam ben de yaparım ama hazır mısınız? Biraz sizi zorladım, hazır değilseniz girişmeyin diyorum. Şuranın komutanı, buranın komutanı, şu birliğin, bu birliğin komutanı diye neden görevlendirme yapıyorsunuz, peki hazır mısınız, hakkını verecek misiniz?

Unutmayın ki, sizler daha düne kadar iki keçiği yönetemeyecek durumdaydınız. Bu imkanlar sahipsiz değil, benim babamın imkanları da değil. Halkımızın yüce desteği, yine başta şehitlerimiz olmak üzere, dostlarımız, tabii bizlerin biraz emeğiyle, hatta ben sizi inkar etmiyorum çok eleştirsem de sizin de çabalarınız sayesinde, ama derleyen, komutaya kavuşturan kişi olarak biraz da ben, size rağmen sizi buraya kadar getirebildim. Bunu anlamamız gerekiyor. Bu sizi tümüyle onayladığım anlamına gelmiyor. Eleştirilerim çok açık, sizden çekindiğim anlamına da gelmiyor veya bu sizi hiç sevmediğim, lanet getirdiğim anlamına da gelmiyor. Bu sadece şu demektir, siz gerçekten bu işe var mısınız? Gerçekten bir iş yapmak istiyor musunuz? Ve en son bulduğum çare şuydu; “Değerli arkadaşlar, yoldaşlar ne yapmak istiyorsanız, bana onu söyleyin.” Bu toplantıda özellikle sormak istediğim ve sormaya devam edeceğim soru budur.

Yapabileceğiniz bir işi benden isteyin. Öyle yerine getiremeyeceğiniz yetkiler görevler talep etmeyin. Yetki diyorum, kelimenin farkında bile değilsiniz. Sorumluluk diyorum, nedir soruşturmuyorsunuz. O zaman ben hepsini kendi üstüme alıyorum, genel komutanlık görevlerini olduğu gibi üzerime aldım. Zaten şimdiye kadar yürüttüm, bundan sonra da yürüteceğim. Siz de, hem gönüllü, hem de her zamankinden daha fazla istekli olarak varız diyorsanız, o zaman biraz ciddi olun! Size çerçevesini doğru koydum. Komutanlığı, ben daha anlamlı yürüteyim ama siz de nasıl

yürütülmesi gerektiğini bilmek zorundasınız. Gördüğünüz gibi durumlarınızı iyi ortaya koyuyorum ve öyle çaresizce size muhtaçta değilim, siz muhtaçsınız.

Şunu da size söylemek istiyorum; bu işler zoraki olmaz, küçük heveslerle “Hakkımdır, özentim vardır” demekle de bu iş olmaz. Bu işin bir kaç tane olmazsa olmaz şartı vardır, o da şudur; bir defa yüksek amaçlar, yücelikli yaşam tutkusu şarttır. Bu dünyayı da bize versen biz bu yüce amaçlarımızdan başkasını kabul edemeyiz diyeceksiniz. İkinci şartı; bu iş biraz edep sanat işidir, askeri, siyasi terbiye işidir. Kelime hatasını bile affetmeyen bir sanat işidir. Her sözcüğünüzü, her adımınızı terbiyeli bir biçimde atma işidir. Ben böyle olduğuma inanıyorum. Sizlere bu süreci yürekte ve zeka dolu, çarpıcı bir biçimde gösterdiğim kesindir. Bu temelde olmak zorundasınız, olmazsa olmaz da budur. Terbiye yetmiyor, güzel duygular, tavırlar yetmiyor, parti yüksek çaba ister. Bir savaş için gerekli çabayı, hem de düşmanın yetişip, imha edemeyeceği hünerli bir çabayı göstermek gerekir. “*Geriye çekildim, daraltıldım, kendimi daraltmak istiyorum, istifa ediyorum*” gibi cümleler kullanıyorsunuz. İnsanın sınırlı bir tarih şuuru ve katliama karşı bir öfkesi olsa, bu cümleleri söylemenin günü bugün müdür? Ve eğitim ister, bu iş yarı yarıya eğitim işidir, eğitimsiz insan bir hiçtir. Ama siz eğitimden kaçtınız. Tarihte hiç kimsenin yapmadığı, gerektiğinde bütün bir halkı eğitime işini de omuzladık. Her hafta halkı eğitiyorum, her gün sizleri eğitiyorum; ne oldu, kıyamet mi koptu? Siz de biraz yanıt olabilsediniz zafer kazanırdık.

Tüm bunlar sizin bir hiç olduğunuzu göstermiyor. Tam tersine işin en zorunu yaşadınız, en zorlu fedakarlığı, cesareti gösterdiniz ama bu saydığım noktalardaki noksanlık yüzünden de kendinizi sonuçsuz bıraktınız, kendinize haksızlık ettiniz. Şimdi sanırım bunları gidermek istiyorsunuz, sizlere güvenmek zorundayız. Sonuna kadar bu işte varım diyen sizsiniz, o zaman gelin bu işi bir kez daha, bu çerçeveyi gerçekten oturtturarak yürütelim. Tekrar söylüyorum; başka çaresi yok, dünyayı da verseler başka türlüünü biz istemeyiz. Bunlar şehitlerin emri, bunlar onur savaşı, bunlar aynı zamanda bizim için insan olmanın da ilk adımlarıdır. Bunları sizlere tekrar tanıtmamın bir gereği yok; bu tanımla savaşa katılıp, yürüteceksiniz. Başka türlü bu savaşa girilmez ve size girmeyin diyorum. Böyle tanıımıyorsanız, buna göre yüreğinizde ve beyninizde çözümüyorsanız, buna göre eğitilmiyorsanız savaşa katılmayın diyorum size. Başkaları sizi katmış ama yanlış katmışlar; komutanlık yapmışsınız ama yanlış yapmışsınız, doğrusu söylediğim gibidir. Sizi yine zorlamak istemiyorum ama komutanlık da böyle icra edilir.

Dikkat edilirse, şimdiye kadar hiçbirinize altından kalkamayacağınız bir görev vermedik. Verdiğimiz bütün görevlerin koşulları benim tarafımdan hazırlandığı gibi, başarı ile yerine getirilebilir görevlerdi. Bunu sağdan soldan sapmalarla zora sokma,

dolayısıyla başarısızlığa uğratmada payınız büyüktür. Bir de bunun sahte bir tarzı geliştirildi. Komutan olmadığı, hiç bir gereğini yerine getiremediği halde kendini sahtece öyle sanma söz konusu. Bunlar mutlak değiştirilmek durumunda. İktidar olunmadığı halde, hem kişisel düzeyde, hem halk iktidarı, halk siyaseti konusunda kendini iktidar sanma yaygındır. Erkekliğimizden tualım, halkımızın iktidarına, bu konuda fazla güçlü değiliz. Gücümüzü oluşturmak zorundayız, bunu anlayışla karşılayalım.

Doğru iktidarlaşma Önderliğin en yakıcı özelliğidir ama bunun büyük bir sanat olduğu, büyük bir anlayışla birlikte büyük bir çaba gerektirdiğini de görmemiz gerekir. Bütün bunları görmüyor da değilsiniz, eğitimle verecektiniz ve biraz da taktiğe yatıracaktınız. Böyle yapsaydınız kıyamet mi kopardı? Hayır, siz büyürdünüz, çirkinsiniz güzelleşirsiniz, yanlışsınız doğrulursunuz, başarısızsınız başarıya gidersiniz. Öyleyse neden çekiniyorsunuz, insanın kendini eğiterek güçlendirmesi, savaştıran iktidar yapması kadar güzel bir şey var mı? Bizim için ekmek, su da buna bağlı değil mi? O halde niye bunu zorladınız?

Bir kez daha başa dönüyorum: Çarpıtanlar oldu, kontra çizgisine kadar gidildi, hainler çıktı ama halk savaşçıları da bunları gören ve canına okumasını bilen kişilerdir. Hatalar, yanlışlıklar, hatta kontra pratiği mızrak gibi gözünüze giriyor, siz halen “Uzlaştım, bastırıldım” deyip korkularınızdan, küskünlüklerinizden bahsediyorsunuz. Bu yakışır mı, niye üzerine yürümediniz? Bunları görüp gidermek zor muydu? Tabi ki değildi ve öfkemizin büyüklüğü bunadır. Gerçeğiniz bu mu; doğruların üzerine gitmekte bu kadar korkak mısınız? Bir tarzı derinleştirme işini, sıradan bir çobana bile versen doğrusunu yapar. Dediğim gibi, işin çarpıtıcıları vardı ve bir hastalık halinde hepinize bulaştı. Kesinlikle bundan sonra bunu aştığınıza inanmak isterim veya öyle kabul ederek sorumluluklarınızı üstleniyorum.

Önderlik tarzımızın benim icadım olmadığı, bu halkın sayesinde, hatta kendi emeklerinizle birlikte geliştirildiğini inkar edemezsiniz, kendinizi inkar edemezsiniz, o halde paylaşacaksınız. Ben mütevazi isem, size çok muhtaç olduğum için değil, bunu yoldaşlık gereğini yapıyorum. Ama aynı zamanda muhtacım, çünkü bu iş örgütlerle olur. Bu iş en yoğunlaşmış örgüt kadrolarıyla olur. Bu sizin için de geçerlidir. Siz yoğunlaşmayı kesecek, komuta yapma adı altında sahte bir durum yaratacaksınız, baş ve gövde bu kadar kopuk olursa bu iş yürür mü? Hatta şimdiki durumunuz şuna benziyor; çok şişman bir gövde, cılız bacaklar yani manga komutanları, şişman gövdenin üzerinde küçük bir soğan başı. İşte komutanlık gerçeğiniz bu! Siz bununla bu savaşı yürütebilir misiniz? Bunu aşacaksınız.

Yurtseverlik duygularımız biraz eksik olabilir, bu duyguları edinin. Yurtseverlik duyguları, insanlık tarihine ilgi duyma, insanın kendisine ilgi duymasıdır; güzel

bir şeydir ve en güzel çalışma da insanı geliştirme çalışmalarıdır. O topraklar tarihin insanlık beşiğine tanık olmuş topraklardır. O dağlar gerçekten görkemlidir, onun vereceği duygularla bile insan büyük bir kahraman kesilebilir. Ben **Gılgamış Destanı'nı** okudum, o toprakların destanıdır. Kişiliğinin en temel özelliği benimle nasıl kıyaslanabilir dedim, değerlendirmeler oldukça da birbirine benziyor. Hatta size kısa bir parçasını da okumak isterim. Yani en eski savaş kişiliğiyle, yaşam kişiliğini nasıl görüyor, yazar şöyle değerlendiriyor:

“Yarı tanrısal yaratılışının bitmez tükenmez isteklerini tatmin edemediği, aşkta ve savaşta dengini bulamadığı için huzursuzluk içindedir.”

Bu toprağın ilk arkadaşlığı, Gılgamış'ın Enkidu ile arkadaşlığıdır. Buna uygar topluma giriş de diyebiliriz; vahşilerle savaşma burada başladığı gibi, ölümsüzlük ve ölümlülük arasındaki savaş şuna yol açıyor; sadece ölümsüzlük duygusu bile müthiş bir savaşa yol açtığı gibi, burada bilinen en temel uygarlığa yol açıyor. Bu kültür orada böyle şekillenmiştir. Büyük savaşçılar, büyük siyasetçiler, büyük kanun yapıcıları, sanat, din sahipleri hep orada ortaya çıktı. Nuh'un **Diriliş Tufanı** oradadır. Bunları, bu toprakların nasıl insan istediğini biraz anlamanız için söylüyorum. Kendimi övmek için söylemiyorum, biz de böylesine vahşi bir ortamda, bu toprakların böylesine bir insanı olmak zorundayız.

Bana göre bu temelde geç de olsa, yaşam üzerinde bu kadar büyük tehdit varsa, bu tehdiye karşı büyük bir savaş kendiliğinden doğar; bu kadar çirkinlik varsa, aşk arayışı da o kadar güçlü gelişebilir. Bu sözlerle oynamayın, bütün bu söylediklerimin başına kötü çoraplar ördünüz, bir daha bunu yapmayın. Ben size doğruları çok açık, anlaşılır bir biçimde söylüyorum ve buna inanıyorum da. Bu inançla bugüne kadar gelebildik ve sizleri de arkadaş belledik. Bunu istismar etmeyin, ederseniz Tanrılar işte nasıl ki, Gılgamış'da çok ilginç bir biçimde çarpıyorsa sizi de çarpar, zaten yeterince çarpmıştır da. Bu sizi ürkütmek anlamına gelmiyor, ben kendimi öyle de görmüyorum. Biz sosyalistiz, biz bu temelde özgür emeğin, hem ülkesine, hem insanlığa ait olmasını istiyoruz. Bu da en azından o destansı dönemler kadar yakıcı bir yaşam ve savaşı gerektiriyor ve bu şans önünüzdedir, bundan başka bir şey istenilemez. Gılgamış, o zaman bir kraldı ve bu kadar büyük savaştı. Siz her şeyden yoksun, zavallı insanlarsınız. Ama mutlaka hem de sosyalistçe yaşamak istiyorsunuz. O zaman savaşınızı da, yaşamınızı da büyütme zorundasınız. O dönemin çareleri yoktan var edildi ama sizin elinizde şimdi çareler var; ideolojik çare, pratik araç gereçler, dağlar yani her şey var. Başka türlü de yaşayamazsınız.

Kısaca, bundan sonra sizlerle yaptığımız değerlendirmeler şüphesiz giderek tüm partimize de, ordumuza da mal edilmesi gereken değerlendirmelerdir. Ben bu temelde ideolojik, siyasi, askeri olarak genel komutanlık görevlerini her zamankin-

den daha güçlü götüreceğim. Sizler de belli ki, savaşmak istiyorsunuz; özellikle askerleşmeyi, gerillalaşmayı istiyorsunuz. Size onun alt yapısının, ideolojik, moral düzeyinin nasıl olduğunu ve pratikleşme tarzını gösterdiğime inanıyorum. Burada sizden kırk kat daha iyi değerlendiriyorsam siz de biraz paylaşacaksınız. Çarpıcı gelişmeler gösterirseniz, sizlerle şüphesiz sağlam yürünecektir. Gösteremezseniz de zaten hayat sizi cezalandırıyor. En zor durumda kalsanız bile teslimiyeti işbirlikçiliği seçmeyin. Bu zor durumda bile, gelin bu parti sizi besler ama altından çıkamayacağımız, değerlendirmesini yapmadığımız tek bir adımı da atmayın. Hepsi bilinçle, planla olacaktır ve bu mutlaka sizi başarıya götürecektir. Götürmese de partimiz size sahip çıkmasını bilir.

Bütün bu çerçeve dahilindeki hareket tarzımız bu büyük çabalarla belli bir yere de getirilmiştir; **partimizin çıkışı dirilişti, şimdi sıra kurtuluştadır** diyoruz. Herhalde sonucunu ucuz bir pasif savaş ve yaşamla kapatamayız. Hakkımız olan zafer tarzında ısrarlıyız, yüce özgür yaşamda da ısrarlıyız.

Bu vesileyle büyük özgürlük şehitlerimiz, en son Sema Yüce ile birlikte Zilan'ı da andık. Bunlar da sembol değerlerimizdir. Bu yüce değerlerimizin anısına bağlılığın gereği olarak zafer yürüyüşünde üstün başarılar dileyerek selamlıyor, sevgilerimi sunuyorum.

7 Temmuz 1998